STEPHENIE MEYER

new moon

újhold

2201 – 2201 Nagytétényi u. 264. M 60 FS00288017
MEYER, STEPHENIE NEW MOON = ÚJHOLD
második, javított kiadás
1210003566567
Írta: Stephenie Meyer A mű eredeti címe: New Moon
Fordította: Rakovszky Zsuzsa Szerkesztette: Garamvölgyi Katalin
© Ez a kiadás a Little, Brown and Company, New York, New York, USA céggel való megállapodás alapján jött létre.
©Minden jog fenntartva.
© This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA.
©AlL rights reserved.
ISSN 2060-4769 ISBN 978 963 245 155 8
© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó
Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató
Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Apámnak, Stephen Morgannekl
Soha senki nem adott több szeretetet
és feltétel nélküli támogatást, mint amit tőled kaptam.
én is szeretlek.

„Szilaj gyönyörnek vége is szilaj,
Lázába pusztul el, mint tűz s a lőpor,
Mely csókolódzva hal meg: lásd, a méz is
Csömörletes, mihelyt túlontúl-édes.”
(Shakespeare: Rómeó és Júlia) (Kosztolányi Dezső fordítása)

ELŐSZÓ

Olyan volt, mint mikor egy szörnyűséges rémálom tart fogva. Amikor álmodban rohanni kényszerülsz; futsz, és már majd szétpattan a tüdőd, de képtelen vagy elég gyorsan futni. A lábam egyre lassabban és lassabban mozgott, ahogy utat törtem magamnak az érzéketlen embertömegben, de a hatalmas toronyóra mutatója nem lassult. Kíméletlenül, közömbösen, feltartóztathatatlanul haladt a vég felé – mindennek a vége felé.

Csakhogy most nem álmodtam. És a rémálommal ellentétben nem is azért rohantam, hogy a saját életemet mentsem – annál valami sokkal értékesebbet akartam megóvni. Az életem ebben a pillanatban nem számított.

Alice azt mondta, jó esély van rá, hogy mind a ketten itt halunk meg. Talán másként alakulnának a dolgok, ha őt nem kötné béklyóba a ragyogó napsütés... De ezen a napfényben fürdő, zsúfolt téren csak én rohanhattam át szabadon.

És én nem tudtam elég gyorsan futni.

így aztán nem törődtem vele, hogy mindenfelől veszedelmes ellenségek leselkednek ránk. Ahogy a toronyóra ütni kezdett, megrezegtetve a talajt lomha lábam alatt, már tudtam, hogy elkéstem – és most már örültem, hogy valahol a színfalak mögött egy vérszomjas lény les rám. Mert ha most kudarcot vallok, nincs semmi kedvem tovább élni.

Az óra újra ütött, s a perzselő nap éppen delelőn állt.

1. A BULI

99,9 százalékig biztos voltam benne, hogy álmodom. Hogy miért? Hát először is, ragyogó napsugárkéve hullott rám – márpedig örökké borús új otthonomban, a Washington állambeli Forksban, soha nem sütött ilyen tiszta, erős fénnyel a nap. Másodszor pedig Marié nagymamát láttam magam előtt. Nagyanyám azonban hat éve meghalt, úgyhogy ez a tény is amellett szólt, hogy csak álmodhatok.

A Nagyi nem sokat változott: teljesen olyan volt az arca, ahogy emlékeztem rá. Puha és ráncos, bőre millió apró redőbe gyűrődve, finoman tapadt az arccsontjára. Éppen olyan volt, mint egy aszalt sárgabarack, csakhogy ezt a barackot sűrű, fehér fürtök vették körül.

Mindkettőnk szája – az övé fonnyadt volt és ráncos – ugyanolyan meglepett félmosolyra húzódott. Szemlátomást ő sem számított erre a találkozásra.

Éppen kérdezni akartam valamit – hiszen annyi kérdésem lett volna hozzá! Például, hogy mit keres itt az álmomban? Mivel töltötte az elmúlt hat évet? Jól van-e a Nagypapa, és megtalálták-e egymást, bárhol legyen is az a hely? De egyszerre nyitottuk szólásra a szánkat, és így inkább hagytam, hadd kezdje ő.

Csakhogy ő is elhallgatott, mire mindketten elnevettük magunkat.

– Bella!

Nem a Nagyi szólított, úgyhogy mindketten megfordultunk, hogy lássuk, ki csatlakozik újra egymásra talált párosunkhoz. Bár énnekem nem kellett hátranéznem, anélkül is tudtam, ki az: ezt a hangot bárhol felismerném, és ugyanúgy reagálnék rá, akár ébren vagyok, akár alszom... sőt, esküdni mernék rá, hogy még holtomban is. Ez volt az a hang, amelynek kedvéért tűzbe mennék – vagy hogy egy kevésbé drámai lehetőséget említsek –, amelyért képes lennék leélni az életem ezen a hideg, szűnni nem akaró esőtől áztatott helyen.

Edward.

Bár mindig boldogsággal és izgalommal töltött el, ha láttam őt, és jóllehet teljesen biztos voltam benne, hogy csak álmodom, mégis szörnyen megrémültem, amikor láttam, hogy Edward felénk tart a ragyogó napsütésben.

Pánikba estem, hiszen a Nagyi nem tudhatta, hogy egy vámpírba vagyok szerelmes – ezt senki nem tudhatta –, és fogalmam sem volt, mit mondjak neki, miért veri vissza Edward bőre

ezernyi parányi, szivárványszínű sugárban a ragyogó napfényt, mintha kristályból vagy gyémántból lenne...

Talán azt, hogy:

„Nagyi, gondolom, feltűnt, hogy a barátom szikrázik. De ne aggódj, csak olyankor, ha süt a nap... Szóval, rá se ránts!"

De hát mit keres itt?! Hiszen csakis azért él Forksban, a világ legesősebb városában, hogy nappal is kiléphessen a szabadba anélkül, hogy elárulná a családi titkukat. Erre most itt közeledik felém lenyűgözően elegáns mozgásával, angyalarcán az elképzelhető leggyönyörűbb mosollyal – mintha nem lenne itt senki más rajtam kívül!

Ebben a pillanatban azt kívántam, bár ne én lennék az a kivétel, akivel szemben Edward rejtélyes képessége csődöt mond. Pedig máskor nagyon is örültem, hogy én vagyok az egyetlen, akinek nem képes olvasni a gondolataiban – mindenki másét olyan tisztán hallotta, mintha hangosan kimondták volna. De most azt kívántam, bárcsak hallaná a fejemben üvöltő figyelmeztetést: Vigyázz!

Rémülten a Nagyira pillantottam, és láttam, hogy már késő: ő is éppen abban a pillanatban fordult felém, és ugyanolyan rémült volt a szeme, mint az enyém.

Edward – miközben még mindig olyan gyönyörűen mosolygott, hogy úgy éreztem, a szívem óriásira dagad, és mindjárt kitör a bordáim közül – átfogta a vállamat, és a nagyanyám felé fordult.

Nagyi arckifejezése meglepett. Arra számítottam, hogy halálra rémül, ehelyett félszegen bámult rám, mintha attól tartana, hogy Mindjárt összeszidom. Ráadásul olyan fura pózban állt – az egyik karját ügyetlenül eltartotta magától, kinyújtotta és begörbítette, mintha a levegőt ölelné. Mintha átölelne valakit, akit én nem látok, egy láthatatlan személyt...

És csak ekkor vettem észre, hogy nagyanyám alakját hatalmas, aranyozott keret fogja körül. Ertetlenül felemeltem a kezemet, amelyikkel nem Edward derekát fogtam át, és kinyújtottam, hogy megérintsem. Ő pedig pontosan utánozta a mozdulatomat, mintha tükörképet játszana. De amikor az ujjunk összeért, nem éreztem semmit, csak a hideg üveglapot...

És akkor egyetlen szédülettel az álomból rémálom lett.

Nem volt semmiféle Nagyi.

Én voltam az. Magamat láttam a tükörben. Magamat – ősöregen, ráncosán, összeaszottan.

Edward pedig ott állt mellettem, csakhogy ő nem látszott a tükörben: szívszaggatóan gyönyörű volt, és mindörökre tizenhét éves.

Jéghideg, tökéletes ajkával megcsókolta az én döbbent arcomat.

– Boldog születésnapot! – suttogta.

Fölriadtam – a szemem tágra nyílt a rémülettől –, levegő után kapkodtam. Álmom vakító napsütése helyett a felhős reggelek megszokott, szürke derengését láttam.

Csak álom volt, nyugtatgattam magam. *Csak álom.* Mély lélegzetet vettem, de hirtelen újra összerezzentem, mert megszólalt az ébresztőórám. Az óra naptárkijelzője szeptember 13-át mutatott.

Igen, csak álom volt, de akár jóslatnak is tekinthettem végső soron. Ma van a születésnapom. Hivatalosan is tizennyolc éves lettem.

Már hónapok óta rettegtem ettől a naptól.

Az egész, tökéletes nyáron át – mert ez volt életem legtökéletesebb nyara, amilyen soha, sehol, senkinek nem adatott még meg, pedig ez volt az Olympia-félsziget történetének legesősebb nyara – ott kísértett ez a sötét, lehangoló nap, és várta, hogy rám vethesse magát.

És most, hogy elérkezett, sokkal rosszabb volt, mint vártam. Határozottan éreztem, hogy öregebb lettem. Igaz, minden nappal öregszem, de ez most más volt, rosszabb, mert mérhetőbb. Ma lettem tizennyolc éves.

Edward pedig soha nem lesz tizennyolc.

Amikor bementem a fürdőszobába fogat mosni, meglepődtem, hogy az arc, amelyet a

tükörben látok, nem változott semmit. Meredten bámultam magamra, kerestem elefántcsontszínű bőrömön a ráncok előjeleit. Egyelőre még csak a homlokomon találtam párat, és tudtam, ha meg tudnék nyugodni, azok is eltűnnének onnét. De nem tudtam. Nyugtalan, barna szemem fölött a szemöldököm aggodalmas ráncba húzódott.

Csak álom volt, emlékeztettem újra magam. Csak álom – de a legeslegrosszabb rémálmom.

Kihagytam a reggelit, mert szerettem volna minél gyorsabban kikerülni a házból. Azt nem tudtam megúszni, hogy apuval össze ne fussak a konyhában, úgyhogy megpróbáltam pár percig derűs képet vágni. Igyekeztem őszinte érdeklődést mutatni az ajándékaim iránt, mert tudtam, kapok tőle valamit, pedig direkt megkértem, hogy ne vegyen semmit a születésnapomra, de valahányszor mosolyogni próbáltam, úgy éreztem, mindjárt elbőgöm magam.

Beültem a kocsimba, elindultam az iskolába, és útközben igyekeztem összeszedni magam. De sehogy se bírtam kiverni a fejemből azt az álmot a Nagyival – mert hogy az álombeli öregasszony en magam lettem volna, azt egyszerűen nem voltam hajlandó elfogadni! Hiába: teljesen úrrá lett rajtam a kétségbeesés, egészen addig a pillanatig, amíg meg nem érkeztem a Forksi Középiskola ^merős parkolójába, és meg nem pillantottam Edwardot: ott állt a csillogó, ezüstszínű Volvójának támaszkodva, mint valamelyik elfeledett, pogány istenség szépséges márványszobra. Az álom őrá nem volt hatással. Ugyanúgy várt rám ma is, mint minden nap!

A kétségbeesés átmenetileg elszállt: átadta a helyét a csodálkozásnak. Már fél éve együtt voltunk, de még mindig nem értettem, mivel érdemeltem ki a sorstól ezt a hihetetlen ajándékot.

Húga, Alice, mellette állt: ő is énrám várt.

Természetesen Edward és Alice igazából nem testvérek (Forks-ban mindenki úgy tudja, hogy őket is, akárcsak a többi Cullen-gyereket örökbe fogadta Dr. Carlisle Cullen és a felesége, Esme, jóllehet túlságosan fiatalnak tűnnek ahhoz, hogy tinédzserkorú gyermekeik legyenek), de mindkettőjük bőre ugyanolyan sápadt, és egyforma a szemük színe is, valami furcsa, aranyszín árnyalat, és a szemük alatt pontosan ugyanolyan lilás, véraláfutás-szerű karikák sötétlenek. Alice is, akárcsak a bátyja, elképesztően gyönyörű. A beavatottak számára, mint én, ezek a hasonlóságok árulkodnak, mik is ők valójában.

Amikor megláttam, hogy Alice is ott van – gyémántként ragyogó, homokszín szeme csillog az izgalomtól, és a kezében valami ezüstszínű, szögletes dolgot szorongat –, megdermedtem. Megmondtam Alice-nek, hogy nem kérek semmit, egyáltalán semmit a születésnapomra, sőt azt szeretném, ha fel se köszöntenének. Csakhogy, úgy látszik, fütyül rá, hogy én mit szeretnék...

Bevágtam az 53-as évjáratú Chevy furgonom ajtaját – mire rozsdaszemcsék kezdtek záporozni a nedves aszfaltra –, és lassan elindultam feléjük. Alice szökellve sietett elém, bájos koboldarca csak úgy ragyogott a zselétől égnek meredő, fekete haja alatt.

– Boldog szülinapot, Bella!

– Ssss! – sziszegtem, és gyorsan körülnéztem a parkolóban, nem hallotta-e meg valaki véletlenül.

Egy porcikám sem kívánta, hogy még felhajtást is csapjanak körülöttem a mai, gyászos dátum alkalmából. Alice ügyet se vetett a tiltakozásomra.

– Most akarod megnézni az ajándékodat, vagy majd később? – nyaggatott, miközben arrafelé igyekeztünk, ahol Edward állt még mindig mozdulatlanul, rám várva.

– Nem kell ajándék – ellenkeztem morogva. Végre-valahára Alice-nek is eljutott a tudatáig, milyen cudar

kedvemben vagyok.

– Na jó, hát akkor majd később... Na és tetszett a fényképalbum, amit anyukád küldött neked? És a fényképezőgép, amit Charlie-tól kaptál?

Felsóhajtottam. Hát persze, éppen Alice ne tudná, hogy mit kaptam a születésnapomra? A családjukban nem Edward az egyetlen, aki különleges képességekkel rendelkezik. Alice abban á pillanatban „látta", mivel akarnak megajándékozni a szüleim, amint ők maguk eldöntötték.

– Aha. Szuper mind a kettő.

– Szerintem is jó ötlet volt tőlük. Végtére is az ember csak egyszer végzős életében. Lehet, hogy meg akarod örökíteni a nagy eseményt!

– Aha, *te* hányszor voltál végzős?

– Az egészen más...

Odaértünk Edwardhoz, és ő felém nyújtotta a kezét. Mohón megragadtam, és egy pillanatra el is feledkeztem komor hangulatomról. A bőre most is, mint mindig, sima, kemény és nagyon hideg volt. Gyöngéden megszorította az ujjaimat. Belenéztem lágy, topázszínű szemébe, és mintha valami a szívemet is összeszorította volna, nem is túl gyöngéden. Edward hallotta, hogy egy pillanatra kihagy a szívverésem, és újra elmosolyodott.

Szabad kezét az arcomhoz emelte, és hűvös ujját végighúzta az ajkam peremén.

– Szóval, ahogy megbeszéltük? Jól értettem, hogy nem szabad boldog születésnapot kívánnom neked?

– Igen, jól értetted. – Soha nem sikerült utánoznom Edward tökéletes, szabályos kiejtését. Ilyen kiejtésre csak a múlt század elején lehetett szert tenni.

– Csak a biztonság kedvéért kérdeztem. – Beletúrt kócos, bronzszínű hajába. – Hátha mégis meggondoltad magad. Az emberek többsége élvezetét leli a születésnapokban, és örül az ajándékoknak.

Alice fölnevetett – hangja, mint a szélhárfa ezüstös csendülése.

– Hát persze, hogy élvezni fogod! Ma mindenki kedves lesz hozzád, Bella, és minden úgy lesz, ahogy te akarod! Mi ebben a rossz? – Ezt természetesen költői kérdésnek szánta.

– Az, hogy öregebb lettem! – mondtam, és a hangom minden igyekezetem ellenére elcsuklott.

A szemem sarkából láttam, hogy Edward mosolya megkeményedik.

– Tizennyolc, az még nem éppen öreg – mondta Alice. – Eddig úgy tudtam, a nők csak akkor kezdik utálni a születésnapokat, ha már betöltötték a huszonkilencet.

– De most öregebb vagyok, mint Edward! – motyogtam. Edward felsóhajtott.

– Ha úgy vesszük! – legyintett Alice erőltetett könnyedséggel. – De mindössze egyetlen vacak kis évvel...

Eltűnődtem... ha biztos lehetnék benne, hogy a jövőben minden úgy lesz, ahogy szeretném, ha tudnám, hogy hátralévő életem minden napját Edwarddal tölthetem, meg Alice-szel és a Cullen család többi tagjával (és lehetőleg nem ráncos, öreg nénikeként), akkor egy-két év ide vagy oda tényleg nem sokat számítana. Csakhogy Edward hallani sem akart róla, hogy valamikor én is átváltozzam azzá, ami ő – ami egyszersmind azt is jelentené, hogy halhatatlan leszek.

Patthelyzet, ahogy ő szokta mondani.

Őszintén szólva nem értettem, miért tiltakozik annyira. Mi olyan nagyszerű abban, ha az ember halandó? És egyáltalán nem olyan szörnyű dolog vámpírnak lenni – olyannak biztos nem, mint Cullenék.

– Hányra jössz át hozzánk? – váltott témát Alice. Arckifejezéséből ítélve éppen olyasmit forgatott a fejében, amit én a legjobban szerettem volna elkerülni.

– Nem is tudtam, hogy ma át akarok menni hozzátok.

– Jaj, ne legyél már ilyen, Bella! – nyafogott Alice. – Ugye, nem akarod elrontani az örömünket?

– Azt hittem, az én születésnapomon az történik, amit én szeretnék.

– Mindjárt iskola után elkérem Charlie-tól – mondta Edward, mintha én ott se lennék.

– De nekem ma még dolgoznom is kell! – tiltakoztam.

– Ami azt illeti, nem kell! – közölte Alice önelégülten. – Beszéltem Mrs. Newtonnal. Áttette a műszakodat. Megkért, hogy a nevében is kívánjak neked boldog születésnapot.

– De én... én akkor sem tudok ma átmenni! – dadogtam, miközben kétségbeesetten kutattam

az agyamban valami kifogás után. – Még... izé... meg kell néznem a *Rómeó és Júliát* angolórára.

Alice megvetően felhorkant.

– Ugyan már, hiszen kívülről fújod a *Rómeó és Júliát!*

– De Mr. Berty azt mondta, hogy az előadást is látnunk kell ahhoz, hogy igazán megértsük Shakespeare elképzeléseit.

Edward égnek emelte a tekintetét.

– De hiszen láttad a filmet! – mondta Alice szemrehányó hangon.

– Igen, de nem a hatvanas években készült változatot. Mr. Berty szerint az a legjobb.

Most már Alice arcáról is lefagyott a mosoly: dühösen meredt rám.

– Ide hallgass, Bella, vagy jössz szépszerével, vagy pedig...

– Nyugalom, Alice! – szakította félbe Alice fenyegetőzését Edward. – Ha Bella meg akarja nézni azt a filmet, akkor meg is fogja nézni. Elvégre az ő születésnapja van.

– Ahogy mondod – bólogattam.

– Hét óra körül áthozom – folytatta Edward. – Úgy neked is több idődd lesz készülődni.

Újra felcsendült Alice ezüstcsengettyű-nevetése.

– Ez jól hangzik. Akkor viszlát este, Bella! Remekül fogunk szórakozni, majd meglátod. – Szélesen elvigyorodott, kilátszott valamennyi hibátlan, villogó foga. Gyorsan arcon csókolt, aztán eltáncolt az első órájára, mielőtt válaszolhattam volna.

– Edward, kérlek... – kezdtem volna könyörögni, de Edward hűvös ujját az ajkamhoz érintette.

– Majd később megbeszéljük. Gyerünk, mert elkésünk az óráról!

Már rég senki sem bámult meg bennünket, amikor leültünk szokott helyünkre, az utolsó padba (mostanában már szinte csak közös óráink voltak – bámulatos, mi mindent képes volt Edward kihízelegni a női adminisztrátoroktól). Épp elég ideje jártunk együtt ahhoz, hogy többé ne legyen érdemes pletykálni rólunk. Mostanában már Mike Newton sem vette a fáradságot, hogy komor pillantásokat vessen rám, amitől engem mindig elfogott egy kicsit a bűntudat. Sőt, most éppenséggel rám mosolygott, és én boldog voltam, hisz ügy tűnt, belenyugodott: csak barátok lehetünk. Mike sokat változott a nyáron – kerek arca keskenyebb lett, amitől jobban kiállt az arccsontja, és világosszőke haját is másként viselte: nem meredezett tüskésen szanaszét, hanem hosszabbra növesztette, és hajzselé segítségével művészi rendetlenségben rögzítette. Nem volt nehéz kitalálni, honnét vette az ötletet – csakhogy Edwardot hiába is próbálta valaki utánozni.

Ahogy telt a nap, egyre csak azon agyaltam, milyen ürüggyel úszhatnám meg a ma esti látogatást Cullenéknél. Már az is épp elég, hogy ünnepelnem kell, amikor inkább gyászolni lenne kedvem. És ami még ennél is rosszabb, mindenki rám fog figyelni, és elhalmoznak ajándékokkal.

Azzal minden hozzám hasonló, kétballábas tisztában van, hogy a túl nagy figyelemből semmi jó nem sülhet ki. Senki sem örül a rivaldafénynek, ha sejti, hogy perceken belül hasra fog esni.

Ráadásul igen határozottan megmondtam – vagy inkább megparancsoltam – mindenkinek, hogy idén szíveskedjenek mellőzni az ajándékozást. Úgy látszik, nemcsak Charlie és Renée hagyta figyelmen kívül az óhajom.

Sose volt valami sok pénzem, de ez soha nem is zavart. Renée nevelt föl az óvónői fizetéséből. Charlie se igen gazdagodott meg a rendőrködésből – ő ugyanis ennek a Forks nevű, parányi városkának a rendőrfőnöke. Én azzal kerestem magamnak egy kis zsebpénzt, hogy hetente háromszor besegítettem a helyi sportboltban. Még örülhettem is, hogy sikerült munkát találnom egy ilyen kis városban, mint Forks. Minden fillért, amit megkerestem, azonnal hozzácsaptam ahhoz a parányi összeghez, amit eddig sikerült félretennem az egyetemi tanulmányaimra. (Az egyetem volt a B-terv. Még mindig reménykedtem benne, hogy nem

kerül rá sor, mert érvénybe lép az A-terv, de Edward annyira ragaszkodott hozzá, hogy emberi lény maradjak...)

Edwardnak viszont rengeteg pénze volt – nem is akartam belegondolni, milyen sok. A pénz szinte semmit sem jelentett sem Edwardnak, sem a többi Cullennek. Olyasmi volt számukra, ami egyszerűen csak gyűlik és gyűlik az ember bankszámláján, ha valakinek végtelen sok ideje van, és egy olyan húga, akinek megvan az a kissé ijesztő képessége, hogy előre látja a tőzsdemozgásokat. Úgy tűnt, Edward egyáltalán nem érti, miért tiltakozom ellene, hogy rám költse a pénzét – miért érzem kényelmetlenül magam, ha elvisz Seattle-ben egy drága étterembe, miért nem engedem, hogy új autót vegyen nekem, amelyik képes lenne akár nyolcvan fölött is menni, és miért nem hagyom, hogy ő fizesse majd a tandíjamat (egyszerűen nevetséges, mennyire lelkesedik a B-tervért...). Szerinte puszta szeszélyből támasztok fölösleges nehézségeket.

De hát hogyan is hagyhatnám, hogy elhalmozzon mindenfélével, amikor én semmivel sem tudom viszonozni? Ő valamilyen érthetetlen okból velem akar lenni. Minden más, amit még ezen felül kapnék tőle, csak még egyenlőtlenebbé tenné a kapcsolatunkat.

Ahogy telt a nap, se Edward, se Alice nem hozta szóba többet a születésnapomat, és én kezdtem megnyugodni.

Ebédnél a törzsasztalunkhoz ültünk.

Valami furcsa fegyverszünet uralkodott az asztalnál. Mi hárman – Edward, Alice és én – az asztal legtávolabbi végében ültünk. Most, hogy az idősebb és ijesztőbb Cullen testvérek (Emmett legalábbis a legtöbb ember szemében ijesztőnek tűnt) már leérettségiztek, Alice-t és Edwardot már nem találták a többiek olyan riasztónak, és így nemcsak hármasban ültünk. A többi barátom is

– Mike és Jessica (akik éppen szakítás után, a „már csak barátok vagyunk” kezdeti, kissé kínos fázisában voltak), Angéla és Ben (az ő kapcsolatuk túlélte a nyarat), Eric, Conner, Tyler és Lauren (bár őt igazából nem sorolnám a barátaim közé) – mind ugyanitt ebédelt, csakhogy egy láthatadan választóvonal túloldalán. Napsütéses időben – ilyenkor Edward és Alice mindig lógtak az iskolából

– ez a láthatatlan vonal eltűnt, és ilyenkor fesztelenebbül vontak be engem is a társalgásba.

Edward és Alice nem találja furcsának ezt az enyhe kiközösítést, nem is bántódnak meg, mint én tenném hasonló esetben, jóformán észre se veszik. A legtöbb ember – maga se tudja, miért – mindig furcsán és kényelmetlenül érzi magát a Cullenek társaságában. Én vagyok a ritka kivétel. Edwardot néha aggasztja is, mennyire biztonságban érzem magam a közelében. Ő úgy véli, komoly veszélyt jelent a testi épségemre – én viszont mindig hevesen vitába szállok ezzel a véleménnyel.

A délután gyorsan eltelt. Amikor véget ért a tanítás, Edward, mint rendesen, a furgonomhoz kísért. Csakhogy ezúttal az utasülés felőli ajtót tárta ki előttem. Alice nyilván hazavitte Edward kocsiját, nehogy meg tudjak lógni előle.

Karba fontam a kezem, és csak álltam a kocsi mellett az esőben.

– Legalább a születésnapomon engedhetnéd, hogy én vezessek!

– Igyekszem úgy tenni, mintha nem lenne születésnapod. Ezt akartad, nem?

– Ha viszont nincs születésnapom, akkor nem kell ma este átmennem hozzátok...

– Jól van, te nyertél! – Becsapta az ajtót, aztán megkerült, hogy kinyissa nekem a vezetőoldalit. – Boldog születésnapot!

– Ssss! – próbáltam erőtlenül elhallgattatni. Bemásztam a kocsiba, és közben azt kívántam, bárcsak fogadta volna el inkább a másik ajánlatomat.

Míg vezettem, Edward a rádióm gombját csavargatta.

– Ezen a rádión egyetlen adó sem jön be rendesen. Morcosan néztem rá, nem szerettem, ha a furgonomat cikizi.

Tök jó járgány – személyisége van.

– Ha szuper hangzásra vágysz, vezesd a saját kocsidat!

Annyira nyomasztott, hogy mit tervezhet Alice, és hát már alapjáraton is rossz kedvem volt, úgyhogy ezek a szavak a kelleténél élesebben szaladtak ki a számon. Edwarddal jóformán soha nem beszéltem ingerülten, és most hangom hallatán összeszorította a száját, nehogy elmosolyogja magát.

Amint leparkoltunk Charlie háza előtt, felém nyúlt, és a két tenyere közé fogta az arcomat. Roppant óvatosan bánt velem, éppen csak hogy az ujja hegyét érintette finoman a halántékomhoz, az arccsontomhoz és az államhoz. Mintha roppant törékeny lennék. Aminthogy az is voltam, hozzá képest legalábbis.

– Illene jobb kedvedben lenned, éppen ma! – suttogta. Édes lehelete az arcomat simogatta.

– És ha nem akarok jókedvű lenni? – kérdeztem, de a lélegzetem kihagyott.

Aranyszín szeme felizzott:

– Nagy kár...

Mire odahajolt hozzám, hogy jéghideg ajkát az enyémre szorítsa, a fejem már szédelgett. Ahogyan kétségkívül tervezte, azonnal elfeledkeztem minden gondomról-bajomról, és már csak arra koncentráltam, hogy arra azért emlékezzek, hogyan kell lélegezni.

Hűvös, sima ajka hosszan, gyöngéden becézgette az enyémet, amíg karjaim a nyaka köré nem fontam, és nem kezdtem el kissé túl nagy lelkesedéssel viszonozni. Ereztem, hogy az ajka felfelé görbül, miközben elengedte az arcomat, és hátranyúlt, hogy lefejtse magáról a karomat.

Edward igen gondosan megvonta a határokat, meddig mehetünk el a testi kapcsolatunkban, mert féltette az életemet. Bár azt én is elfogadtam, hogy tanácsosabb a bőrömet biztos távolságban tartani Edward borotvaéles, méreggel bevont fogsorától, hajlamos voltam elfeledkezni az efféle apróságról, amikor megcsókolt.

– Légy jó, kérlek! – lehelte ajkával súrolva az arcom. Gyöngéden még egyszer lágyan megcsókolt, aztán a karjaimat hasamra helyezve, elhúzódott.

A vérem dübörögve lüktetett a fülemben. Kezemet a szívemre szorítottam. Úgy vert a tenyerem alatt, mint az őrült.

– Gondolod, hogy idővel jobban tudom majd ezt kezelni? – tűnődtem félhangosan, inkább csak magamban. – Hogy egy nap majd nem akar kiugrani a szívem a bordáim közül, amikor hozzám érsz?

– Remélem, nem – felelte kissé önelégülten. Égnek emeltem a szemem.

– Akkor most menjünk, és nézzük meg, hogyan mészárolják le egymást a Capuletek meg a Montague-k, rendben?

– Hölgyem, kívánsága parancs!

Edward elterpeszkedett a kanapén, miközben én betettem a kazettát, és gyorsítva átpörgettem a szereplők listáját. Amikor lekuporodtam a kanapé szélére Edward elé, ő átfogta a derekamat, és a mellére vont. Éppenséggel kényelmesebb lett volna egy díványpárnának dőlni, hisz az ő mellkasa hideg volt és kemény – és persze tökéletes, mint egy jégből faragott szobor –, de én mégis sokkal jobb szerettem így. Edward lehúzta az öreg afgán takarót a kanapé támlájáról, és betakargatott vele, nehogy vacogni kezdjek hideg testétől.

– Ami azt illeti, mindig idegesített kicsit ez a Rómeó – jegyezte meg, amikor elkezdődött a film.

– Miért, mi baj van vele? – Kissé megsértődtem. Rómeó volt a kedvenc irodalmi hősöm. Míg Edwardot meg nem ismertem, ábrándoztam is róla.

– Hát először is, eleinte ebbe a Rozáliába szerelmes... nem gondolod, hogy ettől kissé csélcsapnak tűnik? Aztán meg alig pár perccel az esküvőjük után megöli Júlia unokafivérét. Ez nem valami okos dolog tőle. Hibát hibára halmoz. Mintha szántszándékkal igyekezne tönkretenni tulajdon boldogságát.

Sóhajtottam.

– Akarod, hogy egyedül nézzem meg?

– Nem. Többnyire úgyis inkább téged foglak nézni. – Ujjbegyével mintákat rajzolt a csupasz karomra, amitől libabőrös lettem. – Fogsz sírni?

– Gondolom, igen – vallottam be. – Ha oda bírok figyelni a filmre.

– Akkor igyekszem nem elterelni a figyelmedet. – De a hajamon ott éreztem az ajkát, és ez nagyon is elvont a filmtől.

De végül sikerült a filmre koncentrálnom, pláne, hogy Edward Rómeó szövegét belesuttogta a fülembe – ellenállhatatlan, bársonyos hangja mellett a színészé erőtlennek és durvának tűnt. És Edward nagy derültségére, csakugyan elsírtam magam, amikor Júlia felébred, és fiatal férjét holtan találja maga mellett.

– Bevallom, ezért kicsit irigylem – mondta Edward, miközben egy haj fürtömmel felszárogatta a könnyeimet.

– El is hiszem. A lány tényleg nagyon csinos. Edward undorodva felhorkant.

– Csak nem képzeled, hogy a lányt irigylem tőle? Azt irigylem, hogy olyan könnyen sikerült öngyilkosnak lennie – világosított fel évődve. – Nektek, embereknek, mi sem egyszerűbb! Elég lenyelnetek egy parányi méregfiolát...

– Mit beszélsz? – meredtem rá döbbenten.

– Egyszer nekem is megfordult a fejemben a dolog, és tudtam Carlisle tapasztalataiból, hogy egyáltalán nem lenne könnyű. Nem is tudom, Carlisle hányféle módon próbálta megölni magát a kezdet kezdetén... amikor rájött, hogy mi lett belőle... – Edward elkomorult hangja most megint könnyed és derűs lett. – És amint látod, még ma is kitűnő egészségnek örvend!

Hátrafordultam ültömben, hogy lássam az arcát.

– Miről beszélsz? – kiáltottam rá. – Hogy érted azt, hogy egyszer neked is megfordult a fejedben?

– Tavasszal, amikor téged... majdnem megölt az a... – Elhallgatott, mély lélegzetet vett, és megpróbált visszatérni a korábbi, évődő hangnemhez. – Persze végig arra koncentráltam, hogy élve Megtaláljalak, de közben az agyam egyik része már tervezgette, mi lesz, ha ez mégsem sikerülne. Csakhogy, mint már mondtam, ez nekünk nem olyan könnyű, mint nektek, embereknek...

Egy pillanatra átvillant az agyamon utolsó phoenixi utam emléke, és szédülni kezdtem. Mindent tisztán láttam magam előtt

– a vakító napsütést, a betonból áradó hőhullámokat, ahogy hanyatt-homlok rohantam, hogy megtaláljam a szadista vámpírt, aki halálra akart kínozni. Jamesnek hívták, és egy tükrökkel teli teremben várt rám, túszul ejtve az édesanyámat – vagy legalábbis én azt hittem, Renée is vele van. Nem is sejtettem, hogy csak trükk és félrevezetés volt az egész. James viszont azt nem tudta, hogy Edward rohanvást közeledik, hogy megmentsen. Még időben odaért, de nem sok híja volt. Önkéntelenül megérintettem a félhold alakú sebhelyet a kézfejemen, a heg néhány fokkal mindig hűvösebb volt, mint a bőröm többi része.

Megráztam a fejem – mintha bizony ezzel ki tudnám rázni belőle a rossz emlékeket –, és megpróbáltam megérteni, amit az előbb Edward mondott. A gyomrom kínosan megrándult.

– Miféle terveket? – ismételtem.

– Nos, egyáltalán nem szándékoztam tovább élni nélküled.

– Úgy forgatta a szemét, mintha ez a tény gyerekesen nyilvánvaló lenne. – De fogalmam sem volt, hogyan csináljam... tisztában voltam vele, hogy Emmett és Jasper soha nem segítenének... úgyhogy arra gondoltam, elmegyek Olaszországba, és felbosszantom valamivel a Volturit.

Nem akartam elhinni, hogy komolyan beszél, de aranyszín szeme komor volt és töprengő, mintha látná azt a távoli helyet, ahol vélekedése szerint véget vethetne az életének. Hirtelen rettentő dühbe gurultam.

– Mi az a Volturi? – kiáltottam rá.

– A Volturi egy család – magyarázta, még mindig valahová messzire révedve. – Egy nagyon

régi és hatalmas család.

Tulajdonképpen majdhogynem a fajtánk királyi családja. Carlisle rövid ideig együtt élt velük Itáliában, mielőtt átköltözött volna Amerikába. Emlékszel, ugye, a történetére?

– Hát persze, hogy emlékszem.

Soha nem fogom elfelejteni azt a napot, amikor először jártam náluk, a hatalmas, fehér palotában az erdő mélyén, a folyóparton, sem a szobát, ahol Carlisle – Edward apja, oly sokféle módon – életútjának egyes fejezeteit illusztráló festmények borították a falat. A legmozgalmasabb, legélénkebb színekben pompázó vászon Carlisle itáliai életének egy jelenetét ábrázolta. Hogyne emlékeztem volna arra a négy férfira, akik a balkonon állva, nyugodt szeráfarccal néztek le az alattuk kavargó, színes kavalkádra. A kép több száz éves volt már, de Carlisle, a szőke angyal, semmit sem változott azóta. És jól emlékeztem a másik három férfira is, Carlisle ismerőseire ezekből a régi időkből. Volturi... Edward eddig soha nem emlegette ezen a néven ezt a három gyönyörű férfit – kettő fekete volt, egy pedig galambősz. Eddig úgy emlegette őket: Aro, Caius és Marcus, az éjszakai műpártolók...

– Amúgy senki sem szokta ingerelni a Volturi klánt – folytatta Edward, fölrezzentve töprengéseimből –, hacsak nem akar meghalni... bármi legyen is a halál megfelelője a mi fajtánknál. – A hangja nyugodtan, már-már közömbösen csengett, mint aki unottan veszi számba a lehetőségeit.

Most már nem dühöngtem, hanem megrémültem. A két tenyerem közé szorítottam márványsima arcát.

– Soha, de soha nem szabad többé ilyesmire gondolnod – Mondtam. – Nem számít, hogy énvelem mi történik, *megtiltom,* hogy kárt tegyél magadban!

– Soha többet nem foglak veszélybe sodorni, úgyhogy erre nem is érdemes szót vesztegetni.

– Hogy *te* sodortál volna engem veszélybe? Azt hittem, ezt már megbeszéltük: én vagyok az, aki vonzóm a balszerencsét!

– Megint kezdtem begurulni. – Hogy mersz ilyesmire még csak gondolni is?

A gondolat, hogy Edward megszűnik létezni, még ha az én halálom után is, elviselhetetlenül fájdalmas volt.

– Miért, te mit csinálnál fordított helyzetben? – kérdezte.

– Az egészen más!

Úgy tűnt, nem érti, mi a különbség a kettő között, mert halkan felnevetett.

– Na és ha valami tényleg történne veled... – A puszta gondolatba is belesápadtam. – Azt akarnád, hogy eldobjam magamtól az életemet?

Egy pillanatra fájdalmas kifejezés suhant át tökéletes vonásain.

– Azt hiszem, értem, mire gondolsz... egy kicsit – ismerte be.

– De én... én mihez kezdenék nélküled?

– Tennéd, amit addig tettél, míg én fel nem bukkantam, hogy megnehezítsem az életedet!

Felsóhajtott.

– Úgy beszélsz, mintha ez olyan könnyű lenne!

– Miért ne lenne könnyű? Nem vagyok én olyan különleges... Láttam, hogy vitába akar szállni velem, de aztán inkább rám hagyta.

– Mindegy, már úgysincs jelentősége – emlékeztetett.

Hirtelen kihúzta magát, illedelmesebb testtartást vett fel, engem meg odébb csúsztatott a kanapén, oda, ahol már nem érintkezett a testünk.

– Charlie? – kérdeztem.

Edward elmosolyodott. Egy pillanattal később már én is hallottam, amint a járőrkocsi lefékez a ház előtt. Megragadtam Edward kezét, és szorosan tartottam. Ennyit muszáj lesz apámnak lenyelnie...

Belépett Charlie, egy doboz pizzával a kezében.

– Hello, srácok! – Szélesen rám mosolygott. – Gondoltam, a születésnapodon nem akarsz

főzőcskézni meg mosogatni. Éhesek vagytok?

– Mint a farkas! Koszi, apu!

Charlie nem tett rá megjegyzést, hogy Edward viszont szemlátomást most sem éhes. Már megszokta, hogy Edward mindig kihagyja a vacsorát.

– Megengedi, hogy elkérjem Bellát ma estére? – kérdezte Edward, amikor mi befejeztük az evést.

Reménykedve pillantottam Charlie-ra. Hátha ügy gondolja, hogy a születésnap afféle családi esemény, amikor az ünnepeltnek illik otthon maradni – nem tudhattam, mi erről a véleménye, mert ez volt az első születésnapom itt Forksban, az első azóta, hogy Renée, az anyám, újra férjhez ment, és letelepedett Floridában.

– Részemről rendben, este a Mariners játszik a Sox ellen – közölte Charlie, és nekem minden reményem tovaszállt. – Úgyhogy én nem lennék ma valami szórakoztató társaság... – Fölkapta a fényképezőgépet, amelyet Renée tanácsára vett nekem (utóvégre is szükségem lesz fényképekre, különben mit raknék az új fényképalbumomba?), és felém hajította. – Itt van, kapd el!

Ennél azért már jobban is ismerhetett volna – világéletemben Mozgáskoordinációs problémákkal küszködtem. A fényképezőgép kicsusszant az ujjaim közül, és hullott a padló felé. Edward az utolsó pillanatban kapta el, mielőtt még darabokra tört volna a linóleumon.

– Ügyes! – mondta Charlie elismerően. – Ha valami partiféle lesz ma Cullenéknél, csinálhatnál pár képet, Bella! Tudod, milyen anyád – rögtön látni akarja majd a képeket, még annyi időt se hagy, hogy elkattintsd a gépet!

– Jó ötlet, Charlie! – mondta Edward, és a kezembe nyomta a gépet.

Ráemeltem a kamerát, exponáltam: meg is volt az első képem.

– Működik.

– Remek. Figyelj, üdvözlöm Alice-t! Rég nem járt nálunk... – Charlie ajka bánatosan legörbült.

– Még három napja sincs, apu! – emlékeztettem. Charlie imádta Alice-t. Még a tavasszal fogadta a szívébe, amikor annyit segített nekem nehézkes lábadozásom idején: Charlie mindörökre hálás Alice-nak, amiért megkímélte attól a rémségesen kínos helyzettől, hogy ő legyen kénytelen fürdetni a majdnem felnőtt lányát. – De azért majd megmondom neki.

– Oké. Hát akkor szórakozzatok jól, srácok! – Ez kétségkívül úgy hangzott, hogy Charlie kegyesen elbocsátott bennünket. Ami azt illeti, máris a nappali felé araszolt, ahol a tévé volt.

Edward diadalmasan elmosolyodott, megfogta a kezemet, és kivonszolt a konyhából.

A furgonhoz érve Edward megint az utasülés ajtaját nyitotta ki előttem, és ezúttal nem tiltakoztam. Még mindig nem egykönnyen találtam meg a sötétben a házukhoz vezető, rejtett elágazást.

Edward északnak hajtott Forkson keresztül. Láthatóan szörnyen bosszantotta az én özönvíz előtti Chevym csigalassúsága.

Ha megpróbált nyolcvannál gyorsabban menni, a motor a szokásosnál is hangosabban nyöszörgött.

– Csak nyugalom! – figyelmeztettem.

– Mondd, mit szólnál egy helyes kis Audi kupéhoz? Szerintem imádnád! Teljesen zajtalan, rengeteg lóerő...

– Nekem a furgon tökéletesen megfelel. És ha már drága és fölösleges dolgokról beszélünk, remélem, tudod, hogy jaj neked, ha csak egy fityinget is költöttél a születésnapi ajándékomra!

– Egy árva fillért sem! – jelentette ki Edward erényesen.

– Helyes.

– Megtennél nekem egy szívességet?

– Attól függ, mi az. Fölsóhajtott, szép arca elkomorodott.

– Bella, az utolsó valódi születésnap nálunk Emmetté volt 1935-ben. Engedd el magad ma

egy kicsit, ne nehezítsd meg a dolgunkat! Mindnyájan nagyon izgatottak...

Egy kicsit mindig meghökkentem, amikor ezekről a dolgokról beszélt.

– Rendben van. Igyekszem rendesen viselkedni.

– Azt hiszem, jobb, ha figyelmeztetlek rá...

– Tedd azt!

– Amikor azt mondtam, hogy *mindnyájan,* akkor úgy is értettem, hogy tényleg mindnyájan!

– Mindnyájan? – Nagyot nyeltem. – Azt hittem, Emmett és Rosalie Afrikában van.

Forksban mindenki úgy hitte, a két legidősebb Cullen gyerek egyetemre ment, Dartmouthba, csak én tudtam az igazságot.

– Emmett mindenáron itt akart lenni.

– De... Rosalie?

– Tudom, Bella. Ne aggódj, rendesen fog viselkedni!

Nem feleltem. Mintha egyszerűen csak elhatározás kérdése lenne, hogy ne aggódjak. Alice-szel ellentétben, Edward másik „mostohanővére", a szőke és gyönyörű Rosalie nem nagyon kedvelt engem. Ami azt illeti, a „nem kedvel" igen enyhe kifejezés. Rosalie szerint én egy betolakodó vagyok, aki befurakodott az ő családjának titkos életébe.

Borzasztó bűntudat kínzott a kialakult helyzet miatt, mert sejtettem, hogy Rosalie és Emmett miattam maradnak távol olyan hosszú időre, bár titokban azért örültem neki, hisz így nem kell napjában találkoznom Rosalie-val. Emmett viszont, Edward bátyja, ez a kedves mackó csakugyan hiányzott. Sok szempontból éppen olyan volt, amilyennek a saját bátyámat szerettem volna, ha megadatik egy fivér... csak éppen sokkal, sokkal félelmetesebb.

Edward úgy döntött, témát változtat.

– Szóval, ha már nem engeded, hogy vegyek neked egy Audit, nincs valami más, amit szeretnél a születésnapodra?

Csak suttogni bírtam:

– Te is pontosan tudod, hogy mit szeretnék.

Edward márványsima homloka mély ráncokba szaladt. Most már inkább maradt volna a Rosalie-témánál.

– Ne ma este, Bella! Kérlek.

– Hát lehet, hogy majd Alice-tól fogom megkapni, amit szeretnék!

Edward felmordult – mély fenyegető hangon.

– Vedd tudomásul, Bella, hogy nem ez lesz az utolsó születésnapod! – fogadkozott.

– De ez nem igazság!

Szinte hallottam, ahogy csikorgatja a fogát.

Ekkor már Edwardék háza előtt álltunk. Az alsó két szint valamennyi ablakából ragyogó világosság áradt. A veranda ereszéről lampionok sora függött, lágy fénybe vonva a ház körül álló, hatalmas cédrusokat. Rózsaszín rózsákkal teli, nagy virágvázák szegélyezték kétfelől a bejárathoz vezető, széles lépcsősort.

Felnyögtem.

Edward vett néhány mély lélegzetet, hogy lecsillapodjék.

– Ezt a partit a te tiszteletedre rendezték! – emlékeztetett. – Ne légy ünneprontó!

– Jó, jó! – motyogtam.

Megkerülte az autót, hogy kinyissa nekem az ajtót, és a kezét nyújtotta, hogy kisegítsen.

– Lenne egy kérdésem!

Gyanakvó pillantást vetett rám, és várt.

– Ha előhívom ezt a filmet – kezdtem, és közben a kezemben tartott fényképezőgépen babráltam –, látszani fogsz a képen?

Edward nevetésben tört ki. Kisegített a kocsiból, fölkísért a lépcsőn, és még akkor is nevetett, amikor kitárta előttem az ajtót.

Mind ott vártak rám a hatalmas, fehérre festett nappaliban; amikor beléptem az ajtón,

felhangzott a kórus: „Boldog születésnapot, Bella!”, én pedig elvörösödve lesütöttem a szemem. Alice – legalábbis feltételeztem, hogy ő volt – minden talpalatnyi helyre rózsaszín gyertyákat és rózsák százaival teli kristályvázákat állított. Edward zongorája mellett fehér abrosszal terített asztal állt, rajta egy rózsaszín születésnapi torta, további rózsák, egy csomó üvegtányér és egy kis halom ezüstpapírba csomagolt ajándék.

Ezerszer rosszabb volt, mint ahogy elképzeltem.

Edward észrevette, mennyire elszontyolodtam: bátorítóan áttolta a derekamat, és csókot nyomott a fejem búbjára.

Edward szülei, Carlisle és Esme álltak a legközelebb az ajtóhoz

– most is olyan hihetetlenül szépek és fiatalok voltak, mint mindig. Esme óvatosan átölelt, selymes, karamellszínű haja súrolta az arcomat – homlokon csókolt, aztán Carlisle átfogta a vállamat.

– Őszintén sajnálom ezt az egészet, Bella! – súgta a fülembe titokban, hogy a többiek lehetőleg ne hallják meg. – Alice-szel egyszerűen nem lehetett bírni!

Mögötte Emmett és Rosalie állt. Rosalie nem mosolygott, de legalább nem is nézett rám olyan dühösen, mint szokott. Emmett szája fülig érő mosolyba húzódott. Okét már hónapok óta nem láttam: már el is felejtettem, milyen fantasztikusan gyönyörű Rosalie – szinte belefájdult az ember szeme, ha ránézett. És Emmett – ő vajon mindig ennyire... hatalmas volt?

– Egyáltalán nem változtál semmit! – mondta Emmett csalódottságot mímelve. – Azt hittem, lesz rajtad valamilyen szabad szemmel is látható változás, és most tessék: pontosan olyan piros az arcod, mint mindig.

– Kösz szépen, Emmett! – mondtam, és még jobban elvörösödtem.

Emmett felnevetett.

– Ki kell mennem egy pillanatra... – Jelentőségteljesen Alice-re hunyorított. – Aztán semmi móka, míg vissza nem jövök!

– Igyekszem.

Alice elengedte Jasper kezét, és széles mosollyal odaszökdécselt hozzám, fogsora fehéren szikrázott az erős fényben. Jasper is elmosolyodott, de ő nem jött közelebb. Ott állt, szőkén és nyúlánkan, a lépcső aljában, az oszlopnak támaszkodva. Azt gondoltam, hogy a Phoenixben összezárva töltött napok után már nem idegenkedik tőlem. De attól a perctől fogva, hogy már nem volt kötelessége védelmeznie engem, megint úgy viselkedett, mint korábban – ha csak tehette, nagy ívben elkerült. Tudtam, hogy nem személyes okokból teszi, hanem puszta óvatosságból, ezért aztán igyekeztem nem kimutatni, mennyire bánt a dolog. Jaspernek sokkal inkább nehezére esett alkalmazkodnia a Cullen család étkezési szokásaihoz, mint a többieknek: ő még nehezen bírt ellenállni az emberi vér szagának – nem gyakorolta az önuralmat olyan hosszú ideje, mint a többiek.

– Ideje kibontani az ajándékokat – jelentette ki Alice. Hűvös kezét a könyököm alá csúsztatta, és odakalauzolt az asztalhoz, amelyen a torta és a csillogó kis csomagok feküdtek.

Felöltöttem legszívszaggatóbb mártírarcomat.

– Alice, tudod, hogy megmondtam, nem kérek semmit...

– Mondtad, csakhogy én nem hallgattam oda! – szakított félbe magabiztosan. – Nyisd ki!

Elvette a kezemből a fényképezőgépet, és helyébe nyomott egy nagy, négyszögletű ezüstdobozt.

A doboz olyan könnyű volt, mintha teljesen üres lett volna. A tetejére ragasztott cédulán az állt, hogy Emmett, Rosalie és Jasper ajándéka. Öntudatlanul szakítottam fel a papírt, és bámultam az előbukkanó dobozra.

Valami elektromos kütyüé volt, rengeteg számmal a nevében. Kinyitottam a dobozt, remélve, hogy ettől okosabb leszek. De a doboz tényleg üres volt.

– Öööö... kösz szépen!

Szinte hihetetlen, de még Rosalie is elmosolyodott. Jasper pedig hangosan felnevetett.

– Ez egy sztereó lejátszó a kocsidba! – magyarázta. – Emmett éppen most szereli be, úgyhogy nem tudod visszavinni a boltba.

Alice mindig egy lépéssel előttem járt.

– Kösz szépen, Jasper, és neked is, Rosalie! – mondtam nekik, és elvigyorodtam, mert eszembe jutott, hogy Edward mennyit nyavalygott a rossz rádióm miatt ma délután – nyilván ez is része volt a tervnek.

– Kösz szépen, Emmett! – kiáltottam hangosabban. Hallottam, ahogy Emmett dörgő hangon felnevet a kocsimban, és én sem tudtam tovább megállni nevetés nélkül.

– Most bontsd ki azt, amit tőlem és Edwardtól kaptál! – Alice hangja egészen elvékonyodott az izgalomtól. Egy lapos, négyszögletű kis csomagot tartott a kezében.

Gyilkos pillantást vetettem Edwardra.

– Megígérted!

Mielőtt még válaszolhatott volna, Emmett szökkent be az ajtón.

– Épp idejében! – kukorékolta diadalmasan. Befurakodott Jasper mögé, aki maga is kissé közelebb húzódott, hogy jobban lásson.

– Egy fillért se költöttem rá! – biztosított Edward. Kisimított egy haj fürtöt az arcomból, mire bizseregni kezdett a bőröm ott, ahol hozzáért.

Mély lélegzetet vettem, aztán Alice-hez fordultam:

– Na jó, add ide! – sóhajtottam. Emmett boldogan kuncogott.

Elvettem Alice-től a kis csomagot, és szúrós pillantást vetettem Edwardra, miközben bedugtam az ujjam a csomagolópapír alá, és megmozgattam, hogy feltépjem a ragasztószalagot.

– Ó, a fenébe... – motyogtam, amikor éreztem, hogy a papír éle megvágja az ujjamat. Kihúztam, hogy megnézzem, mennyire komoly a seb. Egyetlen csepp vér szivárgott elő a parányi karcolásból.

Aztán minden nagyon gyorsan történt.

– Nem! – kiáltotta Edward.

Felém vetődött, én pedig nekiestem az asztalnak. Az asztal összeroskadt, a torta és az ajándékok, a virágok és a tányérok szanaszét szóródtak. Én pedig egyenesen a szétszóródott kristálytörmelékbe zuhantam.

Jasper Edwardnak ütközött, akkora csattanással, mintha két szikla ütközött volna össze egy hegycsuszamlásban.

Aztán egy másik hangot is hallottam, egy mély, ijesztő morgást – Jasper mellkasának mélyéből tört föl. Megpróbált átnyomakodni Edward mellett, miközben a fogát csattogtatta, alig néhány centire Edward arcától.

A következő pillanatban Edward hátulról megragadta Jaspert, és acélkemény karjának gyűrűjébe szorította, de Jasper vergődve szabadulni próbált, vad, üres tekintetét pedig le nem vette rólam.

A megrázkódtatást azonnal követte a fájdalom. A zongora mellett estem a földre, ösztönösen előrenyújtottam a karomat, hogy fékezzem az ütközés erejét, bele egyenesen az éles peremű üvegtörmelékbe. Csak most jutott el a tudatomig a perzselő, éles fájdalom, ami a csuklómtól egészen a könyökömig hatolt.

Kábultan és összezavarodva néztem fel a karomból ütemesen lövellő, élénkpiros vérsugárról – hat mohó vámpír lázasan csillogó szemébe.

2. ÖLTÉSEK

Egyedül Carlisle maradt nyugodt. Csöndes, parancsoló hangjában ott volt a sok száz éves mentőorvosi tapasztalat.

– Emmett, Rose, kísérjétek ki Jaspert! Emmett bólintott, ezúttal mosolytalanul.

– Na gyere, Jasper!

Jasper vadul vergődött Emmett sziklaszilárd szorításában, megpróbált hátrafordulni, vicsorgott, fogával a bátyja felé kapkodott, a pillantásából még mindig sütött a téboly.

Edward falnál fehérebb arccal ugrott hozzám, és fölém hajolt, hogy a testével fedezzen. Összeszorított fogai közül halk, figyelmeztető morgás tört föl. Éreztem, hogy nem lélegzik.

Rosalie, tündérszép arcán furcsa, elégedett mosollyal, Jasper elé lépett – de azért igyekezett biztos távolban maradni a csattogó fogsortól –, és segített Emmettnek kituszkolni az üvegajtón, amelyet Esme kitárt előttük egyik kezével, míg a másikat szorosan a szájára és az orrára tapasztotta.

Esme szív alakú arcán szégyen égett.

– Annyira sajnálom, Bella! – kiáltotta oda nekem, miközben követte a többieket az udvarra.

– Engedj oda, Edward! – mormolta Carlisle.

Eltelt egy másodperc,, aztán Edward lassan bólintott, és kissé lazított fenyegető testtartásán.

Carlisle letérdelt mellém, és közelebb hajolt, hogy megvizsgálja a karomat. Ereztem, hogy az arcomra ráfagy a rémület, és megpróbáltam nyugodtabb képet vágni.

– Tessék, Carlisle! – Alice odanyújtott neki egy törülközőt. Carlisle a fejét rázta.

– Túl sok üvegszilánk van a sebben.

Átnyúlt fölöttem, és lehasított egy hosszú, vékony csíkot a fehér abrosz aljából. Aztán felül szorosan a karomra tekerte érszorítónak. A vérszagtól szédülni kezdtem. Csöngött a fülem.

– Mit szeretnél, Bella? – kérdezte Carlisle lágyan. – Ha kocsin bevinnélek a kórházba, vagy ha itthon látnám el a sebedet?

– Inkább itt – suttogtam. Ha bevisz a kórházba, sehogy sem titkolhatom el ezt az egészet Charlie elől.

– Hozom a táskádat! – buzgólkodott Alice.

– Vigyük ki a konyhaasztalra! – adta ki az utasítást Carlisle. Edward könnyedén fölkapott, és kivitt, miközben Carlisle mindvégig szorosan tartotta az érszorítót a karomon. – Hogy érzed magad, Bella? – kérdezte.

– Jól vagyok. – A hangom nem remegett, vagy csak alig. Ennek örültem.

Edward arca kőmerev volt.

Alice a konyhában várt bennünket. Carlisle fekete, orvosi táskája ott volt már a konyhaasztalon, és Alice egy kicsi, de erős asztali lámpát is bedugott a konnektorba.

Edward óvatosan lerakott egy székre, Carlisle pedig odahúzott egy másikat. Azonnal kezelésbe vett.

Edward ott állt mögöttem, még mindig védelmező tartásban, és még mindig nem lélegzett.

– Menj csak, Edward! – sóhajtottam.

– Kibírom – erősködött. De láttam, hogy összeszorítja a fogát, és a szeme izzott a heves szomjúságtól. Sokkal nehezebb volt számára leküzdeni, mint a többieknek.

– Semmi szükség rá, hogy hősködj – mondtam. – Carlisle ellátja a sebemet a segítséged nélkül is. Menj ki nyugodtan a friss levegőre!

Az arcom megrándult, mert Carlisle csinált valamit a karommal, amitől belenyilallt a fájdalom.

– Maradok – jelentette ki.

– Miért vagy ennyire mazochista? – motyogtam. Carlisle elhatározta, hogy közbeavatkozik.

– Edward, nem mennél ki Jasper után? Megkereshetnéd, mielőtt túl messzire elkóborol. Biztosan nagyon haragszik magára, és kétlem, hogy most rajtad kívül hallgatna bárkire.

– Igen – helyeseltem mohón. – Menj és keresd meg Jaspert!

– Ennyi erővel valami hasznosat is csinálhatsz – tette hozzá Alice.

Edward szeme elkeskenyedett, hogy mindnyájan így rátámadtunk, de végül bólintott, és halk léptekkel kiszaladt a hátsó ajtón. Biztos voltam benne: amióta megvágtam az ujjam, egyetlenegyszer sem vett levegőt.

A karom kezdett elzsibbadni. Bár ettől elmúlt az égető fájdalom, mégis a sebemre

emlékeztetett, és a szememet inkább Carlisle arcára szegeztem, hogy ne is lássam, mit művel a kezével. Carlisle haja aranyként csillogott, ahogy az erős fényben a karom fölé hajolt. Ereztem, hogy kezd fölkavarodni a gyomrom, de elhatároztam, nem hagyom, hogy erőt vegyen rajtam a szokásos émelygés. Fájdalmat már nem éreztem, csak valami enyhe rángatást, amiről igyekeztem nem venni tudomást. Nincs értelme kisbabaként nyafogni.

Ha nem esett volna éppen a látóterembe, észre se veszem, hogy Alice is föladja, és kioson a helyiségből. Halvány, bocsánatkérő mosollyal az ajkán kisurrant a konyhaajtón.

– Akkor ezzel megvolnánk – sóhajtottam. – Remekül sikerült kiürítenem a házat.

– Nem a te hibád! – vigasztalt Carlisle kuncogva. – Ilyesmi bárkivel megtörténhet!

– *Megtörténhet* – ismételtem. – De rendszerint csak velem történik meg.

Carlisle megint felnevetett.

Könnyed nyugalma meglepően elütött a többiek reakciójától. Aggodalom nyomát sem láttam az arcán. Gyors, biztos Mozdulatokkal dolgozott. Nem hallatszott más, csak a lélegzetünk, *meg* a konyhaasztalra hulló, apró üvegszilánkok halk plink-plinkje.

– Hogy csinálod ezt? – kérdeztem. – Amikor még Alice és Esme is... – kezdtem, de nem fejeztem be a mondatot, csak a fejemet csóváltam álmélkodva. Bár a többiek éppúgy teljesen fölhagytak a vámpírok hagyományos táplálkozási szokásaival, mint Carlisle, ő volt az egyetlen, aki el tudta viselni a vérem szagát kísértés nélkül. De nyilván nem olyan egyszerűen, mint mutatja.

– A sok-sok év gyakorlata teszi – mondta. – Ma már alig érzem a vérszagot.

– Mit gondolsz, ha hosszabb időre szabadságra mennél a kórházból, akkor utána megint nehezebb lenne? Ha közben olyan helyen lennél, ahol nincs dolgod vérrel?

– Lehet. – Vállat vont, de a keze közben ugyanolyan biztos maradt. – Soha nem éreztem szükségét, hogy hosszabb szabadságra menjek. – Rám villantotta ragyogó mosolyát. – Túlságosan élvezem a munkámat!

Plink, plink, plink... Egészen meglepődtem, hogy ennyi üveg van a sebemben. Elfogott a kísértés, hogy odapislantsak a növekvő üvegszilánkhalomra, csak hogy lássam, mekkora, de tudtam, hogy nem jó ötlet: akkor oda a szent elhatározásom, miszerint nem fogok hányni...

– De mit élvezel benne? – tűnődtem.

Sehogy se értettem ezt az egészet: hány év küzdelmébe és önmegtagadásába kerülhetett, mire végre eljutott idáig, hogy könnyen tudja elviselni a hasonló helyzeteket. És beszéltetni is akartam, mert a beszélgetés elterelte a figyelmemet a gyomrom émelygéséről...

Carlisle sötét szeme nyugodt volt és elgondolkodó.

– Hmm... Legeslegjobban azt élvezem, amikor az én... felerősödött képességeim segítségével megmentem valakinek az életét, aki különben meghalna. Kellemes gondolat, hogy a tudásomnak köszönhetően néhány embernek jobb élete lesz, pusztán azért, mert létezem... Néha még a fejlettebb szaglásom is hasznos diagnosztikai eszköz – szája sarka mosolyra húzódott.

Ezen rágódtam egy kicsit, miközben Carlisle végigtapogatta a karomat, nem maradt-e üvegszilánk a sebben. Aztán a táskájába kotort újabb eszközökért, és én elszántan próbáltam nem elképzelni a tűt és a cérnát.

– Nagyon keményen próbálsz jóvátenni valamit, ami nem is a te hibád – kockáztattam meg. – Már úgy értem, egészen más lenne a helyzet, ha te akartad volna ezt az egészet! De nem te választottad ezt a létet, és mégis, annyira kell igyekezned, hogy jó légy!

– Nem hinném, hogy bármit is jóvá akarnék tenni – vetette ellene könnyedén. – Csak éppen úgy vagyok vele, mint mindennel az életben: el kellett döntenem, mihez kezdek az adottságaimmal.

– Úgy beszélsz, mintha ez olyan könnyű lett volna. Carlisle újra szemügyre vette a karomat.

– Tessék! – elnyisszantott egy cérnaszálat. – Készen is vagyunk!

Egy nagyméretű tisztítópálcikát belemártott valami karamellszínű folyadékba, és bekente

vele a sebhelyet. Fura szaga volt, elkábultam tőle. A folyadék sötét foltot hagyott a bőrömön.

– No de eleinte... – erősködtem, miközben Carlisle egy újabb, hosszú gézcsíkot tapasztott szorosan a sebre, aztán a bőrömhöz ragasztotta. – Hogy jutott egyáltalán eszedbe, hogy más életmóddal próbálkozz, mint ami a legkézenfekvőbb lett volna az adott körülmények között?

Sajátos mosoly játszott az ajkán.

– Nem mesélte el Edward ezt a történetet?

– De igen. De én azt szeretném megérteni, amire te gondoltál akkor...

Carlisle arca újra elkomolyodott, és én azon rágódtam, vajon ő is arra gondol-e, amire én. Hogy ő is azon töpreng-e, én vajon mit fogok érezni, amikor – nem „ha”, ezt a lehetőséget eleve elutasítottam! – tehát: amikor majd énrám kerül a sor.

– Tudod, apám lelkész volt – mondta eltűnődve, miközben gondosan megtisztogatta a konyhaasztalt: minden négyzetcentijét ledörzsölte nedves gézzel, és amikor befejezte, elölről kezdte. Az alkoholszag marta az orromat. – Meglehetősen szigorú elképzelései voltak az életről, amiket én már azelőtt megkérdőjeleztem, mielőtt átváltoztam volna.

Carlisle a piszkos gézt meg az üvegcserepeket mind belerakta egy üres kristálytálba. Nem értettem, miért csinálja, még akkor sem, amikor meggyújtott egy szál gyufát. Aztán az égő gyufát az alkohollal átitatott gézcafatokra hajította, és én hátrahőköltem a fellobbanó láng elől.

– Sajnálom! – mentegetőzött Carlisle. – Óvintézkedés... Szóval nekem sehogy se volt ínyemre az a fajta vallásosság, amit apámnál tapasztaltam. De egész életem során, márpedig lassan négyszáz éve megszülettem, soha nem vontam kétségbe, hogy Istennek léteznie kell valamilyen formában. Még akkor sem, ha tükörbe néztem.

Úgy tettem, mintha a kötést vizsgálgatnám a karomon, hogy ne lássa rajtam, mennyire meglepett a társalgásnak ez a fordulata. Erre számítottam a legkevésbé az összes lehetséges téma közül: a vallásra. Az én életemből szinte teljesen hiányzott mindenféle hit. Charlie lutheránusnak vallotta magát, csak mert a szülei azok voltak, de vasárnaponként a templom helyett a folyónál, horgászbottal a kezében dicsérte az Urat. Renée időről időre próbálkozott valamelyik egyházzal, mint ahogy rövid időre beleszeretett a teniszbe, a fazekasságba, a jógába vagy a francia nyelvbe, de mire észrevettem volna ezt az újabb hóbortját, rendszerint már ki is gyógyult belőle.

– Gondolom, mindez kissé furán hangzik egy vámpír szájából. – Elvigyorodott, mert tudta, hogy mindig megdöbbenek, valahányszor ilyen könnyedén ejti ki valamelyikük ezt a szót. – De azt remélem, van valami értelme ennek az életnek, igen, még a mi életünknek is. Túl sok esélyt nem adok neki, bevallom – folytatta könnyedén. – Minden valószínűség szerint így is, úgy is elkárhozunk. Talán bolondság, de én mégis azt remélem, hogy azért nyom majd valamit a latba, hogy legalább próbálkoztunk.

– Szerintem ez egyáltalán nem bolondság! – motyogtam. Nem tudtam elképzelni senkit, legyen az ember vagy isten, akire ne tenne mély hatást Carlisle. Arról nem is beszélve, hogy az a mennyország, ahonnét Edward ki van rekesztve, az én számomra egyáltalán nem lenne mennyország. És azt hiszem, senki más szerint sem!

– Ami azt illeti, te vagy az első, aki egyetért velem ebben.

– A többiek nem így éreznek? – kérdeztem meglepetten, bár igazából csak egyvalaki járt a fejemben.

Carlisle megint kitalálta, mire gondolok.

– Edward egyetért velem egy bizonyos pontig. Létezik Isten és a Mennyország... és a pokol is. De abban nem hisz, hogy lenne halálon túli élet a fajtánk számára. – Carlisle hangja elhalkult: kibámult a mosogató fölötti nagy ablakon a kinti sötétségbe. – Tudtam, úgy gondolja, hogy mi elveszítettük a lelkünket. De nekem rögtön eszembe villant, amit Edwardtól hallottam: „...hacsak nem akarunk meghalni... vagy nem is tudom, mi a halál megfelelője a mi fajtánknál...” És hirtelen mindent megértettem: mint amikor egy képregényfigurának kigyullad a villanykörte a feje felett.

– Szóval igazából ez a baj, ugye? – kérdeztem. – Ezért akadékoskodik annyit... velem kapcsolatban.

– Tudod, néha ránézek a... fiamra – mondta Carlisle, nagyon lassan. – Látom, milyen erős, milyen jó, látom a fényt, amely sugárzik belőle... és mindez megerősíti bennem a reményt és a hitet. Az nem lehet, hogy ne legyen semmi ezen az életen túl olyasvalaki számára, mint Edward!

Hevesen bólogattam.

– De ha abban hinnék, amiben ő... – Carlisle kifürkészhetetlen arccal nézett le rám. – Ha te abban hinnél, amiben ő... Te képes lennél elvenni tőle a lelkét?

Carlisle-nak sikerült olyan formában föltennie a kérdést, hogy ne tudjak rá válaszolni. Ha azt kérdezte volna, kockára tenném-e a lelkemet Edward kedvéért, a válaszom nyilvánvaló. De hogy Edward lelkét kockára tenném-e? Boldogtalanul összepréseltem az ajkam. Nem fair ilyesmit kérdezni...

– Látom, érted a problémát.

Megráztam a fejem, és közben éreztem, hogy a fogamat makacsul összeszorítom. Carlisle felsóhajtott.

– Ez csak rám tartozik – erősködtem.

– Nemcsak terád – Carlisle felemelte a kezét, mert látta, hogy vitatkozni készülök. – Neki is vállalnia kell a felelősséget, hogy megteheti-e ezt veled.

– Nem ő az egyetlen, aki megteheti. – Elgondolkodva méregettem Carlisle-t.

Carlisle elnevette magát, és hirtelen megenyhült a hangulat.

– Ó, nem! Ebben a dologban vele kell dűlőre jutnod! – De aztán felsóhajtott. – Ez az egyetlen, amiben nem vagyok biztos. Azt hiszem, hogy a legtöbb szempontból a lehető legtöbbet hoztam ki abból, amim volt. De vajon helyes volt-e másokat is erre az életre ítélnem? Ezt az egyet nem tudom eldönteni.

Nem feleltem. Elképzeltem, milyen lenne az életem, ha Carlisle annak idején ellenáll a kísértésnek, hogy társakat szerezzen magának nagy magányában... és megborzongtam.

– Edward édesanyja segített benne, hogy elhatározzam magam! – folytatta Carlisle halkan, már-már suttogva. Semmibe révedő szemekkel nézett a sötét ablak felé.

– Az édesanyja? – Valahányszor a szüleiről kérdeztem Edwardot, mindössze annyit mondott, hogy már nagyon régen meghaltak, és csak ködös emlékei vannak róluk. Most rádöbbentem, hogy Carlisle tisztán emlékszik rájuk, bármily rövid ideig ismerte őket.

– Igen. Elizabethnek hívták. Elizabeth Masennek. Edward édesapja, mellesleg őt is Edwardnak hívták, egy pillanatra sem tért eszméletre a kórházban. Öt már az influenza első hulláma elvitte. De Elizabeth szinte végig magánál volt. Edward nagyon hasonlít rá, Elizabethnek ugyanolyan furcsa, bronzos árnyalatú haja volt, és a szeme is pont olyan zöld volt, mint Edwardé.

– Edward szeme zöld volt? – mormoltam, és megpróbáltam elképzelni őt zöld szemmel.

– Igen... – Carlisle okkersárga szeme előtt most száz évvel ezelőtti jelenetek peregtek. – Elizabeth állandóan a fia miatt aggódott. Megpróbált fölkelni a betegágyából, hogy ápolja, veszélyezte a saját gyógyulását. Azt hittem, először a fiú fog elmenni, annyival rosszabbul volt, mint az édesanyja. Aztán az asszonynak nagyon gyorsan vége lett. Éppen lement a nap, és én megérkeztem a kórházba, hogy leváltsam azokat az orvosokat, akik egész nap dolgoztak. Ekkoriban nagyon nehezemre esett a színlelés, mert annyi munka lett volna, és nekem igazából nem volt szükségem pihenésre. Gyűlöltem, hogy haza kellett mennem a házamba, elrejtőznöm a sötétben, és úgy tenni, mintha aludnék, amikor a kórházban az emberek sorra haltak.

Először Elizabethhez és a fiához mentem. Megkedveltem őket, pedig tudtam, hogy ez veszedelmes dolog, hiszen az emberi élet olyan törékeny. Rögtön láttam, hogy Elizabeth állapota rosszabbra fordult. A láz most már csillapíthatatlanul tombolt a testében, és az asszony már túl gyönge volt, hogy tovább küzdjön. Mégsem tűnt gyöngének, amikor fölnézett rám a

kórházi ágyból.

„Mentse meg!”, parancsolt rám rekedten, mert beteg torkától már csak rekedt suttogás tellett. Megígértem, megteszek mindent, amire képes vagyok, és megfogtam a kezét. Olyan magas láza volt, hogy valószínűleg nem is érezte, mennyire hideg a kezem. Az ő forró bőréhez képest minden más hidegnek tűnt.

„Muszáj megmentenie”, erősködött, és olyan erővel ragadta meg a kezem, hogy már azt hittem, mégiscsak átvészeli a krízist. A szeme keményen csillogott, mint a kő, mint a smaragd. „Meg kell tennie érte mindent, amire csak képes! Amire mások nem képesek, azt is meg kell tennie az én Edwardomért!” Megrémültem. Olyan átható tekintettel nézett rám, hogy egy pillanatig biztos voltam benne, hogy ismeri a titkomat. Aztán a láz legyűrte, és soha többé nem tért magához. Meghalt, alig egy órával azután, hogy azt követelte tőlem, mentsem meg a fiát.

Ekkor már évtizedek óta játszottam a gondolattal, hogy társat teremtek magamnak. Legalább egyetlen olyan lény legyen a világon, aki igazán olyannak ismer, amilyen valójában vagyok, és nem annak, akinek tettetem magam. De mindaddig soha nem tudtam meggyőzni magam, hogy jogom lenne azt tenni valakivel, amit velem tettek. És Edward ott feküdt, haldoklott. Napnál világosabb volt, hogy már csak órái vannak hátra. Mellette pedig ott feküdt az anyja, és az arca valahogy nem volt békés, még halálában sem.

Carlisle mindezt tisztán látta maga előtt, a közben eltelt évszázad egyetlen részletét sem homályosította el az emléknek. És én is tisztán láttam mindazt, amiről beszélt – a kétségbeejtő helyzetet a kórházban, a halál mindent átható jelenlétét. Láttam Edwardot lázban égni, ahogy minden másodperccel kevesebb benne az élet... Újra összeborzongtam, és erővel kiűztem a képet az agyamból.

– Elizabeth szavai ott visszhangzottak a fejemben – folytatta Carlisle. – Vajon hogy jöhetett rá, mire vagyok képes? És vajon van olyan asszony, aki csakugyan ilyen sorsot szánna a fiának? Edwardra néztem. Még ilyen súlyos betegen is gyönyörű volt. Volt valami jóságos és tiszta az arcában. Ha fiam lenne, gondoltam, azt szeretném, ha ilyen arca lenne. Annyi év habozás után most végre cselekedtem, egy hirtelen elhatározástól vezérelve. Először kitoltam az anyját a halottasházba, aztán visszajöttem érte. Senki nem vette észre, hogy még lélegzik. Nem volt ott elegendő kéz és szem ahhoz, hogy akár csak a felét is észrevegyék annak, amire a betegeknek szükségük lett volna. A halottasházban nem volt senki, legalábbis senki élő. Edwardot kicsempésztem a hátsó ajtón, és a háztetők fölött hazavittem az otthonomba. Nem tudtam biztosan, mit kell tennem. Végül úgy döntöttem, hogy ugyanolyan sebeket ejtek rajta, amilyeneket rajtam ejtettek sok száz évvel korábban Londonban. Később ezt nagyon megbántam. Így sokkal tovább tartott, és sokkal fájdalmasabb volt, mint feltétlenül szükséges lett volna. Azt viszont soha nem bántam meg, hogy megmentettem Edwardot. – Megrázta a fejét, ahogy visszatért a jelenbe. Rám mosolygott. – Gondolom, legjobb lesz, ha most hazaviszlek.

– Majd én – szólalt meg Edward. A sötét nappalin keresztül jött be a konyhába, sokkal lassúbb léptekkel, mint szokott. Az arca sima volt, kifürkészhetetlen, de a szeme... valami nem volt rendjén... valami, amit minden erejével megpróbált elrejteni. A gyomrom megrándult az idegességtől.

– Majd Carlisle hazavisz – mondtam. Lenéztem a pólómra: a könnyű, kék pamutot foltokban átitatta a vérem. A jobb vállamat vastag, rózsaszín cukormáz borította.

– Jól vagyok – mondta Edward szenvtelen hangon. – Különben is, muszáj átöltöznöd! Charlie infarktust kap, ha így meglát! Szólok Alice-nek, hogy hozzon neked valami ruhát. – Azzal nagy léptekkel újra kiment.

Aggodalmasan néztem Carlisle-ra:

– Nagyon felzaklatta a dolog.

– Igen – bólintott Carlisle. – Ma pontosan az történt, amitől a legjobban fél. Veszélybe kerültél, és éppen azért, mert mi azok vagyunk, amik.

– De ez nem az ő hibája.

– Nem is a tiéd.

Elfordítottam a tekintetemet Carlisle bölcs, gyönyörű szemétől. Ebben nem tudtam egyetérteni vele.

Carlisle a kezét nyújtotta, és lesegített az asztalról. Követtem a nappaliba. Esme közben visszatért: éppen a padlót mosta föl, ott, ahová estem – a szaga után ítélve alighanem tömény hypóval.

– Esme, hadd csináljam én meg! – Éreztem, hogy az arcom megint skarlátvörös lesz.

– Már megvagyok vele! – Fölmosolygott rám. – Hogy érzed magad?

– Remekül – nyugtattam meg. – Carlisle gyorsabban varr, mint bármely más orvos az eddigi praxisomban.

Mindketten elnevették magukat.

Alice és Edward a hátsó ajtón jöttek vissza. Alice azonnal odasietett hozzám, de Edward hátramaradt, és kifürkészhetetlen arccal nézett maga elé.

– Na gyere! – mondta Alice. – Kerítek neked valami kevésbé horrorisztikus ruhadarabot!

Esme holmija közt talált egy pólót, amelyik majdnem olyan színű volt, mint az enyém. Le mertem volna fogadni, hogy Charlie-nak fel sem fog tűnni. A hosszú, fehér kötés a karomon már korántsem volt annyira ijesztő most, hogy nem voltam csurom vér. Holmi kötés láttán Charlie már meg sem lepődött.

– Alice – suttogtam, amikor az ajtó felé indult.

– Mi baj? – kérdezte ő is nagyon halkan, és kíváncsian, félrehajtott fejjel nézett rám.

– Mennyire vészes a helyzet? – Lehet, hogy feleslegesen suttogtam. Igaz, az emeleten voltunk, csukott ajtó mögött, de azért lehet, hogy Edward így is képes meghallani.

Alice arca megfeszült.

– Még nem tudom.

– Hogy van Jasper? Alice felsóhajtott.

– Nagyon haragszik magára. Csalódott magában. Számára ez nagy kihívás, és gyűlöli, ha gyengének kell éreznie magát.

– Nem ő tehet róla! Ugye, megmondod neki, hogy egyáltalán nem haragszom rá?

– Hát persze!

Edward odalenn várt rám a bejáratnál. Amikor leértem a lépcső aljára, egyetlen szó nélkül kitárta előttem az ajtót.

– Ne hagyd itt az ajándékokat! – kiáltott utánam Alice, ahogy óvatosan megindultam Edward felé. Kihalászta a két csomagot – azt, amelyiket már félig kinyitottam, meg a másikat – és a fényképezőgépemet a zongora alól, és az ép kezembe nyomta őket.

– Majd később megköszönheted, amikor már kinyitottad.

Esme és Carlisle nagyon csöndesen jó éjszakát kívántak. Láttam, hogy lopva gyors pillantásokat vetnek rezzenéstelen arcú fiuk felé, akárcsak én.

Megkönnyebbültem, amikor kiléptünk a szabad levegőre. Elsiettem a lampionok meg a rózsák mellett, hogy ne is lássam őket, mert az odabent történtekre emlékeztettek. Edward némán jött mellettem. Kinyitotta nekem a kocsi ajtaját, és én zúgolódás nélkül bemásztam az utasülésre.

A műszerfalon hatalmas, piros szalagcsokor virított, beletűzve az új lejátszóba. Kirángattam onnét, és ledobtam a padlóra. Miközben Edward becsusszant a kocsiba a másik oldalon, a szalagot berúgtam az ülés alá.

Edward nem nézett rám, sem a lejátszóra. Egyikünk sem kapcsolta be, és a csöndben valahogy mintha még hangosabban bömbölt volna fel a beinduló motor. Edward túl gyorsan hajtott lefelé a sötét, kanyargós úton.

Úgy éreztem, ha tovább hallgat, megőrülök.

– Mondj már valamit! – könyörögtem végül, amikor kifordult az országútra.

– Mit akarsz, mit mondjak? – kérdezte szenvtelenül. Összerezzentem, olyan hűvös és idegen volt a hangja.

– Mondd, hogy megbocsátasz nekem!

Ettől mégiscsak megjelent az élet egy szikrája a szemében – a haragé.

– Hogy megbocsátok neked? Mégis miért?

– Ha jobban vigyázok, semmi nem történt volna.

– Bella, te mindössze fölsértetted az ujjadat a csomagolópapír élével, ezért aligha érdemelsz halálbüntetést.

– De azért mégis az én hibám. Ettől aztán átszakadt a gát.

– A te hibád? Ha Mike Newtonék házában vágod meg magad, Jessica, Angéla meg a többi normális barátod társaságában, mi a legrosszabb, ami történhet? Mondjuk, nem találnak neked ragtapaszt? Ha ott magadtól megbotlasz, és beleesel egy halom üvegtányérba, *magadtól,* és nem azért, mert valaki belelök, akkor mi a legrosszabb, ami történhet? Összevérezed a kocsi ülését, amikor bevisznek a baleseti ügyeletre? Mike Newton fogta volna a kezedet, mialatt összevarrják a sebedet, neki nem kellett volna egész idő alatt küzdeni a kísértéssel, hogy rád vesse magát és megöljön! Nehogy eszedbe jusson magadat hibáztatni, Bella! Attól csak még jobban undorodnék magamtól.

– Mi köze ehhez az egészhez Mike Newtonnak? Egyáltalán hogy a pokolba jutott eszedbe szóba hozni? – kiáltottam rá.

– Mike Newtont úgy jutott eszembe szóba hozni, hogy ezerszer egészségesebb lenne számodra, ha inkább Mike Newtonnal töltenéd az idődet – sziszegte.

– Inkább meghalnék, mint hogy Mike Newtonnal járjak – tiltakoztam. – Inkább meghalnék, mint hogy valaki mással legyek, mint veled!

– Ne légy ilyen drámai, kérlek!

– Akkor te meg ne beszélj hülyeségeket!

Nem felelt. Sötét arccal, mereven bámult kifelé a szélvédőn.

Vadul törtem a fejem, hogyan menthetném meg a mai estét. Már a házunk előtt álltunk, és nekem még mindig nem jutott eszembe semmi.

Leállította a motort, de a keze még mindig a kormánykereket szorította.

– Itt maradsz ma éjjel? – kérdeztem.

– Haza kellene mennem.

Arra aztán végképp semmi szükség, hogy egyedül dagonyázzon otthon a bűntudatban.

– Kérlek! Ma van a születésnapom... – unszoltam.

– Most akkor döntsd el, légy szíves, mit akarsz: azt, hogy megfeledkezzünk a születésnapodról, vagy azt, hogy ne! Mind a kettő egyszerre nem megy!

A hangja szigorú volt, de már nem olyan komor, mint korábban. Gondolatban megkönnyebbülten felsóhajtottam.

– Oké. Akkor eldöntöttem: nem akarom, hogy megfeledkezz a születésnapomról! Találkozunk nálam!

Kiugrottam a kocsiból, aztán visszanyúltam az ajándékaimért. Edward a homlokát ráncolta.

– Nem kell őket megtartanod.

– De, akarom őket – vágtam rá, és csak aztán jutott eszembe: lehet, hogy éppen ezt akarta elérni.

– Nem, nem akarod. Carlisle és Esme pénzt költöttek rád.

– Túlélem. – Ügyetlenül az ép karom alá szorítottam az ajándékokat, és becsaptam az ajtót magam mögött. Egy másodpercbe se telt, Edward már ki is szállt a kocsiból, és odalépett mellém.

– Hadd vigyem legalább ezeket – mondta, és elvette tőlem a csomagokat. – A szobádban találkozunk!

Elmosolyodtam.

– Kösz!

– Boldog születésnapot! – sóhajtotta, és lehajolt, hogy az ajkával megérintse az enyémet.

Lábujjhegyre álltam, hogy tovább tartson a csók, de elhúzódott. Rám villantotta azt a csibészes, féloldalas mosolyát, amit annyira szerettem, aztán eltűnt a sötétben.

A meccs még mindig tartott: amint beléptem a bejárati ajtón, már hallottam is a sportriporter fecsegését, és a háttérben a tömeg morajlását.

– Bell, te vagy az? – kiáltott oda Charlie.

– Hello, apu! – feleltem, ahogy előléptem a sarok mögül. A karomat az oldalamhoz szorítottam. Ez az enyhe nyomás is égető fájdalmat okozott. Úgy látszik, kezd múlni az érzéstelenítő hatása.

– Na, milyen volt? – Charlie teljes hosszában elnyúlt a kanapén, csupasz lábfejét a karfán nyugtatta. Göndör, barna hajának maradékát az egyik oldalon laposra nyomta a támla.

– Alice-szel nagyon elszaladt a ló! Virágok, torta, gyertyák, ajandékok... minden, ami csak kell.

– Mit kaptál tőlük?

– Egy sztereó berendezést a kocsimba. – És még ki tudja, mit, tettem hozzá magamban.

– Hűha!

– Aha – helyeseltem. – Na, nekem mára ennyi elég volt! Megyek lefeküdni.

– Hát akkor viszlát reggel!

– Viszlát! – intettem oda búcsúzóul.

– Mi történt a karoddal?

Elvörösödtem, és magamban csúnyán káromkodtam.

– Megbotlottam. Semmi az egész.

– Jaj, Bella! – sóhajtott apám, és a fejét csóválta.

– Jó éjszakát, apu!

Fölrohantam a fürdőszobába, ahol a szebbik pizsamámat tartottam – pontosan ilyen éjszakákra tartalékoltam, mint ez a mai. Nagy nehezen belebújtam a pamut alsóba és a hozzáillő, pántos felsőrészbe, amellyel fölcseréltem a korábban pizsamának használt, rongyos tréningruhát, és közben fájdalmasan grimaszoltam, mert húzódott az öltések helye. Fél kézzel arcot, fogat mostam, aztán rohantam a szobámba.

Edward ott ült az ágyam közepén, és szórakozottan játszadozott az egyik ezüstdobozzal.

– Szia! – üdvözölt szomorú hangon. Szóval mégiscsak dagonyázik a bűntudatban...

Odaléptem az ágyhoz, kilöktem a kezéből az ajándékokat, és fölmásztam az ölébe.

– Szia! – Befészkeltem magam, és szorosan odasimultam márvány mellkasához. – Láthatnám az ajándékaimat?

– Honnan ez a hirtelen lelkesedés? – csodálkozott.

– Kíváncsivá tettél.

Fölvettem a lapos, tégla alakú dobozt, amelyről úgy sejtettem, Carlisle és Esme ajándéka.

– Majd inkább én! – javasolta Edward. Kivette a csomagot a kezemből, és egyetlen, lendületes mozdulattal letépte róla az ezüstpapírt. A fehér dobozt visszaadta nekem.

– Biztos vagy benne, hogy képes leszek egyedül is leemelni a fedelét? – morogtam, de elengedte a füle mellett.

A dobozban egy hosszúkás kartondarab volt, teleírva apró betűs, nyomtatott szöveggel. Egy percbe is beletelt, amíg kihámoztam a lényeget.

– Jacksonville-be megyünk? – Most már csakugyan izgatott lettem, minden meggyőződésem ellenére. A dobozban két, repülőjegyre beváltható kupon volt, egy az én nevemre, egy Edwardéra.

– Ez a terv.

– El sem hiszem! Renée dob egy hátast! De nem bánod, ugye? Ott állandóan süt a nap, egész nap a szobában kell maradnod.

– Szerintem megbirkózom vele – mondta, aztán összevonta a szemöldökét. – Ha sejtettem volna, hogy képes vagy egy ajándékra ilyen normálisan reagálni, akkor ragaszkodtam volna hozzá, hogy Carlisle és Esme jelenlétében nyisd ki! Azt hittem, tiltakozni fogsz!

– Hát, ez tényleg rettentő drága lehetett. De hát téged is magammal vihetlek.

Edward csöndesen nevetgélt.

– Most már bánom, hogy én egy fillért sem költöttem az ajándékodra! Nem is sejtettem, hogy képes vagy úgy fogadni, mint más, épeszű ember!

Félretettem a repülőjegyeket, és Edward ajándékáért nyúltam – sikerült felkeltenie a kíváncsiságomat. Edward ezt a dobozt is elvette tőlem, és kicsomagolta, akár az elsőt.

Aztán visszaadta – egy egyszerű, címke nélküli CD-tokot, benne egy csupasz, ezüstszínű CD-vel.

– Mi ez? – kérdeztem meghökkenten.

Edward nem felelt: kivette a lemezt a tokból, átnyúlt mögöttem, s beletette az éjjeliszekrényen álló lejátszóba. Lenyomta a play gombot, és csöndben várakoztunk. Aztán fölhangzott a zene.

Torkomon akadtak a szavak, csak figyeltem, némán, kerekre nyílt szemmel. Tudtam, hogy Edward azt várja, mondjak valamit, de nem bírtam megszólalni. Könnyek szöktek a szemembe, és odanyúltam, hogy letöröljem, mielőtt kicsordulnának.

– Fáj a karod? – kérdezte aggodalmasan.

– Nem, nem a karom miatt sírok. Annyira gyönyörű, Edward! Nem is adhattál volna szebb ajándékot. El se tudom hinni! – Elhallgattam, hogy jobban halljam a zenét.

Az ő zenéje volt, az ő szerzeményei. Az első szám az én altatódalom.

– Gondoltam, azt úgysem engednéd meg, hogy vegyek neked egy zongorát, hogy itt helyben eljátszhassam neked – magyarázta.

– Eltaláltad.

– Hogy van a karod?

– Kutya baja. – Ami azt illeti, a seb éppen lüktetni kezdett a kötés alatt. Jégre lett volna szükségem. Edward kezével is beértem volna, de nem mertem megkérni, féltem, hogy akkor elárulom magam.

– Hozok neked pár szem Tylenolt.

– Nincs szükségem semmire – tiltakoztam, de Edward lecsúsztatott az öléből, és megindult az ajtó felé.

– Charlie... – sziszegtem. Charlie nem is sejtette, hogy Edward gyakran nálam marad éjszakára. Ami azt illeti, alighanem agyvérzést kapna, ha a tudomására jut. De azért nem gyötört túlságosan a bűntudat. Végtére is, semmi olyasmit nem csináltunk, amire adott esetben gondolt volna. Edward és az ő szabályai...

– Nem fog észrevenni – ígérte Edward, miközben eltűnt az ajtón keresztül... és már vissza is jött, elkapta az ajtót, mielőtt egészen becsukódhatott volna. Másik kezében a fogmosó poharamat tartotta meg az orvosságos dobozt.

A kezembe nyomta a pirulákat, én pedig szó nélkül elvettem – tudtam, hiába is tiltakoznék, alulmaradnék a vitában. És a karom tényleg kezdett komolyan kellemetlenkedni.

A háttérben tovább szólt az altatóm, halkan, gyönyörűen.

– Késő van – jegyezte meg Edward. Fél karral fölkapott az ágyról, és a másik kezével visszahajtotta a takarót. Ráfektetett, aztán körém tekerte a takarómat. Lefeküdt mellém, de a takaró fölé, nehogy átfázzak, és átkarolt.

A fejemet a vallanak támasztottam, és boldogan felsóhajtottam.

– Még egyszer köszönöm! – suttogtam.

– Nagyon szívesen.

Egy hosszú pillanatig csönd volt, hallgattam, ahogy az altatódalom lassan véget ér. Egy újabb szám kezdődött, felismertem Esme kedvenc dalát.

– Mire gondolsz most? – kérdeztem suttogva. Habozott egy pillanatig, mielőtt válaszolt.

– Ami azt illeti, a jó és rossz közti különbségen gondolkodom. Végigfutott a hátamon a hideg.

– Emlékszel, ugye, hogy úgy döntöttem, nem szeretném, ha nem vennél tudomást a születésnapomról? – kérdeztem gyorsan, remélve, hogy nem lóg ki túlságosan a lóláb, és nem veszi észre, hogy csak el akarom terelni a gondolatait.

– Igen – felelte gyanakodva.

– Hát szóval, arra gondoltam, tekintve, hogy még mindig tart a születésnapom, szeretném, ha ma még egyszer megcsókolnál!

– Nagyon mohó vagy ma.

– Úgy van. De persze nem kívánok tőled semmi olyat, amit nem akarsz megtenni – tettem hozzá duzzogva.

Edward nevetett, aztán felsóhajtott:

– Isten óvjon tőle, hogy valaha is olyat tegyek, amit nem akarok! – mondta furcsa, kétségbeesett hangon, aztán az állam alá nyúlva magához vont.

A csók úgy kezdődött, mint máskor – Edward most is ugyanolyan óvatos volt, mint mindig, az én szívem is ugyanúgy ki akart ugrani a helyéből, ahogy szokott. De aztán valami mégis megváltozott. Hirtelen az ajka követelőbb lett, szabad keze a hajamba túrt, az arcomat szorosan odahúzta a magáéhoz, és ott is tartotta. És bár most az én ujjaim is az ő haját szántották, és nyilvánvalóan nem sok hiányzott hozzá, hogy átlépjem az általa gondosan meghúzott határvonalakat, ez egyszer nem állított meg. Ereztem testének hidegét a vékony takarón keresztül, de azért mohón hozzátapadtam.

Váratlanul vetett véget a dolognak: gyöngéd, de határozott kézzel eltolt magától.

Visszahanyatlottam a párnára, levegő után kapkodtam, a fejem szédült. Valami ott mocorgott az emlékezetem peremén, de képtelen voltam megragadni.

– Sajnálom – mondta, ő is ugyanolyan zilált volt. – Túlmentünk egy határon.

– Nem bánom – ziháltam.

Összevont szemöldökkel nézett rám a sötétben.

– Próbálj meg aludni, Bella!

– Nem. Azt akarom, hogy csókolj meg újra!

– Túlbecsülöd az önuralmamat.

– Melyik jelenti a nagyobb kísértést, a vérem vagy a testem? – kérdeztem kihívóan.

– Döntetlen! – Akaratlanul is elvigyorodott, de gyorsan visszakomolyodott. – Mi lenne, ha nem kísértenéd tovább a sorsot, és elaludnál?

– Rendben – egyeztem bele, és közelebb húzódtam hozzá. Tényleg nagyon kimerült, voltam. Hosszú volt ez a mai nap, sokféle szempontból, mégsem éreztem megkönnyebbülést, hogy vége. Mintha valami *még* rosszabb *várna* rám holnap. Csak *egy* ostoba előérzet, nyugtatgattam magam – végtére is mi rosszabb történhetne, mint ami ma történt? Csak a megrázkódtatás és a fáradtság teszi...

Alattomban odaszorítottam a sérült karomat Edward vállához, hogy bőrének hidege enyhítse az égő érzést. Abban a pillanatban sokkal jobb lett.

Félig már aludtam, talán nem is csak félig, amikor beugrott, mire is emlékeztetett Edward ma esti csókja: arra, amikor még a tavasszal el kellett válnunk egymástól, hogy tévútra csalja Jamest, hogy az elveszítse a nyomomat. Akkor csókolt meg így búcsúzóul, nem tudva, mikor látjuk – és látjuk-e – újra egymást. Ebben a mostani csókjában is volt valami ahhoz hasonló, csaknem fájdalmas intenzitás, bár fogalmam sem volt róla, miért. Önkívületbe esve dideregtem, mintha máris egy rémálomba merülnék.

3. A VÉG

Pokolian éreztem magam másnap reggel. Rosszul aludtam: a karom égett, fájt a fejem. Az se

sokat javított a kedélyállapotomon, hogy láttam, milyen rezzenéstelen, tartózkodó Edward arca, amikor gyors búcsúcsókot nyomott a homlokomra, aztán kicsusszant az ablakomon. Megrémültem, vajon mivel tölthette az időt, amíg én öntudatlan voltam, megint a jón és rosszon töprengett-e, míg engem nézett, ahogy alszom. A szorongástól csak még jobban lüktetett a fejem.

Edward most is várt az iskolánál, mint mindig, de az arca valahogy még most sem tetszett. Valami bujkált a szemében, nem tudtam rájönni, hogy mi az – de megijesztett. Nem akartam szóbahozni az előző este történteket, de attól féltem, ha kerülöm a témát, az még rosszabb.

– Hogy érzed magad? – kérdezte, amikor kinyitotta a kocsi ajtaját.

– Remekül – hazudtam, és összerándultam, mert a becsapódó ajtó hangja vadul visszhangzott a fejemben.

Némán lépkedtünk egymás mellett, Edward hozzám igazította a lépteit. Annyi mindent szerettem volna kérdezni, de a legtöbb kérdés várhatott, meg különben is, csak Alice tudott volna válaszolni rájuk. Például: hogy érezte magát Jasper ma reggel? Miről beszéltek a többiek azután, hogy én elmentem? Mit mondott Rosalie? És ami a legfontosabb: mit lát, mi fog történni ezután – mert Alice furcsa módon, ha nem is százszázalékos biztonsággal, de képes volt előre látni a jövőt. Sejti vajon, mire gondol Edward, miért olyan komor? Van valami alapjuk ködös, ösztönös félelmeimnek, amiktől képtelen vagyok szabadulni?

A délelőtt lassan telt. Alig vártam, hogy találkozzak Alice-szel, bár tudtam, nem beszélhetek majd vele egészen őszintén, hiszen Edward is ott lesz. Edward egész délelőtt hűvös és távolságtartó maradt. Időnként megkérdezte, hogy van a karom, én meg azt hazudtam, hogy jól.

Alice rendszerint előbb ért az ebédlőbe, mint mi: neki nem kellett egy ilyen lajhárhoz alkalmazkodnia, mint én. De most mégsem ült az asztalnál, mint szokott, ránk várva, előtte egy tálcányi étel, amihez hozzá sem nyúl.

Edward egyetlen szóval sem említette, hol lehet. Talán később van vége az órájának, reménykedtem – de aztán megláttam Connert és Bent, akiknek szintén franciájuk volt negyedik órában, mint neki.

– Hol van Alice? – kérdeztem Edwardtól nyugtalanul. Edward fel se nézett a müzliszeletről, amelyet lassan szétmorzsolt az ujjai közt.

– Jasperrel maradt. – Jasper jól van?

– Elutazott egy időre.

– Micsoda? Hová? Edward vállat vont.

– Csak úgy utazgat.

– És persze Alice is vele ment – mondtam csöndes kétségbeeséssel. Hogyne ment volna, ha egyszer Jaspernek szüksége van rá.

– Igen. Egy darabig ő sem jön vissza. Megpróbálja rávenni Jaspert, hogy menjenek Denaliba.

Denaliban lakott az a másik csapat ritka vámpír, akik ugyanolyan önmegtartóztató életet folytattak, mint Cullenék. Tanya és a családja. Időről időre hallottam róluk. Edward is hozzájuk menekült tavaly télen, amikor az érkezésem megnehezítette az életét Forksban. Laurent, a James-féle társaság legcivilizáltabb tagja, szintén Tanyáékhoz csatlakozott inkább, semhogy James oldalára álljon a Cullenekkel szemben. Jó ötlet volt Alice-től, hogy arra biztatta Jaspert, menjen ő is Denaliba.

Nagyot nyeltem, hátha ettől eltűnik az a gombóc a torkomból. A lelkifurdalástól meggörnyedt a vállam. Lehajtottam a fejem. Én űztem el őket az otthonukból, akárcsak Rosalie-t és Emmettet. Rosszabb vagyok, mint a pestis.

– Nagyon fáj a karod? – aggodalmaskodott Edward.

– Kit érdekel a hülye karom? – suttogtam undorodva. Edward nem felelt, én pedig lehajtottam a fejem az asztalra.

A nap végére a némajátékunk kezdett nevetségessé válni. Szerettem volna, ha nem nekem

kell megtörnöm a csöndet, de úgy tűnt, nincs más választásom, ha azt akarom, hogy Edward szóljon még hozzám ebben az életben.

– Később átjössz még ma? – kérdeztem, amikor szótlanul a furgonomhoz kísért. Mindennap el szokott jönni.

– Később?

Úgy láttam, meglepődött, és ennek örültem.

– Még dolgoznom kell. Cseréltem Mrs. Newtonnal, hogy a tegnap délutánom szabad legyen.

– Ó... – mormolta.

– Szóval, átjössz majd, ha hazaértem? – Utálatos érzés volt, hogy ebben egyszerre már nem lehettem biztos.

– Ha akarod...

– Tudod, hogy mindig akarom! – emlékeztettem rá, talán hangsúlyosabban, mint a téma indokolta volna.

Azt reméltem, erre majd elneveti magát, vagy elmosolyodik, mindenesetre reagál valahogy.

–Jó, akkor átmegyek – mondta közömbösen.

Újra homlokon csókolt, mielőtt rám csukta volna az ajtót. Aztán sarkon fordult, és ruganyos, hosszú léptekkel megindult a saját kocsija felé.

Még sikerült kimanővereznem a parkolóból, mielőtt istenigazából rám tört volna a pánik, de mire Newtonék boltjába értem, már kapkodva szedtem a levegőt.

Csak időre van szüksége, nyugtatgattam magam. Majd túljut rajta. Talán azért olyan szomorú, mert egymás után mennek el testvérei. De hát Alice és Jasper hamarosan visszajönnek, és Rosalie és Emmett is. Ha az bármit javít a helyzeten, akkor távoltartom magam a nagy, fehér folyóparti háztól – a lábamat sem teszem be többet. Ez úgysem számít. Alice-szel úgyis találkozom az iskolában. Mert hát csak vissza kell egyszer jönnie az iskolába, nem? És különben is, Alice, ha csak tehette, beugrott hozzánk. Tudta, Charlie megbántódna, ha sokáig nem nézne felénk.

És Carlisle-lal is rendszeresen össze fogok majd futni, semmi kétség – ha másutt nem, hát a baleseti sebészeten.

Végtére is olyan jelentéktelen semmiség, ami tegnap történt. Igazából nem is történt semmi. Elestem, na és? – az egész életem másból sem áll. Ahhoz képest, ami a tavasszal történt, különösen jelentéktelennek tűnt az egész ügy. A Jamesszel való találkozásból összetörve kerültem ki, félholtan a vérveszteségtől – és mégis, azokat a végeérhetetlen heteket ott a kórházban Edward sokkal jobban viselte, mint ezt a tegnapi affért. Talán az volt a baj, hogy ezúttal nem ellenségtől kellett megvédelmeznie? Hanem a tulajdon testvérétől?

Talán jobb lenne, ha Edward magával vinne valahová, mint hogy a családja szóródjon szét a szélrózsa minden irányában. A depresszióm kezdett kissé fölengedni, amikor elgondoltam, mennyit lehetnénk akkor kettesben, megszakítás nélkül. Ha kibírná valahogy az iskolaév végéig, Charlie nem szólhatna ellene egy árva szót sem. Mehetnénk együtt egyetemre, vagy úgy tehetnénk, mintha oda mennénk, mint Rosalie és Emmett. Egy évet talán csak tud várni Edward? Mit számít egy év egy halhatatlannak? Még nekem sem tűnt olyan nagyon soknak.

Addig bizonygattam magamnak, hogy így lesz, míg csak eléggé le nem higgadtam ahhoz, hogy kiszálljak a furgonból, és bemenjek a boltba. Mike Newton ma előbb ért ide, mint én, és mosolyogva intett, amikor beléptem. Megpróbáltam összeszedni magam, és erőtlenül odabólintottam neki. Még mindig azzal a képzelgéssel vigasztaltam magam, hogy milyen egzotikus helyekre fogunk majd elutazni Edwarddal, ha megszökünk, és milyen csodálatos élmények várnak ránk.

Mike azonban kizökkentett ábrándjaimból.

– Hogy telt a születésnapod? – kérdezte.

– Uhh – motyogtam. – Túléltem.

Mike furcsálló pillantást vetett rám, mintha bolond lennék.

A munkaidőm sehogy sem akart véget érni. Alig vártam, hogy újra lássam Edwardot, és azért fohászkodtam, hogy mire újra találkozunk, jusson túl a nehezén, bármi is gyötörte ennyire. Semmiség az egész, ismételgettem. Rövidesen minden visszazökken a rendes kerékvágásba.

Amikor befordultam az utcánkba, és láttam, hogy Edward ezüstszínű Volvója ott parkol a házunk előtt, valósággal beleszédültem a megkönnyebbülésbe. És mindjárt el is fogott a mélységes aggodalom, hogy vajon miért érzem ezt a megkönnyebbülést, mitől tartok?

Szinte futva igyekeztem befelé, még be se tettem magam mögött az ajtót, már kiabáltam:

– Apa! Edward! Itt vagytok?

De azonnal meghallottam az ESPN sportcsatornájának jellegzetes szignálját a nappaliban.

– Itt vagyunk – szólt ki Charlie.

Fölakasztottam az esőköpenyemet a fogasra, és besiettem.

Edward a karosszékben ült, apám a kanapén. Mindketten a sepernyőre szegezték a szemüket. Ez apámnál mindennapos jelenség volt, Edwardnál korántsem.

– Sziasztok – mondtam erőtlenül.

– Szia, Bella – intett apám, de a szemét le nem vette a képernyőről. – Csak hideg pizzánk van. Azt hiszem, még ott van az asztalon.

– Oké.

Megálltam az ajtóban, és vártam. Edward végre elfordította a szemét a tévéről, és udvariasan rám mosolygott.

– Mindjárt megyek én is – ígérte, aztán visszafordult a meccshez.

Egy percig még ott álltam, és döbbenten meredtem rá. Úgy tűnt, egyikük sem vesz észre. Összeszorult a mellkasom, olyan erővel tört rám a pánik. Kimenekültem a konyhába.

A pizza csöppet sem érdekelt. Leültem a székre, fölhúztam a térdem, és átfogtam a karommal. Valami nagyon nagy baj van, talán nagyobb, mint eddig hittem. Odabentről kiszűrődtek a meccs hangjai, az évődő, ugrató férfihangok.

Megpróbáltam leküzdeni a rettegést, és elhitetni magammal, hogy nincs nagy baj. *„Mi a legrosszabb, ami történhet?”* Ettől a kérdéstől összerezzentem. Határozottan rossz kérdés volt. A lélegzetem is elakadt tőle.

„Oké” – gondoltam, kezdjük elölről: *„mi a legrosszabb, amit még túl tudok élni?” Ez* a kérdés se tetszett túlzottan. De azért újra végiggondoltam azokat a lehetőségeket, amelyeket ma már egyszer számba vettem.

Mondjuk, nem találkozhatok többet Edward családjával. Persze azt Edward sem gondolhatja komolyan, hogy ez Alice-re is vonatkozik. De ha Jasper társaságáról egyszer és mindenkorra le kell mondanom, akkor nyilván Alice-t is ritkábban fogom látni. Bólintottam – ezt még el tudom viselni.

Vagy mondjuk, el kell mennünk innen. Lehet, hogy Edward nem akarja megvárni az iskolaév végét, talán most mindjárt mennünk kell.

Előttem az asztalon ott hevert Charlie és Renée születésnapi ajándéka, ahol tegnap hagytam őket: a fényképezőgép, amelyet nem volt alkalmam használni tegnap Cullenéknél, ott feküdt a fényképalbum mellett. Megérintettem a csinos borítót, az albumét, amelyet anyámtól kaptam, és Renée-re gondoltam. Hiába éltem régóta külön tőle, ez a tény mégsem tette könnyebbé a gondolatot, hogy talán hosszú időre el kell vájnunk. Charlie pedig itt maradna egyedül, magára hagyva. És mind a ketten annyira megbántódnának...

De hát vissza fogunk jönni, nem igaz? Meg fogjuk látogatni őket, ugye?

Nem lehettem biztos benne, mi a válasz erre a kérdésre.

Arcomat a térdemre támasztva néztem az ajándékaikat, szüleim szeretetének tárgyba öltött jelképeit.

Hiszen mindig is tudtam, hogy nehéz utat választottam. De végtére is, amit az előbb lefuttattam képzeletben, az a lehető legrosszabb forgatókönyv volt – a legrosszabb, amit még el

tudok viselni, anélkül, hogy belehalnék.

Újra megérintettem a fényképalbumot, belelapoztam. Az első képet rögzítő kis fémsarkak üresen várakoztak. Nem is rossz ötlet, hogy emlékeket készítsek itteni életemről. Furcsa, sürgető késztetés fogott el, hogy azon nyomban hozzáfogjak. Lehet, hogy már nincs túl sok időm itt Forksban...

A kamera csuklópántját babráltam, és a tekercs első kockáján tűnődtem. Vajon megközelíti-e majd látványban azt, akiről készült? Kételkedtem benne. De Edward szemlátomást egyáltalán nem tartott attól, hogy nem látszik majd a képen. Elmosolyodtam, s arra gondoltam, milyen gondtalanul nevetett tegnap este. Aztán pillanatnyi jókedvem is odalett. Annyi minden megváltozott azóta, és olyan hirtelen! Szédelegtem, mintha egy feneketlen mélység fölött állnék, egy szakadék szélén, nagyon magasan.

Nem akartam ezen rágódni tovább. Megragadtam a fényképezőgépet, és elindultam felfelé a lépcsőn.

A szobám nem sokat változott azóta, hogy tizenhét évvel ezelőtt anyámmal elmentünk innét. A falak még mindig halványkékek, az ablakon még mindig ugyanaz a megsárgult csipkefüggöny lóg. Igaz, most egy ágy áll a járóka helyén, de anyám ismerősnek találná a rendetlenül leterített ágytakarót – még a Nagyitól kapta annak idején.

Csináltam egy fényképet a szobámról, ügy, ahogy volt. Ma este ennél többet nemigen tehettem – odakinn már sötét volt –, és az az előbbi fura érzés egyre erősebb lett, valósággal kényszerítő. Mindent megörökítek Forksban, mielőtt el kell hagynom a várost.

Valami megváltozik nemsokára. Ereztem. Nem volt kellemes kilátás, hiszen az élet most éppen ügy volt tökéletes, ahogy volt.

Húztam az időt, mielőtt újra elindultam a lépcsőn a fényképezőgéppel a kezemben, és a gyomrom szűkölt az idegességtől, ha arra a furcsa idegenségre gondoltam Edward szemében – bármit megtettem volna, hogy eltüntessem. Majd túljut rajta. Valószínűleg csak aggódik, attól fél, nagyon fölzaklat majd, ha arra kér, hogy menjünk el innét. Majd feldolgozza magában ezt a dolgot, semmi szükség rá, hogy én beleártsam magam. És mire odáig jut, hogy beszéljen velem róla, én felkészülök lélekben.

Készenlétben tartottam a fényképezőgépet, amikor lopva kihajoltam a nappali sarka mögül. Azt hittem, semmi esélyem rá, hogy lekapjam Edwardot, mielőtt észrevesz, de föl se nézett. Mintha jégcsap fúródott volna belém: de nem törődtem vele, és elkattintottam a gépet.

Erre már mind a ketten fölnéztek rám. Charlie összevonta a szemöldökét, Edward arca üres volt, kifejezéstelen.

– Mit művelsz, Bella? – morgolódott Charlie.

– Ugyan, ne légy már ilyen! – Mosolyt erőltettem az arcomra, és leültem a padlóra a kanapé elé, amelyen Charlie hevert. – Tudod, hogy anyu pillanatokon belül idetelefonál, mert tudni szeretné, mihez kezdtem az ajándékokkal. Munkához kell látnom, mielőtt megsértődne.

–Jó, de mi a csudának kell éppen engem fényképezned? – zsörtölődött.

– Mert olyan jóképű vagy – feleltem. Igyekeztem továbbra is minél könnyedebben viselkedni. – És miután tőled kaptam a gépet, nem úszhatod meg, hogy te legyél az egyik modellem.

Charlie érthetetlenül morgott valamit.

– Hé, Edward! – szóltam bámulatra méltó szenvtelenséggel. – Nem csinálnál egy képet kettőnkről, apuról meg rólam?

Feléje hajítottam a gépet, de közben gondosan ügyeltem, hogy véletlenül se nézzek a szemébe, aztán letérdeltem a kanapé karfája mellé, Charlie fejéhez. Charlie felsóhajtott.

– Légy szíves, mosolyogj, Bella! – mormolta Edward. Megtettem, ami tőlem telt, és Edward elkattintotta a gépet.

– Hadd csináljak én egyet rólatok, srácok! – javasolta Charlie. Tudtam, csak azért teszi, hogy többé ne rá irányuljon az objektív.

Edward felállt, és könnyedén feléje nyújtotta a gépet. Odaálltam mellé, de valahogy idegennek és merevnek éreztem ezt a pózt. Edward egyik kezét könnyedén a vállamra tette, én pedig jóval erőteljesebben átfogtam a derekát. Szerettem volna az arcába nézni, de nem mertem.

– Mosolyogj, Bella! – figyelmeztetett újra Charlie.

Mély lélegzetet vettem, és mosolyra húztam a számat. A vaku villanása elvakított.

– Mára elég lesz ennyi – közölte Charlie. Bedugta a fényképezőgépet két díszpárna közé, és visszadőlt a tévé elé. – Nem kell feltétlenül ma ellőnöd az egész tekercset!

Edward levette a kezét a vállamról, könnyedén kibújt az ölelésemből, és visszaült a karosszékbe.

Egy pillanatig haboztam, aztán újra leültem a kanapé mellé. Hirtelen olyan félelem tört rám, hogy a két kezem remegni kezdett. A hasamhoz szorítottam őket, nehogy észrevegyék, az államat a térdemre fektetve meredtem a tévé képernyőjére, de nem láttam belőle semmit.

Amikor a show véget ért, meg se moccantam. A szemem sarkából láttam, hogy Edward föláll.

– Ideje hazamennem – közölte. Charlie föl se nézett, a reklámot bámulta.

– Hát akkor, viszlát!

Nehézkesen föltápászkodtam – egészen elgémberedtem, olyan sokáig ültem mozdulatlanul –, és kikísértem Edwardot. Egyenesen a kocsija felé indult.

– Itt maradsz? – kérdeztem reménytelenül. Számítottam a válaszára, így nem fájt annyira.

– Ma nem.

Nem kérdeztem meg, hogy miért nem.

Beszállt a kocsijába, és elhajtott, én pedig ott álltam mozdulatlanul. Jóformán észre sem vettem, hogy esik. Csak vártam, magam sem tudtam, mire, míg csak ki nem nyílt mögöttem az ajtó.

– Mit csinálsz itt, Bella? – kérdezte Charlie meglepetten, amikor meglátta, hogy ott állok, egyedül, csuromvizesen.

– Semmit! – Megfordultam, és visszavánszorogtam a házba.

Az éjszaka végeérhetetlennek tűnt: nem sokat aludtam.

Amint valami halvány derengést láttam az ablak mögött, fölkeltem. Gépiesen felöltöztem, aztán vártam, hogy a felhők széle kivilágosodjék. Ettem egy tányér zabpelyhet, aztán úgy döntöttem, elég világos van már a fényképezéshez. Lefényképeztem a furgonomat és a házat elölnézetben. Aztán megfordultam, és csináltam néhány képet a Charlie háza mögött kezdődő erdőről is. Fura, hogy már egyáltalán nem tűnt olyan félelmetesnek, mint kezdetben. Csak most ébredtem rá, hogy mindez hiányozni fog nekem – az erdő zöldje, időtlensége, titokzatossága. Az egész.

Mielőtt elindultam az iskolába, beleraktam a fényképezőgépet a táskámba. Megpróbáltam az új tervemre összpontosítani, és nem azon rágódni, hogy a jelek szerint Edwardnak nem sikerült túltennie magát a dolgokon az éjszaka.

Most már nemcsak féltem, kezdtem ingerült is lenni. Mikor lesz már ennek vége?

Hát délelőtt még nem, annyi bizonyos. Edward némán kísérgetett, de igazából sose nézett rám. Megpróbáltam a tananyagra koncentrálni, de még angolórán sem bírtam figyelni. Mr. Betty-nek kétszer is meg kellett ismételnie a Lady Capuletre vonatkozó kérdést, mielőtt ráébredtem volna, hogy hozzám beszél. Edward Megsúgta a helyes választ, aztán onnét kezdve megint úgy tett, mintha a világon se volnék.

Ebédnél is némán ült mellettem. Úgy éreztem, pillanatokon belül sikoltozni kezdek, és hogy valamivel eltereljem a figyelmemet Edward némaságáról, áthajoltam a láthatatlan választóvonalon, és megszólítottam Jessicát.

– Te, Jess!

– Mi van, Bella?

– Megtennél nekem valamit? – kérdeztem, és beletúrtam a táskámba. – Anyám azt szeretné, ha csinálnék pár fotót a barátaimról a fényképalbumomba. Szóval csinálnál nekem pár képet mindenkiről?

Azzal a kezébe nyomtam a gépet.

– Naná! – felelte vigyorogva, azzal megfordult, és rögtön elkattintotta a gépet, egyenesen Mike képébe, aki éppen teli szájjal rágott.

Mint az előre látható volt, rögtön kitört a harc, hogy ki fényképezzen le kit. Figyeltem őket, ahogy körbeadják a gépet az asztal körül, vihognak, kacérkodnak és nyafognak, amiért valaki suttyomban lekapja őket. Furán gyerekesnek éreztem őket. Vagy csak én nem voltam ráhangolva a normális emberi viselkedésre?

– Ajjaj! – mondta Jessica bűntudatosan, amikor visszaadta a fényképezőgépet. – Azt hiszem, elhasználtuk az egész tekercset.

– Semmi baj. Én már lefényképeztem mindent, amit akartam. Iskola után Edward szótlanul kísért a parkolóig. Aznap délután is

dolgoznom kellett, és ennek most az egyszer örültem. Edward állapotán nem sokat lendített a jelenlétem. Talán egyedül többre megy. Útban Newtonék felé beadtam a képeket előhívni, aztán munka után beugrottam a kész képekért. Otthon kurtán üdvözöltem Charlie-t, fölkaptam egy müzliszeletet a konyhában, azzal hónom alatt a fényképekkel teli borítékkal felrohantam a szobámba.

Leültem az ágy közepére, és kíváncsian, de óvatosan kinyitottam a borítékot. Nevetséges, de félig-meddig még mindig arra számítottam, hogy az első képen nem látszik majd semmi.

Amikor előhúztam a borítékból, hangosan felszisszentem. Edward ugyanolyan gyönyörű volt rajta, mint életben, és azzal a gyöngéd pillantással nézett rám a képről, ami annyira hiányzott nekem ebben az utolsó pár napban. Szinte hátborzongató, hogy valaki ilyen... ilyen... leírhatatlanul nézzen ki. Szavak ezrei sem tudták volna kifejezni.

Gyorsan átlapoztam a fényképcsomag maradékát, aztán kiválasztottam hármat, és leraktam őket az ágyra egymás mellé.

Az első Edwardot ábrázolta a konyhában, amint melegen, csúfondáros gyöngédséggel néz rám. A másodikon Edward és Charlie éppen a sportcsatornát nézték. Döbbenetes volt, menynyire más Edward arckifejezése ezen a képen, mint az elsőn. A pillantása óvatos és tartózkodó. Az arca még mindig szépséges ugyan, de hidegebb, kevésbé eleven – olyan, mint egy szoboré.

A harmadik képen Edward és én álltunk félszegen egymás mellett. Edward arca itt is olyan volt, mint az előzőn, hideg és szoborszerű. De nem ez zavart a legjobban. Hanem a kettőnk közti, már-már kínos különbség. Edward úgy festett, mint egy görög isten. Én viszont még emberi mércével mérve is teljesen átlagos voltam, már-már szégyenletesen jelentéktelen. Undorodva, gyorsan lefordítottam a képet.

Sokáig fönnmaradtam: de leckeírás helyett azzal töltöttem az időt, hogy berakosgattam a képeket az albumba. Egy golyóstollal mindegyik fotó alá odaírtam, kit ábrázol, és mikor készült. Amikor ahhoz a képhez értem, amelyiken ketten vagyunk Edward-dal, mindössze egy kurta pillantást vetettem rá, aztán kettőbe hajtottam, és úgy csúsztattam be a fémsarkokba, hogy csak Edward látszódjék.

Amikor ezzel elkészültem, a másodpéldányokat belecsúsztattam egy borítékba, és hosszú köszönőlevelet írtam Renée-nek.

Edward még mindig nem jött. Magamnak sem akartam bevallani, hogy azért maradtam fenn ilyen sokáig, mert őt várom, de persze így volt. Próbáltam visszaemlékezni rá, mikor fordult elő utoljára, hogy egyszerűen elmaradt, minden magyarázat nélkül, még csak nem is telefonált... De nem, ez még soha nem fordult elő.

Aznap éjjel megint nem aludtam jól.

A délelőtt az iskolában ugyanolyan őrjítő, ijesztő némaságban telt, mint az előző két nap.

Föllélegeztem, amikor láttam, hogy Edward ott vár rám a parkolóban, de a megkönnyebbülésem nem tartott sokáig. Edward ugyanolyan volt, mint addig, csak ha lehet, még távolibb.

Már az is nehezemre esett, hogy egyáltalán visszaemlékezzek rá, mi váltotta ki ezt az egész zűrzavart. A születésnapom távoli múltnak tűnt. Bárcsak visszajönne már Alice! De hamar! Még mielőtt ez az egész teljesen kicsúszik az irányításunk alól...

De Alice gyors visszatérésére nem számíthattam. Elhatároztam: ha ma sem beszélhetek Edwarddal, de úgy istenigazából, akkor holnap megkeresem Carlisle-t. Valamit tennem kell.

Iskola után mindent megbeszélünk Edwarddal, fogadkoztam magamban. És semmiféle kifogást nem fogadok el.

Tanítás után a kocsimhoz kísért, én meg igyekeztem összeszedni magam annyira, hogy elő bírjak állni a követeléseimmel.

– Átmehetek hozzátok ma délután? – kérdezte, mielőtt még odaértünk volna a furgonhoz. Ezzel aztán ki is fogta a szelet a vitorlámból.

– Hát persze.

– Akár most mindjárt? – kérdezte újra, miközben kitárta előttem az ajtót.

– Persze. – Igyekeztem szenvtelenül beszélni, pedig sehogy se tetszett a hangjából kicsendülő sürgetés. – Csak előbb még be kell dobnom egy levelet Renée-nek a postaládába. Találkozzunk ott!

Edward egy pillantást vetett az ülésen heverő, vaskos borítékra. Váratlanul átnyúlt fölöttem és felkapta.

– Majd én bedobom – mondta csöndesen. – És még így is előbb érek oda, mint te.

Felém küldte azt a csibészes, ferde mosolyt, a kedvencemet, de most valami nem stimmelt vele. A szeme nem mosolygott.

– Oké – hagytam rá, de nem bírtam visszamosolyogni. Rám csukta az ajtót, és megindult a saját kocsija felé.

Tényleg előbb ért oda hozzánk, mint én. A Volvo már ott állt Charlie parkolóhelyén, mire én a ház elé gördültem. Ez rossz jel volt. Eszerint csak rövid ideig akar maradni. Megráztam a fejem, mély lélegzetet vettem, és megpróbáltam összeszedni a bátorságomat.

Edward ugyanabban a pillanatban szállt ki a Volvóból, amikor én a furgonból, és odalépett hozzám. Kivette a kezemből a táskámat, ahogy mindig is szokta. De aztán belökte a kocsiba, az ülésre, márpedig ez nem volt szokása.

– Gyere, sétáljunk egyet! – javasolta kimérten, és megfogta a kezem.

Nem feleltem. Tiltakozni szerettem volna, csak nem tudtam, hogyan, pedig éreztem, hogy azt kellene tennem. *„Ez így nem lesz jó. – Ebből baj lesz nagyon nagy baj”* – ismételgette egy hang a fejemben.

De Edward nem várt választ. Magával húzott az udvar keleti vége felé, azon túl az erdő kezdődött. Kelletlenül követtem, és gondolkodni próbáltam, a rám törő pánik ellenére. De hiszen én is pontosan ezt akartam, emlékeztettem magamat. Esélyt, hogy mindent alaposan átbeszéljünk. De akkor most miért fuldoklóm a rémülettől?

Alig tettünk meg pár lépést a fák közt, amikor Edward megállt. Még szinte rá se léptünk az ösvényre – még látni lehetett a házat.

Szép kis séta!

Edward nekivetette a hátát egy fának, és kifürkészhetetlen arccal nézett rám.

– Oké, akkor beszélgessünk! – mondtam. Bátrabban hangzott, mint ahogyan éreztem.

Edward mély lélegzetet vett.

– Bella, mi elmegyünk innét!

Én is mély lélegzetet vettem. Számoltam ezzel a lehetőséggel, és el tudtam fogadni. Úgy éreztem, felkészültem rá. De azért mégis meg kellett kérdeznem:

– De miért éppen most? Már csak egy év, és...

– Bella, legfőbb ideje, hogy elmenjünk. Végül is mennyi ideig maradhatnánk még Forksban? Carlisle harmincnak sem néz ki, és már most is harmincháromnak mondja magát. Rövidesen mindenképpen elölről kellene kezdenünk mindent.

Ez a válasz teljesen megzavart. Eddig azt hittem, azért kell elmennünk, hogy a családja békében élhessen. Miért kell akkor elmennünk innét, ha ők is elköltöznek? Rámeredtem, és küszködve próbáltam megérteni, mire gondolhat.

Hidegen nézett vissza rám.

Hirtelen rám tört a hányinger, mert rájöttem, hogy félreértettem.

– Amikor azt mondod, hogy „mi”...

– Természetesen magamra és a családomra gondoltam. – Minden szót nagyon lassan és tisztán ejtett.

Gépiesen ingattam a fejem jobbra-balra, hátha attól kitisztul. Edward várt, semmi jelét nem adta, hogy türelmetlen lenne. Beletelt néhány percbe, amíg meg bírtam szólalni.

– Oké – mondtam. – Veletek megyek.

– Nem jöhetsz velünk, Bella. Ahová mi megyünk... nem neked való hely.

– Minden hely nekem való, ahol te vagy.

– Én nem vagyok hozzád való, Bella.

– Ne beszélj bolondokat! – Szerettem volna dühösen mondani, de inkább hangzott kérlelésnek. – Te vagy az életem legjobb része!

– Az én világom nem neked való – mondta komoran.

– Ami Jasperrel történt a múltkor, az nem volt semmi különös, Edward! Semmi az égvilágon!

– Ahogy mondod! – bólintott. – Pontosan az történt, amire számítani lehetett.

– Megígérted! Phoenixben megígérted nekem, hogy velem maradsz...

– Egészen addig, amíg neked ez a legjobb – szakított félbe.

– Nem igaz! A lelkemről van szó, ugye? – A dühtől a szavak valósággal kirobbantak belőlem, de valahogy mégis úgy hangzott, mintha könyörögnék. – Carlisle elmondta, mitől félsz, de engem nem érdekel! Nem érdekel! A tiéd lehet a lelkem. Nélküled semmi szükségem rá, már így is a tiéd!

Edward mély lélegzetet vett, és egy hosszú pillanatig üres szemmel meredt a földre. A szája alig láthatóan megvonaglott. Amikor végül fölnézett, egészen más volt a pillantása, mint korábban, valahogy keményebb – mintha szemének folyékony aranya szilárddá dermedt volna.

– Bella, én nem akarlak téged magammal vinni. – Lassan, tisztán ejtette a szavakat, és közben hideg tekintetét le nem vette az arcomról, figyelte, hogy felfogtam-e végre, igazából mit mond.

Egy darabig csönd volt, míg a szavait ismételgettem a fejemben – latolgatva minden szót, hogy megértsem, mit is jelentenek valójában.

– Te... nem... akarsz... engem? – ismételtem el hangosan is próbaképpen, és egészen összezavarodtam, amikor ráébredtem, hova is vezet ez a szórend.

– Nem.

Értetlenül meredtem rá. Eszében sem volt mentegetőzni. A szeme, mint a topáz – kemény, tiszta és nagyon mély. Úgy éreztem, áttekintek benne több mérföldnyi távlatot, de bármeddig nézzek is ebbe a feneketlen mélységbe, sehol sem látok benne semmit, ami ellentmondana az előbbi szavaknak.

– Hát így persze egészen más a helyzet. – Magam is meglepődtem, milyen higgadtan és józanul cseng a hangom. Talán mert teljesen ledermedtem. Még mindig nem jutott el a tudatomig a mondandója. Még mindig nem volt semmi értelme.

Elnézett valahová a fák közé, és újra beszélni kezdett.

– Természetesen mindig is szeretni foglak... bizonyos értelemben. De ami akkor este történt, ráébresztett, hogy ideje változtatnom. Mert már... *belefáradtam,* hogy úgy tegyek, mintha más

lennék, mint aki vagyok. Bella, én nem vagyok ember! – Újra felém fordult, és tökéletes, jégszobor arca most csakugyan nem tűnt emberinek. – Hagytam, hogy ez a dolog túl sokáig folytatódjék. Sajnálom.

– Ne... – Már csak suttogni bírtam. A felismerés, hogy mi történik, kezdett átszivárogni zsibbadt érzékeimen... mintha sósavat csepegtettek volna az ereimbe. – Ne csináld ezt...

Némán, mereven nézett rám, és láttam a szemében, hogy már elkéstem a figyelmeztetéssel. Már megtette.

– Nem vagy hozzám való, Bella – ismételte el, amit korábban mondott, csak megfordítva: így nem maradt érvem. Tudtam én, de még mennyire, hogy nem vagyok elég jó neki.

Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, aztán újra becsuktam. Edward türelmesen várt, az arcáról mintha letöröltek volna minden érzést. Újra próbálkoztam.

– Ha... tényleg ezt akarod... Kurtán bólintott.

Az egész testem elzsibbadt. A nyakamtól lefelé nem éreztem semmit.

– Szeretnék kérni tőled egy szívességet, ha nem túl nagy kívánság – mondta.

Nem tudom, mit láthatott az arcomon, mert valami válaszként átvillant az ő arcán is. De mielőtt még rájöhettem volna, mi az, újra nyugodt, kifejezéstelen maszkká merevedett.

– Bármit! – ígértem valamivel erőteljesebb hangon.

Fagyott pillantása mintha fölengedett volna. Szemének aranya megint lágy lett, valósággal izzott, ahogy a szemembe nézett, olyan komolyan és sürgetően, hogy nem lehetett ellenállni neki.

– Ne csinálj semmi könnyelműséget vagy butaságot! – parancsolt rám, és most csöppet sem volt szenvtelen a hangja. – Érted, miről beszélek?

Tehetetlenül bólintottam.

A szeme megint kihűlt, ismét visszatért közénk a távolság.

– Charlie miatt, tudod. Szüksége van rád. Vigyázz magadra! Az ő kedvéért!

Megint bólintottam.

– Vigyázni fogok – suttogtam. Mintha egy kicsit megnyugodott volna.

– Cserébe én is ígérek neked valamit! – mondta. – Megígérem: ez az utolsó alkalom, hogy látsz engem. Nem fogok visszajönni. Soha többet nem teszlek ki annak, aminek eddig. Ott folytathatod az életedet, ahol abbahagytad, nem foglak zaklatni többet. Olyan lesz, mintha nem is léteztem volna.

A térdem megremegett, a fák hirtelen imbolyogni kezdtek. Hallottam, hogy a vér lüktetése felgyorsul a fülemben. Edward hangja valahonnan a távolból szüremlett.

Gyöngéden elmosolyodott.

– Ne aggódj! Utóvégre ember vagy, olyan az emlékezeted, mint a szita! A te fajtádnak minden sebét begyógyítja az idő.

– És a te emlékeid? – kérdeztem. Úgy hangzott, mintha valami a torkomon akadt volna, mintha fuldokolnék.

– Hát... – Edward egy rövid pillanatig habozott. – Én nem felejtek el semmit. De az én fajtámnak... nagyon könnyű elterelni a figyelmét.

Elmosolyodott: a mosolya nyugodt volt, de a szeme most sem mosolygott.

Egy lépéssel távolabb húzódott tőlem.

– Hát, gondolom, ez minden. Nem fogunk többé zaklatni.

A többes számra felkaptam a fejem. Ez meglepett: azt hittem, soha többé nem figyelek föl semmire.

Alice sem jön vissza – döbbentem rá. Nem is tudom, hogyan hallotta meg – nem mondtam ki hangosan a szavakat –, de úgy tűnt, megértette.

Lassan megrázta a fejét, és közben végig az arcomat figyelte.

– Nem. Mind elmentek. Csak én maradtam itt, hogy elbúcsúzzam tőled.

– Alice elment? – kérdeztem hitetlenkedéstől fakó hangon.

– Ő is el akart köszönni tőled, de meggyőztem, hogy tisztább ügy, ha búcsú nélkül megy el.

Szédültem, nehezen bírtam koncentrálni. Edward szavai ott kavarogtak a fejemben, és hirtelen eszembe jutott, mit mondott a doktor tavasszal Phoenixben, amikor megmutatta nekem a röntgenleleteimet. „Látja, ez itt tiszta ügy: szép, világos törés! – mondta, és az ujját végighúzta a képen ott, ahol a törésvonal húzódott a lábszárcsontomon. – „Ez jó! így gyorsabban és könnyebben fog gyógyulni!”

Megpróbáltam szabályosan lélegezni. Muszáj összeszedni magam, hogy megtaláljam a kiutat ebből a rémálomból.

– Isten veled, Bella! – mondta Edward ugyanazon a csöndes, békés hangon.

– Várj! – kiáltottam fuldokolva, és feléje nyúltam, megpróbáltam rábírni elzsibbadt, élettelen lábamat, hogy elinduljon feléje.

Azt hittem, ő is felém nyúl. De csak megragadta hideg kezével a csuklómat, és az oldalamhoz szegezte. Lehajolt, az ajkát egy Másodperc töredékéig alig érezhetően a homlokomhoz szorította. A szemem lecsukódott.

– Vigyázz magadra! – lehelte. Éreztem hűvös lélegzetét a homokomon.

Könnyű fuvallat legyintett meg, de nem a szél kavarta fel a levegőt. Fölpattant a szemem.

A közelben álló kis cukorjuhar levelei még mindig enyhén remegtek, arról árulkodván, hogy az előbb ott haladt el mellettük.

Elment.

Remegő lábbal – miközben mindvégig tudtam, hogy semmi értelme – elindultam utána az erdőbe. Rövidesen már semmi nem jelezte, merre ment. Nem láttam lábnyomokat, a levelek már nem zizegtek, de azért én csak mentem előre, gondolkodás nélkül. Nem tehettem mást. Mennem kellett, tovább és még tovább. Ha megállok, ha már nem keresem többé, akkor mindennek vége.

A szerelemnek, az életnek, az életem értelmének... mindennek.

Csak mentem és mentem. Az idő minden jelentőségét elveszítette. Törtettem előre a sűrű bozótban. Órák teltek el, de ugyanakkor csak másodpercek. Talán azt hittem, az idő nem folyik tovább, befagyott, mert akármerre mentem, az erdő mindig pontosan ugyanolyan volt. Megijedtem, hogy talán körben járok, méghozzá egy igen szűk körben, de azért csak mentem. Sokszor megbotlottam, és ahogy egyre sötétedett, sokszor el is estem.

Végül megbotlottam valamiben – akkor már vaksötét volt, fogalmam sincs, mibe akadt bele a lábam –, elestem, és ott is maradtam a földön. Az oldalamra fordultam, hogy kapjak levegőt, és összegömbölyödtem a nedves páfrányok között.

Ahogy ott feküdtem, egyszerre csak az az érzésem támadt, hogy sokkal több idő telt el, mint hittem. Nem bírtam visszaemlékezni, mikor sötétedett be. Vajon itt mindig ilyen sötét van éjszaka? Biztos átszűrődik a felhőkön valami kis holdfény, és a lombsátor résein át idáig is lehatol...

De nem ma éjszaka. Ma éjszaka az ég teljesen sötét. Talán ma éjjel egyáltalán nem is világít a hold – holdfogyatkozás van, vagy újhold.

Újhold... Összeborzongtam, pedig nem is fáztam.

Sokáig feküdtem a feketeségben, mielőtt meghallottam a hangokat.

Valaki a nevemet kiabálta. Csak tompán, fojtottan hallatszott az aljnövényzet falán át, amely körülvett, de egész határozottan az én nevem volt. De a hang nem volt ismerős. Megfordult a fejemben, hogy válaszolok, de olyan kábult voltam, hogy hosszú időbe telt, amíg egyáltalán tudatára ébredtem, hogy válaszolnom kellene. Addigra pedig a hang már elhallgatott.

Valamivel később az eső ébresztett. Nem hiszem, hogy igazán elaludtam volna: csak elmerültem valamiféle gondolattalan kábulatba, teljes erőmmel kapaszkodtam abba a zsibbadásba, amely megakadályozta, hogy eljusson a tudatomig az, amiről nem akartam tudni.

Az eső egy kicsit zavart. Hideg volt. Elengedtem a térdemet, és az arcom elé emeltem a kezem, hogy védjem az esőtől.

Ekkor hallottam meg újra a kiáltásokat. Ezúttal messzebbről jöttek, és néha úgy hangzottak, mintha több hang szólna egyszerre. Tudtam, válaszolnom kellene, de nem bíztam benne, hogy meghallanák. Bírok-e vajon elég hangosan kiáltani?

Hirtelen egy másik hangot hallottam, ijesztően közelről. Valami szuszogásfélét, ami csak állattól eredhetett. Méghozzá valami nagy testű állattól, legalábbis úgy hangzott. Vajon nem kellene telnem? – töprengtem, de nem éreztem félelmet. Csak azt a zsibbadást. Úgyse számít... A szuszogás eltávolodott.

Az eső meg csak esett, tócsába gyűlt az arcomnál. Megpróbáltam erőt meríteni, hogy elfordítsam a fejem, amikor megláttam a fényt.

Először csak valami halvány izzást, ahogy visszaverődött a távoli bokrokról. Aztán a fény egyre erősebb és erősebb lett, egyre tágabb kört világított meg, nem is hasonlított az egyeden pontra fókuszáló zseblámpafényre. A fény áthatolt a hozzám legközelebb eső bokron, és most már láttam, hogy egy propánlámpa az, de ezen kívül semmi mást – a ragyogás egy pillanatra elvakított.

– Bella! – hangzott egy mély hang.

A hang nem volt ismerős, de érződött rajta, hogy ő viszont felismert. Nem azért kiáltotta a nevemet, mert meg akart találni, hanem mert tudatni akarta, hogy megtalált.

Felfelé bámultam a hanghoz tartozó sötét arcra; ott lebegett valahol végtelen magasan fölöttem – úgy éreztem, kizárt dolog, hogy valaki ilyen magas legyen. Ködösen derengeni kezdett, hogy talán azért látom ilyen magasnak az idegent, mert az én fejem még mindig a földön van.

– Megsérültél?

Tudtam, hogy ez a szó jelent valamit, de nem bírtam felelni, csak némán, zavarodottan bámultam rá. Ugyan, mit számít most már, hogy mi értelme van a kérdésnek?

– Bella, az én nevem Sam Uley.

Biztosra vettem, hogy ezt a nevet még soha nem hallottam.

– Charlie küldött, hogy keresselek meg!

Charlie? Ez a név már ismerősebbnek tűnt. Megpróbáltam jobban figyelni rá, mit mond a magas férfi. Charlie még mindig számított, ha semmi más nem is.

A férfi a kezét nyújtotta. Rábámultam, nem voltam biztos benne, mit kell tennem vele.

Az idegen fekete szeme egy pillanatig méregetett, aztán a férfi vállat vont. Gyors, ügyes mozdulattal felnyalábolt a földről.

Könnyed léptekkel haladt az ázott erdőn keresztül, karjában ernyedt testemmel. Agyam egy része tisztában volt vele, hogy nyugtalankodnom kellene – hiszen elragadott egy vadidegen. De nem maradt bennem semmi, ami képes lett volna erre.

Nem telt bele sok idő, fényeket pillantottam meg, és férfihangok mély moraját hallottam. Sam Uley lassított, amikor közelebb értünk a zaj forrásához.

– Megtaláltam! – dörgött a hangja.

A moraj elhallgatott, aztán újra feltámadt, még hangosabban. Arcok zavarba ejtő sokasága örvénylett körülöttem. A káoszból egyedül Sam hangját bírtam kihallani, talán, mert a fülem odatapadt a mellkasához.

– Nem, nem hinném, hogy megsérült volna! – mondta valakinek. – De egyfolytában azt hajtogatja: „Elment!”

Tényleg hangosan kimondtam volna? Az ajkamba haraptam.

– Bella, kislányom, nincs semmi bajod?

Ezt a hangot ezer közül is megismertem volna – még így is, hogy egészen eltorzította az aggodalom.

– Charlie?

– Itt vagyok, drágám!

Ereztem, hogy átcsúszom valahová a magas férfi karjából, aztán a következő pillanatban

apukám egyenruhájának bőrszagát ereztem az orromban. Charlie megingott a súlyom alatt.

– Ne vigyem inkább mégis én? – javasolta Sam Uley.

– Nem kell, elbírom – felelte Charlie kicsit zihálva.

Lassan, küszködve haladt velem. Szerettem volna mondani neki, hogy tegyen le, hadd menjek a saját lábamon, de valahogy nem találtam a hangom.

Mindenfelől lámpások fénye villant a szememe a Charlie-t kísérő tömegből. Olyan volt, mint valami díszfelvonulás. Vagy mint egy temetési menet. Lehunytam a szemem.

– Mindjárt otthon vagyunk, szívem! – motyogta Charlie időről időre.

Amikor hallottam, hogy nyílik az ajtó, kinyitottam a szemem. A házunk verandáján álltunk, és a Sam nevű magas, sötét hajú férfi éppen kitárta Charlie előtt az ajtót. Az egyik karját felénk nyújtotta, mintha arra készülne, hogy elkapjon, ha Charlie nem bírná tovább, és elejt.

De apámnak sikerült betámolyognia velem az ajtón, és lefektetett a díványra a nappaliban.

– De apu, csuromvíz vagyok – ellenkeztem erőtlenül.

– Nem számít – mondta rekedten. Aztán hallottam, hogy valaki máshoz beszél. – A takarók a gardróbszekrényben vannak a felső szinten, mindjárt a lépcsőnél.

– Hogy vagy, Bella? – kérdezte egy új hang. Néhány hosszú pillanat múlva fölismertem a fölém hajló, szürke hajú férfit.

– Dr. Gerandy? – motyogtam.

– Igen, én vagyok az, kedves – felelte. – Van valami sérülésed, Bella?

Egy teljes percre volt szükségem, hogy ezt átgondoljam. Az zavart össze, hogy Sam Uley is valami hasonlót kérdezett az erdőben. Csakhogy ő ezt kérdezte: „Megsérültél?” Ennek a különbségnek mintha valami jelentősége lett volna.

Dr. Gerandy várta a válaszomat. Felvonta egyik őszülő szemöldökét, amitől elmélyültek homlokán a ráncok.

– Nem – hazudtam. Bár tulajdonképpen igazat mondtam abban az értelemben, ahogy ő értette a kérdést.

Meleg keze megérintette a homlokomat, aztán éreztem az ujjait a pulzusomon. Figyeltem az ajkát, ahogy számol magában, és közben az óráját nézi.

– Mi történt veled? – kérdezte könnyedén. Megdermedtem a keze alatt, a pánik a torkomba kúszott.

– Eltévedtél az erdőben? – nógatott. Hirtelen ráébredtem, hogy egy csomó ember van a szobában, és mindnyájan hallják, amit beszélünk. Három magas, sötét bőrű férfi – La Pushból jöhettek, találgattam, a quileute indiánok tengerparti rezervátumából, és Sam Uley is közéjük tartozik – ott állt szorosan egymás mellett, és rám bámult. Aztán ott volt Mr. Newton is Mike-kal, és Mr. Weber, Angéla édesapja: mind engem figyeltek, csak nem olyan leplezetlenül, mint az idegenek. Más, mély férfihangok moraja is behallatszott a konyhából, meg odakintről, a bejárati ajtó mögül. Úgy látszik, a fél város engem keresett.

Charlie állt hozzám a legközelebb. Előrehajolt, hogy hallja, mit felelek.

– Igen – suttogtam. – Eltévedtem.

A doktor gondterhelten bólintott, gyöngéden megtapogatta a mirigyeket az állam alatt. Charlie arca megkeményedett.

– Nagyon kimerült vagy? – kérdezte Dr. Gerandy. Bólintottam, és engedelmesen lehunytam a szemem.

– Úgy látom, nincs semmi komoly baja! – mormolta a doktor Charlie-nak egy pillanattal később. – Csak a kimerültség. Hadd aludja ki magát, aztán majd holnap benézek hozzá mondta. Egy pillanatra elhallgatott, alighanem megnézte az óráját, mert így folytatta: – Azazhogy inkább ma valamivel később...

Hallottam, ahogy feltápászkodtak a nyikorgó kanapéról.

– Ez igaz? – suttogta Charlie. A hangok most messzebbről szóltak, feszülten kellett figyelnem, hogy megértsem, miről beszélnek. – Tényleg elmentek?

– Dr. Cullen arra kért, hogy ne beszéljek róla – felelte Dr. Gerandy. – Az ajánlat nagyon hirtelen jött: azonnal dönteniük kellett. Carlisle nem akarta, hogy nagy felhajtást csapjanak a távozása körül.

– De azért örültem volna, ha legalább nekem szól – morgolódott Charlie.

– Igen, az adott körülmények között ezt valóban joggal elvárhatta volna – helyeselt Dr. Gerandy kissé feszélyezetten.

Nem akartam többet hallani. Kitapogattam a pokróc sarkát, amellyel valaki időközben betakart, és a fülemre húztam.

Ide-oda sodródtam éberség és álom között, de mindig újra visszasüppedtem az öntudatlanságba. Hallottam, amint Charlie halkan köszönetet mond a kutatásomra érkezett önkénteseknek, és azok egymás után elköszönnek. Ereztem, ahogy Charlie ujjai a homlokomat simogatják, aztán egy újabb takaró súlya nehezedik rám. A telefon néhányszor megcsörrent, és Charlie rohanvást igyekezett fölvenni, mielőtt felébrednék rá, s megnyugtató szavakat mormolt az érdeklődőknek:

– Igen, megtalálták. Nem, semmi baja. Csak eltévedt. Most már teljesen rendben van – mondta el újra meg újra.

Hallottam, ahogy a karosszék rugói megnyikordulnak, amint Charlie elhelyezkedett benne, hogy ott töltse mellettem az éjszakát.

Néhány perccel később a telefon újra megcsörrent.

Charlie nyögve feltápászkodott, és botladozva a konyhába sietett. Még mélyebben behúztam a fejem a takaró alá, nem akartam még egyszer végighallgatni ugyanazt a beszélgetést.

– Igen – ásított Charlie a telefonba.

Amikor újra megszólalt, egészen más volt a hangja, mint addig, sokkal élénkebb:

– Hol? – Kis szünet következett. – Biztos vagy benne, hogy nem a rezervátumban? – Újabb rövid szünet. – De mi a csoda éghet ott? – kérdezte tanácstalan hangon. – Tudod mit, odaszólok nekik, és kiderítem.

Most már több érdeklődést tanúsítottam, ahogy benyomkodta a telefonszámot.

– Hello, Billy, itt Charlie! Sajnálom, hogy ilyen korán reggel zavarlak... Nem, Bella jól van. Alszik... Kösz, de nem ezért hívtalak. Az előbb telefonált Mrs. Stanley, és azt állítja, hogy a második emeleti ablakából tüzeket lát a tengerparti sziklákon, de én igazából nem nagyon... Ó...! – Hirtelen valami szokatlan csendült a hangjában, ingerültség vagy éppenséggel düh. – És miért csinálják, ha szabad kérdeznem? Uhh, huhh... Csak nem? – kérdezte gúnyosan. – Tőlem teljesen felesleges bocsánatot kérned. Aha, aha. Jól van, csak ügyeljetek, nehogy elharapózzanak a lángok... Tudom, tudom, én is csodálkoztam, hogy egyáltalán sikerült tüzet gyújtaniuk ilyen időben.

Charlie habozott, aztán kelletlenül hozzátette:

– Egyébként kösz, hogy átküldted Samet meg a fiúkat. Tényleg jobban ismerik az erdőt, mint én. Sam találta meg, úgyhogy jövök neked egy... Aha, később még beszélünk! – helyeselt még mindig elég savanyúan, mielőtt letette a kagylót.

Charlie pár érthetetlen szót mormogott, mielőtt visszacsoszogott a nappaliba.

– Mi a baj? – kérdeztem. Odasietett hozzám.

– Sajnálom, hogy felébresztettelek, kicsim.

– Valami ég?

– Semmi az egész – nyugtatott meg. – Csak valakik örömtüzeket gyújtottak a sziklákon.

– Örömtüzeket? – A hangom élettelen volt, semmiféle kíváncsiság nem érződött belőle.

Charlie összevonta a szemöldökét.

– Pár rezervátumbeli kölyök nem fér a bőrébe.

– Miért? – kérdeztem tompán.

Éreztem, hogy Charlie nem akar válaszolni. A padlót bámulta a két térde között.

– Ünnepelnek. Örülnek a hírnek. – A hangja keserű volt.

Bárhogy erőltettem is az agyamat, nekem mindössze egyetlen hír jutott az eszembe. Aztán a kirakós darabkái a helyükre ugrottak.

– Annak örülnek, hogy Cullenék elmentek – suttogtam. – La Pushban nem szeretik őket – erről egészen megfeledkeztem.

A quileutéknek megvoltak a maguk legendái a „hidegekről”, a vérivókról, törzsük ellenségeiről, akárcsak az özönvízről meg a törzs farkas őseiről. Csak afféle történetek, mesék, a legtöbbjük számára. De akadtak azért néhányan, akik hittek bennük. Charlie barátja, Billy Black is hitt bennük, bár még Jacob, a saját fia is azt gondolta róla, hogy egyszerűen babonás. Billy engem is figyelmeztetett, hogy tartsam magam távol Cullenéktől...

A név megmozdított bennem valamit, ami foggal-körömmel igyekezett a tudatom felszínére törni, pedig tudtam, hogy nem akarok szembenézni vele.

– Egyszerűen nevetséges! – zsörtölődött Charlie.

Egy pillanatig némán ültünk. Az ég már nem volt teljesen sötét odakinn. Valahol, az eső függönye mögött a nap már felkelni készült.

– Mondd, Bella... – kezdte Charlie.

Nyugtalanul néztem rá.

– Egyedül hagyott az erdőben? – kérdezte. Kérdéssel feleltem a kérdésére.

– Honnét tudtad, hogy hol kell keresned? – Az agyam megpróbálta késleltetni a pillanatot, amikor kénytelen lesz tudatára ébredni a történteknek, pedig az feltartóztathatatlanul közeledett, egyre gyorsabban és gyorsabban.

– Hát az üzenetedből – felelte Charlie meglepetten. A farmerja farzsebéből előhúzott egy megviselt papírdarabot. Piszkos volt, nedves és gyűrött, látszott rajta, hogy számtalanszor kinyitották és újra összehajtogatták. Charlie megint széthajtotta, és odatartotta az orrom alá. Csúf macskakaparással, amely figyelemre méltóan hasonlított az én kézírásomra, ez állt rajta:

„Elmentünk Edwarddal kicsit sétálni az erdőbe. Rögtön jövök. B.”

– Amikor nem jöttél, felhívtam Culleneket, de senki nem válaszolt – mondta Charlie halkan. – Akkor felhívtam a kórházat, és Dr. Gerandy közölte, hogy Carlisle elutazott.

– Hová mentek? – motyogtam. Charlie rám meredt.

– Hát Edward nem mondta meg neked?

Borzadva ráztam a fejem. Nevének csengése elszabadított bennem valamit, ami vadul marcangolta a belsőmet – akkora fájdalom tört rám, hogy elállt tőle a lélegzetem, és magam is meglepődtem irtózatos erejétől.

Charlie gyanakodva méregetett, míg válaszolt.

– Carlisle állást kapott egy nagy Los Angeles-i kórházban. Gondolom, jó sok pénzt ígértek neki.

A napfényes Los Angeles... Az utolsó hely, ahová valójában mennének. Eszembe jutott az a tükrös rémálmom: ahogy a napsugár szikrázva visszaverődik Edward bőréről... Arcának emlékétől belém hasított az elviselhetetlen fájdalom.

– Tudni akarom, hogy Edward tényleg egyedül hagyott-e az erdőben! – erősködött Charlie.

A név hallatán a gyötrelem újabb hulláma söpört át rajtam. Megráztam a fejem, vadul, kétségbeesetten próbáltam szabadulni a fájdalomtól.

– Az én hibám volt. Az ösvény elején hagyott, ahonnét még látszik a ház... de én megpróbáltam utánamenni.

Charlie mondani kezdett valamit: de én befogtam a fülem, mint egy kisgyerek.

– Nem akarok erről többet beszélni, apu! Fel akarok menni a szobámba!

Mielőtt válaszolhatott volna, feltápászkodtam a díványról, és imbolyogva megindultam a lépcső felé.

Valaki itt járt a házban, és hagyott egy cédulát Charlie-nak, amelyből megtudhatta, hol talál meg. Abban a pillanatban, amint erre ráébredtem, borzalmas gyanú támadt bennem. Felrohantam a szobámba, bevágtam és kulcsra zártam magam mögött az ajtót, aztán

odarohantam az éjjeliszekrényen álló CD-lejátszóhoz.

Úgy tűnt, minden pontosan úgy van, ahogy hagytam. Megnyomtam a lejátszó tetejét. A retesz engedett, a tető lassan felnyílt. Üres volt.

A Renée-től kapott fényképalbum a földön feküdt az ágy mellett, pontosan ott, ahol hagytam. Reszkető kézzel kinyitottam.

Nem is kellett továbblapoznom az első oldalnál. A kis fémsarkokból hiányoztak a képek. Az egész oldalon nem volt semmi csak az én kézírásom, ahogy az aljára odafirkáltam: Edward Cullen, Charlie konyhájában, szeptember 13.

Tovább nem is néztem. Biztos voltam benne, hogy nem végzett félmunkát.

Minden olyan lesz, mintha soha nem is ismertél volna – igen, ezt ígérte nekem.

Éreztem a sima padlót a térdem alatt, aztán a tenyeremen, és amikor az arcbőrömhöz nyomódott, abban reménykedtem, hogy elájulok. De nem, legnagyobb csalódásomra nem veszítettem el az eszméletemet. A fájdalom hullámai, amelyek idáig csak körbemostak, most feltornyosultak, átcsaptak a fejem fölött, lerántottak a mélybe... És nem is jöttem föl a felszínre többé.

OKTÓBER

NOVEMBER

DECEMBER
JANUÁR

4. ÉBREDÉS

Az idő múlik. Még ha lehetetlennek tűnik is. Még akkor is, ha a másodpercmutató minden egyes kattanása olyan fájdalmas, mint a vér lüktetése a felsebzett bőr alatt. Nem egyenletesen múlik, hanem furcsa megiramodások és hosszan tartó, üres ácsorgások követik egymást, de mégiscsak múlik. Még számomra is.

Charlie ökle lecsapott a konyhaasztalra. – Elég volt, Bella! Hazaküldelek!

Fölnéztem a zabpelyhemből, amelyet csak piszkálgattam, és döbbenten meredtem Charlie-ra. Elveszítettem a beszélgetés fonalát – igazából nem is voltam tudatában, hogy beszélgetünk –, és most nem értettem, mi a baja.

– Itthon vagyok! – motyogtam zavartan.

– Renée-hez küldelek, Jacksonville-be! – világosított fel Charlie. Aztán kétségbeesett türelmetlenséggel figyelte, ahogy lassan eljut az agyamig, mit is mondott.

– Miért, mit csináltam? – Ereztem, hogy az arcom sírós grimaszba torzul. Ez nem igazság! Az elmúlt négy hónapban kifogástalanul viselkedtem. Leszámítva a *legelső* hetet, amit egyikünk sem hozott többé szóba, egyeden napot sem hiányoztam az iskolából vagy a munkából. Csupa jó jegyem volt, soha nem mentem haza későn – igaz, nem is mentem sehová, ahonnét elkéshettem volna. És az is nagyon ritkán fordult elő, hogy maradékot tálaltam volna fel vacsorára.

Charlie mogorván nézett rám.

– Nem csináltál semmit. Éppen ez a baj! Soha nem csinálsz semmit.

– Azt akarod, hogy bajba keveredjek? – ámuldoztam Charlie szavainak értelmén. Komoly erőfeszítést igényelt, hogy odafigyeljek rá. Nem volt könnyű.

Már annyira megszoktam, hogy kizárjam a külvilágot, mintha csak eldugult volna a fülem.

– Még az is jobb lenne, mint ez... ez az állandó búslakodás. Ez fájt. Nagyon igyekeztem,

hogy mindenféle mogorvaságnak a látszatát is kerüljem, a búslakodást is beleértve.

– Nem is búslakodom.

– Rosszul fejeztem ki magam – helyesbített kelletlenül. – Még az is jobb lenne, ha búslakodnál... akkor legalább csinálnál *valamit*. De te... egy szikrányi élet sincs benned. Élettelen, azt hiszem, *ezt* akartam mondani az előbb is.

Ez telibe talált. Felsóhajtottam, és megpróbáltam egy kis életet vinni a hangomba.

– Sajnálom, apu. – A bocsánatkérés még nekem is fakónak és élettelennek hangzott. Pedig azt hittem, sikerült megtévesztenem Charlie-t. Hiszen kizárólag azért erőlködtem annyira, hogy őt megkíméljem a szenvedéstől. Mennyi kárba veszett erőfeszítés... elég lehangoló...

– Nem azt várom tőled, hogy bocsánatot kérj! Felsóhajtottam.

– Hát akkor mondd meg, mit vársz tőlem!

– Bella... – Habozott egy pillanatig, feszülten figyelte, hogyan fogadom a mondandóját. – Kicsim, nem te vagy az első, tudod, aki ilyesmin megy keresztül.

– Tudom – feleltem ernyedten, csöppet sem meggyőzően.

– Figyelj, kicsim, arra gondoltam, hogy talán... talán segítségre van szükséged.

– Segítségre?!

Elhallgatott, megint a szavakat kereste.

– Amikor édesanyád itt hagyott – kezdte a homlokát ráncolva –, és téged is magával vitt, hát... – Mélyet sóhajtott – ...az bizony nagyon nehéz időszak volt.

– Tudom, apu! – motyogtam.

– De én megbirkóztam vele – mutatott rá. – Te viszont, kicsim, nem. Eddig vártam, azt reméltem, javulni fog a helyzet. – A pillantásomat kereste, de én gyorsan lesütöttem a szemem. – Azt hiszem, mind a ketten tudjuk, hogy nem javult!

– Semmi bajom.

Mintha meg se hallotta volna.

– Nem is tudom, talán jót tenne, ha beszélnél róla valakivel. Egy szakemberrel...

– Agykurkászhoz akarsz küldeni? – A hangom egy árnyalattal élesebb lett, amikor rájöttem, mire akar kilyukadni.

– Talán segítene...

– Hát én meg biztos vagyok benne, hogy egyáltalán nem segítene!

Nem sokat tudtam a pszichoanalízisről, de abban azért biztos voltam, hogy csak akkor működik, ha a páciens többé-kevésbé őszinte. Én is elmondhatnám az igazat, persze – feltéve, hogy hátralévő életemet egy gumiszobában akarom tölteni.

Apám fürkésző szemmel nézett rám, de látva megátalkodott arckifejezésemet, új oldalról próbálkozott.

– Bella, én ebben nem tudok neked segíteni! Talán édesanyád...

– Figyelj! – vágtam közbe sápadt hangon. – Ha akarod, elmegyek valahová ma este. Fölhívom Jesst vagy Angélát...

– De én nem ezt akarom! – szakított félbe indulatosan. – Elviselhetetlen lenne azt látnom, hogy még erősebben próbálkozol. Még sose láttam senkit, aki ilyen keményen próbálkozott volna. Még nézni is fáj!

Úgy tettem, mintha nem érteném, miről beszél.

– Nem értelek, apu! – mondtam, és közben mereven bámultam az asztalt. – Először azért vagy dühös, mert nem csinálok semmit, aztán meg nem akarod, hogy elmenjek valahová!

– Én azt szeretném, ha boldog lennél... nem, még csak nem is azt. Azt szeretném, ha nem lennél ennyire boldogtalan! Azt hiszem, erre több az esélyed, ha elmész innen, Forksból.

A szemem haragosan megvillant – ez volt az első alkalom, már gondolni sem szeretek rá, milyen hosszú idő óta, hogy jelét adtam valamiféle érzelemnek.

– Nem megyek el innét! – közöltem.

– Miért nem? – kérdezte Charlie.

– Ez az utolsó félévem az iskolában, nem akarok most mindent felforgatni.

– Jó tanuló vagy, hamar alkalmazkodnál az új helyen is.

– Nem akarok anyuék terhére lenni.

– Anyád alig várja, hogy visszakapjon!

– Floridában túl meleg van! Charlie újra az asztalra csapott.

– Mind a ketten tudjuk, Bella, hogy valójában miről van szó, és hogy ez nem tesz jót neked! – Mély lélegzetet vett. – Hónapok teltek el! Nem hívott, nem írt, semmi módon nem keresett kapcsolatot veled! Nem várhatsz rá a végtelenségig!

Dühösen meredtem rá. A forróság, amely elöntött, majdnem elérte az arcomat is, de csak majdnem. Már időtlen idők óta nem pirultam el semmiféle érzelemtől.

Tiltott témát érintettünk, és ezt Charlie is nagyon jól tudta.

– Nem várok semmire. Nem reménykedem semmiben – kántáltam monoton, tompa hangon.

– Bella – kezdte Charlie, rekedten az indulattól.

– Mennem kell a suliba! – szakítottam félbe. Felálltam, és lekaptam az asztalról az érintetlen zabpelyhet. A tálat bevágtam a mosogatóba, de még annyi időre sem álltam meg, hogy elöblítsem. Úgy éreztem, több ilyen beszélgetést már nem tudnék elviselni.

– Ma Jessicával leszek – szóltam hátra, miközben felvettem a Izsákom, de nem néztem Charlie szemébe. – Lehet, hogy nem érek haza vacsorára. Bemegyünk Port Angelesbe, és megnézünk valami jó filmet!

Mire Charlie válaszolhatott volna, már kinn is voltam az ajtón.

Annyira siettem, hogy megszabaduljak Charlie-tól, hogy az elsők közt értem az iskolába. Ennek megvolt az az előnye, hogy sikerült végre jó helyen parkolnom. Viszont azzal a hátránnyal járt, hogy így maradt egy csomó szabadidőm, márpedig éppen ennek nem láttam szükségét.

Gyorsan, még mielőtt elkezdtem volna Charlie vádjain gondolkodni, előhúztam a matekkönyvemet. Odalapoztam a mai részhez, és megpróbáltam kiigazodni rajta. Könyvből tanulni a matekot sokkal rosszabb, mint az órán, hallás után, de kezdtem már azért belejönni. Az elmúlt pár hónapban több időt töltöttem számokkal, mint *egész* korábbi életemben. Meg is lett *az* eredménye: már matekból is gyenge ötös voltam. Mr. Varner ezt az eredményt a saját, kiváló tanítási módszereinek tulajdonította, én meg gondoltam, hadd örüljön – nem zúztam szét az illúzióit.

Kényszeresen matekoztam, míg csak egészen meg nem telt a parkoló, végül futva kellett igyekeznem, hogy odaérjek az angolórára. Az *Állatfarmot* vettük éppen, ami elég könnyű anyag. Jól jött nekem egy kis kommunizmus a sok fárasztó, romantikus nagyregény után, mert az idei tanterv főleg ilyenekből állt. Lezöttyentem a helyemre, és örültem, hogy Mr. Berty előadása kicsit leköti majd a figyelmemet.

Az iskolában gyorsan telt az idő. Túl hamar kicsengettek. Kezdtem visszapakolni a könyveimet a táskámba.

– Bella!

Megismertem Mike hangját, és tudtam, mit fog kérdezni a következő pillanatban, még mielőtt kimondta volna:

– Jössz dolgozni holnap?

Felnéztem. Aggodalmas képpel hajolt felém a másik padsorból. Minden pénteken ugyanezt kérdezte. Nem számított, hogy mióta náluk dolgoztam, még egyetlen nap betegszabadságot sem vettem ki. Na jó, egy kivétellel, hónapokkal ezelőtt. De azért semmi oka, hogy ilyen aggodalmasan nézzen rám. Mintaalkalmazott voltam.

– Holnap szombat, igaz? – kérdeztem. Most, hogy Charlie felhívta rá a figyelmemet, én is észrevettem, milyen élettelen a hangom.

– Aha, igen! – felelte. – Hát akkor spanyolon találkozunk! Búcsút intett, aztán hátat fordított. Mostanában már nem vette a fáradságot, hogy átkísérjen a másik órára.

Komor arccal vánszorogtam át matekra. Ezen az órán Jessica mellett ültem.

Jess már hetek, talán hónapok óta nem is köszönt, ha elmentem mellette a folyosón. Tudtam, hogy megbántottam antiszociális viselkedésemmel, és most duzzog. Nekem is nehezemre esett megszólítanom ezek után – különösen, hogy szívességet akartam kérni tőle. Az osztályterem előtt ácsorogva hosszan latolgattam a választási lehetőségeimet, és húztam az időt.

Nem kerülhetek Charlie szeme elé úgy, hogy valamilyen társasélet-féléről be ne számolhassak neki, döntöttem el. Hazudni nem tudnék, pedig komoly kísértést jelentett a gondolat, hogy egyedül elhajtsak Port Angelesbe meg vissza – így legalább biztosan tudnám, hogy a kilométerórám a megfelelő számot mutatja, ha Charlie netán ellenőrizné. Csakhogy Jessica mamája a legnagyobb pletykafészek a városban, és Charlie előbb-utóbb összefut Mrs. Stanley-vel – inkább előbb, mint utóbb. Márpedig akkor egészen biztosan megemlíti a mi kis Port Angeles-i kirándulásunkat is. Szóval a hazugság szóba se jöhet.

Felsóhajtottam, és belöktem az ajtót.

Mr. Varner sötét pillantást vetett rám – az óra már elkezdődött. A helyemre siettem. Jessica föl sem nézett, amikor leültem mellé. Örültem neki: így legalább lesz ötven percem rá, hogy lélekben felkészüljek.

A matek még gyorsabban eltelt, mint az angol. Részben, hogy olyan szorgosan felkészültem még reggel a kocsiban – de főleg azért, mert az idő mindig repült, ha valami kellemetlenségnek néztem elébe.

Boldogtalanul fintorogtam, amikor Mr. Varner öt perccel korábban elengedett minket. De ő úgy mosolygott, mint aki éppen nagyon jót tesz az emberiséggel.

– Te, Jess... – Az orrom ráncosra gyűrődött az alázattól, míg arra vártam, hogy felém forduljon.

Jessica hitetlenkedve pillantott rám a válla fölött.

– Hozzám szóltál, Bella?

– Hát persze! – Tágra nyitottam a szememet, ártatlan csodálkozást mímelve.

– Mi van? Nem tudod egyedül megcsinálni a matekot? – A hangja egy kissé nyers volt.

– Nem, dehogyis! – Megráztam a fejem. – Igazából csak azt akartam kérdezni, hogy... nincs-e kedved moziba jönni velem ma este? Nagyon rám férne már egy olyan igazi „csajos este” – mintha egy rosszul betanult szerepet mondanék fel, és Jessica gyanakodva is méregetett.

– És miért hívsz éppen engem? – kérdezte még mindig barátságtalanul.

– Te vagy az első ember, aki eszembe jut, ha lánytársaságra vágyom! – Rámosolyogtam, és azt reméltem, őszintének tűnik a mosolyom. Hiszen többé-kevésbé az igazat mondtam. Csakugyan Jessica jutott elsőként eszembe, amikor azon gondolkodtam, hogyan tudnék egy időre elszabadulni Charlie-tól. És ez majdnem ugyanaz, ugye?

Jess mintha egy kicsit megbékült volna.

– Hát, nem is tudom.

– Van már valami programod?

– Nem... Éppenséggel, el tudok menni veled. Mit akarsz megnézni?

– Nem is tudom, mi megy a moziban – köntörfalaztam. Most jön a neheze.... Kétségbeesetten törtem a fejem, nem említett-e valaki mostanában valami filmet? Vagy talán láttam valahol egy plakátot... – Mit szólnál ahhoz, amelyik az első női elnökről szól?

Jessica furcsán nézett rám.

– Bella, az a film már időtlen idők óta nincs műsoron!

– Ó! – A homlokomat ráncoltam. – Nincs valami, amit te szívesen megnéznél?

Jessica fecsegő természete kezdett akarata ellenére a felszínre törni, ahogyan hangosan latolgatta a lehetőségeket.

– Hát ott van például az az új romantikus vígjáték, a kritikák odavoltak érte. Azt szívesen megnézném. Aztán apám most látta a *Zsákutcát,* és nagyon tetszett neki.

A cím ígéretesen hangzott, és én kapva kaptam rajta.

– Miről szól?

– Zombikról vagy ilyesmikről. Apa azt mondja, nem látott ilyen hátborzongató filmet évek óta.

– Ez remekül hangzik! – Ezerszer inkább nézek zombikat, mint romantikus szerelmi történeteket.

– Oké! – Jessicát mintha meglepte volna a válaszom. Megpróbáltam visszaemlékezni rá, szerettem-e régebben a rémfilmeket, de nem sikerült. – Akarod, hogy fölvegyelek iskola után? – ajánlotta fel.

– Aha, kösz!

Jessica kissé még bizonytalanul, de már elég barátságosan rám mosolygott, aztán elment. Visszamosolyogtam rá, igaz, egy-két másodperces késéssel, de azért, azt hiszem, még észrevette.

A nap hátralévő része gyorsan eltelt, gondolataim az esti program körül jártak. Tapasztalatból tudtam, amint egyszer sikerül Jessicát beszédre bírni, onnantól nekem elég néhány helyeslő szót motyognom a megfelelő pillanatokban. Párbeszédet folytatnom vele legfeljebb az együtt töltött idő töredékében kell majd.

A napjaimra telepedő sűrű köd néha zavarba ejtett. Meglepődtem, amikor egyszer csak a szobámban találtam magam, anélkül, hogy emlékeztem volna a haza vezető útra, vagy arra, hogy kinyitottam az ajtót. De nem bántam. Hogy néha elfeledkezzem az idő múlásáról – ez volt a legtöbb, amit mostanában az élettől vártam.

Meg sem próbáltam küzdeni a köd ellen, amikor kinyitottam a gardróbszekrényem ajtaját. Bizonyos helyzetekben a ködnek köszönhető zsibbadtság még fontosabb volt, mint máskor. Szinte nem is tudatosodott bennem, mit látok, amikor félrecsúsztattam a szekrényajtót, és mögötte, baloldalt megpillantottam azt a halom limlomot, amit a sosem hordott ruháim alatt őrizgettem.

A pillantásom még véletlenül sem tévedt a fekete szemeteszsák felé, amelyben a születésnapi ajándékaim rejtőztek, nem láttam, ahogy a műanyag megfeszül a sztereó berendezés szögletes formáin: az sem jutott eszembe, milyen gyalázatosan festettek a körmeim, amikor végre sikerült kifeszegetnem a műszerfalból.

Lekaptam a régi, ritkán használt táskámat a fogasról, és behúztam az ajtót.

És már hallottam is Jessica autójának tülkölését. Gyorsan kivettem a pénztárcámat a hátizsákból. Nagyon siettem, mintha a kapkodástól a mai este gyorsabban elmúlna.

Megnéztem magam az előszobatükörben, és mielőtt ajtót nyitottam volna, arcomra gondosan mosolyt erőltettem, és megpróbáltam nem hagyni, hogy lehervadjon.

– Kösz, hogy eljössz velem ma este! – mondtam Jessnek, miközben bemásztam az ülésre, és igyekeztem minél hálásabb hangot megütni.

Már jó ideje nemigen törődtem vele, kinek mit mondok, kivéve Charlie-t. De Jess nehezebb eset volt. Nem tudtam eldönteni, neki miféle érzelmeket kéne színlelnem.

– Aha. Tulajdonképpen mi ütött beléd? – kérdezte Jess, miközben végighajtott az utcánkon.

– Hogy érted azt, hogy mi ütött belém?

– Hát hogy most egyszer csak úgy eszedbe jutott... kimozdulni otthonról? – Úgy hangzott, mintha eredetileg egészen mást akart volna kérdezni, csak a mondat közepén meggondolta magát.

Vállat vontam.

– Egyszerűen csak szükségem volt egy kis változatosságra. Ekkor hirtelen elhatolt a tudatomig, milyen szám megy a rádióin, és gyorsan a keresőgombja után nyúltam.

– Nem baj? – kérdeztem.

– Nem, csak nyugodtan...

Hosszan keresgéltem a különböző állomásokon, míg találtam valamit, ami ártalmatlannak tűnt. Jessicára sandítottam, amikor ez az új zene betöltötte a kocsit.

Jess hitetlenkedve pislogott.
– Mióta szereted te a rapet?
– Nem is tudom – feleltem. – Egy ideje.
– Ez tetszik neked? – kérdezte kétkedve.
– Hogyne.
Kemény dió normálisan beszélgetnem Jessicával, ha közben azzal is törődnöm kell, hogy igyekezzek nem meghallani a zenét. Bólogatni kezdtem, remélve, hogy a zene ritmusában teszem.
– Oké... – Jessica elkerekedett szemmel bámult kifelé.
– Na és mi a helyzet mostanában veled meg Mike-kal? – kérdeztem gyorsan.
– Neked jobban kellene tudnod. Te többet látod, mint én. A kérdés nem indította be a beszélőkéjét, mint reméltem.
– Munka közben nemigen lehet beszélgetni – makogtam, aztán újra próbálkoztam. – Na és valaki mással szoktál randizni mostanában?
– Nem igazán. Néha elmegyünk valahová Connerrel. Két héttel ezelőtt pedig Eric-kel randiztunk. – Égnek fordította a szemét, ez tehát hosszú történetnek ígérkezett. Én pedig kapva kaptam az alkalmon.
– Eric Yorkie-val? Ki hívott kit?
Jessica felnyögött, végre kezdett belelendülni.
– Ő hívott meg engem, természetesen! Én pedig nem tudtam, hogyan térhetnék ki úgy, hogy meg ne bántsam!
– Na és hová hívott meg? – Tudtam, Jess azt hiszi majd, azért faggatom, mert tényleg kíváncsi vagyok. – Mondj el mindent!
Jessica belefogott a történetbe, én pedig kényelmesebben elhelyezkedtem az ülésen. Nagyon igyekeztem, hogy ne kalandozzon el a figyelmem, és a kellő pillanatokban együtt érzően mormogtam vagy fölszisszentem a borzalomtól. Amikor Jess befejezte az Eric-kel való randi történetét, nem is kellett nógatnom, azonnal belekezdett a Connerrel való összehasonlításba.
A film korán kezdődött, és Jess úgy vélte, legjobb lesz, ha megnézzük a délutáni előadást, és majd aztán eszünk. Én pedig boldogan beleegyeztem bármibe, amit javasolt: végtére is, én mindenképpen megkaptam, amit akartam – ma estére leráztam Charlie-t.
Sikerült elérnem, hogy az előzetesek alatt Jess tovább fecsegjen, így könnyebb volt nem figyelnem a vászonra. De amikor a film elkezdődött, ideges lettem. Az első kockákon *egy* fiatal pár sétálgatott a tengerparton kézen fogva, és csöpögős érzelmesség-gel azt ecsetelték, mennyire szeretik egymást. Erős volt a kísértés, hogy befogjam a fülem, és hangosan dúdolni kezdjek. Nem romantikára voltam programozva.
– Azt hittem, a zombis filmre jövünk – sziszegtem Jessicának.
– Ez a zombis film.
– Hát akkor miért nem esznek már meg valakit? – kérdeztem kétségbeesve.
Jessica kerekre nyílt, már-már rémült szemmel meredt rám.
– Gondolom, az a rész is jön majd – suttogta.
– Kimegyek, veszek pattogatott kukoricát. Kérsz?
– Nem, kösz.
Valaki pisszegni kezdett a hátunk mögött.
Hosszan elidőztem a büfépultnál, az órámat néztem, és próbáltam megsaccolni, vajon egy kilencvenperces film hányadrészét szánják a romantikus felvezetésre? Úgy döntöttem, tíz perc untig elég lesz, de azért, biztos, ami biztos, egy pillanatra még megálltam a vetítőterem ajtajánál. Hallottam, hogy odabent vérfagyasztó sikolyok harsognak a hangszórókból, úgyhogy biztos kellő ideig vártam.
– Mindenről lemaradtál – mormolta Jess, amikor visszacsusszantam a helyemre. – Közben majdnem mindenkiből zombi lett.

– Hosszú volt a sor. – Odakínáltam neki a pattogatott kukoricás zacskót, és ő kivett belőle egy marékra valót.

A film hátralévő része szörnyűséges zombitámadásokból állt, valamint az életben maradt, maréknyi ember végeérhetetlen sikoltozásából, akiknek száma különben gyorsan fogyott. Azt hittem, mindez az égvilágon semmiféle hatással nem lesz rám. De mégiscsak kínosan éreztem magam, csak nem tudtam, miért.

Csak a legvégén jöttem rá, ahogy néztem, amint az ösztövér zombi ott cammog az utolsó életben maradt, visítozó nőszemély nyomában, hogy mi zavar tulajdonképpen. A kamera oda-vissza járt a hősnő rémült arca és üldözőjének halott, érzelemmentes képe között, ahogy csökkent köztük a távolság.

És ekkor hirtelen rádöbbentem, melyik hasonlít rám jobban a kettő közül.

Felpattantam.

– Hová mész? Még van belőle legalább két perc – súgta Jess.

– Muszáj innom valamit – motyogtam, és rohanvást igyekeztem a kijárat felé.

Odakinn leültem az ajtó melletti padra, és minden erőmmel azon igyekeztem, hogy ne gondoljak a helyzet iróniájára. De hat mindent összevéve, nem volt-e nevetséges, hogy végül zombi lett belőlem? Erre nem számítottam.

Nem mintha nem álmodoztam volna arról valaha, hogy mesebeli szörnyeteg lesz belőlem – csak éppen nem egy groteszk, megelevenedett holttest. Megráztam a fejem, hogy kiverjem belőle ezeket a gondolatokat, de közben a pánik kerülgetett. Nem, nem gondolhatok arra, miről álmodoztam valaha...

De azért lehangoló volt ráébredni, hogy többé nem én vagyok a történet hősnője, hogy az én történetem véget ért.

Jessica kilépett a vetítőterem ajtaján, és habozva megállt, valószínűleg azon töprengett, hol keressen. Amikor meglátott, fellélegzett, de csak egy pillanatra. Aztán már inkább ingerült volt.

– Mi van, túlságosan ijesztő volt neked a film? – kérdezte.

– Aha – feleltem. – Úgy látszik, gyáva kukac vagyok.

– Ez fura – mondta, és töprengve ráncolta a homlokát. – Megesküdtem volna rá, hogy te egyáltalán nem is vagy megrémülve, még csak nem is visítottál! Én egész idő alatt sikítoztam, mint az őrült, de téged egyetlenegyszer sem hallottalak sikítani! Úgyhogy nem is értettem, miért rohantál úgy ki.

Vállat vontam.

– Egyszerűen csak megijedtem. Jessica megnyugodott egy kicsit.

– Tényleg ez volt a legrémítőbb film, amit életemben láttam. Lefogadom, hogy ma éjszaka rémálmaink lesznek.

– Az biztos – feleltem, és igyekeztem teljesen hétköznapi hangon beszélni. Semmi kétség, nekem csakugyan lesznek rémálmaim, csak nem a zombikról. Jessica gyors pillantást vetett az arcomra aztán elkapta rólam a tekintetét. Úgy látszik, mégsem sikerült formális hangot megütnöm.

– Hol akarsz vacsorázni? – kérdezte Jess.

– Nekem mindegy.

– Rendben.

Séta közben Jess a film férfi főhőséről fecsegett. Helyeslően bólogattam, amikor arról áradozott, milyen hihetetlenül jóképű volt, bár képtelen voltam felidézni egyetlen olyan férfi szereplőt a filmből, aki ne lett volna zombi.

Nem is figyeltem, merrefelé vezet Jessica. Csak rémlett, hogy időközben besötétedett, és valahogy nagyobb volt a csönd, mint korábban. Beletelt egy kis időbe, amíg rájöttem, miért van olyan nagy csönd. Jessica abbahagyta a fecsegést. Bocsánatkérően néztem rá, azt remélve, nem azért hallgatott el, mert megsértődött.

De Jessica nem nézett rám. Az arca feszült volt, egyenesen maga elé meredt, és

megszaporázta a lépteit. Láttam, hogy a szeme gyorsan jobbra, az út túloldalára villant, aztán megint mereven maga elé, az útra nézett.

Körülpillantottam, most először, amióta kijöttünk a moziból.

Egy keskeny, kivilágítatlan járdaszakaszon jártunk. Az utcát szegélyező kis boltok már mind bezártak éjszakára, az ablakuk sötét. Egy fél háztömbnyire már újra világítottak az utcai lámpák, és valamivel messzebb láttam a *McDonald's* aranyfényben ragyogó boltíveit – Jessica nyilván oda igyekezett.

Az út túloldalán is csak egyetlen üzlethelyiség volt nyitva. Kirakata befüggönyözve, kívül pedig neonreklámok villogtak, különféle sörfajtákat hirdettek. A legnagyobb, élénkzöld neonreklám a bár nevét közölte – *Félszemű Pedró Kocsmája.* Nyilván kalóztanyát imitál, gondoltam, csak kívülről nem látszik. A kocsma vasajtaja kitámasztva: belül a helyiség csak homályosan volt megvilágítva, és az utca túloldalán is hallani lehetett a lármát és a jégdarabok csörgését a poharakban. A bejárat mellett négy férfi támasztotta a falat.

Megint Jessicára pillantottam. Mereven előre nézett, és fürge léptekkel haladt. Nem látszott rémültnek – csak óvatosnak, ügyelt, nehogy felhívja magunkra a figyelmet.

Önkéntelenül megálltam, és visszanéztem a négy férfire – erős déjá vu-érzés fogott el. Ez egy másik út volt, és egy másik este, de maga a jelenet ugyanaz. Még egy alacsony, sötét hajú is volt a négy férfi között. Amikor megálltam, és feléjük fordultam, a sötét hajú férfi is érdeklődve felnézett.

Visszabámultam rá, a lábam mintha a járdába gyökerezett volna.

– Bella! – suttogta Jess. – Mit művelsz?

Bizonytalanul ingattam a fejem: igazából magam sem értettem.

– Azt hiszem, ismerem őket – mormogtam.

De csakugyan, mit művelek? El kellene rohannom ez elől az emlék elől, ahogy csak a lábam bírja, meg kellene tiltanom az agyamnak, hogy befogadja a négy ácsorgó férfi képét, nem szabadna hagynom, hogy rés keletkezzen érzéketlenségem páncélján, amely nélkül képtelen vagyok működni. Miért vágok neki kábultan az úttestnek?

Túl sok volt a véletlenekből: hogy megint itt vagyok Port Angelesben, Jessica társaságában, és ráadásul megint egy sötét utcán. Le nem vettem a szemem az alacsony férfi arcáról, megpróbáltam összehasonlítani a vonásait az emlékezetemben őrzött képpel – csakugyan azonos lenne azzal az emberrel, aki megtámadott annak idején, majdnem egy évvel ezelőtt? Vajon csakugyan felismerném-e azt az embert, ha tényleg ő lenne az? Annak a bizonyos estének egy részéről csak valami elmosódó ködfoltot őrzött az emlékezetem. A testem jobban emlékezett a történtekre, mint az agyam: emlékezett rá, ahogy a lábam görcsösen megfeszült, miközben megpróbáltam eldönteni, elszaladjak-e, vagy szembeforduljak az üldözőmmel; emlékezett rá, milyen száraz volt a torkom, miközben arra készültem, hogy egy jó nagyot sikoltsak, meg arra, hogyan feszült meg a bőr az ujjízületeimen, amikor ökölbe szorítottam a kezemet, és hogyan futott végig a hideg a hátamon, amikor a sötét hajú férfi cicámnak szólított...

Ezek a férfiak itt a kocsmaajtóban akkor is fenyegetést jelentenek, ha semmi közük sincs ahhoz a régi estéhez, de ez a fenyegetés jóval határozatlanabb; nem az ő viselkedésükből, inkább csak a helyzetből következik. Abból, hogy idegenek, hogy sötét van, hogy többen vannak, mint mi – semmi több. De ennyi is elég: Jessica hangja rekedt volt a rémülettől, ahogy utánam szólt:

– Bella, gyere már!

Úgy tettem, mintha nem is hallottam volna, lassan lépkedtem előre, eszembe sem jutott megállni. A négy férfiból áradó bizonytalan fenyegetés – az vonzott feléjük. Értelmetlen ötlet volt, de hát olyan régen nem éreztem már késztetést semmire... így hát engedtem neki.

Valami idegen anyag áramlott vadul az ereimben. Az adrenalin az, döbbentem rá, az adrenalin, amely olyan régen hiányzott már a szervezetemből: attól ver a pulzusom olyan

gyorsan, az vetett ki a zsibbadásból. De azért furcsa – honnét az adrenalin, ha egyszer nem érzek félelmet? Olyan volt az egész, mintha csak a visszhangja lenne annak a másik estének, amikor ugyanígy álltam ott, Port Angeles egy sötét utcájában, és néhány idegen fürkészett.

Ezúttal nem láttam rá semmi okot, hogy féljek. El sem tudtam képzelni, hogy létezhet még olyan dolog a világon, amitől nekem félnem kellene – fizikai dologtól semmiképpen. Ez az egyik előnye annak, ha az ember már mindent elveszített.

Félúton járhattam az úttest közepén, amikor Jess beért, és megragadta a karomat.

– Bella! Hogy képzeled, nem mehetsz be egy kocsmába! – sziszegte.

– Nem is akarok bemenni – feleltem szórakozottan, és leráztam magamról a kezét. – Csak valamit meg akarok nézni...

– Megőrültél? – suttogta. – Öngyilkos akarsz lenni?

Ez a kérdés elhatolt a, tudatomig, és figyelmesebben néztem Jessicára.

– Nem, nem akarok! – A hangom védekezően csengett, de az igazat mondtam. Nem akartam öngyilkos lenni. Még a kezdet kezdetén sem, amikor a halál kétségkívül megváltást jelentett volna, még akkor sem jutott eszembe ez a megoldás. Túlságosan sokkal tartoztam Charlie-nak. És felelősnek éreztem magam Renée-ért. Rájuk is gondolnom kellett.

Ráadásul megígértem, hogy nem csinálok semmi ostobaságot vagy meggondolatlanságot. Ha még éltem és lélegeztem, ez volt az oka.

Amikor eszembe jutott ez a bizonyos ígéret, átnyilallt rajtam a bűntudat, de aztán meggyőztem magam, hogy amit most csinálok, az igazából nem számít. Nem olyan, mintha mondjuk egy borotvapengével metélném a csuklómat...

Jess leesett állal, tágra nyílt szemmel meredt rám. Túl későn Jöttem rá, hogy amit az előbb az öngyilkosságról mondott, csak afféle költői kérdés volt.

– Menj, egyél csak! – biztattam, a gyorsétterem felé intve. Sehogy se tetszett nekem, ahogy nézett rám. – Egy perc, és jövök én is.

Azzal hátat fordítottam neki, és újra a férfiak felé néztem, akik derűs kíváncsisággal méregettek bennünket.

– Bella, azonnal hagyd ezt abba!

Az izmaim görcsbe merevedtek, és én megálltam, mint akinek földbe gyökerezett a lába. Mert nem Jessica hangja volt. Nem, ez egy másik hang volt, egy haragos, ismerős, gyönyörű hang – bársonyosan lágy, még most is, amikor csak úgy izzott benne a düh.

Az *ő* hangja volt – arra különösen gondosan ügyeltem, hogy ne ejtsem ki magamban a nevét –, és nem is értettem, miért nem rogyok térdre ettől a hangtól, miért nem terülök el a járdán, karikába görbedve a veszteség kínjától. De nem éreztem fájdalmat, egy szikrát sem.

Abban a pillanatban, amint meghallottam a hangját, minden megvilágosodott. Mintha hirtelen felbukkant volna a fejem valami sötét medencéből. Mindent élénkebben érzékeltem – a látványt, a hangokat, a hideg szelet, amelyet eddig észre se vettem, pedig az arcomba fújt, a nyitott kocsmaajtón keresztül kiáramló szagokat.

Döbbenten néztem körül.

– Menj vissza Jessicához! – parancsolta a gyönyörű hang, még mindig haragosan. – Megígérted: nem csinálsz semmi ostobaságot!

Egyedül voltam. Jessica ott állt pár lépésnyire tőlem, és rémülten meredt rám. A falat támasztó idegenek zavartan bámultak, szemlátomást nem értették, mi jár a fejemben, miért állok mozdulatlanul az úttest közepén.

Megrázkódtam, próbáltam felfogni, mi történik. Tudtam, hogy nincs ott, és mégis, valószínűtlenül közel éreztem magamhoz, közelebb, mint bármikor azóta, hogy... hogy vége lett. A düh a hangjában arra vallott, hogy aggódik értem – ezt a hangját valaha nagyon is jól ismertem, csak éppen nem hallottam már egy egész örökkévalóság óta!

– Tartsd meg, amit ígértél! – A hang lassanként elhalkult, mintha valaki letekerné a hangerőt a rádión.

Kezdtem sejteni, hogy alighanem hallucinálok. És hogy ezt a hallucinációt az a bizonyos emlék válthatta ki – a déjá vu érzés, a helyzet furcsa ismerőssége.

Magamban gyorsan végigfutottam a lehetőségeken.

Első lehetőség: megőrültem. Kézenfekvő diagnózis, mindenki egyszerűen őrültnek szokta nevezni az olyan embert, aki hangokat hall.

Elképzelhető.

Második lehetőség: a tudattalanom megajándékozott valamivel, amiről úgy gondolta, hogy szükségem van rá. Vágyteljesítés volt – annak érdekében, hogy néhány pillanatra megszabaduljak a fájdalomtól, elfogadtam azt a teljességgel hamis feltételezést, hogy *ő* valamilyen módon törődik velem. Megpróbáltam elképzelni, mit is mondana akkor, ha (A) itt lenne, és ha (B) szikrányit is érdekelné, mi történik velem.

Valószínű.

Harmadik lehetőséget nem találtam, úgyhogy reméltem, mégiscsak a második az igazi, és csak a tudattalanom szabadult el, nem valami olyan bajom van, amivel mehetek a kórházba.

Pedig amit a történtek hatására éreztem, aligha tarthatta volna bárki normálisnak – ugyanis hálás voltam. Annyira féltem mindig, hogy egyszer elfelejtem, milyen is volt a hangja, és most mindenekfölött túláradó hálát éreztem, amiért a tudattalanom pontodban megőrizte a hangját, mint a tudatos részem.

Nem, nem szabad rá gondolnom. Ezt a szabályt igyekeztem a lehető legszigorúbban betartani. Persze, nem mindig sikerült: hiszen csak ember vagyok. De egyre jobban ment, úgyhogy most már sokszor napokra sikerült megszabadulnom a fájdalomtól. Ennek persze ára volt: a szűnni nem akaró érzéketlenség. Választhattam a fájdalom és a semmi között, és én a semmit választottam.

Most arra számítottam, hogy visszatér a fájdalom. Ebben a pillanatban nem voltam érzéketlen – a több hónapi zsibbadás után érzékeim kivételes erővel működtek –, de a megszokott fájdalom nem jelentkezett. Csak azért sajgott a szívem, mert a hangja halkulni kezdett.

Egy másodpercem volt rá, hogy döntsek.

Az egyetlen okos dolog az lett volna, ha elhúzok ebből a veszedelmes – és tökéletesen idióta – helyzetből. Mégiscsak őrültség szántszándékkal hallucinációkat okozni magamnak.

De a hangja halkulni kezdett!

Újabb lépést tettem előre, hogy lássam, mi történik.

– Bella, azonnal fordulj meg! – mordult a hang. Fellélegeztem. Éppen erre volt szükségem, hogy haragudjon

– tudattalanomnak erre a kétes értékű ajándékára, hamis, magam fabrikálta bizonyítékára annak, hogy törődik velem.

Mindössze néhány másodpercbe telt, hogy mindezt tisztán felismerjem. Négytagú közönségem kíváncsian figyelt. Nyilván azt hitték, nem tudom eldönteni, odamenjek-e hozzájuk vagy sem. Honnét is sejthették volna, hogy éppen a pillanatnyi elmezavar váratlan örömeit élvezem?

– Hello! – kiáltott oda egyikük bizalmas és kissé gúnyos hangon. Világos bőrű, világos hajú férfi volt. Azzal a könnyed magabiztossággal állt ott, ahogy a magukat jóképűnek tartó férfiak szoktak. Én nem tudtam volna megmondani, csakugyan jóképű-e. Ebben a kérdésben elfogult voltam.

A hang a fejemben éles, dühödt morgással válaszolt. Elmosolyodtam, amit a magabiztos fickó bátorításnak tekintett.

– Segíthetek valamiben? Úgy látom, eltévedtél – vigyorgott, és rám kacsintott.

Óvatosan átléptem a csatorna fölött – teli volt vízzel, amely feketének látszott a sötétségben.

– Nem, nem tévedtem el.

Most, hogy közelebb voltam hozzájuk – és a szemem meglepő módon képes volt fókuszálni

–, jobban szemügyre vettem a sötét hajú férfi arcát. Egy csöppet sem volt ismerős. Furcsa módon csalódást éreztem, amiért nem az a szörnyű alak, aki egy éve bántani próbált.

A hang most hallgatott a fejemben.

Az alacsony férfi észrevette, hogy őt bámulom.

– Meghívhatlak egy italra? – kérdezte idegesen, bár szemlátomást hízelgett neki, hogy őt szemeltem ki négyük közül.

– Túl fiatal vagyok hozzá – feleltem gépiesen.

A férfi elképedve nézett rám – nem értette, hogy akkor mi a fenének mentem oda hozzájuk. Úgy éreztem, muszáj valamilyen magyarázatot adnom.

– Az utca túloldaláról úgy láttam, nagyon hasonlítasz egy ismerősömhöz. Tévedtem. Sajnálom.

A veszély, ami idevonzott a túloldalról, szertefoszlott. Ezek nem azok a veszedelmes alakok, akikre emlékeztem. Minden bizonnyal egészen kedves fickók. Ártalmatlanok. Most már csöppet érdekeltek.

– Annyi baj legyen – legyintett a magabiztos szőke. – Azért csak tarts velünk egy kicsit!

– Kösz, de nem lehet. – Jessica az utca közepén toporgott, szeme kidülledt a megbotránkozástól és a haragtól, amiért cserbenhagytam.

– Na de igazán, legalább egy percre!

Megráztam a fejem, megfordultam, és visszamentem Jessicához.

– Menjünk enni! – javasoltam, de alig néztem rá. Bár átmenetileg mintha kiszabadultam volna a zombiságból, azért még nem voltam egészen jelen. Az eszem másutt járt. Az a megbízható, érzéketlen zsibbadás még mindig késlekedett, és miközben a visszatérésére vártam, egyre nyugtalanabb lettem.

– Hogy tehettél ilyet? – förmedt rám Jessica. – Nem is ismered őket... és ha veszedelmes pszichopaták?

Vállat vontam, s nagyon reméltem, hogy mihamarabb ejti ezt a témát.

– Ismerős volt nekem az egyik pasi, de tévedtem.

– Szörnyű furán viselkedsz, Bella Swan! Néha az az érzésem, egyáltalán nem is ismerlek!

– Sajnálom! – feleltem, mert semmi más nem jutott az eszembe.

Némán mentünk a *McDonald'*sig. Esküdni mertem volna rá, hogy Jessica azon tépelődik, miért is nem inkább kocsival tettük meg ezt a rövid távot, mert akkor használhatta volna az autós kiszolgálót. Most már ő is ugyanolyan türelmetlenül várta, hogy vége legyen az estének, mint én az elejétől fogva.

Odabenn evés közben megpróbáltam párszor beszélgetést kezdeményezni, de Jessica nem mutatott rá hajlandóságot. Úgy látszik, tényleg nagyon megbántottam.

Amikor beültünk a kocsiba, Jessica visszatekerte a rádiót a kedvenc állomására, és annyira felhangosította, hogy nemigen tudtunk volna mellette fecsegni.

Ezúttal nem kellett annyira erőlködnöm, mint máskor, hogy i zene ne jusson el a tudatomig. Bár az agyamat most az egyszer nem sikerült gondosan elzsibbasztanom és kiürítenem, annyi gondolkodnivalóm volt, hogy meg se hallottam a dalok szövegét.

És közben egyre vártam, mikor tér vissza a zsibbadás vagy a fájdalom. Mert a fájdalomnak jönnie kell. Megszegtem a magam számára fölállított összes szabályt. Ahelyett, hogy kitértem volna az emlékek útjából, elébük mentem, és boldogan fogadtam őket. Olyan tisztán hallottam a hangját a fejemben... Ennek még megfizetem az árát, az biztos. Különösen akkor, ha nem tudok visszabújni abba a jótékony ködbe, amely eddig megvédelmezett. Túlságosan elevennek éreztem magam, és ez megrémisztett.

De egyelőre még mindig a megkönnyebbülés volt a legerősebb érzés – és ez a létem legmélyéről jött.

Bármennyire is erőlködtem, hogy ne gondoljak rá, nem azért küzdöttem, hogy elfelejtsem. Éppen hogy attól féltem – éjszakánként, amikor a hosszú álmatlanságból eredő kimerültség

lerombolta az önvédelemre emelt falakat –, hogy elfelejtem, hogy a múlt kicsúszik a kezem közül. Hogy az agyam szita, és egy napon nem fogom tudni visszaidézni pontosan a szeme színét, a bőrének hűvös érintését, vagy a hangjának a pontos árnyalatát. Azt nem engedhetem meg magamnak, hogy gondoljak rájuk, de elfelejtenem nem szabad őket.

Mert volt valami, amiben muszáj hinnem ahhoz, hogy tovább tudjak élni – tudnom kellett, hogy létezik valahol. Ez minden. Minden mást el tudok viselni. Feltéve, hogy ő létezik.

Ezért ragadtam itt Forksban, ezért nem voltam képes elmenni innét még kevésbé, mint korábban, ezért nem hallgattam Charlte-ra, amikor meg akart győzni róla, hogy jót tenne nekem a változatosság. Pedig hát, ha őszinte akartam lenni magamhoz, be kellett ismernem, nem számít, hogy hol vagyok: ide úgyse fog

soha visszajönni senki.

De ha elmennék innét Jacksonville-be, vagy bármely más, napsütötte, ismeretlen helyre, hogyan lehetnék biztos benne, hogy tényleg létezik, hogy nem csak álmodtam? Egy olyan helyen, ahová nem tudom odaképzelni, ez a bizonyosság elhalványodna bennem . és azt már nem élném túl.

Megtiltottam magamnak az emlékezést, és rettegtem a felejtéstől– mintha borotva élén táncolnék.

Meglepődtem, amikor Jessica leállította az autót a házunk előtt. Nem volt hosszú az út, de bármilyen rövidnek tűnt is, soha nem gondoltam volna, hogy Jessica ennyi ideig meg tudja állni szó nélkül.

– Kösz, hogy eljöttél velem, Jess! – mondtam, miközben kinyitottam az ajtót. – Igazán... jól szórakoztam.

Szívből reméltem, hogy a „szórakozás” volt a megfelelő kifejezés arra, amit ma este csináltunk.

– Aha – morogta.

– Ja és sajnálom, ami a... mozi után történt.

– Nem tesz semmit, Bella! – Kibámult a szélvédő üvegén, csak hogy ne kelljen rám néznie. Nemhogy megengesztelődött volna, úgy láttam, egyre jobban berág.

– Akkor viszlát hétfőn!

– Aha. Szia.

Föladtam. Becsuktam magam mögött az ajtót, Jessica pedig rám se hederítve elhajtott.

Mire beértem a házba, már meg is feledkeztem róla. Charlie várt rám az előszoba közepén, a karját szorosan összefonta a mellén, a kezét ökölbe szorította.

– Szia, apu! – köszöntem szórakozottan. Kikerültem, és a lépcső felé igyekeztem. Már olyan hosszú ideje gondoltam *Őrá,* szerettem volna felérni a szobámba, mielőtt a fájdalom utolér.

– Hol voltál? – kiáltott rám Charlie. Meglepetten néztem apámra.

– Moziban voltam Port Angelesben Jessicával. Mondtam reggel, hogy elmegyünk, nem?

– Hmm! – morogta.

– Nem baj, ugye?

Hosszan tanulmányozta az arcomat. A szeme kitágult, mintha valami szokatlant látott volna.

– Dehogyis, nagyon jól tetted. Jól szórakoztál?

– Aha – feleltem. – Egy zombis filmet láttunk. A zombik fölfalták az embereket. Remek volt!

A szeme összeszűkült.

– Jó éjt, apu!

Charlie átengedett, én pedig rohantam föl a szobámba.

Néhány perccel később már az ágyamban feküdtem, és megadóan vártam, hogy a fájdalom végül leterítsen.

Amikor megérkezett, valósággal megbénított: mintha egy óriási lyukat ütöttek volna a mellkasomon, azon át kirángatták belőlem valamennyi létfontosságú szervemet, én meg itt

maradtam a soha be nem hegedő, tátongó sebbel, amelynek pereme még mindig lüktet és vérzik, akármennyi idő telt is el azóta. Az eszemmel tudtam, hogy a tüdőmnek valószínűleg semmi baja, de azért zihálva kapkodtam levegő után, forgott velem a világ.

Feltehetőleg a szívem is vert egész idő alatt, de nem hallottam a pulzusom lüktetését, és úgy éreztem, a kezem elkékült a hidegtől. Összegömbölyödtem, és átkaroltam a bordáimat, nehogy széthulljak. Kétségbeesetten próbáltam belekapaszkodni a bénaságomba, a tagadásba, de nem sikerült.

És mégis, úgy tűnt, túl tudom élni ezt is. Tudatomnál voltam, éreztem a veszteség fájdalmát, amely a mellkasomból sugárzott szét, és pusztító hullámokat küldött a végtagjaimba és a fejembe – de el tudtam viselni. Túléltem. Nem mintha a fájdalom gyöngült volna az idők folyamán, hanem mintha én erősödtem volna hozzá, hogy el tudjam viselni.

Bármi tette is a ma este történtek közül – a zombik, az adrenalin, vagy a hallucináció –, annyi bizonyos, hogy felébredtem.

És hosszú idő óta most először nem tudtam biztosan, mit várhatok a holnapi naptól.

5. MEGTÉVESZTÉS

– Nyugodtan menj haza, Bella! – javasolta Mike, de nem engem figyelt, hanem valahová oldalra sandított. Azon tűnődtem, vajon mióta megy a műsor, anélkül, hogy észrevettem volna.

Newtonék boltjában nyugalmas délután volt. Csak két vevő lézengett a boltban, megszállott turisták, a beszélgetésük után ítélve. Mike az elmúlt egy órát azzal töltötte, hogy újra meg újra elsorolta két különböző márkájú könnyű hátizsák előnyeit és hátrányait. Éppen szünetet tartottak az előnyök és hátrányok taglalásában, és azzal szórakoztak, hogy egymásra licitálva ontották a különféle túrakaland-történeteket. Most, hogy kissé megfeledkeztek a hátzsákokról, Mike gyorsan meglógott előlük.

– Szívesen maradok – feleltem. Még mindig nem sikerült visszasüppednem érzéketlenségem védőburkába, így ma minden furcsán közelinek és hangosnak tűnt, mintha kivettem volna a füldugót a fülemből. Megpróbáltam nem figyelni a nevetgélő turistákra, de nem ment.

– Én mondom neked – mondta éppen a zömökebbik (narancsszínű szakálla volt, ami sehogyan sem állt összhangban sötétbarna hajával) –, láttam én már grizzlyt egészen közelről Yellowstone-ban, de azokat össze se lehet hasonlítani ezzel a bestiával! – A haja csapzott volt, a ruháján látszott, hogy nem került le róla az utóbbi pár napban. Egyenesen a hegyekből jöhetett.

– Az nem létezik! A fekete medvék nem nőnek meg akkorára. Azok a grizzlyk, amiket korábban láttál, biztosan még csak bocsok voltak. – A másik férfi hórihorgas volt, arcát látványosan barnára cserzette a nap meg a szél.

– Komolyan, Bella, ha ez a kettő végre elhúz innen, én bezárok mára – morogta Mike.

– Ha azt akarod, hazamehetek – vontam vállat.

– Négy lábon állva is magasabb volt, mint te! – erősködött a szakállas, miközben összeszedegettem a holmimat. – Akkora, mint egy ház, és koromfekete. Szólok is a helyi erdésznek. Muszáj figyelmeztetni az embereket, mert nem a hegyekben találkoztam vele, érted, hanem pár lépésnyire a turistaösvénytől.

A cserzett képű fölnevetett, és égnek fordította a szemét.

– Hadd találgassak... már napok óta úton voltál? Nem ettél rendes ételt, és nem aludtál ágyban több mint egy hete, igaz?

– Te, izé.. Mike, figyelj csak! – pillantott felénk a szakállas.

– Akkor viszlát hétfőn – motyogtam.

– Igen, uram? – Mike a két vevő felé fordult.

– Mondd csak, nem tűztek ki mostanában figyelmeztetéseket errefelé, hogy fekete medvék járkálnának a környéken, vagy ilyesmi?

– Nem, uram. De jobb tisztes távolban maradni tőlük, és biztonságosan tárolni az ennivalót. Látta már az új, medvebiztos pléhdobozunkat? Egy kilót sem nyom, és...

Résnyire nyitottam az ajtót, és kicsusszantam az esőbe. Behúzott nyakkal, futva igyekeztem a furgonom felé. A kapucnin kopogó esőcseppek zaja is hangosabbnak tűnt a szokottnál, de aztán a motor bömbölése minden más hangot elnyomott.

Nem volt sok kedvem hazamenni az üres házba. Az elmúlt éjszakám különösen rettenetes volt, nem siettem viszontlátni szenvedéseim színhelyét. A fájdalom egy idő után csillapult annyira, hogy el tudjak aludni, de nem múlt el. Ahogy mondtam is Jessicának a film után, egy percig sem volt kétséges, hogy rémálmaim lesznek.

Mostanában minden éjszaka rémálmok gyötörtek. Pontosabban csak egy: mindig egy és ugyanaz a rémálom. Az ember azt hinné, ennyi idő után már ráuntam, immúnis lettem rá. De nem: az álom még mindig halálra rémített, és minden éjjel a tulajdon sikoltozásomra ébredtem. Charlie már be se jött megnézni, hogy mi bajom, nem fojtogat-e éppen valami kóbor pszichopata vagy ilyesmi – ő már megszokta a dolgot.

Más talán nem is találta volna olyan ijesztőnek ezt az álmot. Nem riogattak benne a sötétségből harsány „búúú!" kiáltással előugró szörnyetegek, se zombik, se kísértetek, se elmebeteg gyilkosok. Igazából nem volt benne semmi. Jobban mondva csak a semmi volt benne: mohos törzsű fák végtelen labirintusában bolyongok, ahol olyan halálos csönd honol, hogy valósággal ránehezedik a dobhártyámra. Sötét minden, mint szürkületkor egy borús napon, csak egy kevés fény dereng, hogy lássam, nincs semmi látnivaló. Én pedig ott rohanok úttalan utakon a homályban, és csak keresek, keresek, keresek valamit, egyre kétségbeesettebben. Ahogy múlik az idő, próbálok gyorsabban futni, de ettől csak még ügyetlenebbül csetlek-botlok... Aztán mindig eljön az az álombéli pillanat – és hiába érzem, hogy közeledik, mégse tudok soha felébredni, mielőtt utolérne –, amikor már nem emlékszem rá, mit is keresek. Amikor rájövök, hogy nincs is mit keresnem, hogy nem fogok találni semmit, hogy soha nem is létezett semmi más, csak ez a kietlen, kihalt erdő, és soha nem lesz semmi más... semmi, de semmi...

Rendszerint ezen a ponton kezdtem sikoltozni.

Nem is figyeltem rá, hogy merre megyek – csak tévelyegtem az elhagyatott, ázott mellékutakon, gondosan ügyelve, nehogy valamelyik hazafelé vezető útra tévedjek –, mert hiszen nem is volt hova mennem.

Azt kívántam, bárcsak megint érzéketlenné válnék, de már arra sem emlékeztem, azelőtt hogyan sikerült ezt elérnem. A rémálom ott motoszkált a fejemben, és arra kényszerített, hogy olyan dolgok jussanak eszembe, amik fájdalmat okoznak. Nem akartam az erdőre gondolni. De hiába próbáltam elűzni a felbukkanó emlékképeket, könnyek szöktek a szemembe, és a mellkasomban tátongó üresség pereme sajogni kezdett. Elvettem egyik kezemet a kormánykerékről, és átfogtam vele a felsőtestemet, nehogy széjjelessek.

Olyan lesz mintha soha nem is ismertél volna... Ezek a szavak villantak az agyamba, bár nem hallottam őket olyan tisztán, mint a tegnapi hallucinációimat. Egyszerűen csak szavak voltak, hang nélkül, mintha egy lapra kinyomtatva olvasnám őket. Csak szavak, de újra feltépték azt az üresen tátongó sebet, és én beletapostam a fékbe, mert tudtam, hogy nem szabad vezetnem, amíg magamon kívül vagyok a fájdalomtól.

Összegörnyedtem, az arcomat odaszorítottam a kormánykerékhez, és megpróbáltam tüdő nélkül lélegezni.

Vajon meddig tart ez még így? Talán egy napon, évek múlva – ha majd a fájdalom elviselhetővé csillapul – képes leszek visszanézni arra a néhány rövid hónapra, amely mindig is életem legboldogabb időszaka marad. És ha ez lehetséges, ha a fájdalom megenyhül valaha annyira, hogy erre képes legyek, akkor egészen biztosan hálás leszek majd *neki,* hogy ennyi időt is szánt rám. Többet, mint amennyit kívánhattam, többet, mint amennyit érdemeltem. Egy napon talán majd képes leszek így látni a dolgot.

De mi van akkor, ha ez az üresség most már örökre itt marad? Ha a seb soha nem gyógyul be? Ha a sérülés tartós lesz és gyógyíthatatlan?

Szorosan átkaroltam magam. *Mintha soha nem ismertem volna,* gondoltam kétségbeesve. Micsoda ostoba, lehetetlen ígéret! Ellophatta a róla készült képeimet, visszavehette az ajándékait, de soha nem teheti meg nem történtté azt, ami történt, nem érheti el, hogy minden úgy legyen, mint azelőtt, amikor még nem ismertem. Létezésének fizikai bizonyítékai számítottak legkevésbé ebben az egyenletben. Én változtam meg legbelül, szinte a felismerhetetlenségig. Még a külsőm is más, mint volt – az arcom falfehér, a rémálomtól nyugtalan éjszakák sötétlila karikákat hagytak a szemem alatt. Sápadt arcomban olyan sötétnek látszott a Bernem, hogy – ha gyönyörű lennék, és kellő távolságból nézne Valaki – elmennék akár vámpírnak is. De nem voltam gyönyörű, és minden valószínűség szerint inkább egy zombira emlékeztettem, mint vámpírra.

Mintha soha nem is ismertem volna? De hát ez őrültség! Ezt az ígéretet soha nem lesz képes megtartani, sőt, már abban a pillanatban megszegte, amikor kimondta.

A kormánykerékbe vertem a fejem, ezzel próbáltam elterelni a figyelmemet a nagyobb fájdalomról.

Milyen bolond is voltam, hogy annyira igyekeztem betartani a megállapodásunk *rám* eső részét! Mi értelme ragaszkodni egy szerződéshez, amelyet a másik fél már a megkötése pillanatában megszegett? Kit érdekel, ha én meggondolatlan leszek, vagy ostobaságokat csinálok? Mi okom lenne rá, hogy ne kövessek el meggondolatlanságot, mi okom lenne rá, hogy ne legyek ostoba?

Keserűen fölnevettem, még mindig levegő után kapkodva. Meggondolatlanságot elkövetni Forksban – na, ez aztán a reménytelen vállalkozás!

A fanyar humor kicsit elszórakoztatott, és elterelte a figyelmemet a fájdalomról. Valamivel könnyebben lélegeztem, és már ki bírtam egyenesedni és hátradőlni az ülésen. Bár hideg volt az idő aznap, a homlokomon mégis verejték gyöngyözött.

Meddő próbálkozásnak tűnt, de azért igyekeztem minden erőmmel arra koncentrálni, hogy távol tartsam magamtól az elviselhetetlen emlékképeket. Ahhoz, hogy valami meggondolatlanságot kövessek el Forksban, jó adag leleményességre lenne szükségem -valószínűleg jóval többre, mint amennyi nekem van. De ha mégis megtalálnám a módját... Mindjárt jobban érezném magam, ha nem ragaszkodnék egy paktumhoz, amit a másik fél megszegett. Ha énbelőlem is esküszegő lenne. De hát hogyan tudnám megszegni ebben az ártalmatlan kisvárosban?! Forks persze nem volt mindig ennyire ártalmatlan, de most megint pontosan az, aminek mindig is látszott. Unalmas és biztonságos.

Egy hosszú pillanatig kibámultam a szélvédőn, a gondolataim céltalanul kóválygtak szanaszét. Leállítottam a hosszú tétlenségtől szánalmasan hörgő motort, és kiléptem a szemerkélő esőbe.

A hideg esőcseppek eláztatták a hajamat, aztán végiggördültek az arcomon, mint valami sódan könnycseppek. Kipislogtam a vizet a szememből, és üres tekintettel meredtem az út túloldalára.

Egy percig bámultam így, aztán rájöttem, hol is vagyok. A Russell Avenue északi sávján parkoltam le. Éppen Cheneyék háza előtt álltam – a furgonom el is torlaszolta a kihajtót –, az út túloldalán pedig Marksék laktak. Tudtam, hogy odébb kell állnom a kocsival, és aztán hazamennem. Tudtam, hogy nem szabadna ebben az állapotban bóklásznom – olyannyira képtelen vagyok a vezetésre összpontosítani, hogy magam vagyok a közveszély Forks utcáin. Arról nem is beszélve, hogy előbb-utóbb valaki biztosan kiszúr, és beárul Charlie-nak.

Mélyet lélegeztem, s már indultam volna tovább, amikor megakadt a szemem egy hirdetésen Marksék udvarában – mindössze egy darab kartonpapír volt, a postaládájuknak támasztva, ákombákom nagybetűkkel.

A véletlen néha mégiscsak a kezünkre játszik.

Véletlen? Vagy a sors akarta így? Nem tudtam eldönteni, de valahogy mégiscsak butaságnak tűnt azt gondolni, hogy a Marksék udvarán rozsdásodó, két ócska motorbicikli, és a kézzel írott RONCS MOTORKERÉKPÁR ELADÓ tábla a sors rendeléséből, valamilyen magasabb cél szolgálatában került az orrom elé, éppen abban a pillanatban, amikor szükségem volt rájuk.

Lehet, hogy az egésznek semmi köze a végzethez. Talán mindössze arról van szó, hogy sokféle módja van annak, hogy az ember meggondolatlanságokat kövessen el, de nekem csak most nyílt fel a szemem.

Meggondolatlanság és ostobaság. Charlie leginkább ezzel a két szóval szerette jellemezni a motorozást.

Charlie munkája korántsem volt annyira eseménydús, mint egy nagyvárosi zsarué, de közlekedési balesetekhez elég gyakran kihívták. Errefelé az országút hosszú, nedves szakaszokban tekereg az erdőn át, a kanyarokat csak vakon lehet bevenni, és egyik követi a másikat, úgyhogy ilyenfajta eseményekben soha nem volt hiány. Ott van ráadásul az a rengeteg rönkszállító kamion, olyan vadul kanyarodnak, mint az őrültek, úgyhogy a legtöbb ember inkább gyalogol. Akik mégsem, azok többnyire motoroznak, és Charlie túl sok motorost látott már szétkenődve az betonon. Többnyire fiatal kölyköket. Még tízéves sem voltam, amikor már megígértette velem, hogy sosem ülök fel senki motorjára. És én már akkor is gondolkodás nélkül megígértem. Ki a fene akarna motorozni éppen *itt?* Mintha az ember kilencven kilométer per óra sebességgel zuhanyozna...

Oly sok ígéretemet betartottam...

Ekkor hirtelen minden összeállt. Ostobaságokat és meggondolatlanságokat akarok elkövetni, és ígéreteket óhajtok megszegni. Miért állnék meg egynél?

Idáig jutottam a dolgok átgondolásában. Átcaplattam az esős országúton Marksékhoz, és megnyomtam a csengőt.

A fiatalabb Marks fiú nyitott ajtót, aki még csak elsős volt. A neve sehogy sem akart eszembe jutni. Homokszín hajjal borított feje búbja csak a vállamig ért.

Neki viszont rögtön eszébe jutott a nevem.

– Bella Swan? – kérdezte meglepetten.

– Mennyit kértek a bringáért? – Hüvelykujjammal a vállam fölött az „ELADÓ” tábla és a biciklik felé böktem.

– Komolyan beszélsz? – hüledezett.

– Hát persze.

– De nem is működnek!

Türelmetlenül felsóhajtottam – erre már magamtól is rájöttem a kiírásból.

– Mennyibe kerül?

– Ha tényleg kell valamelyik, csak fogd és vidd! Anyám már úgyis nyaggatja apámat, hogy tegye ki őket az utca végébe, hogy elvigye a szemetes.

Újra szemügyre vettem a két motort, egy fűhalmon hevertek száraz ágakra fektetve.

– Komolyan mondod?

– Naná! Megkérdezheted anyámat is.

Jobb lesz nem belekeverni a felnőtteket – gondoltam –, még a végén elkottyantanák Charlie-nak.

– Inkább elhiszem.

– Segítsek felrakni őket a furgonodra? – ajánlotta fel. – Elég nehezek.

– Oké, kösz! De csak az egyikre van szükségem.

– Igazán elvihetnéd mind a kettőt – mondta a fiú. – A kettőből talán össze lehet rakni egy használhatót...

Kijött velem az esőbe, segített felrakni a motorokat a furgon platójára. Láthatóan alig várta, hogy megszabaduljon tőlük, úgyhogy nem vitatkoztam vele.

– Na és mihez kezdesz velük? – kíváncsiskodott. – Évek óta nem használta őket senki.

– Ezt valahogy sejtettem – mondtam, és vállat vontam. Csak pillanatnyi szeszély volt, hogy megvegyem őket. Nem volt semmi épkézláb tervem velük. – Lehet, hogy elviszem őket Dowling műhelyébe.

A srác megvetően felhorkant.

– Dowlinghoz? Dowling annyit fog kérni a javításért, hogy abból már vehetsz egy újat.

Ez nem vitás: John Dowling híres volt borsos árairól. Senki nem fordult hozzá, csak végszükség esetén. A legtöbben inkább elmentek Port Angelesbe, ha az autójuk kibírta odáig. Én ilyen szempontból eddig nagyon szerencsés voltam – pedig nagyon aggódtam, amikor Charlie-tól megkaptam az ősöreg furgont, hogy nem győzöm majd a szervizelést. De idáig mindössze annyi gondom volt vele, hogy a motorja fülsiketítően bömböl, és nem képes nyolcvannál gyorsabban menni. Jacob Black remekül karbantartotta, amíg Billyé volt, az apjáé...

Az ötlet olyan hirtelen jött, mint a villám – nem is csoda, ha meggondoljuk, mekkora vihar volt odabent.

– Tudod mit? Ez rendben lesz. Tudok valakit, aki autókat szerel össze.

– Remek – mondta, és megkönnyebbülten elmosolyodott. Amikor elhajtottam, mosolyogva integetett. Barátságos kis kölyök. Most már gyorsan és határozottan vezettem. Mindenképpen

Charlie előtt akartam hazaérni, még ha kivételesen korábban is jönne el az őrsről – ami teljesen valószínűtlen. Berohantam a házba, egyenesen a telefonhoz, közben még mindig a kezemben szorongattam a lakáskulcsot.

– Swan rendőrfőnököt kérem – daráltam, amikor a helyettese felvette a kagylót. – Én vagyok az, Bella!

– Nahát, szia, Bella – üdvözölt kedvesen Steve, a helyettes. – Megyek, idehívom.

Vártam.

– Mi a baj, Bella? – kérdezte Charlie, mihelyt felvette a kagylót.

– Miért, nem hívhatlak föl a munkahelyeden, csak ha baj van? Apám egy pillanatig hallgatott.

– Dehogynem, csak sose szoktál. Tényleg nincs semmi baj?

– Nincs. Csak meg akartam kérdezni, hogyan jutok el Blackékhez. Nem vagyok biztos benne, hogy emlékszem, merre kell menni. Meg akarom látogatni Jacobot. Hónapok óta nem láttam.

Amikor Charlie újra megszólalt, a hangja sokkal vidámabb volt.

– Nagyszerű ötlet, Bells! Van nálad toll?

Elég egyszerűen útbaigazított Blackékhez. Biztosítottam, hogy vacsorára otthon leszek, bár megpróbált rábeszélni, hogy maradjak, s ő majd csatlakozik hozzám La Pushban, márpedig arról most szó sem lehetett.

Mivel időre vissza kellett érnem, gyorsan hajtottam a zuhogó esőben, végig a sötét utcán, ki a városból. Reméltem, hogy sikerül négyszemközt beszélnem Jacobbal. Billy azonnal beköp Charlie-nak, ha rájön, mit forgatok a fejemben.

Vezetés közben kissé aggódtam, vajon hogyan fogad majd Billy. O bizonyára elégedett. Szerinte a dolgok sokkal jobban alakultak, mint remélni merte volna. Az ő elégedettsége és megkönnyebbülése azonban épp azt az egyeden dolgot fogja bennem felidézni, amire nem akarok emlékezni.

Csak legalább ma ne! – fohászkodtam. Épp elég kimerült vagyok.

Blackék háza halványan ismerős volt: a keskeny ablakú, alacsony faépítmény fakó pirosra volt festve, amitől egy miniatűr csűrre emlékeztetett. Még ki se szállhattam a furgonból, Jacob már megjelent az ablaknál. Kétségkívül már messziről hallotta a kocsim bömbölését, és rájött, hogy csak én lehetek az. Jacob nagyon hálás volt Charlie-nak, amiért megvette nekem Billy furgonját, így legalább neki nem azzal kell járnia, ha megkapja a jogosítványát. Én nagyon kedveltem a kocsimat, de Jacobot, úgy tűnt, bosszantja a „beépített sebességkorlátozás”.

Megindultam a ház felé: Jacob elém jött, félúton találkoztunk.

– Bella! – kiáltotta fülig érő mosollyal. Ragyogó fehér foga élénken elütött bőrének rozsdavörösétől. A haja, amelyet általában lófarokba szokott kötni, most szabadon omlott a vállára. Még soha nem láttam így: mint fekete szaténfüggöny két szárnya lengett széles arca két oldalán.

Jacob nagyot nőtt az elmúlt nyolc hónapban: majdnem elérte már végleges testmagasságát. Már túljutott azon a ponton, amikor a puha izomzatú gyerektest kemény, szikár és nyúlánk kamasztestté szilárdul, az inak és az erek erősebben duzzadtak a karja és a keze vörösesbarna bőre alatt. Az arca még mindig olyan kedves volt, mint ahogy emlékeztem rá, de a vonásai már kissé megkeményedtek – a járomcsontok élesebben rajzolódtak ki, az álla szögletesebb lett, eltűnt róla a gyermeki kerekdedség.

– Hello, Jacob! – Mosolya láttán csodálkozva észleltem, hogy átfut rajtam az öröm: már egészen elfelejtettem, milyen érzés.

Visszamosolyogtam rá, és közben valami csöndben helyrekattant a fejemben, mint egy kirakósjáték két összeillő darabja. Már el is felejtettem, mennyire kedveltem mindig is Jacobot.

Megállt, néhány lépésnyire tőlem, én meglepetten felbámultam rá. A fejemet hátrahajtottam, nem törődve azzal, hogy az eső vadul veri az arcomat.

– Már megint nőttél! – vetettem a szemére elképedve. Elnevette magát, és még szélesebben vigyorgott, holott ez szinte lehetetlennek tűnt.

– Százkilencven centi – közölte önelégülten. A hangja is mélyebb lett, de még mindig megvolt az a rekedtes árnyalata, amelyre emlékeztem.

– Az égig akarsz nőni? – Hitetlenkedve ráztam a fejem. – Már most is valóságos óriás vagy!

– Csak mint a seprűnyél – grimaszolt. – Gyere be gyorsan! Elázol.

Megindult előttem, menet közben hatalmas kezével összetekerte a haját. Kihúzott egy gumit a zsebéből, és azzal csomóba fogta.

– Hahó, apa! – kiáltotta, miközben kissé meggörnyedve belépett az ajtón. – Nézd csak, ki van itt!

Billy ott ült a parányi nappaliban, könyvvel a kezében. A könyvet leeresztette az ölébe, amikor meglátott, és felém gurult a tolószékkel.

– No, nézzenek oda! Örülök, hogy látlak, Bella.

Kezet ráztunk. Az én kezem valósággal elveszett Billy hatalmas tenyerében.

– Mi szél hozott erre? Charlie-val minden rendben, ugye?

– Ó, teljesen! Csak Jacobot akartam látni – már ezer éve nem találkoztunk!

Ezt hallva Jacob szeme felragyogott. Olyan szélesen mosolygott, hogy félő volt, a képe is bereped.

– Itt maradsz vacsorára? – kérdezte Billy. Ő is lelkes volt.

– Sajnos, nem. Haza kell mennem, megetetni Charlie-t, tudjátok.

– Felhívom, vacsorázzon velünk ő is – vetette fel Billy. – Charlie itt otthon van.

Nevettem, hogy ne lássa rajtam, kényelmetlenül érint az ajánlata.

– Nehogy azt higgyétek, hogy soha többet nem lesz ilyen alkalom, ígérem, hamarosan újra eljövök, sőt olyan gyakran, hogy meg is fogtok unni! – Végtére is, nem elég, ha Jacob megjavítja a motorbiciklimet, valakinek meg kell tanítania motort vezetni is...

Billy válaszul felkuncogott.

– Oké, hát akkor majd legközelebb...

– Hát akkor, Bella, mit szeretnél csinálni? – kérdezte Jacob.

– Bármit. Mit csináltál, amikor megzavartalak? – Fura, milyen otthonosan éreztem itt magam. Minden ismerős volt, de jó régről. Nem volt itt semmi, ami fájdalmasan emlékeztetett volna a közelmúltra.

Jacob tétovázott.

– Éppen ki akartam menni, hogy bütyköljek egy kicsit a kocsimon, de ha inkább valami mást

szeretnél...

– Nem, nem, az tökéletes lesz! – szakítottam félbe. – Már úgyis szerettem volna megnézni az autódat!

– Oké – felelte nem túl nagy meggyőződéssel. – Ott kinn van, hátul, a garázsban.

Még jobb! Búcsút intettem Billynek.

– Viszlát, majd jövünk!

A garázs a fák és bokrok sűrű sora mögött rejtőzött, a házból nem is lehetett odalátni. Mindössze két nagy, előre gyártott elemekből összerakható bódéból állt, amelyeknek a válaszfalát kiütötték. Odabent salaktömbökre emelve egy teljesen elkészült autó állt – vagy legalábbis nekem késznek tűnt. A hűtőrácson látható márkajelzés ismerős volt.

– Volkswagen, ugye? Milyen típus? – kérdeztem.

– 1986-os Rabbit, egy klasszikus!

– Na és hogy állsz vele?

– Már majdnem készen van! – közölte Jacob vidáman. – Apám tavasszal megtartotta az ígéretét.

– Aha – mondtam.

Jacob, úgy láttam, megértette, miért nincs kedvem erről a témáról beszélni. Megpróbáltam nem gondolni rá, mi történt májusban az iskolai bálon. Jacobot megvesztegette az apja – pénzt és autóalkatrészeket ígért neki –, ha átad ott nekem egy üzenetet. Billy azt akarta, hogy maradjak biztos távolságban életem legfontosabb személyétől. Időközben kiderült, hogy kár volt aggódnia. Azóta már biztos távolba kerültem tőle – túlságosan is...

De most majd meglátom, mit tehetek, hogy ez ne maradjon

– Mondd, Jacob, a motorkerékpárokhoz is értesz? Vállat vont.

– Kicsit. Embrynek, a barátomnak, van egy crossmotorja. Néha bütykölünk rajta. Miért?

Rágtam a szám szélét, s agyaltam. Nem vehettem biztosra, hogy Jacob tartani fogja a száját, de nem volt más választásom. – Nemrégiben vettem két motort, és nincsenek éppen csúcsformában. Arra gondoltam, te talán rendbe tudnád hozni őket.

– Szuper! – Úgy láttam, őszintén örül a kihívásnak. Az arca fölragyogott. – Megpróbálom.

Figyelmeztetően fölemeltem az ujjam.

– Szóval az a helyzet – hadartam –, hogy Charlie nem lelkesedik a motorokért. Ami azt illeti, alighanem agyvérzést kap, ha a fülébe jut a dolog. Úgyhogy jobb lenne, ha nem beszélnél róla Billynek.

– Világos, világos – Jacob elmosolyodott. – Értem.

– Kifizetem a munkát – folytattam. Ettől megbántódott.

– Szó sem lehet róla! Örülök, ha segíthetek...

– Na jó, de akkor... mit szólnál egy csereügylethez? – Ez a lehetőség menet közben jutott az eszembe, de elég ésszerűnek tűnt. – Nekem egy motor is elég – viszont szükségem van valakire, aki leckéket ad! Úgyhogy mit szólnál ehhez: legyen a tied az egyik motor, és cserébe megtanítasz vezetni!

– Kla...assz! – Sikerült úgy ejtenie a szót, mintha két szótagú lenne.

– Hé, várjunk csak! Neked szabad már vezetned? Mikor van a születésnapod?

– Elfeledkeztél róla, mi? – ugratott, és színlelt nehezteléssel húzta össze a szemét. – Már elmúltam tizenhat.

– Nem mintha előzőleg bármitől is visszatartott volna, hogy még nem töltötted be – mormogtam. – Bocs, hogy megfeledkeztem a születésnapodról.

– Ne is törődj vele! Én is megfeledkeztem a tiédről. Mennyi is voltál, negyven?

Elhúztam a szám.

– Majdnem.

– Majd rendezünk egy közös szülinapi bulit utólag.

– Hé, ez úgy hangzik, mint egy randi!

Jacob szeme fölragyogott a „randi” szóra.

Rémlett, hogy le kell hűtenem a lelkesedését, még mielőtt téves következtetésekre jut, de annyira régen éreztem magam ilyen könnyűnek és élénknek, és olyan ritkán adatott meg ez az érzés.

– Talán akkor, ha a motorok elkészültek. Az lesz a születésnapi ajándékunk saját magunknak – tettem hozzá.

– Akkor ezt megbeszéltük! Mikor hozod le őket? Zavartan az ajkamba haraptam.

– Hát, ami azt illeti, itt vannak – vallottam be.

– Remek – lelkesedett Jacob.

– Nem fog Billy meglátni minket, amikor hátrahozzuk őket? Rám kacsintott.

– Majd vigyázunk!

Keleti irányból lopóztunk az autóm felé, igyekeztünk a fák mögött maradni, és közben – biztos, ami biztos – próbáltunk úgy tenni, mintha csak céltalanul sétálgatnánk. Jacob gyorsan kiemelte a kerékpárokat a furgon rakteréből, és egymás után betolta őket a bokrok közé, ahol én lapultam. Elámultam, milyen könnyedén emelgeti őket... úgy emlékeztem, a motorbiciklik ennél sokkal, de sokkal nehezebbek.

– Nincsenek is olyan szörnyen rossz állapotban – mustrálgatta a két motort Jacob, miközben a fák takarásában a garázs felé toltuk őket. Ez itt egészen jó kis járgány lesz, mire végzek vele... egy régi Harley Sprint.

– Akkor legyen ez a tiéd!

– Biztos vagy benne?

– Egészen biztos.

– De sajnos némi pénzre is szükségünk lesz – mondta, miközben összeráncolt homlokkal vizsgálgatta a megfeketedett fémet.

– Félre kell tennünk egy kicsit az alkatrészekre, mielőtt hozzákezdek.

– Csak semmi „tennünk”! – tiltakoztam. – Ha te megjavítod nekem a járgányt, az a legkevesebb, hogy alkatrészekről én gondoskodom.

– Hát nem is tudom... – tétovázott.

– Van egy kis spórolt pénzem. A főiskolára, tudod... – *Kit érdekel a főiskolai?* Nem mintha sikerült volna annyit félretennem, hogy futotta volna belőle valami jobb helyre, és különben is, semmi kedvem elmenni Forksból. Mit számít, ha egy kicsit megcsapolom a megtakarításaimat?

Jacob némán bólintott. Az ő szemében ez tökéletesen értelmes viselkedés volt.

Ahogy visszaóvakodtunk a hevenyészett garázsba, egyfolytában azon örvendeztem, mekkora szerencsém van. Csak egy kamaszfiút lehet megnyerni efféle tervnek: hogy csapjuk be mindketten a szüleinket, és javítsunk meg két veszedelmes járművet abból a pénzből, amit a tanulmányaimra tettem félre. Ö mindebben semmi kivetnivalót nem talált. Jacobot csakugyan az istenek küldték nekem!

6. JÓ BARÁTOK

A motorokat tehát nem kellett különösebben rejtegetni, elég volt egyszerűen berakni őket Jacob fészerébe. Billy a tolószékével aligha tudja megtenni a háztól a fészerig vezető utat azon a hepehupás talajon.

Jacob azonnal hozzálátott, hogy darabokra szedje az első motort – a pirosat, mert úgy döntöttünk, az lesz az enyém. Kinyitotta a Rabbit ajtaját, hogy ne a földön kuporogjak, hanem beülhessek a kocsiba. Jacob munka közben vidáman fecsegett, jóformán meg se kellett szólalnom, hogy életben tartsam a beszélgetést. Részletesen beszámolt, hogy alakult a második éve a suliban, hosszan mesélt az óráiról meg a két legjobb barátjáról.

– Quil és Embry? – szóltam közbe. – Fura nevek. Jacob kuncogott.

– A „Quil”-t az isten tudja, hányadik öregapjától örökölte, az Embryt meg szerintem valami szappanoperából szedték. De jobb kerülni ezt a témát. Földbe döngölnek, ha a nevükkel

szórakozol.

– Szép kis barátok! – vontam föl a szemöldököm.

– A, tényleg azok. Csak nem szeretik, ha valaki a nevükön szórakozik.

Ebben a pillanatban kiáltást hallottunk a távolból. Valaki Jacobot szólongatta.

– Billy az? – kérdeztem.

– Nem... – Jacob lehajtotta a fejét, és úgy láttam, hogy barna bőre alatt elpirul. – Emlegesd a farkast – motyogta –, s az máris a kert alatt kullog!

– Jake! Itt vagy kint? – A kiáltások most már közelebbről hallatszottak.

– Aha! – kiáltott vissza Jacob, és felsóhajtott.

Kis ideig csendben vártunk. Két magas, sötét bőrű fiú fordult be a sarkon, majd beléptek a fészerbe.

Egyikük karcsú volt, és majdnem olyan magas, mint Jacob. Középen elválasztott, fekete haja az álláig ért, baloldalt a füle mögé simította, jobb felől szabadon lengett. Az alacsonyabb fiú zömökebb volt. Fehér pólója megfeszült izmos mellkasán, és erre szemlátomást büszke is volt. A haja borosta-rövidre nyírva.

Mindkettő megtorpant, amikor megláttak. A vékonyabbik srác tekintete sebesen járt ide-oda Jacob és köztem, az izmosabb viszont le nem vette rólam a szemét, végül lassan mosolyra húzódott a szája.

– Hello, srácok – üdvözölte őket Jacob kissé kelletlenül.

– Hello, Jake – felelte az alacsonyabbik, de le sem vette rólam a szemét. Nem álltam meg, hogy vissza ne mosolyogjak rá, olyan huncutul vigyorgott. Válaszul rám kacsintott: – Hello, idegen!

– Quil, Embry, ez a barátom, Bella!

Quil és Embry – még mindig nem tudtam, melyik melyik – jelentőségteljes pillantást váltottak.

– Charlie csemetéje, igaz? – kérdezte az izmosabbik fiú, és a kezét nyújtotta.

– Így van – bólintottam, és kezet ráztam vele. Erős volt a szorítása: mint aki megfeszíti a bicepszét.

– Quil Ateara vagyok! – közölte önérzetesen, miközben még mindig fogta a kezemet.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Quil.

– Hello, Bella! Én Embry vagyok, Embry Call, de gondolom, erre magadtól is rájöttél. – Embry szégyenlősen rám mosolygott, fél kézzel integetett, majd a kezét elsüllyesztette a farmere zsebében.

Bólintottam.

– Nagyon örülök...

– Szóval mit csináltok itt, srácok? – kérdezte Quil, és még mindig engem nézett.

– Megbütyköljük Bellával ezt a két mocit – mondta Jacob, nem egészen az igazságnak megfelelően. De a „moci”, úgy látszik, varázsszó volt. Mind a két fiú azonnal odalépett Jacob mellé, szemügyre vették a motort, és szakértő kérdésekkel kezdték bombázni. Ismeretlen szavakkal dobálóztak, úgyhogy végül arra jutottam, Y kromoszómával kellene rendelkeznem ahhoz, hogy megértsem, mitől olyan izgatottak.

Még mindig javában vitatkoztak valami alkatrészről, amikor úgy döntöttem, ideje hazaindulnom, ha nem akarom, hogy Charlie is megjelenjen itt. Sóhajtva kikászálódtam a Rabbitből.

Jacob bocsánatkérően nézett rám.

– Halálra untattunk, mi?

– Ahh, dehogy – és nem is hazudtam. Tényleg jól éreztem magam... milyen fura... – Csak muszáj hazamennem, hogy vacsorát főzzek Charlie-nak.

– Ah... na jó, akkor én még ma este szétszedem a két bringát, és akkor tudni fogom, mire lesz szükségünk, hogy megreparáljuk őket. Mikor tudnánk folytatni a munkát?

– Mit szólnál a holnaphoz? – A vasárnap mindig valóságos kínszenvedés volt. Soha nem akadt annyi házim, hogy lekösse minden időmet.

Quil oldalba bökte Embryt, és összevigyorogtak.

– Az remek lenne – lelkesedett Jacob.

– Ha összeírod a listát, elmehetünk megvenni az alkatrészeket! – javasoltam.

Jacob képe kissé megnyúlt.

– Nem vagyok biztos benne, hogy helyes, ha te fizetsz mindenért. Megráztam a fejem.

– Álljon meg a menet! Ezt a bulit én finanszírozom. Te hozod a munkát és a szakértelmet.

Embry jelentőségteljesen Quilre nézett.

– Szerintem még sincs rendben – csóválta Jacob a fejét.

– Jake, ha szerelőhöz megyek, mégis, mit gondolsz, mennyit kérne? – mutattam rá.

Elmosolyodott.

– Oké, megegyeztünk!

– Arról nem is beszélve, hogy te fogsz megtanítani motorozni

– tettem hozzá.

Quil szélesen rávigyorgott Embryre, és valamit súgott neki, de hogy mit, azt nem hallottam. Jacob villámgyorsan odacsapott Quil tarkójára.

– Úgy is van, húzzatok csak el! – dünnyögte.

– De nem, nekem tényleg mennem kell – tiltakoztam, és megindultam az ajtó felé. – Akkor viszlát holnap, Jacob!

Amint kitettem a lábam, hallottam, hogy Quil és Embry kórusban felvinnyog:

– Hűűűűű!

Aztán rövid dulakodás zaját lehetett hallani, sűrűn megtűzdelve „aú!”-kkal és „hé!”-kkel.

– Ha bármelyikőtök be meri tenni a lábát a földemre holnap...

– hallottam még Jacob fenyegetőzését, de aztán átértem a fasor túloldalára, és a hangját elnyelte a távolság.

Halkan felkuncogtam. A hang hallatán elhűltem. Én voltam, aki nevettem, igazán nevettem, és nem is valaki kedvéért tettem. Olyan könnyűnek éreztem magam, újra felnevettem, csak azért, hogy kicsit tovább tartson ez az érzés.

Sikerült megelőznöm Charlie-t otthon. Amikor belépett, éppen a sült csirkét tettem át a serpenyőből egy halom papírtörlőre.

– Szia, apu – üdvözöltem, és rámosolyogtam.

Döbbenet villant át az arcán, aztán összeszedte magát, és igyekezett közömbös képet vágni.

– Szia, kicsim – mondta bizonytalanul. – Jól szórakoztatok Jacobbal?

Az asztalhoz vittem a vacsorát.

– Aha.

– Remek – helyeselt még mindig óvatosan. – Na és mit csináltatok?

Most rajtam volt a sor, hogy óvatos legyek.

– Elücsörögtem vele a garázsban, és néztem, ahogy dolgozik. Tudtad, hogy összerakott egy egész Volkswagent?

– Aha, azt hiszem, Billy említette.

A kihallgatás véget ért, mert Charlie enni kezdett, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét az arcomról.

Vacsora után csak téblábolt am a házban, kétszer is felmostam a konyhát, aztán végtelen lassúsággal hozzáfogtam a házi feladatomhoz a nappaliban, miközben Charlie hokimeccset nézett. Olyan sokáig húztam az időt, amíg csak tudtam, de végül Charlie megjegyezte, hogy késő van. Amikor nem feleltem, felállt, nyújtózkodott, és kiment, de előtte még leoltotta a villanyt. Kénytelen-kelletlen követtem a példáját.

A lépcsőn fölfelé vánszorogva éreztem, hogy a délutáni, szokatlan jókedv kezd elszivárogni a szervezetemből, és a helyét tompa félelem foglalja el, ahogy belegondoltam, mi vár rám.

A zsibbadtságra nem számíthattam többé. A mai éjszaka, semmi kétség, ugyanolyan szörnyű lesz, mint a tegnapi. Lefeküdtem és összegömbölyödtem, várva, hogy lesújtson rám a fájdalom. Szorosan lehunytam a szemem... és a következő pillanatban arra ébredtem, hogy reggel van.

Döbbenten bámultam az ablakomon beáradó fakóezüst ragyogásra.

Több mint négy hónapja most először aludtam álomtalanul. Rémálom és sikoltozás nélkül. Nem is tudom, melyik érzés volt az erősebb – a megkönnyebbülés vagy a megdöbbenés.

Még pár percig mozdulatlanul feküdtem az ágyamban, és vártam, hogy visszatérjen. Mert valamelyiknek a kettő közül vissza kellett térnie: vagy a fájdalomnak, vagy az érzéketlenségnek. Vártam, de nem történt semmi. Hosszú idő után végre kipihentnek éreztem magam.

Azt nem mertem remélni, hogy ez sokáig így marad. Egy szakadék csúszós peremén egyensúlyoztam, és a legkisebb lökés is elég hozzá, hogy visszazuhanjak. Már az is veszedelmes volt, ha csak itt, a szobában körülnéztem most, hogy felszállt a köd a szememről – mert láttam, milyen idegennek tűnik, túlságosan rendesnek, mintha nem is lakna benne senki.

Ezt a gondolatot gyorsan elhessegettem, és öltözködés közben inkább arra koncentráltam, hogy ma újra látom Jacobot. A gondolat kis híján... reménységgel töltött el. Talán ma is ugyanúgy lesz, mint tegnap. Talán ma sem kell állandóan fegyelmeznem magam, hogy úgy tegyek, mintha érdekelne, amiről beszélünk, és hogy a megfelelő pillanatban bólogassak vagy mosolyogjak, ahogy mindenki mással szoktam. Talán... de azért jobb, ha nem áltatom magam. Jobb, ha nem élem bele magam, hogy ugyanolyan lesz – ugyanolyan könnyű –, mint tegnap. Mert különben csak annál jobban fog fájni a csalódás.

Reggelinél Charlie is nagyon ügyelt, hogy el ne árulja magát. Igyekezett úgy tenni, mintha nem engem vizslatna folyton, a szemét a rántottájára szegezte, csak akkor villant rám a tekintete, amikor azt hitte, nem veszem észre.

– Mi a programod mára? – kérdezte mintegy mellékesen, miközben elmélyülten tanulmányozott egy mandzsettájából kilógó cérnaszálat.

– Ma megint Jacobbal lógunk.

Bólintott, de nem nézett fel.

– Ah – mondta.

– Nem baj, ugye? – színleltem némi aggodalmat. – Ha gondolod, itthon is maradhatok...

Gyorsan felnézett, a szemében hirtelen támadt riadalom.

– Nem, nem! Menjél csak! Különben is, Harryval megbeszéltük, hogy átjön ma meccset nézni.

– Mi lenne, ha Harry elugrana Billyért, és őt is elhozná? – vetettem fel. Minél kevesebb szemtanú, annál jobb.

– Remek ötlet!

Lehet, hogy csak azért találta ki ezt a meccsnézést, hogy engem kitessékeljen a házból, de úgy láttam, most már eléggé fel van dobva a gondolattól. Miközben felvettem az esőkabátomat, láttam, hogy a telefonhoz igyekszik. Kicsit zavarban voltam, amikor a zsebembe csúsztattam a csekk-könyvemet. Még soha életemben nem használtam.

Odakinn úgy esett, mintha dézsából öntötték volna. Még lassabban kellett vezetnem, mint szerettem volna: egy autónyi távolságra se láttam el. Végül mégiscsak elvergődtem a sáros utakon Jacobék házáig. Mielőtt még leállíthattam volna a motort, kivágódott a bejárati ajtó, és Jacob vágtatott felém, kezében hatalmas, fekete esernyővel.

– Charlie telefonált, hogy elindultál – magyarázta vigyorogva. Könnyedén, anélkül, hogy rá kellett volna parancsolnom az

arcizmaimra, a szám széles mosolyra húzódott. Furcsa melegség bugyogott föl a torkomban, az arcomat verő, jeges eső ellenére.

– Szia, Jacob.

– Klassz ötlet, hogy Billyt is meghívattad. – Magasba emelte a kezét, jelezve, hogy öt ponttal

díjazza.

Lábujjhegyre kellett ágaskodnom, hogy belecsapjak a tenyerébe: Jacob hangosan nevetett.

Néhány perccel később felbukkant Harry, hogy magával vigye Billyt. Míg vártuk, hogy eltűnjön a színről, Jacob gyorsan megmutatta nekem parányi szobáját.

– És most hová, Ezermester úr? – kérdeztem, mihelyt becsukódott az ajtó Billy mögött.

Jacob összehajtogatott papírlapot húzott elő a zsebéből, és kisimította.

– Hát, először körülnézhetnénk a roncstelepen, hátha szerencsénk van. Nem lesz olcsó mulatság – figyelmeztetett. – Sok minden kell ehhez a két mocihoz, hogy megint guruljanak. – Mivel az arcomról nem olvasott le túl nagy aggodalmat, folytatta: – Talán száz dollárba is belekerül, vagy még többe!

Előhúztam a csekk-könyvemet, legyezni kezdtem magam vele, és a szememet forgattam az aggodalmára.

– Nyugi, futja rá!

Furcsa egy napom volt: jól éreztem magam. Még a roncstelepen is, a zuhogó esőben és a bokáig érő sárban. Eleinte arra gondoltam, ez talán csak afféle késleltetett sokkhatás, annak a következménye, hogy elmúlt az érzéketlenségem, de ezt még én magam sem tekintettem meggyőző magyarázatnak.

Kezdtem azt hinni, hogy ezt az egészet Jacobnak köszönhetem. És nemcsak azért, mert mindig annyira örült, ha látott, és nem is csak azért, mert ő nem lesett állandóan a szeme sarkából, arra várva, mikor csinálok valamit, ami napnál világosabban bizonyítja, hogy becsavarodtam, vagy legalábbis depressziós vagyok. Ennek a dolognak nem énhozzám volt köze.

Csak magához Jacobhoz. Jacob egész egyszerűen sugárzóan derűs természet, és ezt a vidámságot úgy hordja magával, mint valami aurát. Megosztja mindazokkal, akik elég közel kerülnek hozzá. Mint a Nap, meleget sugároz minden vonzáskörébe került bolygóra. Nem szándékosan, hanem mert a természetéből fakad, egyszerűen ilyen. Nem csoda, ha alig vártam, hogy viszontlássam.

Még amikor megjegyzést tett a kocsim műszerfalán tátongó lyukra, akkor sem fogott el a pánik.

– Eltört a lejátszó? – csodálkozott.

– Aha – hazudtam.

Benyúlt a lyukba, és körbetapogatott.

– Ki vette ki? Jó sok kárt okozott...

– Én – vallottam be. Felnevetett.

– Akkor talán jobb is, ha nem nagyon nyúlsz a motorokhoz.

– Részemről rendben.

Jacob szerint szerencsével jártunk a roncstelepen. Legalábbis rettentő izgalomba jött néhány olajos, fekete, összevissza görbült fémdarabtól – én meg csak bámultam, hogy meg tudja mondani, mire valók.

A roncstelepről a Checker autóalkatrész-boltba mentünk le egészen Hoquiamig. Az én kocsimmal két órába telt az út, dél felé autóztunk a kanyargó országúton, de Jacobbal gyorsan telt az idő. A barátairól mesélt meg az iskoláról, és én azon kaptam magam, hogy mindenfélét kérdezek tőle, semmi színlelés, őszintén érdekel, amit mond.

– Mindig csak én beszélek – méltatlankodott Jacob, amikor éppen befejezett egy hosszú történetet Quilről, aki komoly zűrbe keveredett, mert randit kért egy lánytól, aki egy felsőssel járt. – Miért nem mesélsz te is egy kicsit a változatosság kedvéért? Mi újság Forksban? Biztosan izgalmasabb ott az élet, mint La Pushban.

– Nagy tévedés – sóhajtottam. – Igazából nem történik semmi. A te barátaid sokkal érdekesebbek, mint az enyémek. Tetszenek nekem. Quil igazán jópofa.

Jacob a homlokát ráncolta.

– Te is tetszel Quilnek. Felnevettem.

– Egy kicsit fiatal hozzám.

Jacob homlokán elmélyültek a ráncok.

– Nem sokkal fiatalabb, mint te. Legfeljebb egy évvel és pár hónappal.

Az volt az érzésem, már nem Quilről van szó. Igyekeztem továbbra is megmaradni a könnyed ugratásnál.

– Az igaz, de ha azt vesszük, mennyivel hamarabb érnek a lányok, mint a fiúk, nem gondolod, hogy a különbséget héttel kellene szoroznunk, mint a kutyák életkorát? Akkor viszont mennyivel is vagyok idősebb nála? Úgy tizenkét évvel?

Jacob nevetett, és a szemét forgatta.

– Rendben van, de ha ilyen szőrszálhasogató vagy, akkor a testmagasságot is számoljuk bele! Te olyan pici vagy, hogy kénytelen vagyok tíz évet levonni az életkorodból!

– Százhatvanöt centi, az tökéletesen átlagos testmagasság! – húztam fel az orrom. – Nem én tehetek róla, hogy te ilyen égimeszelő vagy!

Így évődtünk, míg csak Hoquiamba nem értünk: végig azon vitatkoztunk, hogyan lehet pontosan meghatározni valakinek az életkorát. Én vesztettem még két évet, mert nem tudok kereket cserélni, de egyet visszanyertem, amikor kiderült, hogy én vezetem otthon a háztartáskönyvet – míg végül megérkeztünk a Checkerbe, és Jacobnak megint dolga akadt. Itt mindent megtaláltunk, ami szerepelt még a listánkon, és Jacob nagyon bizakodott, hogy hamar sikerül befejeznie a szerelést.

Mire visszaértünk La Pushba, én huszonhárom éves voltam, ő meg harminc –Jacob a szerelői szakértelmét is bedobta a mérleg serpenyőjébe, és alaposan felpontozta, így sikerült kihoznia ezt az eredményt.

De közben egy pillanatra sem felejtettem el, mi a célom mindezzel. És bár a vártnál jobban éreztem magam, ez semmivel sem csökkentette az eredeti vágy erejét. Még mindig meg akartam szegni a szavamat. Tudtam, hogy semmi értelme, de nem érdekelt. Olyan vakmerő és meggondolatlan akartam lenni, amennyire Forksban lehetséges. Nem voltam hajlandó tovább egyedül tartani magam egy értelmetlen megállapodáshoz. Csak éppen Jacob társasága sokkal jobb kedvre derített, mint hittem volna.

Billy még nem ért vissza, úgyhogy nem kellett bujkálnunk, amikor kipakoltuk a zsákmányt. Amint mindent leraktunk a linóleumra, a szerszámos láda mellé, Jacob azonnal munkához látott. Közben még mindig beszélt és fel-felnevetett, ahogy szakértő ujjakkal végigtapogatta az előtte sorakozó fémalkatrészeket.

Jacobnak tényleg lenyűgözően ügyes a keze. Pedig az ember azt hinné, ekkora kézzel képtelenség ilyen könnyedén és pontosan elvégezni ezt a kifinomult munkát. Míg dolgozott, szinte kecses volt. Ugyanezt a járásáról nemigen lehetett elmondani: hirtelen nőtt alakja és nagy lába majdnem olyan ön– és közveszélyessé tette, mint amilyen én voltam.

Quil és Embry ezúttal nem jelentkeztek, talán tényleg komolyan vették Jacob tegnapi fenyegetőzését.

A nap túl gyorsan telt. A garázs ajtaján túl a világ hamarabb besötétedett, mint szerettem volna, és rövidesen hallottuk, hogy Billy szólongat bennünket.

Felugrottam, hogy segítsek Jacobnak elrakodni, de aztán elbizonytalanodtam, hogy mihez szabad hozzányúlnom, mihez nem.

– Hagyj csak mindent úgy, ahogy van! – legyintett Jacob. – Ma este még molyolok vele egy kicsit.

– De nehogy megfeledkezz miatta a tanulnivalódról, vagy ilyesmi – mondtam kicsit bűntudatosan.

Nem akartam, hogy Jacob bajba kerüljön miattam. Bajba kerülni csak én akartam.

– Bella, itt vagy?

Mindketten felkaptuk a fejünket Charlie ismerős hangjára – -nem a házból, hanem jóval

közelebbről, valahonnét a fák közül sodródott felénk.

– A francba... – morogtam. – Jövök! – kiáltottam a ház felé.

– Gyerünk! – mosolygott Jacob. Láthatóan élvezte a titkolózást. Lekapcsolta a villanyt, egy pillanatig vakon pislogtam, aztán Jacob megragadta a kezemet, és maga után húzott, ki a garázsból, át a fák között. Az ő lába könnyen rátalált az ismerős ösvényre. A keze érdes volt és nagyon meleg.

A sötétben néhányszor így is megbotlottunk a saját lábunkban, így hát mindketten hangosan nevettünk, miközben a ház felé közeledtünk. A nevetés nem fakadt mélyről, könnyed volt és felszínes, mégis jólesett. Biztos voltam benne: Jacob nem érzékeli benne az enyhén hisztérikus árnyalatot. Már egészen elszoktam a nevetéstől, és most egyszerre éreztem rendjén valónak és nagyon helytelennek.

Charlie odakinn állt a kis fekete verandán, Billy pedig mögötte ült az ajtóban.

– Szia, apu! – mondtuk mind a ketten egyszerre, és ezen megint nevetni kezdtünk.

Charlie elkerekedett szemmel bámult rám, aztán gyors pillantást vetve lefelé, kiszúrta, hogy Jacob fogja a kezemet.

– Billy meghívott minket vacsorára – közölte szórakozottan.

– Igen, most megkóstolhatjátok a szuper titkos spagetti receptemet. Apáról fiúra száll nálunk a családban nemzedékek óta – harsogta fennkölten Billy.

Jacob felhorkant.

– Nem hinném, hogy a Maggi paradicsomszósz olyan régen lenne a piacon!

A ház zsúfolásig megtelt vendégekkel. Ott volt Harry Clearwater is az egész családjával – a felesége, Sue, akire halványan emlékeztem a régi, forksi nyarakból, és a két gyerekük. Az egyik, Lea, szintén végzős volt, akárcsak én, de egy évvel idősebb nálam. A maga egzotikus módján gyönyörű – rézszínű, hibátlan bőr, csillogó fekete haj, söprűs szempillák – és igen elfoglalt. Amikor beléptünk, éppen beszélt valakivel Billy telefonján, és később sem hagyta abba egy percre sem. Seth, az öccse, tizennégy éves volt, és rajongó szemmel követte Jacob minden mozdulatát.

Nem jutott hely mindnyájunknak a konyhában, úgyhogy Charlie és Harry kivittek néhány széket az udvarra, ott kinn ettük a spagettit, ölbe vett tányérból, az ajtón át kiszűrődő, halvány fényben. A férfiak a meccsről beszélgettek, Harry és Charlie azt tervezgették, mikor mennek legközelebb horgászni. Susan a koleszterinszintjével nyaggatta a férjét, rápirított, amiért annyi spagettit eszik, és megpróbált rátukmálni – persze eredménytelenül – valami zöld, leveles dolgot. Jacob főként hozzám beszélt meg Sethhez, aki mindannyiszor mohón közbevágott, valahányszor az a veszély fenyegette, hogy Jacob megfeledkezik róla. Charlie lopva oda-odasandított, elégedett, de bizalmatlan pillantással.

A társalgás harsány volt és követhetetlen, mert mindenki megpróbálta túlkiabálni a többieket, és még javában nevettünk az egyik viccen, amikor valaki már mesélte a következőt. Nem kényszerültem túl gyakran szólásra, de sokat mosolyogtam, és mindannyiszor szívből.

Semmi kedvem nem volt hazamenni.

De hát Washington államban voltunk, úgyhogy rövidesen megérkezett a menetrendszerű eső. Billy nappalijában nem volt elég hely a társaságnak. Charlie-t Harry hozta magával, úgyhogy most az én kocsimon mentünk haza. Charlie megkérdezte, hogy telt a napom, és én többnyire az igazat mondtam – elmentünk Jacobbai alkatrészeket keresni, aztán figyeltem, ahogy bütyköl a garázsban.

– Gondolod, hogy hamarosan megint meglátogatod őket? -kérdezte Charlie színlelt könnyedséggel.

– Aha, holnap iskola után – vallottam be. – De ne aggódj, magammal hozom a házi feladatomat is!

– Hát remélem is! – Charlie szigorkodással próbálta leplezni elégedettségét.

Mire hazaértünk, nyugtalan lettem. Semmi kedvem nem volt felmenni a szobámba. A

Jacobból áradó melegség már kezdett elenyészni, és ahogy csökkent, úgy nőtt bennem a szorongás. Biztosra vettem: olyan nincs, hogy én két éjszakát egymás után nyugodtan átaludjak.

Hogy halogassam a lefekvést, megnéztem az e-mailjeimet: jött egy új üzenet Renée-től.

Arról írt, mivel telt a napja, az új könyvklubról, ahová beiratkozott, hogy legyen mivel eltöltenie az időt, ami felszabadult most, hogy kiiratkozott a meditációs tanfolyamról; egy hétig helyettesített a második osztályban, de hiányoznak neki az óvodásai. Azt írta, Phil élvezi az edzősködést, és hogy második nászutat terveznek Disney Worldbe.

Most először tűnt fel, hogy ez az egész inkább naplóbejegyzésnek hat, mintsem személyre szóló levélnek. Lelkifurdalásom támadt. Szép kis lánya vagyok szegény anyámnak!

Gyorsan válaszoltam neki, megjegyzéseket fűztem a levele minden részletéhez, és a magam dolgairól is kérés nélkül beszámoltam – leírtam a spagetti-partit Billynél, és hogy milyen érzés volt figyelni, ahogy Jacob használható dolgokat varázsol apró fémdarabkákból – hogy borzasztóan imponált nekem, és egy kicsit irigylem is. Arra viszont egy szóval sem utaltam, hogy én is tisztában vagyok vele, mennyire más ez a levelem, mint amiket az elmúlt néhány hónapban kapott tőlem. Jóformán nem is emlékeztem, miket írhattam neki, de biztos voltam benne, hogy aligha reagáltam a beszámolóira. Minél tovább rágódtam a dolgon, annál inkább nőtt bennem a bűntudat: nyilván nagyon aggódott értem.

Későig fennmaradtam, megírtam minden házi feladatomat, azt is, amivel még ráértem volna. De sem a késői elalvás, sem a Jacobbal töltött idő – amikor kis híján vidám voltam, még ha csak nagyon felszínes módon is – nem tarthatta távol tőlem azt a bizonyos álmot két egymást követő éjszakán.

Reszketve riadtam föl, sikoltásomat igyekeztem a párnába fojtani.

Miközben a ködön átszűrődő, fakó reggeli fény beszivárgott az ablakon, mozdulatlanul feküdtem az ágyon, és szabadulni próbáltam az álom utóhatásától. Némiképpen módosult az álmom, és megpróbáltam erre a kis különbségre koncentrálni.

Aznap éjjel ugyanis nem voltam egyedül az erdőben. Ott volt velem Sam Uley is – aki felrángatott a földről azon a bizonyos éjszakán, amelyre éber állapotban nem bírtam visszagondolni. Ez a változás váratlanul ért. A férfi sötét, barátságtalan pillantása titokról árulkodott, amit esze ágában sem volt megosztani velem. Újra meg újra ránéztem, valahányszor megtorpantam a kétségbeesett keresgélés közepette: nagyon zavart a jelenléte, és a szokásos pánikot most még ez a kényelmetlen érzés is súlyosbította. Talán azért zavart annyira, mert amikor nem egyenesen őt néztem, látóterem perifériáján úgy érzékeltem, mintha meg-megrázkódna, és átalakulna valami mássá. De különben nem tett semmit, csak állt és figyelt. Almomban nem ajánlotta fel a segítségét, mint a valóságban.

Charlie lopva engem lesett a reggeli alatt, én pedig megpróbáltam nem venni tudomást róla. Megérdemlem, hogy gyanakodva bámuljon rám. Nem várhatom tőle, hogy ne aggódjon. Valószínűleg még hetekig így fog figyelni, várva, mikor változom megint zombivá. Tulajdonképpen én is pontosan ezt teszem: figyelem magam, mikor esem vissza a zombi állapotba. Két nap után aligha jelenthetem ki, hogy meggyógyultam.

Az iskolában éppen ellenkező volt a helyzet. Most, hogy kezdtem odafigyelni a külvilágra, észrevettem, hogy a kutya se törődik velem.

Még emlékeztem rá, milyen volt az első nap itt, a Forksi Középiskolában – kétségbeesetten reménykedtem, hogy nincs rajtam semmi feltűnő, beleolvadhatok a nedves járda szürke aszfaltjába, mint egy nagyobbacska kaméleon. Úgy tűnt, a fohászom most, egy évvel később talált meghallgatásra.

Mintha ott sem lennék. Még a tanárok pillantása is úgy siklott el a padom mellett, mintha üres lenne.

Egész délelőtt füleltem. Megpróbáltam fölvenni a fonalat, és kikövetkeztetni, mi történik körülöttem, de képtelen voltam értelmes egészbe illeszteni a beszélgetéstöredékeket, és

feladtam.

Jessica föl se nézett, amikor matekon leültem melléje.

– Szia, Jess! – vetettem oda neki megjátszott könnyedséggel. – Hogy telt a hétvégéd?

Jessica gyanakodva nézett rám. Lehet, hogy még mindig haragszik? Vagy egyszerűen nincs türelme egy őrülttel bajlódni?

– Szuperül – felelte végül, és újra a könyvébe temetkezett.

– Az jó – hebegtem.

A kifejezést, hogy „hidegen bánnak vele”, jelen esetben majdnem betű szerint átélhettem. Ereztem, ahogy a padlón lévő szellőzőnyílások meleg levegőt fújnak, mégis fáztam. Leemeltem a székre akasztott dzsekimet, és újra belebújtam.

A negyedik órámnak később lett vége, és az ebédlőben már alig volt hely a szokott asztalnál. Ott volt Mike, Jessica és Angéla, Conner, Tyler, Eric és Lauren. Kathie Marshall, egy vörös hajú elsős, aki tőlem egysaroknyira lakott, ott ült Eric mellett, másik oldalán pedig Austin Marks ült – annak a fiúnak a bátyja, akitől a motorbiciklit elhoztam. Vajon mióta ebédelnek ennél az asztalnál? Képtelen voltam visszaemlékezni: most először ülnek itt, vagy már régóta?

Kezdtem dühös lenni magamra. Mintha vákuumzáras földimogyorós zacskóban töltöttem volna az elmúlt fél évet...

Senki nem nézett föl, amikor leültem Mike mellé, pedig a szék fülsiketítőén csikorgott a linóleumon, amikor hátrahúztam.

Megpróbáltam bekapcsolódni a beszélgetésbe.

Mike és Conner a sportról beszélgettek, úgyhogy velük meg sem próbáltam szóba elegyedni.

– Hol van ma Ben? – kérdezte Lauren Angélától. Hegyezni kezdtem a fülem. Ez azt jelentené, hogy Ben és Angéla még mindig együtt vannak?

Laurent alig ismertem meg. Selymes, búzaszőke haját tövig vágatta – hátul, a tarkóján kiborotválták, mint egy fiúnak. De fura, vajon miért csinálta? Kíváncsi voltam, mi vitte rá. Beleragadt volna egy rágó? Eladta? Esetleg néhányan megelégelték, hogy örökösen undokoskodik, elkapták a tornaterem mögött, és megskalpolták? Lehet, hogy nem a korábbi tapasztalataim alapján kellene megítélnem. Az is lehet, hogy egészen kedves lány lett belőle, csak én még nem tudok róla.

– Bennek a gyomrára ment az influenza – mondta Angéla csöndes, nyugodt hangján. – Remélhetőleg holnapra kilábal belőle. Tegnap este még elég rosszul volt.

Angéla hajviselete is megváltozott. Régebben lépcsőzetesen volt vágva a haja, de most lenövesztette.

– Mit csináltatok a hétvégén? – tudakolta Jessica, de nem úgy hangzott, mintha érdekelné a válasz. Le mertem volna fogadni, csak azért hozta szóba Angéla hétvégéjét, hogy a magáéról mesélhessen. Vajon azt is elmondja nekik, mi történt Port Angelesben, és nem zavarja, hogy itt ülök két székkel odébb? Csakugyan annyira láthatatlan lennék, hogy még csak nem is kínos kitárgyalni engem a jelenlétemben?

– Szombaton igazából piknikezni akartunk menni, de... aztán meggondoltuk magunkat. – Volt valami szokatlan Angéla hangjában, ami megragadta a figyelmemet.

Jessét már nem annyira.

– Milyen kár! – vetette oda unottan, és már készült is belefogni a saját történetébe. De nem én voltam az egyetlen, aki felfigyelt Angéla furcsa hangsúlyára.

– Mi történt? – kíváncsiskodott Lauren.

– Hát szóval – kezdte Angéla vonakodva (máskor is eléggé hallgatag, de most még a szokottnál is nehezebben forgott a nyelve) –, északnak hajtottunk, föl majdnem egészen a hőforrásokig, van ott egy jó hely, úgy egy mérföldnyire az ösvény elejétől. De félúton... megláttunk valamit.

– Megláttatok valamit? Mit? – Lauren összevonta sápadt szemöldökét. Most már Jessica is figyelni kezdett.

– Nem tudom – tétovázott Angéla. – Medvének néztük. Az biztos, hogy fekete volt, de valahogy... túl nagy!

Lauren felhorkant.

– Jaj, ne kezdd már te is! – A pillantása gúnyossá vált, és én úgy döntöttem, mégsem fogom felülbírálni a róla alkotott véleményemet. Csak a frizurája változott meg, a természete a régi maradt.

– Már Tyler is etetett ezzel a nagy fekete medvés sztorival a múlt héten.

– A medvék különben sem szoktak olyan közel menni az üdülőhöz – állt Lauren pártjára Jessica is.

– De tényleg – bizonygatta Angéla halkan, szemét az asztalra szegezve. – Tényleg láttuk!

Lauren vihogott. Mike még mindig Connerrel beszélgetett, és nem figyelt oda a lányokra.

– Angélának igaza van – vágtam közbe türelmetlenül. – Szombaton járt a boltban egy turista, ő is látta a medvét. Azt mondta, hatalmas volt, fekete, és egészen közel a városhoz találkozott vele... Nem igaz, Mike?

Hirtelen nagy csend lett az asztal körül. Minden szempár döbbenten meredt rám. Az új lánynak, Kathie-nek, szabályszerűen leesett az álla, mintha egy bomba robbant volna az orra előtt. Senki nem moccant.

– Mike! – sürgettem megalázottan. – Emlékszel arra a fickóra, a medvés történetével?

– Pe... persze! – dadogta Mike egy másodpercnyi csönd után. Nem értettem, miért néz rám olyan furcsán. Végül is munka közben szoktam vele beszélgetni, vagy nem? Vagy mégsem? Eddig azt hittem...

Mike időközben magához tért meglepetéséből.

– Aha, igen, bejött a boltba egy fickó, és azt állította, hogy látott egy hatalmas, fekete medvét pár lépésre onnét, ahol a turistaút indul... és hogy nagyobb volt, mint egy grizzly – erősítette meg.

– Hmm... – Lauren mereven kihúzta magát, aztán Jessicához fordult, és témát váltott. – Kaptál már valami értesítést a felvételiről?

Mindenki lekapta rólam a szemét, kivéve Mike-ot és Angélát. Angéla félénken rám mosolygott, én pedig gyorsan visszamosolyogtam.

– Na és te mit csináltál a hétvégén, Bella? – kérdezte Mike kíváncsian, de furcsa óvatossággal a hangjában.

– Péntek este moziba mentünk Jessicával Port Angelesbe. Aztán a szombat délutánt és a vasárnap nagy részét La Pushban töltöttem.

Az asztalnál ülők pillantása Jessica felé rebbent, aztán vissza énrám. Jess szemlátomást bosszús volt. Nem tudom, azért-e, mert nem akarta, hogy a többiek megtudják, velem töltötte az estét, vagy azért, mert ő akarta elmesélni a történetet.

– Mit láttatok? – Mike próbaképpen mosolyra húzta a száját.

– A *Zsákutcát,* azt a zombisat. – Bátorítóan visszamosolyogtam rá. Talán még nincs késő, talán nem rontottam el mindent az elmúlt pár zombi-hónapomban.

– Azt mondják, elég ütős film. Tényleg? – Mike szemlátomást boldogan folytatta volna a beszélgetést.

– Bellának ki kellett mennie a teremből a végén, annyira betojt – avatkozott közbe Jessica ravasz mosollyal.

Bólintottam, és megpróbáltam úgy tenni, mint aki zavarban van.

– Tényleg elég félelmetes volt.

Mike egész ebédidőben nem hagyta abba a kérdezősködést. Lassanként a többiek is újra fecsegni kezdtek egymás közt, bár közben sűrűn nézegettek felém. Angéla főként velem meg Mike-kal beszélgetett, és amikor fölálltam, hogy visszavigyem a tálcámat, csatlakozott hozzám.

– Kösz szépen – mondta halkan, amint eltávolodtunk az asztaltól.

– Mit?
– Hogy megszólaltál, és kiálltál mellettem.
– Ugyan, semmiség.
Aggodalmas, de korántsem azzal a sértő „ennek-elment-az-esze” pillantással nézett rám.
– Jól vagy?
Hát igen, ezért választottam inkább Jessicát, a „csajos” programhoz, bár Angélát mindig is jobban szerettem – Angélának túl éles a szeme.
– Nem egészen – ismertem be –, de már egy kicsit jobban.
– Örülök – mondta. – Hiányoztál.
Lauren és Jessica sétált el mellettünk, Lauren hangosan megjegyezte:
– Nahát, micsoda öröm, Bella visszatért közénk!
Angéla égnek emelte a szemét, aztán bátorítóan rám mosolygott.
Felsóhajtottam. Úgy fest, mindent elölről kell kezdenem.
– Milyen nap van ma? – kérdeztem hirtelen.
– Január tizenkilenc.
– Hmm...
– Miért? – kérdezte Angéla.
– Pont tegnap volt egy éve, hogy először jöttem ide....
– Nem sok minden változott azóta – mormolta Angéla Laurenék után nézve.
– Tudom – bólintottam. – Én is épp erre gondoltam.

7. ISMÉTLÉS

Nem értem, mi a francot keresek én itt.
Csak nem akarom készakarva visszalökni magamat a régi, zombi kábulatba? Netán mazochista lettem – újabban örömömet lelem a szenvedésben? Ha lenne némi józan eszem, iskola után egyenesen La Pushba mentem volna. Jacob közelében sokkal egészségesebbnek érzem magam. Amit viszont most művelek, minden, csak nem egészséges.
De azért csak továbbhajtottam a fűvel benőtt ösvényen, kanyarogtam a fák közt, amelyek eleven, zöld alagútként borultak fölém. A kezem remegett, úgyhogy szorosabban markoltam a kormánykereket.
Tudtam, hogy – legalábbis részben – a rémálom miatt csinálom ezt az egészet: most, hogy felébredtem abból a tompa kábulatból, az álombeli üresség emléke valósággal rágta az idegeimet, mint kutya a csontot. Pedig igenis, amit keresek, az létezik. Elérhetetlen és lehetetlen, és bár nem törődik velem, nem is gondol rám... de azért létezik, valahol ott van. Ebben hinnem kell.
A másik oka, hogy nekivágtam az útnak, az a furcsa érzés volt, ami az iskolában fogott el, amikor rájöttem, milyen nap van ma: hogy ez az egész egyszer már megtörtént velem. Az az érzés, hogy minden kezdődik elölről – és talán úgy folytatódik, ahogy akkor történt volna, ha egy évvel ezelőtt tényleg én vagyok a legfurcsább lény a menzán.
A szavak átfutottak az agyamon, hangtalanul, mintha nem hallanám, hanem olvasnám őket: *Olyan lesz mintha soha nem is ismertél volna...*
Az persze nem igaz, hogy mindössze két ok miatt indultam útnak. Volt egy harmadik, mindkettőnél erősebb indítékom is, csakhogy ezt eszem ágában sem volt beismerni. Mert aki ilyet tesz, az nem normális.
Az az igazság, hogy a hangját szerettem volna még egyszer hallani, mint péntek este, amikor az a furcsa érzékcsalódásom támadt. Egy rövid pillanatra, amikor a hangja nem a tudatos emlékezetemből, hanem lényem valamilyen más, mélyebb rétegéből szólt hozzám – tökéletesen tiszta volt és bársonyosan lágy, nem az a sápadt visszhang, amit az emlékezetem általában produkált –, fájdalom nélkül tudtam visszaemlékezni rá. Nem tartott sokáig: a fájdalom hamarosan utolért, mint ahogy most is nyilván letaglóz majd, szóval az ördögnek

tartozom ezzel az úttal. De a lehetőség, hogy újra hallhatom a hangját, mint a pénteki csodálatos pillanatokban, ellenállhatatlanul vonzott. Meg kellett találnom a módját, hogy újra átélhessem ezt az élményt... vagy talán mondhatnám úgy is, ezt az epizódot...

Azt reméltem, a *déjá vu* lesz a megoldás kulcsa. így hát most az otthona felé igyekeztem, a ház felé, ahol nem jártam a sok-sok hónappal ezelőtti, balszerencsés születésnapi parti óta.

A majdnem dzsungelsűrűségű aljnövényzet lassan úszott el az ablakom előtt. Az út csak kanyargott és kanyargott, én pedig egyre gyorsabban hajtottam, mert elfogott a nyugtalanság. Mennyi ideje jövök? Nem kellett volna már elérnem a házat? Az ösvényt annyira benőtte a fű, hogy már nem is tűnt ismerősnek.

Mi van, ha nem találok oda? Összeborzongtam. Mi van akkor, ha nem találok semmiféle kézzelfogható bizonyítékot rá, hogy mindez csakugyan megtörtént?

Aztán megpillantottam a keresett tisztást, most nem vált ki olyan élesen a környezetéből, mint korábban. A növényzet itt gyorsan visszahódít minden darabka őrizetlenül hagyott földet. A magas páfrányok behatoltak a ház körüli rétre, szorosan körülfogták a cédrusok törzsét és a széles verandát. Olyan volt, mintha a gyepet derékmagasságig zöld, pelyhes hullámok öntötték volna el.

És a ház is ott volt, tényleg ott volt, de valahogy ez már nem volt ugyanaz a ház. Bár külsőleg semmi sem változott, az elhagyatottság valósággal ordított az üres ablakokból. Hátborzongató volt. A ház láttán most először éreztem úgy, hogy könnyen el lehet képzelni róla: vámpírok lakják.

Beletapostam a fékbe, és elfordítottam a fejem. Féltem közelebb menni.

De nem történt semmi. Nem szólalt meg semmiféle hang a fejemben.

Hagytam tovább járni a motort, én pedig kiugrottam a kocsiból, bele a páfránytengerbe. Talán ha közelebb megyek, mint pénteken...

Lassan elindultam a kopár, üres épület felé, a motor megnyugtatóan zúgott a hátam mögött. A veranda lépcsőjénél megálltam, mert nem volt ott semmi. Semmi érzékelhető lenyomata a jelenlétüknek... a jelenlétének. A ház ott magasodott, láthatóan-tapinthatóan, de ez nem sokat számít. Megfogható, fizikai valósága nem cáfolta meg a rémálmaimban kísértő ürességérzést.

Ennél közelebb nem merészkedtem. Nem akartam benézni az ablakon. Nem tudtam eldönteni, mit lenne rosszabb látni. Ha a szobákban nincs más, csak kopár, kongó üresség a padlótól a mennyezetig, az biztosan fáj. Úgy voltam vele, mint a nagymamám temetésén, amikor anyám ragaszkodott hozzá, hogy maradjak odakinn, amíg a többiek a halottasházban megnézték a holttestet. Azt mondta, semmi szükség rá, hogy így emlékezzek rá, ne pedig olyannak, amilyen életében volt.

De nem lenne-e még rosszabb, ha semmi sem változott... Ha a kanapék pontosan úgy állnak, ahogy utoljára láttam őket, ha a képek még ott lógnak a falakon – vagy, ami még rosszabb, a zongora ott áll az alacsony dobogón. Ez még annál is rosszabb volna, mintha a háznak csak a hűlt helyét találom. Látni, hogy semmi kötődés. Minden ott van hátrahagyva, érintetlenül, elfeledve.

Ugyanúgy, ahogy én...

Hátat fordítottam az ásítozó ürességnek, és visszasiettem a furgonhoz – majdhogynem rohantam. Alig vártam, hogy minél távolabb legyek innét, hogy visszakerüljek az emberi világba. Iszonyúan üresnek éreztem magamat, és Jacob társaságára vágytam. Lehet, hogy egy új betegség készül kitörni rajtam, újabb függőség, olyasmi, mint az a zsibbadtság volt korábban? De nem érdekelt. Olyan gyorsan hajtottam, ahogy csak a kocsimtól telt: száguldottam, hogy minél előbb odaérjek a drogdíleremhez.

Jacob már várt rám. A mellemben azonnal engedett a szorítás. Amint megláttam, mindjárt könnyebben lélegeztem.

– Szia, Bella! – kiáltotta. Megkönnyebbülten elmosolyodtam.

– Szia, Jacob! – Intettem Billynek is, aki éppen kinézett az ablakon.

– Gyerünk dolgozni! – mondta Jacob halkan, de mohón. Összeszedtem magam.

– De igazán, nem vagy még torkig velem? – kérdeztem nevetve. Előbb-utóbb feltűnik neki, milyen kétségbeesetten keresem a társaságát.

Jacob megindult előttem: a házat megkerülve a garázs felé tartott.

– Még nem. Egyelőre!

– Kérlek, azonnal szólj, ha kezdek az idegeidre menni. Nem akarok a terhedre lenni.

– Oké – nevetett mély, öblös hangon. – De ez egyhamar nem fog megtörténni, arra ne is számíts!

Amikor beléptem a garázsba, döbbenten láttam, hogy a kupac ócskavas helyén egy piros járgány áll, és határozottan úgy fest, mint egy motorkerékpár.

– Jacob, fantasztikus vagy! – leheltem.

Újra felnevetett.

– Ha valamit a fejembe veszek, akkor se látok, se hallok, amíg el nem készülök vele. – Vállat vont. – Ha lenne egy kis eszem, elhúztam volna egy kicsit a dolgot.

– De miért?

Lesütötte a szemét, és olyan sokáig hallgatott, hogy már azt hittem, nem is hallotta, mit kérdeztem.

– Bella – szólalt meg végül –, ha azt mondanám, hogy nem tudom megjavítani ezeket a bringákat, mit szólnál hozzá?

Én sem válaszoltam azonnal. Jacob felsandított, hogy lássa, milyen képet vágok.

– Azt felelném... hogy kár, de lefogadom, hogy találunk magunknak valami más elfoglaltságot. Ha minden kötél szakad, megcsinálhatjuk például a házi feladatot.

Jacob elmosolyodott, merev tartása ellazult. Leült a motor mellé, és elővett egy csavarkulcsot.

– Szóval úgy gondolod, akkor is ki fogsz még jönni, ha már elkészültem a motorokkal?

– Hát így értetted? – Megcsóváltam a fejem. – Azt hiszem, tényleg rondán kihasználom utolérhetetlen műszaki képességeidet. De itt fogok lógni, amíg csak ki nem dobsz!

– Mert azt reméled, megint találkozol Quillel? – ugratott.

– A vesémbe látsz. Jacob kuncogott.

– Tényleg szeretsz velem lenni? – kérdezte álmélkodva.

– Nagyon-nagyon. És hogy bebizonyítsam... holnap dolgoznom kell délután, de szerdán csinálhatnánk valamit, aminek nincs köze gépekhez meg szereléshez.

– Például mit?

– Fogalmam sincs róla. Elmehetnénk hozzánk, hogy ne törjön ki rajtad a szerelési kényszer. Hozhatnád például a leckéidet, biztosan te is rémesen el vagy maradva a tanulással, mert én igen.

– Hát a leckeírás, az tényleg nem rossz ötlet... – fmtorgott, és én elgondolkodtam, vajon hányszor hanyagolta az utóbbi napokban azért, hogy velem lehessen.

– Bizony – helyeseltem. – Kénytelenek leszünk időnként kötelességtudó, jó gyerekek lenni, különben Charlie és Billy nem fogják olyan jó szemmel nézni ezt a dolgot. – Tettem egy kézmozdulatot, jelezve, hogy kettőnkre gondolok. Ez tetszett neki – fölragyogott az arca.

– Leckeírás hetente egyszer? – vetette fel.

– Inkább kétszer – javasoltam a ma feladott halomnyi házi feladatra gondolva.

Jacob mélyet sóhajtott. Aztán előhúzott a szerszámosládából egy papírzacskót. Kivett két dobozos üdítőt, az egyiket felnyitotta, és odaadta nekem. Aztán kinyitotta a másikat, és szertartásosan a magasba emelte.

– Éljen a kötelességtudat! – szavalta ünnepélyesen. – Kétszer egy héten!

– És a felelőtlenség a hét összes többi napján – mondtam jelentőségteljesen.

Elvigyorodott, és a dobozát odakoccintotta az enyémhez.

A tervezettnél később értem haza. Charlie nem várta meg, hogy előkerüljek és megfőzzem a

vacsoráját, hanem rendelt egy pizzát. Amikor mentegetőzni próbáltam, közbevágott:

– Egyáltalán nem bánom – biztosított róla. – Különben is, állandóan te főzöl, úgyhogy rád fért már egy kis pihenő!

Tudtam, mindössze arról van szó: örül neki, hogy még mindig normális emberként viselkedem, és esze ágában sincs holmi vacsoráért kockáztatni ezt a szerencsés fejleményt.

Mielőtt nekifogtam volna a házinak, megnéztem az e-mailjeimet. Kaptam egy hosszú levelet Renée-től. Nem győzött örvendezni minden kis részlet fölött, amit közöltem vele, úgyhogy küldtem neki egy újabb hosszú beszámolót a mai napomról. Mindenről írtam, a motorbicikliket kivéve. Renée általában semmiből nem csinált nagy ügyet, de tudtam, a motorozás gondolatától még ő is kiakadna.

Kedden a suliban kaptam hideget és meleget is. Angéla és Mike láthatóan örült magamra találásomnak, és tárt karokkal fogadott. Hajlandóak voltak elfelejteni néhány hónapig tartó, eszement viselkedésemet. Jess már korántsem békült meg ilyen könnyen. Már-már arra gondoltam, talán szabályos, írásbeli bocsánatkérést vár a Port Angelesben történtekért.

Mike a boltban is élénk és beszédes volt. Mintha az egész féléven keresztül gyűjtögette volna a mondanivalóját, és most egy szuszra a nyakamba zúdította mindet. Nem esett nehezemre rámosolyogni és nevetgélni vele, bár korántsem ment annyira könnyen, mint Jacobbal. A dolog elég ártalmatlannak látszott, egészen addig, amíg vége nem lett a munkaidőnknek.

Mike éppen a „Zárva” táblát akasztotta ki az ablakba, én pedig a munkaköpenyemet hajtogattam össze, és bedugtam a pult alá.

– Jól elszórakoztunk ma – mondta Mike boldogan.

– Aha – helyeseltem, bár én a magam részéről sokkal szívesebben töltöttem volna a délutánt a garázsban.

– Kár, hogy a múlt héten ki kellett menned a moziból a film vége előtt!

Kissé zavartan néztem rá, nem értettem, hogy jön ez ide. Vállat vontam.

– Egyszerűen csak gyáva nyúl vagyok, gondolom.

– Úgy értettem, talán rád férne egy jobb film, ami feldobna – magyarázta.

– Ah – motyogtam, és még mindig nem kapisgáltam, mire akar kilyukadni.

– Mondjuk, ezen a pénteken eljöhetnél velem moziba. Megnézhetnénk valami kevésbé horrorisztikusat.

Az ajkamba haraptam.

Nem akartam Mike-kal is elszúrni a dolgokat, hiszen egyike volt annak a kevés embernek, aki hajlandó volt megbocsátani őrült viselkedésemet. De ez az egész helyzet megint olyan ismerősnek tűnt. Mintha a múlt év meg sem történt volna. Szívből kívántam, bárcsak most is lenne olyan jó ürügyem kosarat adni neki, mint tavaly Jess volt.

– Úgy érted, randira hívsz? – kérdeztem. Gondoltam, a dolgoknak ebben a stádiumában az őszinteség a legjobb politika. Ha egyszer és mindenkorra tisztázzuk a dolgot...

Mike pontosan érzékelte, hogy a lehetőség nem tölt el felhőtlen örömmel.

– Ha akarod. De ha nincs kedved hozzá, egyáltalán nem kell úgy tekintened...

– Nem szoktam randizni – mondtam nagyon lassan, és közben ráébredtem, hogy mennyire igaz, amit mondok. Minden efféle dolog fényévnyi messzeségbe került tőlem.

– Esetleg csak mint barátok? – javasolta. Tiszta, kék szeme már nem volt annyira lelkes. Őszintén reméltem: komolyan gondolja, hogy barátok lehetünk.

– Annak nagyon örülnék. De az a helyzet, hogy erre a péntekre már van programom ... úgyhogy esetleg jövő héten?

– Miért, mit csinálsz pénteken? – kérdezte, de azt hiszem, nem olyan elfogulatlanul, mint szerette volna.

– Tanulok. Megbeszéltem valakivel... egy barátommal, hogy együtt tanulunk egész délután.

– ...Aha. Oké, hát akkor talán majd a jövő héten...

Elkísért az autómig, de beszédes kedve megcsappant. Az egész borzasztóan emlékeztetett a Forksban töltött első hónapjaimra. A kör bezárult, és most minden puszta visszhangnak tűnt – üres visszhangnak –, hiányzott belőle az eredeti minden izgalma.

Másnap este Charlie egy csöppet sem lepődött meg, amikor ott találta Jacobot a nappaliban – a szőnyegen hasaltunk, tankönyvekkel körülbástyázva –, úgyhogy szerintem Billyvel kitárgyaltak minket a hátunk mögött.

– Sziasztok, kölykök – mondta, és pillantása a konyha felé kalandozott. Lasagne illata sodródott a nappaliba: az egész délutánt főzéssel töltöttem – Jacob meg figyelte, mit csinálok, és néha megkóstolta – jóvá akartam tenni, hogy szegény Charlie napok óta pizzán élt miattam.

Jacob ott maradt vacsorára, és vitt egy tányérral Billynek is. Kelletlenül bár, de hozzáadott még egy évet a relatív életkoromhoz, amiért jól főzök.

A péntek délutánt a garázsban töltöttük, szombaton, miután befejeztem a munkát Newtonéknál, megint tanultunk. Charlie elment horgászni Harryvel – most már bízott annyira az ép elmémben, hogy egész napra magamra merjen hagyni. Mire visszaért, minden leckénkkel elkészültünk – minek következtében roppant érettnek és lelkiismeretesnek éreztük magunkat –, és éppen a *Monster Garage*-t. néztük a Discoveryn.

– Gondolom, mennem kéne – sóhajtott Jacob. – Észre se vettem, hogy már ilyen késő van.

– Oké, rendben – morogtam. – Akkor hazaviszlek. Kelletlen arcom láttán elnevette magát – úgy láttam, tetszik

neki a dolog.

– Holnap aztán megint meló – mondtam, amint biztosan hallótávolon kívül jártunk. – Hányra menjek hozzátok?

Válaszul rám mosolygott, számomra megmagyarázhatatlan izgalommal.

– Majd előbb felhívlak, jó?

– Jó, persze. – A homlokomat ráncolva töprengtem, vajon mit forgathat a fejében. Mire még szélesebben vigyorgott.

Másnap egész délelőtt takarítottam, Jacob telefonját vártam, és próbáltam kiverni a fejemből a legutóbbi rémálmomat. Múlt éjjel megváltozott a helyszín: most páfrányok tengerében tévelyegtem, amelyből itt-ott egy fenyőfa nyúlt föl a magasba. Nem volt ott semmi, én csak járkáltam, céltalanul és magányosan, még csak nem is kerestem semmit. Fel tudtam volna pofozni magam az ostobaságom miatt, hogy a múlt héten elzarándokoltam az elhagyatott házhoz. Igyekeztem kizárni az álmot a tudatomból, remélve, hogy ott marad valahol lelakatolva a tudattalanomban, és sose bukkan elő.

Charlie kinn volt a ház előtt, a járőrkocsit mosta, úgyhogy amikor a telefon megszólalt, eldobtam a vécékefét, és lerohantam a földszintre.

– Halló – szóltam bele izgatottan.

– Szervusz, Bella – szólalt meg Jacob ünnepélyes hangon.

– Szia, Jake.

– Ha jól sejtem, ma nekünk... randevúnk van... – mondta roppant jelentőségteljes hangon.

Beletelt egy másodpercbe, míg felfogtam.

– Készen vannak! El se hiszem! – Micsoda tökéletes időzítés! Nagy szükségem volt valamire, ami eltereli a figyelmemet a rémálmomról meg az ürességről.

– Aha, működnek meg minden.

– Jacob, semmi kétség, te vagy a legeslegtehetségesebb és legcsodálatosabb ember, akit csak ismerek. Ezért jutalmul tíz évet adok a korodhoz.

– Szuper! Akkor most már középkorú vagyok! Felnevettem.

– Akkor indulok is.

Behajítottam a takarítószereket a fürdőszobapolc alá, és lekaptam az akasztóról a dzsekimet.

– Jake-hez igyekszel – jegyezte meg Charlie, amikor elrohantam mellette. Nem kérdés volt, hanem állítás.

– Aha – feleltem, és beugrottam a furgonba.

– Később benn leszek az őrsön – kiáltott utánam Charlie.

– Oké – ordítottam vissza, miközben beindítottam a motort. Charlie mondott még valamit, de azt már nem hallottam tisztán

a motor bömbölésétől. Valami olyasmit: „Mi van, ég a ház?”

Jó messze parkoltam le Blackék házától, oldalt, közel a fákhoz, hogy könnyebben ki tudjuk csempészni a motorokat. Amikor kiszálltam, két szokatlan, élénk színfolton akadt meg a szemem – két csillogó motorkerékpár, egy piros és egy fekete, rejtőzött egy lucfenyő alatt, ahová nem lehetett odalátni a házból. Jake felkészült a fogadásomra.

Mindkét motor kormányán egy kis kék szalag ékeskedett, masnira kötve. Éppen ezen nevettem, amikor Jacob kirohant a házból.

– Felkészültél? – kérdezte halkan, és a szeme mohón csillogott.

Átkukucskáltam a válla fölött; Billynek nyoma sem volt.

– Aha – feleltem, de már nem voltam olyan lelkes, mint korábban: elképzeltem ugyanis magamat, amint ott ülök egy valóságos motorbiciklin...

Jacob könnyedén fölrakta a két járgányt a furgon platójára, gondosan az oldalukra fektetve, hogy ne látszódjanak.

– Mehetünk! – A hangja elvékonyodott az izgalomtól. – Tudok egy tökéletes helyet, ott senki nem fog rajtacsípni bennünket!

A várostól délnek tartottunk. A földút hol az erdőben kanyargott, hol nyílt terepen – egy darabig nem láttunk semmi mást, csak fákat, aztán hirtelen ott hullámzott mellettünk, lélegzetelállító szépségében a Csendes-óceán: a szemhatárig semmi mást nem látni, csak sötétszürke vizet, és fölötte a felhőket. A tengerpart vonala mentén húzódó sziklasor tetején jártunk, és úgy tűnt, a láthatár belenyúlik a végtelenbe.

Lassan vezettem, hogy baj nélkül kinézhessek időnként az óceánra, miközben az út egyre közelebb kanyargott a parti sziklákhoz. Jacob azt mesélte éppen, hogyan sikerült elkészülnie a motorokkal, de a beszámolója tele volt mindenféle kínaiul hangzó műszaki szakkifejezéssel, úgyhogy nem igazán figyeltem oda.

Ekkor vettem észre azt a négy alakot: ott álltak a sziklapárkányon, csaknem egészen a peremén. Ebből a távolságból nem tudtam volna megmondani a korukat, de az volt a benyomásom, hogy felnőtt férfiak. Bár nagyon hűvös idő volt, úgy láttam, csak rövidnadrágot viselnek.

Amíg bámultam őket, a legmagasabb alak közelebb lépett a sziklaperemhez. Önkéntelenül lassítottam, lábfejem ott habozott a fék fölött.

És akkor az az ember levetette magát a mélybe.

– Ne! – kiáltottam, és beletapostam a fékbe.

– Mi a baj? – hőkölt hátra Jacob ijedten.

– Az az ember ott... leugrott a szikláról... Miért nem akadályozták meg a többiek? Mentőt kell hívnunk! – Föltéptem az ajtót, hogy kiszálljak, bár ennek végképp semmi értelme nem volt. Leggyorsabban úgy jutottunk volna telefonhoz, ha visszamegyünk Billyékhez. De én egyszerűen nem tudtam elhinni, amit láttam. Talán öntudatlanul azt reméltem, valami mást fogok látni, ha nem a szélvédő üvegen át nézem.

Jacob felnevetett. Mérgesen fordultam felé, és elképedve rámeredtem. Hogy lehet ennyire közönyös?

– Nyugi, Bella! Csak fejest ugrálnak a vízbe a sziklákról. Szórakozásból. Tudod, La Pushban nincsen bevásárlóközpont – ugratott, de volt a hangjában valami ismeretlen ingerültség.

– Fejest ugrálnak? – ismételtem bambán. Hitetlenkedve néztem, amint a második alak is kilép a sziklaperemre, vár egy pillanatig, aztán kecsesen leveti magát a mélybe. Egy örökkévalóságig zuhant, vagy nekem legalábbis úgy tűnt, aztán odalenn simán a sötétszürke hullámok közé csobbant.

– A francba! Ilyen magasról leugrani... – Visszacsúsztam a kormány mögé, de még mindig tágra nyílt szemmel bámultam a sziklaperemen álló két alakra. – Legalább 30 méter magas lehet!

– Na igen, mi többnyire sokkal alacsonyabbról ugrunk, arról a szikláról, amelyik körülbelül félúton van a csúcstól – mutatott ki az ablakon. Arról a helyről már jóval kevésbé tűnt vakmerő vállalkozásnak leugrálni, mint odaföntről. – Ezek a fickók komplett őrültek. Biztosan azt akarják bebizonyítani, milyen kemény csávók. Úgy értem, ma olyan ronda idő van. A víz is baromi hideg lehet. – Olyan mogorva képet vágott, mintha ezt az erőfitogtatást személyes sértésnek tekintené. Ezen meglepődtem. Eddig azt hittem, Jacobot csaknem lehetetlen kihozni a sodrából.

– Te is szoktál fejest ugrálni? – Az az előbbi „mi” nem kerülte el a figyelmemet.

– Aha, hát persze. – Vállat vont, aztán elvigyorodott. – Jó szórakozás. Egy kicsit félelmetes, valahogy túl gyors, meg minden...

Visszanéztem a sziklapárkányra, ahol most a harmadik alak lépett ki a peremre. Soha életemben nem láttam még ilyen vakmerő dolgot. Tágra nyílt szemmel néztem, aztán elmosolyodtam.

– Jake, egyszer engem is el kell vinned ugrani. Jacob rosszallóan nézett rám.

– Bella, az előbb még ki akartad hívni a mentőt Samhez – emlékeztetett. Elcsodálkoztam: hogy lehet felismerni valakit ebből a távolságból?

– De én meg akarom próbálni – makacskodtam, és újra ki akartam szállni az autóból.

Jacob megragadta a csuklómat.

– De nem ma, rendben? Nem várhatnánk ki legalább egy melegebb napot?

– Oké, persze – egyeztem bele. Most, hogy kinyitottam a kocsi ajtaját, megcsapott a jeges szél, amitől libabőrös lett a karom. – De azért rövidesen, ugye?

– Rövidesen! –Jacob égnek emelte a szemét. – Néha egy kicsit furcsán viselkedsz, Bella. Ugye, tudod?

Felsóhajtottam.

– Igen, tudom.

– És nem a csúcsról fogunk leugrani.

Megbűvölten figyeltem, ahogy a harmadik is futva megindul, aztán leveti magát a semmibe, mint az előző kettő. Zuhanás közben szakozott és csavarszaltózott a levegőben, mint valami légi akrobata. Végtelenül szabadnak tűnt – önfeledtnek és tökéletesen felelőtlennek.

– Rendben – helyeseltem. – Legalábbis nem a legelső alkalommal.

Jacob felsóhajtott.

– Akkor most kipróbáljuk a motorokat, vagy sem? – kérdezte.

– Oké, oké! – Erőt vettem magamon, és elszakítottam a pillantásomat a sziklán várakozó, utolsó ugrótól. Visszakapcsoltam a biztonsági övet, és becsuktam a kocsiajtót. A motor még mindig járt, üresben, de így is fülsiketítően bömbölt. Újra nekivágtunk az útnak.

– Szóval kik ezek a fickók, ezek az őrültek? – kérdeztem. Jacob torokhangon, undorodva morrant fel.

– A La Push-i banda.

– Nektek saját bandátok van? – Csak későn jöttem rá: ez úgy hangzott, mintha nagyon imponálna nekem a dolog.

Jacob felnevetett.

– Ez nem olyan banda. Esküszöm, inkább olyanok, mint egy csomó elszabadult iskolai rendész. Nem kezdeményeznek verekedést, inkább ők vigyáznak a békességre! – Felhorkant. – Volt itt egy fickó, valahonnét a Makah rezervátumból jött, jó nagydarab fazon, elég félelmetesen festett. Na szóval, az a hír járta róla, hogy speedet árul a srácoknak, mire Sam Uley és társai elűzték a földünkről. Állandóan a *mi földünktől* meg a törzsi büszkeségről papolnak... a dolog kissé röhejes. A legrosszabb az egészben, hogy a tanács kezdi őket komolyan venni.

Embry azt mondja, a tanács konzultálni szokott Sammel. – Megrázta a fejét, és csak úgy sütött belőle az ellenszenv. – Embry azt is hallotta Leah Clearwatertől, hogy „védelmezőknek” vagy valami ilyesminek nevezik magukat.

Jacob keze ökölbe szorult, mintha alig várná, hogy behúzhasson egyet valakinek. Erről az oldaláról még nem ismertem.

Sam Uley nevének hallatán meglepődtem. Nem akartam, hogy ez a név felidézze bennem a rémálmot, s hogy másra tereljem a figyelmemet, gyorsan megjegyeztem:

– Mintha nem kedvelnéd őket túlságosan...

– Ennyire meglátszik? – kérdezte gúnyosan.

– Hát... abból, amit mondtál, nem az derült ki, hogy ártanának valakinek! – mondtam, mert szerettem volna megnyugtatni, szerettem volna, ha megint jókedvű. – Csak az, hogy bosszantóan stréber jófiúk ahhoz, hogy igazi banda legyenek.

– Aha. „Bosszantó”! Ez a megfelelő szó. Örökösen felvágnak, mint most is, ezzel a fejesugrás dologgal. Úgy viselkednek, mintha... mintha... én nem is tudom. Mintha tudom is én, milyen kemény gyerekek lennének. Egyszer, a múlt félévben, ott ácsorogtunk a kisboltnál Embryvel és Quillel, és Sam arra jött a híveivel, Jareddel és Paullal. Quil elejtett egy megjegyzést, tudod, milyen nagy szája van, mire Paul felkapta a vizet. A szeme egészen elsötétedett, és ahogy elvigyorodott... vagyis inkább vicsorgott... valósággal reszketett dühében, vagy fene tudja, mi baja lett... De Sam akkor rátette a kezét Paul mellkasára, és megrázta a fejét. Paul egy percig a szemébe nézett, aztán lecsillapodott. Becsszóra, úgy nézett ki, mintha Sam fogta volna vissza... mintha Paul darabokra tépett volna bennünket, ha Sam meg nem állítja – Jacob felnyögött. – Esküszöm, mint valami rossz westernfilmben. Tudod, Sam elég nagydarab, legalább húszéves. De Paul csak tizenhat, alacsonyabb, mint én, és nincs olyan jó húsban, mint Quil. Szerintem bármelyikünk fél kézzel elbánna vele.

– Aha, kemény csávók – helyeseltem. Láttam magam előtt a három alakot, ahogy Jacob leírta őket, és ez a kép emlékeztetett valamire... azon az emlékképen is három magas, sötét hajú férfi áll teljesen mozdulatlanul egymás mellett apám nappalijában. A képet oldalról látom, mert ott fekszem a díványon, Dr. Gerandy és Charlie fölém hajolnak... Az a három is Sam bandája lett volna?

Gyorsan megszólaltam, hogy kiűzzem a fejemből az árnyakat.

– Nem túl idős Sam az ilyesmihez?

– Dehogyisnem. Elvben már el kellett volna mennie főiskolára, de ő inkább itthon maradt. És senki nem veti a szemére. Az egész tanács idegrohamot kapott, amikor a nővérem elutasított egy részleges ösztöndíjat, és inkább férjhez ment. De nem, amit Sam Uley csinál, az csak tökéletes lehet!

Jacob arcát eltorzította a felháborodás – a felháborodás, és még valami más érzelem is, amit először nem ismertem fel.

– Ez az egész tényleg elég bosszantó és... elég különös is. De nem értem, miért veszed annyira a szívedre? – Lopva az arcára pislantottam, remélve, hogy nem sértettem meg. Hirtelen lecsillapodott, és kibámult az ablakon.

– Itt kellett volna bekanyarodnod – mondta szenvtelen hangon. Nagy ívben visszakanyarodtam, és kis híján nekimentem egy

fának, mert ahogy körbefordultam, a kocsi félig leszaladt az országútról.

– Kösz, hogy szóltál – morogtam, miközben behajtottam a mellékútra.

– Bocs! Másutt járt az eszem. Egy rövid percig csend volt.

– Itt most már akárhol megállhatsz – mondta lágyan Jacob. Leparkoltam az út mellett, és leállítottam a motort. Olyan csend lett, hogy csöngött tőle a fülem. Mindketten kiszálltunk, és Jacob hátrament a motorokért. Megpróbáltam eligazodni az arckifejezésén. Úgy láttam, valami még mindig nyomasztja. Érzékeny pontjára tapinthattam.

Mosolygott, de csak fél szívvel, ahogy a piros motort odatolta mellém.

– Boldog születésnapot, kissé megkésve! Felkészültél?

– Azt hiszem... – A motor hirtelen ijesztőnek tűnt, ráébredtem: mindjárt föl kell rá ülnöm.

– Lassan fogjuk csinálni – ígérte Jacob. Óvatosan nekitámasztottam a motort a kocsi lökhárítójának, miközben Jacob hátrament a sajátjáért.

–Jake... – kezdtem tétován, amikor megkerülte a kocsit, és odajött hozzám.

– Igen?

– Mi borít ki igazából? Úgy értem, ebben a Sam-históriában? Van még valami más is? – Figyeltem az arcát. Fintorgott, de nem látszott dühösnek. A földet bámulta, a motorja első kerekét rugdosta ütemesen.

Fölsóhajtott.

– Igazából az idegesít, ahogy... ahogy velem viselkednek. Kiráz tőlük a hideg. – Most már ömlöttek belőle a szavak. – Tudod, a tanácsban elvileg mindenki egyenlő, de ha lenne vezető, akkor apám lenne az. Igazából nem is tudom, miért van akkora tekintélye. Miért számít az ő szava többet, mint másé? Alighanem az *apjához* meg az apjának az apjához lehet köze. A dédapám, Ephraim Black volt, ha úgy vesszük, az utolsó törzsfőnök, és talán ezért adnak a törzsben még mindig sokat Billy véleményére. De én csak olyan vagyok, mint mindenki más. Soha senki sem viselkedett velem másként, mint a többiekkel... egészen mostanáig. Erre nem számítottam.

– Sam másként viselkedik veled, mint a többiekkel?

– Aha – bólintott Jacob, és gondterhelten pillantott föl. – Úgy néz rám, mintha várna valamire... mintha arra számítana, hogy én is rövidesen csatlakozom a hülye bandájukhoz. Jobban odafigyel rám, mint bármelyik másik srácra a törzsből. És ezt nagyon utálom...

– Egyáltalán nem kell csatlakoznod semmihez, ha nem akarsz – mondtam haragosan. Láttam, hogy ez a dolog tényleg nyugtalanítja Jacobot, és rettenetes dühbe gurultam. Mégis, kinek képzelik magukat ezek a „védelmezők”?

– Aha! – Tovább rugdosta a kerék gumiját.

– De...? – Láttam rajta, hogy van még valami, amit nem mondott el.

Összevonta a szemöldökét, de ettől az arca inkább szomorúnak és aggodalmasnak tűnt, mintsem haragosnak.

– Ott van Embry... Mostanában nagy ívben elkerül.

A két dolog közt nem láttam az összefüggést, de megfordult a fejemben, vajon nem az én hibám-e, hogy a barátja megneheztelt rá.

– Talán mert mostanában olyan sokat lógsz velem – emlékeztettem. Furdalt a lelkiismeret, amiért önző módon kisajátítottam Jake-et.

– Nem, nem erről van szó. Nemcsak engem kerül. Quilt is, és mindenki mást. Embry hiányzott egy hétig az iskolából, de amikor meg akartuk látogatni, soha nem találtuk otthon. És amikor megint suliba jött, valahogy olyan... olyan fura volt. Mint aki fél valamitől. Quillel megpróbáltuk rávenni, hogy mondja el nekünk, mi baja van, de nem akart beszélni egyikünkkel sem.

Szorongva rágtam az ajkamat – amit mondott, az tényleg ijesztő. Jacob nem nézett rám. A tulajdon lábát tanulmányozta, ahogy rugdossa a kerékgumit, mintha valaki másnak a lába lenne. És egyre gyorsabban rugdalta a kereket.

– Aztán ezen a héten, láss csodát, Embry egyszer csak elkezd Sammel meg a bandájával császkálni. Ma is ott volt velük a sziklán – tette hozzá Jacob halkan, feszülten. Végre rám nézett.

– Bella, őrá még sokkal jobban rászálltak, mint énrám! Azelőtt fütyült rájuk, látni se akarta őket. Most meg úgy követi Samet mindenhová, mintha csak... valami próféta lenne, vagy mi. És Paullal is ugyanígy volt. Egészen pontosan ugyanígy. Ő sem barátkozott korábban Sammel, egyáltalán nem. Aztán pár hétig ő sem jött iskolába, és amikor visszatért, hirtelen ő is Sam nyomában lihegett, mint egy kiskutya. És én nem tudom, mit jelent ez az egész. Nem tudok

rájönni, pedig azt hiszem, muszáj lenne, mert Embry a barátom, és mert... Sam olyan furcsán néz rám... és...

– Elcsuklott a hangja.

– Beszéltél erről Billyvel? – kérdeztem. Kezdett rám is átragadni Jacob rémülete. A hátamon végigfutott a hideg.

Jacob arca elsötétült a haragtól.

– Igen – horkant föl. – És mondhatom, nagyon sokat segített!

– Miért, mit mondott?

Jacob arca csúfondáros grimaszba torzult, és Billy mély hangját utánozva skandálta:

– Nem kell aggódnod ezek miatt, Jacob! Pár éven belül, ha addig nem is... na mindegy, majd később elmagyarázom. Hát ettől nem lettem sokkal okosabb! – folytatta a saját hangján. – Azt akarta mondani, hogy ez valamiféle buta beavatási szertartás, amin serdülőkorában keresztül kell esnie az embernek? De ez nem igaz: ez valami más. Valami rossz!

Ajkába harapott, és ökölbe szorította a kezét. Úgy festett, mint aki mindjárt elsírja magát.

Ösztönösen átöleltem a derekát, és a melléhez szorítottam az arcomat. Olyan magas volt, hogy gyereknek éreztem magam mellette.

– Jaj, Jake, minden rendben lesz – bizonygattam. – Ha tovább romlik a helyzet, lakhatsz nálunk. Ne félj, kitalálunk valamit.

Egy pillanatig dermedten állt, aztán tétován ő is átfont hosszú karjával.

– Kösz szépen, Bella! – A hangja még rekedtebb volt, mint máskor.

Így álltunk egy pillanatig, egymást átölelve, és egyáltalán nem zavart: sőt, inkább megnyugtatott az érintése. De nem olyan érzés volt, mint amikor a legutóbb ölelt át valaki. Ez baráti ölelés volt. Jólesett Jacob meleg közelsége.

Különös, én nem szoktam ilyen közel kerülni másokhoz -legalábbis érzelmileg biztosan nem, bár a fizikai része is szokatlan volt. Ez valahogy nem az én stílusom. Általában nem szoktam ilyen könnyen kontaktust teremteni, és főleg nem ezen a szinten.

Vagy legalábbis emberi lényekkel nem.

– Ha mindig így reagálsz, akkor ezentúl gyakrabban fogok nyavalyogni – szólalt meg Jacob újra könnyed, természetes hangon, és a nevetése ott morajlott a fülemben. Az ujja lágyan, félénken megérintette a hajamat.

Na igen, ez csak barátság – az én számomra...

Vele együtt nevettem, de azért gyorsan elhúzódtam tőle: jobb, ha tudja, hányadán is állunk.

– Alig tudom elhinni, hogy két évvel öregebb vagyok nálad – mondtam, erősen hangsúlyozva az „öregebb” szót. – Melletted valóságos törpének érzem magam.

– Ne felejtsd el, hogy már a negyvenes éveimben járok! -Ja, tényleg!

Gyöngéden megveregette a fejemet.

– Olyan vagy, mint egy játékbaba – ugratott. – Egy porcelánbaba.

Égnek emeltem a szemem, és újabb lépést hátráltam.

– Talán ne süssük el a szokásos poénokat arról, hogy tulajdonképpen albínó vagyok!

– De komolyan, Bella, biztos, hogy nem vagy az? – Kinyújtotta bronzvörös karját, és odatette az enyém mellé. A különbség nem volt éppen hízelgő rám nézve. – Még sose láttam senkit, akinek fehérebb bőre lett volna, mint neked... kivéve persze... – Elharapta a mondatot, én pedig elfordultam, próbáltam nem megérteni, mit akart mondani.

– Na, akkor motorozunk még ma, vagy mi lesz?

– Igazad van, gyerünk! – helyeseltem, lelkesebben, mint ahogy egy fél perccel azelőtt tettem volna. Az az elharapott mondat eszembe juttatta, miért is vagyok itt.

8. ADRENALIN

– Oké, szóval hol a kuplung?

Rámutattam egy karra a bal oldalon. Ehhez persze el kellett engednem a kormányt, ami hiba

volt. A súlyos motor inogni kezdett alattam, és feldőlni készült. Újra megragadtam a kormányt, és megpróbáltam egyenesen tartani.

– Jacob, ez a motor folyton fel akar dőlni – panaszoltam.

– Majd nem akar, ha mozgásban leszel – ígérte. – Hol a fék?

– A jobb lábam mögött.

– Tévedés.

Megragadta a jobb kezemet, és az ujjaimat a gázkar fölötti fogantyúra hajtogatta.

– De hát az előbb azt mondtad...

– Ez a fék kell neked. Egyelőre ne használd a hátsót, azzal majd később foglalkozunk, amikor már tudod, hogy mit csinálsz.

– Ezt én nem értem – mondtam gyanakodva. – Nem azt mondtad, hogy mind a két fék fontos?

– Felejtsd el a hátsó féket, jó? Itt... – ráborította a kezét az enyémre, és megszorította, hogy lenyomjam a kéziféket. – így fékezel. Ne felejtsd el! – Újra megszorította a kezemet.

– Világos – mondtam.

– Hogy adsz gázt?

Tekertem egyet a jobb oldali fogantyún.

– Sebváltó?

Bal lábbal megböktem a sebváltót.

– Nagyon jó. Azt hiszem, minden lényegesről tudod, hogy mire való. Úgyhogy nincs más hátra, mint előre!

– Ühüm – krákogtam. Többet nem mertem mondani. A gyomrom furcsán rángatózott, és attól féltem, elcsuklik a hangom. Meg voltam rémülve. Győzködtem magam, hogy semmi okom a félelemre. Már megtörtént velem a lehető legrosszabb. Ezek után miért félnék bármitől is? Az lenne a természetes, ha nevetve néznék a halál szemébe...

Csakhogy a gyomromnak hiába beszéltem.

Végignéztem az előttem elnyúló, hosszú földúton, amelyet mindkét oldalán sűrű, homályos zöld növényfal szegélyezett. Az út homokos volt és nedves. Még mindig jobb, mint a sár.

– És most nyomd be a kuplungot! – utasított Jacob. Engedelmeskedtem.

– Ez most nagyon fontos, Bella! – mondta Jacob nyomatékosan. – Tartsd benyomva! Képzeld azt, hogy egy kibiztosított kézigránátot nyomtam a kezedbe! A gyújtószeg már kihúzva, és ha elengeded, felrobban. Még jobban szorítottam.

– Jó! Gondolod, hogy be tudod rúgni?

– Ha megmozdítom a lábam, felborulok – sziszegtem összeszorított fogamon keresztül, miközben görcsösen szorítottam a kézigránátomat.

– Oké, akkor majd én beindítom neked! Nehogy kiengedd!

Hátrált egy lépést, aztán hirtelen nagy lendülettel a pedálra taposott. Rövid, reccsenő hang hallatszott, a motor megingott az erőteljes lökéstől. Majdnem eldőltem, de Jake még idejében elkapta a járgányt, mielőtt az ledöntött volna a földre.

– Csak nyugalom – biztatott. – Tartod rendesen azt a kuplungot?

– Igen – ziháltam.

– Rakd le a lábad a földre! Megpróbálom újra. – Ezúttal, biztos, ami biztos, a kezét az ülés hátuljára tette.

Még négyszer próbálkozott, mire a gyújtás elkapta. A motor dühös vadállatként mordult fel alattam. Úgy szorítottam a kuplungot, hogy belefájdult az ujjam.

– Most próbálj gázt adni! – tanácsolta Jacob. – De csak nagyon finoman.

Habozva tekertem a jobb oldali fogantyún. Bár éppen csak hogy hozzáértem, a motor felhördült alattam. Most már nemcsak dühösnek, *éhesnek* is hangzott. Jacob mélységes elégedettséggel elmosolyodott.

– Emlékszel, hogy kell egyesbe kapcsolni? – kérdezte.

– Igen.
– Hát akkor rajta!
– Oké!
Várt pár másodpercig.
– A bal lábaddal – segített ki.
– *Tudom* – feleltem, és mély lélegzetet vettem.
– Biztos, hogy meg akarod próbálni? – kérdezte Jacob. – Ijedtnek látszol.
– Semmi bajom! – fakadtam ki. Egy rovátkával lejjebb rúgtam a sebváltót.
– Nagyon jó – dicsért Jacob. – És most, nagyon óvatosan, engedj a kuplungon!
Azzal egy lépésnyit hátrált.
– Azt akarod, hogy engedjem el a kézigránátot? – kérdeztem hitetlenkedve. Nem csoda, hogy hátrálni kezdett.
– Másképp nem indul el a motor, Bella. Csak vigyázz, apránként engedd ki, és nagyon óvatosan!
Ahogy lazítottam a szorításon, döbbenten hallottam, hogy valaki rám kiált – és nem a mellettem álló fiú.
– Ez felelőtlen, gyerekes és ostoba dolog, Bella! – tajtékzott a bársonyos hang.
– Oh! – jajdultam fel, és a kezem lehullott a kuplungról.
A járgány megrándult alattam, ledobott a nyeregből, aztán a földre roskadva félig maga alá temetett. A motor egy utolsót hördült, és elhallgatott.
– Bella!? – Jacob egyetlen könnyed mozdulattal leemelte rólam a nehéz motorkerékpárt. – Megsérültél?
De én nem figyeltem rá.
– Hát nem megmondtam? – mormolta a tökéletes hang kristálytisztán a fejemben.
– Bella! –Jacob megrázta a vállamat.
– Jól vagyok – motyogtam kábán.
Nem is egyszerűen csak jól: nagyszerűen! Visszatért a hang. Még mindig ott csengett a fülemben lágyan, bársonyosan.
Agyam gyorsan lefuttatta a lehetőségeket. Ehhez a helyhez semmiféle emlék nem fűződött – egy olyan úton vagyok, ahol még sose jártam, olyasmit csinálok, amit soha azelőtt –, déjá vu-ről tehát szó sem lehet. A hallucinációkat valami más idézi elő... Újra éreztem, ahogy az adrenalin száguld az ereimben, és úgy gondoltam, tudom a választ. Az adrenalin és a veszély valamilyen kombinációja idézi ezt elő, vagy csak a puszta ostobaság...
Jacob a kezemnél fogva fölrángatott a földről.
– Beverted a fejed? – kérdezte.
– Nem hiszem. – Ellenőrzésképpen ide-oda tekergettem a fejem. – A motornak nem esett baja, ugye? – Végig ez aggasztott. Újra meg akartam próbálni, most mindjárt. A meggondolatlanság jobban bevált, mint remélni mertem. Kit érdekel, hogy megszegtem az ígéretemet? Lehet, hogy megtaláltam a módját, hogyan idézhetem fel a hallucinációkat kedvem szerint – és ez sokkal fontosabb volt.
– Nem. Egyszerűen csak lefullasztottad a motort – mondta Jacob, félbeszakítva sietős töprengéseimet. – Túl gyorsan engedted ki a kuplungot.
Bólintottam.
– Próbáljuk meg újra!
– Biztos vagy benne? – kérdezte Jacob.
– Egészen biztos.
Ez alkalommal megpróbáltam én magam berúgni a motort. Elég macerás volt: fel kellett ugranom, hogy a talpam kellő erővel nyomja meg a pedált, és a motor minduntalan fel akart borulni. Jacob ott tartotta a kezét a kormány fölött, hogy szükség esetén idejében el tudjon kapni.

Jó néhány ügyes próbálkozás, és még több ügyetlen után a motor berobbant, és a gép bömbölve életre kelt alattam. Óvatosan gázt adtam. A motor a legkisebb érintésre is felhördült. Boldogan összemosolyogtunk Jacobbal.

– Csak finoman a kuplunggal! – emlékeztetett.

– Szóval *tényleg* meg akarod ölni magad? Erről van szó? – szólalt meg újra komoran az a másik hang.

Elégedetten elmosolyodtam – szóval még mindig működik a dolog –, és nem vettem tudomást a kérdéseiről. Jacob úgysem hagyja, hogy komoly bajom essék.

– Menj haza Charlie-hoz! – parancsolt rám a hang. Megdöbbentem, mennyire gyönyörű. Nem hagyhatom, hogy elfelejtsem, bármi legyen is az ára.

– Lassan engedd ki! – biztatott Jacob.

– Mindjárt – feleltem. Egy kicsit megijedtem, amikor rádöbbentem, hogy egyszerre válaszoltam mindkettejüknek.

A motor zúgásán keresztül hallottam, amint az a hang a fejemben dühösen felmordul. Erősen összpontosítva próbálkoztam újra, és nagyon ügyeltem rá, nehogy a hang megint felzaklasson: óvatosan, fokozatosan lazítottam a szorításomon. A motor hirtelen felpörgött, és a gép elragadott.

És repültem.

Hirtelen szél támadt a semmiből, olyan erővel zúdult az arcomba, hogy a bőröm ráfeszült a csontra, a hajam pedig lobogott mögöttem, mintha valaki rángatná hátulról. A gyomromat már a startnál hátrahagytam: az adrenalin csak úgy száguldozott, zsongott az ereimben. A fák elrohantak mellettem, egyeden zöld fallá olvadva össze.

És még csak egyesben voltam. A sebváltó mágnesként vonzotta a lábfejemet, miközben még több gázt adtam.

– Ne, Bella! – kiáltotta a haragos, mézédes hang a fülemben.

– Légy észnél!

Ezzel kissé elvonta a figyelmemet a száguldás öröméről, és így sikerült észrevennem: az út kissé balra kanyarodik, de én még mindig egyenesen száguldok előre. Jacobbal még nem vettük át, hogyan kell kanyarodni.

– Fékek, fékek... – motyogtam, és ösztönösen beletapostam a fékbe, ahogy a kocsimban szoktam.

A motor hirtelen imbolyogni kezdett, először jobbra rándult, aztán balra. A zöld fal felé vonaglott, és még mindig túl gyorsan repesztettem. Megpróbáltam a másik irányba lavírozni, ám – ahogy hirtelen áthelyeztem a súlyomat – a motor a föld felé billent, és kipörgő kerekekkel a fák felé siklott.

Naná, hogy borultunk, a motor megint betakart, és hangosan bömbölve rángatott a nedves homokon, míg csak bele nem ütközött valamibe. Nem láttam, mibe, mert az arcom a talajt szántotta. Megpróbáltam felemelni a fejemet, de nem bírtam: valami akadályozott benne.

Szédültem, és teljesen összezavarodtam. Úgy tűnt, mintha egyszerre hárman is hörögnének – a motor fölöttem, a hang a fejemben, és még valami...

– Bella – kiáltotta Jacob, és leállította a saját motorját.

A motorom már nem szögezett a földhöz, így hanyatt fekve igyekeztem levegőhöz jutni. Mindhárom hörgés elhallgatott.

– Hűha! – El voltam ragadtatva. Úgy látszik, ez a hallucináció receptje: adrenalin, plusz könnyelműség, plusz ostobaság. Vagy legalábbis valami nagyon hasonló.

– Bella! –Jacob hajolt fölém aggodalmasan. – Bella, élsz?

– Nagyszerűen érzem magam! – lelkendeztem. Meghajlítgattam a karom és a lábam. Úgy tűnt, minden végtagom kifogástalanul működik. – Próbáljuk meg újra!

– Nem hinném, hogy ez jó ötlet. –Jacob hangja még mindig ijedt volt. – Azt hiszem, jobb lesz, ha beviszlek a kórházba!

– Kutya bajom.

– Tényleg, Bella? Tudsz róla, hogy van egy hatalmas vágás a homlokodon, és ömlik belőle a vér? – tudakolta Jacob.

A homlokomhoz nyúltam. Tényleg nedves volt és ragacsos. Más szagot szerencsére nem éreztem, csak a nedves földét az arcomon, és ez megóvott a hányingertől.

– Jaj, Jacob, annyira sajnálom! – Erősen rányomtam a tenyeremet a sebre, mintha ezzel visszatuszkolhatnám a vért a fejembe.

– Csak tudnám, miért kérsz bocsánatot azért, mert vérzik a fejed... – morfondírozott Jacob, miközben egyik hosszú karjával átfogta a derekamat, és talpra segített. – Gyerünk! Én fogok vezetni. – És odatartotta a tenyerét a kulcsért.

– És mi lesz a motorokkal? – kérdeztem, miközben a markába nyomtam a kulcsot.

Egy pillanatig gondolkodott.

– Várj meg itt! És addig is, nesze! – Levetette a pólóját, máris volt rajta néhány vérfolt, és odadobta nekem. Gombócba gyűrtem, és odaszorítottam a homlokomhoz. Most már kezdtem érezni a vér szagát: mélyeket lélegeztem, és megpróbáltam valami másra gondolni.

Jacob fölpattant a fekete motorbiciklire, egyetlen rúgással beindította, aztán elszáguldott, homokot és kavicsot fröcskölve maga mögött. Nagyon kisportoltnak és profinak látszott, ahogy a kormány fölé görnyedt, előrenyújtott fejjel, miközben fényes, fekete haja hátának rozsdavörös bőrét verdeste. Irigyen bámultam. Az biztos, hogy én nem nyújtottam ilyen imponáló látványt a motoron.

Meglepődve láttam, milyen messzire eljutottam. Alig láttam Jacobot, amikor végül elért a furgonig. A motort fölhajította a platóra, ő maga meg a vezetőüléshez szaladt.

Jákob alaposan meghajtotta a járgányomat, hogy minél előbb visszaérjen hozzám, pedig tényleg nem éreztem rosszul magam. A fejem sajgott egy kicsit, a gyomrom kavargott, de a vágás nem volt komoly. Egyszerűen csak a fej sebek jobban véreznek, mint a többi. Jacobnak igazán felesleges ennyire sietnie.

Üresben járatta a kocsit, amikor odaért és kiugrott. Újra átfogta a derekamat.

– Oké, akkor most szépen beszállunk.

– De tényleg semmi bajom – erősködtem, miközben besegített a furgonba. – Ne izgasd magad annyira! Csak vérzik egy kicsit a fejem...

– Nem kicsit, nagyon... – mormolta, miközben visszament a motoromért.

– Várj egy pillanatig, gondoljuk át ezt a dolgot! – mondtam, amikor ő is beszállt. – Ha beviszel a baleseti sebészetre, Charlie biztosan mindent megtud. – Lenéztem a farmeremre, amelyre rászáradt a homok és a sár.

– Bella, szerintem össze kell varrni a homlokodat. Nem szeretném, ha elvéreznél.

– Nem fogok – ígértem. – Vigyük előbb vissza a motorokat, aztán álljunk meg egy pillanatra nálunk, hogy megszabadulhassak a bűnjelektől, mielőtt bemegyünk a kórházba!

– Na és Charlie?

– Azt mondta, ma be kell mennie dolgozni.

– Biztos vagy benne?

– Higgy nekem! Minden vacak sérülésem erősen szokott vérezni. Ez sem olyan vészes, mint amilyennek látszik.

Jacobnak egyáltalán nem volt ínyére a dolog – telt ajka, szokásától eltérően, rosszallóan legörbült –, de nem akart bajba keverni. Kibámultam az ablakon, összevérzett pólóját a homlokomhoz szorítottam, miközben Jacob Forks felé hajtott.

A motorosdi jobban bevált, mint reméltem. Pompásan megfelelt a célnak, amire beszereztem. Csaltam – megszegtem az ígéretemet. Meggondolatlanságot követtem el, teljesen fölöslegesen. Most, hogy mindketten megszegtük az ígéretünket, kevésbé éreztem magamat szánalmasnak.

És ráadásul megtaláltam a kulcsát, hogyan lehet előidézni a hallucinációkat. Vagy legalábbis

remélem, hogy megtaláltam. Amint lehet, tesztelni fogom az elméletemet. Talán hamar végeznek velem a baleseti sebészeten, és akkor ma este még újra próbálkozhatok.

Milyen döbbenetes érzés volt száguldani az úton! Ahogy a szél az arcomba csapott, a gyorsaság, a szabadság... Mindez emlékeztetett egy elmúlt életre, arra, hogyan repültem úttalan utakon a sűrű erdőn keresztül, amikor *ő* a hátán vitt, és rohant velem – ebben a pillanatban leállítottam az agyamat, a rám törő, hirtelen gyötrelem elvágta az emlékezés fonalát. Összerándultam.

– Még mindig jól vagy? – kérdezte gyanakodva Jacob.

– Aha! – Megpróbáltam ugyanolyan meggyőző lenni, mint az előbb.

– Mellesleg – tette hozzá Jacob –, este kikötöm a hátsó fékedet, úgy jobb lesz.

Otthon első dolgom volt odaállni a tükör elé, vajon hogy festek: hát elég ijesztően. Az arcomra és a nyakamra széles csíkokban rászáradt a vér, és egy adag beleragadt a hajamba is, amely egyébként is csupa sár volt. Hűvös távolságtartással vettem szemügyre a látványt, és közben igyekeztem elhitetni magammal, hogy a vér tulajdonképpen festék, nehogy felforduljon a gyomrom. A számon át lélegeztem, így nem is történt semmi baj.

Megmosakodtam, amennyire tudtam. Aztán elrejtettem a véres cuccaimat a szennyesláda legaljára, félkézzel tiszta farmert ügyeskedtem magamra és végiggombolós inget (hogy ne kelljen áthúznom a fejemen), vigyázva, nehogy összevérezzem.

– Siess már! – kiáltotta Jacob.

– Oké, oké! – Körülnéztem, nem maradt-e elöl valami bűnjel, aztán lerohantam a lépcsőn.

– Hogy nézek ki? – kérdeztem.

– Kicsit jobban – ismerte el.

– El lehet hinni, hogy megbotlottam nálad a garázsban, és bevertem a fejem egy kalapácsba?

– Aha, szerintem igen.

– Akkor menjünk!

Jacob sietősen kivonszolt az ajtón, és ragaszkodott hozzá, hogy megint ő vezessen. Már félúton jártunk, amikor ráébredtem, hogy Jacobon még mindig nincs ing.

Bűntudatosan ráncoltam a homlokomat.

– Elhozhattunk volna neked egy dzsekit.

– Azzal csak elárulnánk magunkat – ugratott. – És különben sincs hideg.

– Viccelsz? – Összeborzongtam, és előrenyúltam, hogy bekapcsoljam a fűtést.

Lopva odapillantottam Jacobra; vajon csak megjátssza a kemény legényt, hogy én ne aggódjak? De tényleg úgy festett, mint aki csöppet sem fázik. Egyik karját keresztbe fektette az ülésem támláján, én pedig összekuporodva próbáltam védekezni a hideg ellen.

Jacob tényleg többnek látszott tizenhatnál – nem éppen negyvennek, de nálam idősebbnek. És Quil sem sokkal körözi le őt az izmok tekintetében, bár Jacob váltig állította magáról, hogy valóságos csontváz. Izomzata nem látványos, inkább inas, szíjas fajta, de kétségtelenül ott feszült sima bőre alatt, amelynek olyan szép színe volt, hogy határozottan irigyeltem.

Jacob észrevette, hogy nézegetem.

– Mi az? – kérdezte, és hirtelen zavarba jött.

– Semmi. Csak eddig nem vettem észre. Tudsz róla, hogy ha úgy vesszük, kimondottan szép vagy?

Alighogy kimondtam, már meg is bántam: csak úgy kicsúszott a számon, ösztönösen, minden hátsó gondolat nélkül, de féltem, hogy Jacob félreérti.

De Jacob csak égnek emelte a szemét.

– Nagyon beverted a fejedet, ugye?

– Komolyan beszéltem.

– Hát, akkor kösz szépen! Ha úgy vesszük... Elvigyorodtam.

– Nagyon szívesen. Ha úgy vesszük...

A sebet a homlokomon csak hét öltéssel bírták összevarrni. Semmit sem éreztem az

egészből, csak az érzéstelenítő injekció kis szúrását. Jacob fogta a kezem, miközben Dr. Snow öltögetett, és én megpróbáltam nem gondolni arra, miért olyan ironikus ez a helyzet.

Egy örökkévalóságig voltunk a kórházban. Mire végeztünk, már csak annyi időm maradt, hogy gyorsan hazavigyem Jacobot, aztán siettem haza vacsorát főzni Charlie-nak. Úgy tűnt, simán beveszi a mesémet, miszerint elestem Jacobnál a garázsban. Végtére is, miért ne hitte volna el? Máskor is sikerült már a balesetin kikötnöm, és ehhez semmi egyéb segédeszközre nem volt szükségem, csak a saját lábamra.

Ez a mostani éjszaka nem volt olyan szörnyű, mint Port Angeles után, amikor először hallottam azt a tökéletes hangot. A lyukat ott éreztem a mellkasomban, mint mindig, amikor nem Jacobbal voltam, de most nem lüktetett olyan fájdalmasan. Már tervezgettem, alig vártam a további jelenéseket, és ez elterelte a figyelmemet a fájdalomról. Ráadásul azt is tudtam, hogy másnap, amikor Jacobnál leszek, jobban fogom érezni magam. Könnyebb volt elviselnem az ismerős fájdalmat és azt az ürességet így, hogy tudtam, van szabadulás. A rémálom is enyhült. Most is elborzadtam az ürességtől, de valami furcsa türelmetlenség is elfogott a pillanatra várva, amelyben sikoltozva visszatérek az ébrenlétbe. Most már tudtam, hogy a rémálomnak egyszer vége szakad.

A következő szerdán, mielőtt még hazaértem volna a balesetiről, Dr. Gerandy felhívta apámat, hogy figyelmeztesse: lehet, hogy agyrázkódásom van, és azt tanácsolta neki, éjszaka ébresszen fel kétóránként, hogy biztosra vehessük, semmi komoly bajom. Charlie gyanakvóan hallgatta újabb, nem túl meggyőző mesémet, miszerint megint megbotlottam.

– Szerintem jobban tennéd, ha a tájékára sem mennél többet annak a garázsnak, Bella – tanácsolta a vacsoránál.

Megrémültem: attól féltem, Charlie egyszer és mindenkorra el akar tiltani La Pushtól, következésképp a motorozástól is. Márpedig nem vagyok hajlandó fölhagyni a száguldással – ma is egészen csodálatos hallucinációm volt! Bársonyos hangú káprázatom majdnem öt percen keresztül kiabált velem, mielőtt túl hirtelen fékeztem, és nekirohantam a fának. Járhat ez akármilyen fájdalommal, zokszó nélkül fogom viselni.

– Ez nem a garázsban történt! – tiltakoztam gyorsan. – Kirándulni mentünk, és én megbotlottam egy kőben.

– Mióta jársz te kirándulni? – Charlie kétkedőnek tűnt.

– Ha az ember egy sportboltban dolgozik, mégiscsak ragad rá valami – mutattam rá. – Ha minden áldott délután azt ecseteli valaki a vevőknek, milyen nagyszerű dolog a szabadban bóklászni, végül neki magának is kedve támad, hogy kipróbálja.

Charlie úgy meredt rám, hogy látszott, nem győztem meg.

– Ezentúl jobban vigyázok – ígértem, és babonásan keresztbe tettem az ujjam az asztal alatt.

– Azt nem bánom, ha La Push körül túráztok, de maradjatok a város közvetlen közelében, rendben?

– De miért?

– Mostanában sok panasz érkezik hozzánk a vadállománnyal kapcsolatban. Az erdőfelügyelet majd kivizsgálja őket, de addig is...

– Vagy úgy, a nagy medve! – esett le hirtelen, miről beszél. – Aha, a múltkor járt néhány turista Newtonéknál, azok is látták. Te mit gondolsz, tényleg valami mutáns óriásgrizzly csavarog odakinn?

Charlie homloka ráncokba szaladt.

– Hát valami van ott, az biztos. Szóval maradjatok a város közelében, rendben?

– Persze, persze! – vágtam rá. Charlie nem úgy festett, mintha teljesen megnyugodott volna.

– Charlie kezd túl kíváncsi lenni! – panaszoltam Jacobnak, amikor pénteken fölvettem iskola után.

– Talán egy darabig hanyagolnunk kellene a motorokat. Legalább egy hétig – tette hozzá, látva tiltakozó arckifejezésemet. – Egy hétig csak kibírod valahogy a baleseti sebészet nélkül.

– De akkor mit fogunk csinálni? – siránkoztam. Jacob vidáman elmosolyodott.

– Amit csak akarsz.

Ezen eltöprengtem egy percig – vajon mit is akarok...

Gyűlöltem a gondolatot, hogy akár csak egyetlen egyet is elmulasszak a kurta pillanatokból, amikor részem lehet az emlékekben, amelyek nem okoznak fájdalmat – maguktól jönnek, anélkül, hogy rájuk gondolnék. Ha le kell mondanom a motorozásról, akkor más módot kell találnom, hogy a szükséges veszélyhez és adrenalinhoz jussak, és ez komoly kreativitást igényelt. Az viszont nem volt valami vonzó gondolat, hogy mindaddig ne is csináljak semmit. Mert mi van, ha megint depressziós leszek, még akkor is, ha sokat vagyok együtt Jake-kel? Ki kellett találnom valamit, ami leköt.

Talán mégiscsak van valamilyen más lehetőség, más módszer... egy másik hely.

A házhoz elmenni komoly hiba volt, semmi kétség. De képtelenség, hogy ő ne hagyta volna ott valahol létezésének lenyomatát, valahol máshol is, nemcsak énbennem. Kell, hogy legyen egy olyan hely, ahol valóságosabbnak tűnik, mint az ismerős, másféle emberi emlékekkel zsúfolt környezetben.

Mindössze egyetlen olyan helyre tudtam gondolni, amely hordozza az igazságot, és csak őhozzá kötődik, senki máshoz. Egy varázslatos, csupa fény tisztás. Az a gyönyörű rét, amelyet egyetlenegyszer láttam életemben, a rét, amelyet beragyogott a nap, és az ő bőrének csillogása.

Persze minden esély megvolt rá, hogy a terv visszafelé süljön el, és veszélyesen nagy fájdalmat okozzon. Belesajdult a mellkasom az ürességbe, ha csak gondoltam rá. Még az is nehezemre esett, hogy egyenesen tartsam magam, nehogy a testtartásom eláruljon. De ha van hely a világon, ahol egészen biztosan hallani fogom a hangját, hát ez a hely az! És Charlie-val már amúgy is sikerült elhitetnem, hogy kedvet kaptam a turistáskodáshoz.

– Min töröd annyira a fejed? – kérdezte Jacob.

– Hát szóval... – kezdtem lassan. – Van egy hely az erdőben... véletlenül bukkantam rá egyszer egy izé... kiránduláson. Egy kis tisztás, egyszerűen gyönyörű! Nem tudom, újra odatalálnék-e egyedül. Az biztos, hogy jó pár próbálkozásra szükség lesz hozzá...

– Majd használunk iránytűt meg négyzethálós térképet – szólt Jacob magabiztosan. – Azt tudod, honnét indultál?

– Igen, pontosan az egy-tízes út végénél indul az ösvény. Azt hiszem, nagyjából végig délnek haladtam.

– Szuper! Meg fogjuk találni. – Mint mindig, Jacob most is mindenben benne volt, amit javasoltam. Bármilyen furcsasággal álltam is elő...

Így aztán szombat délután felhúztam az új túrabakancsomat – aznap reggel vettem, most először kihasználva Newtonék boltjában az alkalmazottaknak járó húszszázalékos kedvezményt –, felkaptam a félsziget térképét, és La Pushba hajtottam.

Nem indultunk el azonnal. Előbb mégjacob hasra vetette magát a nappali padlóján – ezzel el is foglalta az egész helyiséget –, aztán húsz teljes percen keresztül azzal foglalatoskodott, hogy bonyolult hálót rajzolt a számunkra fontos területre, miközben én a konyhában ücsörögtem egy hokedlin, és Billyvel beszélgettem. Úgy láttam, Billy egy csöppet sem aggódik a kirándulásunk miatt. Csodálkoztam is, hogy Jacob elárulta neki, hová megyünk – ahhoz képest, mekkora felhajtást csaptak az emberek a nagy medve körül. Meg akartam kérni Billyt, ne szóljon erről Charlie-nak, de féltem, hogy épp az ellenkező hatást érem el.

– Lehet, hogy találkozunk azzal a szupermedvével – poénkodott Jacob, de közben le nem vette a szemét a térképről.

Gyorsan Billyre pillantottam, attól tartva, ő is úgy reagál majd, mint Charlie.

De Billy csak nevetett.

– Talán vinnetek kellene egy köcsög mézet, a biztonság kedvéért.

Jacob kuncogott.

– Remélem, gyorsan tudsz szaladni az új bakancsodban, Bella! Egy csupor méz fél fogára

sem elég egy ilyen éhes fenevadnak.

– Csak nálad kell gyorsabban szaladnom...

– Na, azt megnézném! – Jacob a szemét forgatva összehajtogatta a térképet. – Mehetünk!

– Jó szórakozást – dörmögte Billy, és a hűtő felé kormányozta a tolószékét.

Charlie-val is jól ki lehet jönni, de Jacobnak még könnyebb dolga van az apjával, mint nekem.

Elhajtottam a földút legvégéig, aztán megálltam a turistaösvény kezdetét jelző táblánál. Hosszú ideje nem jártam erre, és a gyomrom idegesen megrándult a félelemtől. Lehet, hogy nagyon rossz ötlet volt idejönni. De megéri, ha sikerül hallanom őt. Kiszálltam, és tétován bámultam a növényzet sűrű, zöld falát.

– Valahol itt mentem be – mormoltam.

– Hmm – hümmögött Jake.

– Mi baj?

Arrafelé pillantott, amerre mutattam, aztán a világosan kirajzolódó turistaösvényre, aztán megint vissza.

– Azt hittem, te az a fajta lány vagy, aki a járt utat részesíti előnyben!

– Nem én! – Komoran elmosolyodtam. – Én lázadó vagyok. Jacob fölnevetett, aztán előhúzta a térképünket.

– Egy másodperc türelmet kérek! – Ahogy az iránytűt tartotta, látszott, hogy van gyakorlata a használatában. A térképet addig igazgatta, amíg nem sikerült a helyes irányba állítania...

– Oké... Az első vonal a hálóban. Gyerünk!

Mondhatom, túl lassú voltam Jacobhoz képest, de nem panaszkodott. Megpróbáltam nem gondolni rá, milyen módon tettem meg ezt az utat az erdőn keresztül, amikor legutóbb itt jártam, egészen más társaságban. A közönséges emlékek még mindig veszedelmesek voltak. Ha átadom magam nekik, az lesz a vége, hogy itt szorítom majd át a mellkasomat, hogy szét ne essek, és levegő után kapkodok – és hogy magyarázom ezt meg Jacobnak?

Nem is volt olyan nehéz a jelenre összpontosítani, mint gondoltam. Az erdő nagyjából itt is ugyanúgy festett, mint a félsziget bármely más részén, és Jacobbal egészen más hangulata volt a kirándulásnak, mint annak idején.

Vidáman fütyörészett valami ismeretlen dallamot, és karját lóbálva, könnyedén lépkedett a sűrű aljnövényzetben. Mintha az árnyékok sem lettek volna olyan sötétek, mint máskor. Hogy is lettek volna, amikor itt sugárzott mellettem az én saját, külön Napom...

Jacob pár percenként ellenőrizte az iránytűt, jó felé megyünk-e, igyekezett lehetőleg egyenes vonalban haladni, az általa felvázolt, kör alakú háló átlója mentén. Úgy festett, mint aki tudja, mit csinál. Ezt meg is akartam mondani neki, de aztán mégse tettem. Még a végén újabb éveket követelne a már így is alaposan megnövekedett relatív életkorához...

A gondolataim elkalandoztak, és felébredt bennem a kíváncsiság. .. Nem felejtettem el, miről beszélgettünk a parti szikláknál – vártam, mikor hozza Jacob újra szóba a dolgot, de nem úgy tűnt, hogy szándékában állna.

– Figyu... Jake! – kezdtem habozva. -Hm?

– Mi a helyzet... Embryvel? Észre tért már azóta?

Jacob egy percig némán csörtetett tovább. Amikor már vagy tíz lépéssel járt előttem, megállt és bevárt.

– Nem. Még mindig nem tért észre – mondta, amikor beértem, és a szája sarka legörbült. Nem indult tovább, csak állt. Rögtön megbántam, hogy szóba hoztam a dolgot.

– Még mindig Sammel mászkál? – Aha.

Átkarolta a vállamat, és olyan gondterhelt képet vágott, hogy nem volt szívem lerázni a karját, ahogy különben tettem volna.

– És még mindig olyan furcsán néznek rád? – majdnem suttogtam.

Jacob elnézett valahová a fák közé.

– Néha.

– És Billy?

– Pont olyan segítőkész, mint eddig! – fakadt ki olyan keserűen és dühösen, hogy elfogott a nyugtalanság.

– A kanapénk bármikor rendelkezésedre áll – vigasztaltam. Elnevette magát, megtörve a nála oly szokatlan, komor hangulatot.

– Igen, de képzeld el, milyen helyzetbe hoznám ezzel Charlie-t! Mit mondana, amikor Billy betelefonál a rendőrségre, hogy engem elraboltak?

Én is nevettem, örültem, hogy Jacob megint olyan, mint rendesen.

Egy idő után kijelentette, hogy megtettünk hat mérföldet. Ekkor rövid pihenő után nyugatnak fordultunk, Jacob térképének egy másik vonala mentén. Minden pontosan ugyanúgy festett, mint eddig, és olyan érzésem támadt, hogy buta ötletem kudarcra van ítélve. Ezt be is vallottam Jacobnak, amikor sötétedni kezdett, és a naptalan délután csillagtalan estébe készült fordulni, de Jacob bizakodóbb volt nálam.

– Meg fogjuk találni, feltéve, hogy a megfelelő helyről indultunk. – nézett le rám.

– Abban biztos vagyok.

– Akkor megtaláljuk – ígérte. Megragadta a kezemet, és átrángatott egy sűrű páfrányfalon. A fal túloldalán ott állt a furgonom. Jacob büszkén rámutatott: – Bennem megbízhatsz.

– Jó vagy – ismertem el. – De legközelebb zseblámpát is hozunk.

– Kirándulni ezentúl csak vasárnap fogunk. Nem tudtam, hogy ilyen lassú vagy.

Elrántottam a kezemet, és sértődötten odamasíroztam a furgonhoz. Jacob csak vigyorgott azon, hogy sikerült felbosszantania.

– Akkor van kedved holnap újra megpróbálni? – kérdezte, miközben becsusszant mellém az ülésre.

– Naná! Hacsak nem akarsz egyedül menni, hogy ne kelljen vánszorognod miattam.

– Túlélem – nyugtatott meg Jacob. – De ha megint gyalogolni fogunk, akkor jó lenne, ha szereznél magadnak egy mokaszint! Lefogadom, hogy a bakancsod most is töri a lábadat!

– Egy kicsit – ismertem be. Úgy éreztem, több vízhólyag van a sarkamon, mint amennyi egyáltalán elfér rajta.

– Remélem, holnap látjuk a medvét. Csalódott vagyok, hogy ma nem találkoztunk vele.

– Aha, én is, nagyon – bólogattam. – Remélem, holnap több szerencsével járunk, és összefutunk, valamivel ami felfal bennünket.

– A medvék nem szoktak embert enni. Nem vagyunk mi olyan finomak. – Rám vigyorgott a sötét vezetőfülkében. – Persze, lehet, hogy te kivétel vagy. Lefogadom, hogy te nagyon jóízű lehetsz.

– Nagyon szépen köszönöm! – mondtam, és elfordítottam a fejemet. Nem ő volt az első, aki ezt mondta nekem.

9. HARMADIK KERÉK

Az idő immár sokkal gyorsabban telt, mint azelőtt. Iskola, munka, Jacob – bár nem szükségképpen ebben a sorrendben –, ezt az egyszerű napirendet könnyű volt betartani. És Charlie-nak is teljesült a kívánsága: már nem voltam olyan szörnyen boldogtalan. Magamat, persze, nem tudtam teljesen becsapni. Ha megálltam egy pillanatra, hogy szemügyre vegyem az életemet – bár igyekeztem ezt minél ritkábban tenni –, nem tagadhattam le magam előtt, hogy úgy viselkedem, mint akinek teljesen elment az esze.

Olyan voltam, mint egy eltévedt hold – a planéta, amely körül keringtem, megsemmisült valamilyen katasztrófafilm-szerű kataklizmában –, de én csak kerengtem tovább szorosan a hűlt helye körül, fittyet hányva a gravitáció törvényeire.

Lassanként kitanultam a motort is, ami azt jelentette, hogy ritkábban rémítettem halálra Charlie-t valami jókora kötéssel, de azt is, hogy a hang kezdett elhalkulni a fejemben, míg végül

már egyáltalán nem hallottam. Csendben kezdtem bepánikolni. Egyre kétségbeesettebben vetettem bele magam a tisztás keresésébe, és közben gyötörtem az agyam, hogy kitaláljam, miféle őrültködés dobná meg kellőképpen az adrenalinszintemet.

Nem tartottam számon a napokat – nem volt rá semmi okom. Amennyire csak lehet, igyekeztem a jelenben élni, ahol nincs sem lassan halványuló múlt, sem gyorsan közeledő jövő. így aztán nagyon meglepődtem, amikor rájöttem, hányadika van – Jacob emlékeztetett rá egyik tanulásra szánt napunkon. Amikor leparkoltam a házuk előtt, már ott várt a kapuban.

– Boldog Valentin-napot! – Ezzel üdvözölt, mosolyogva, de a fejét lehajtotta.

A tenyerén egy kis rózsaszín dobozt egyensúlyozott. Marcipánszívek...

– Nahát, úgy látszik, teljesen meghülyültem – dadogtam. – Ma van Valentin-nap?

Jacob tettetett szomorúsággal csóválta a fejét.

– Néha annyira szórakozott bírsz lenni! Igen, ma van február tizennegyedike. Szóval, leszel a partnerem mára? Miután *egy* ötvencentes cukorkát sem hoztál nekem, ez a legkevesebb, amit megtehetsz!

Kezdtem kényelmetlenül érezni magam. Tudtam, hogy csak ugrat, de azt is, hogy valójában komolyan gondolja.

– Tulajdonképpen mivel is jár az? – köntörfalaztam.

– Ó, csak a szokásos: a rabszolgám leszel hátralévő életedre, meg ilyesmik.

– Na jó, hát ha csak ennyi az egész... – Elvettem a bonbonos dobozt. Közben pedig törtem a fejem, hogyan húzhatnám meg kissé világosabban a kettőnk közti határokat.

Újra. A határok Jacobbal hajlamosak voltak elmosódni.

– Szóval, mit csinálunk holnap? Kirándulás vagy baleseti sebészet?

– Kirándulás – döntöttem el. – Nem te vagy az egyetlen, aki nem képes feladni, amit egyszer a fejébe vett! Már kezdem azt hinni, hogy csak álmodtam azt a helyet... – Összeráncolt homlokkal meredtem a semmibe.

– Megtaláljuk – közölte magabiztosan Jacob. – És akkor pénteken motorozunk?

Észrevettem a kínálkozó lehetőséget, és megragadtam, még mielőtt átgondoltam volna.

– Pénteken moziba megyek. Már időtlen idők óta ígérgetem a srácoknak, akikkel együtt szoktunk kajálni a menzán, hogy elmegyek velük. – Hogy fog örülni Mike...

Jacobnak megnyúlt a képe. Sötét szemét sebzetten elkapta rólam, és a földre szegezte a tekintetét.

– Gyere te is, jó?! – tettem hozzá gyorsan. – Vagy semmi kedved egy csomó unalmas végzőssel lógni? – Na, ennyit arról, hogy megpróbálok némi távolságot tartani Jacobtól. Nem bírtam fájdalmat okozni neki: úgy éreztem, mintha valami furcsa módon össze lennénk kapcsolva, ha neki fájt valami, én is apró szúrásokat éreztem a szívem körül. Arról nem is beszélve, mekkora kísértést jelentett a gondolat, hogy ott lesz mellettem megpróbáltatásom idején – Mike-nak tényleg megígértem, de csöppet sem lelkesített a gondolat, hogy be kell tartanom az ígéretemet.

– Tényleg örülnél, ha én is veletek tartanék?

– Igen – vallottam be becsületesen, aztán így folytattam (pedig közben tudtam, hogy magam alatt vágom a fát): – Sokkal jobban fogok szórakozni, ha te is ott leszel. Hozd el magaddal Quilt is, csapunk egy bulit.

– Quil kibújik a bőréből örömében. Végzős lányok! – Felkuncogott, és égnek emelte a szemét. Embryt nem említettem, és ő sem hozta szóba.

Én is elnevettem magam.

– Majd igyekszem kiválogatni neki a legjavát!

Mike-nak angolórán pendítettem meg a témát.

– Hahó, Mike! – szóltam, amikor kicsengettek. – Van már valami programod péntek estére?

Fölnézett, kék szemében hirtelen reménység csillant.

– Nem, szabad vagyok. Van kedved elmenni valahová? Igyekeztem óvatosan fogalmazni.

– Arra gondoltam, elmehetnénk egy páran – az utolsó két szót erősen megnyomtam –, és megnézhetnénk a *Célkeresztbent*. – Ezúttal készültem, még a filmkritikákat is elolvastam, hogy ne érjen meglepetés. Ebben a filmben garantáltan nem volt semmi más, csak vérfürdő, elejétől a végéig. Annyira még nem jöttem helyre, hogy végigüljek egy szerelmes filmet. – Hogy tetszik az ötlet?

– Szuper – mondta lehangoltan.

Néhány másodperccel később azonban megint felélénkült.

– Mi lenne, ha szólnánk Angélának és Bennek? Vagy Ericnek és Katie-nek? – kérdezte majdnem lelkesen. Szemlátomást az az ötlete támadt, hogy ha már többesben megyünk, akkor legyen valamiféle dupla randi a dologból.

– Miért nem is-is? – javasoltam. – És szólhatnál Jessicának is, persze. Meg Tylernek, Connernek, és esetleg Laurennek – tettem hozzá kelletlenül. Végtére is tényleg változatosságot ígértem Quilnek...

– Oké – motyogta Mike leverten.

– Én pedig – folytattam –, elhozom pár barátomat La Pushból. Úgyhogy ha mindenki eljön, nagyon úgy fest, hogy a te Suburbaned-del kell mennünk!

Mike szeme gyanakvóan összeszűkült.

– Ezek azok a bizonyos barátaid, akikkel mostanában állandóan együtt tanulsz?

– Aha, pontosan azok – feleltem kedélyesen. – Bár talán helyesebb lenne úgy mondani, hogy korrepetálom őket! Még csak másodikosok.

– Oh... – Mike meglepődött. Egy pillanatig emésztette ezt az információt, aztán elmosolyodott.

De aztán mégsem volt szükség a Suburbanre.

Mihelyt Mike száján kicsúszott, hogy én is jövök, Jessica és Lauren közölte, ők nem érnek rá. Ericnek és Katie-nek is volt már programja – talán az együttjárásuk harmadik hétfordulóját ünnepelték, vagy valami ilyesmi. Tylert és Connert Laurennek sikerült lebeszélnie, még mielőtt Mike szólhatott volna nekik, úgyhogy ők szintén nem értek rá. Quil se jöhetett – szobafogságra ítélték, mert verekedett az iskolában. Végül nem tudott eljönni senki más, csak Angéla és Ben, és természetesen Jacob.

Az, hogy ilyen kevesen maradtunk, csöppet sem lohasztotta le Mike lelkesedését. Egész pénteken csak az esti programról locsogott.

– Biztos vagy benne, hogy nem akarod inkább a *A holnapért élnit* megnézni? – kérdezte ebédnél. Ez a szerelmes film volt az éppen aktuális kasszasiker. – A *Rotten Tomatoes* kritikusai szerint sokkal jobb, mint a másik.

– Én a *Célkeresztbent*, akarom megnézni – makacskodtam. – Ma olyan kedvem van, hogy valami jó kis akciófilmet akarok látni! Sok vért és kiontott beleket!

– Oké! – Mike elfordult, de én még láttam a szemében azt a bizonyos kifejezést: „Lehet, hogy mégis őrült?”

Amikor hazaértem, ismerős autó parkolt a házunk előtt. Jacob állt a motorháznak támaszkodva, ragyogó arccal, szélesen mosolyogva.

– Nem lehet igaz! – kiáltottam, és kiugrottam a furgonból. – Készen van? Nem hiszem el! Befejezted a Rabbitot!

Jacob arca sugárzott.

– Tegnap este. Ez a próbaútja.

– Hihetetlen! – felemeltem a kezem, és széttárt ujjaimmal jeleztem az öt pontot.

Jacob a tenyerembe csapott, de ott is hagyta a kezét, és az ujjait az enyémek közé kulcsolta.

– Szóval, én vezetek ma este?

– Mi az hogy! – mondtam, aztán felsóhajtottam.

– Mi baj?

– Feladom, emellett én nem rúgok labdába. Győztél. Te vagy az idősebb.

Jacob vállat vont, szemlátomást nem lepte meg, hogy föladtam a versenyt.

– Hát persze, hogy én.

Mike Suburbanje pöfögött elő a sarok mögül. Kihúztam a kezemet Jacobéból, ő pedig vágott egy grimaszt, de nem nekem szánta.

– Emlékszem erre a srácra – mondta halkan, miközben Mike leparkolt az út túloldalán. – Ő az, aki azt képzelte, hogy jársz vele. Még mindig nem esett le neki, hogy téved?

Felvontam a fél szemöldököm.

– Vannak emberek, akiket nehéz észhez téríteni.

– Viszont volt már rá példa – hümmögte Jacob elgondolkozva –, hogy a kitartás eredménnyel járt.

– Az esetek többségében viszont egyszerűen csak bosszantó. Mike kiszállt a kocsijából, és átvágott az úttesten.

– Szia, Bella – üdvözölt, aztán a pillantása gyanakvóvá vált, ahogy felnézett Jacobra. Futólag én is Jacobra pillantottam, és megpróbáltam tárgyilagosan szemügyre venni. Tényleg nem úgy festett, mint egy másodikos. Rettentő magas volt – Mike feje búbja alig ért a válláig, arra meg gondolni sem szerettem, hogy én meddig érek neki –, és arcra is idősebbnek látszott, mint régebben, vagy akár csak egy hónappal ezelőtt.

– Hello, Mike! Emlékszel Jacob Blackre?

– Nem igazán... – Mike kezet nyújtott Jacobnak.

– A család régi barátja – mutatkozott be Jacob, és megrázta Mike kezét. Láthatólag a feltétlenül szükségesnél nagyobb erővel szorongatták egymás kezét. Amikor eleresztették egymást, Mike fájdalmas képpel hajlítgatta az ujjait.

Hallottam, hogy a konyhában megcsörren a telefon.

– Fölveszem, hátha Charlie az! – közöltem velük, és beiramodtam a házba.

Ben telefonált. Angélán kitört a gyomorinfluenza, neki pedig nincs kedve eljönni nélküle, mentegetőzött, amiért cserbenhagy bennünket.

Lassan, fejcsóválva indultam vissza a várakozó fiúkhoz. Őszintén reméltem, hogy Angéla rövidesen jobban lesz, de merőben más okból is nyugtalanított ez a fejlemény. Hát ez nagyszerűen alakul, állapítottam meg szárazon – hármasban tölthetjük az estét, Mike, Jacob és én!

Nem úgy festett, mintha Jake-nek és Mike-nak sikerült volna összemelegedniük a távollétemben. Háttal egymásnak, több lépésnyi távolságban álldogáltak. Mike durcás képet vágott, de Jacob ugyanolyan jókedvűnek tűnt, mint mindig.

– Angié beteg – közöltem komoran. – Úgyhogy nem jönnek Bennel.

– Úgy látszik, megint járvány van. Austin és Conner se jöttek ma suliba. Talán elhalaszthatnánk a mozit máskorra – javasolta Mike.

Mielőtt még buzgón helyeselhettem volna, Jacob közbevágott.

– Én így is szívesen elmegyek. De ha te inkább itthon maradnál, Mike...

– Nem, én is jövök – szakította félbe Mike. – Csak Angéla és Ben kedvéért gondoltam, hogy talán jobb lenne máskor... Menjünk! – Azzal megindult a Suburbanje felé.

– Figyelj, nem bánod, ha ma Jacob vezet? – kérdeztem. – Már megígértem neki – épp ma lett kész a kocsijával. Teljesen egyedül szerelte össze bontott cuccokból – dicsekedtem, mint egy anyuka a szülői munkaközösségből, akinek a fia szerepel az osztályelsők listáján.

– Remek! – fakadt ki Mike.

– Akkor ezt megbeszéltük – nyugtázta Jacob, mintha Mike ezzel kimondta volna a döntő szót. Hármunk közül szemlátomást őt zavarta legkevésbé a helyzet.

Mike undorodva mászott be a Rabbit hátsó ülésére.

Jacob ugyanolyan derűs kedvében volt, mint mindig, vidáman fecsegett, míg végül egészen el is feledkeztem a hátsó ülésen némán duzzogó Mike-ról.

Ekkor azonban Mike taktikát változtatott. Előrehajolt, állát az ülésem peremére támasztotta,

az arca csaknem hozzáért az enyémhez. Elhúzódtam tőle, és háttal az ablak felé fordultam.

– Van egyáltalán rádió ebben a kaszniban? – kérdezte kissé durcásan, félbeszakítva Jacobot egy mondat közepén.

– Van – felelte Jacob. – De Bella nem szereti a zenét. Meglepetten bámultam Jacobra. Hát ezt meg honnét tudja? Én

sosem említettem neki.

– Tényleg, Bella? – bosszankodott Mike.

– Igen, így igaz – motyogtam, és még mindig Jacob nyugodt, derült profilját lestem.

– Hogy lehet nem szeretni a zenét? – értetlenkedett Mike. Vállat vontam.

– Nem tudom. Egyszerűen idegesít...

– Hmmm... – Mike elhúzódott tőlem.

Amikor a mozihoz értünk, Jacob egy tízdollárost nyomott a kezembe.

– Ez meg minek?

– Még nem vagyok tizennyolc éves, erre a filmre engem nem engednek be – emlékeztetett.

Hangosan felnevettem.

– Na, akkor ennyit a relatív életkorokról! Nem üt agyon Billy, ha becsempészlek?

– Nem. Már szóltam neki, hogy azt tervezed, foltot ejtesz ifjonti ártatlanságomon.

Felvihogtam, és Mike meggyorsította a lépteit, hogy beérjen bennünket.

Kezdtem azt kívánni, bárcsak Mike mégis otthon maradt volna. Még mindig durcás volt – nemigen járult hozzá a jó hangulathoz. De azt sem akartam, hogy kettesben maradjunk Jacobbal, és ez a kis kiruccanás valami randifélévé fajuljon. Nem lenne jó ötlet.

A film pontosan olyan volt, amilyennek hirdette magát. Már a kezdő képsorok alatt négy embert fölrobbantottak, egyet pedig lefejeztek. Az előttem ülő lány eltakarta a szemét, és az arcát a partnere mellébe rejtette. Az bátorítóan veregette a vállát, de időnként ő is összerezzent. Mike nem úgy festett, mint aki filmet néz. Merev arccal bámulta a függöny szegélyét a mozivászon fölött.

Én pedig elhelyezkedtem a székemen, azzal a szent elhatározással, hogy ezt a két órát átvészelem valahogy: inkább csak a mozgást és a színeket figyeltem a vásznon, nem pedig az emberi alakokat, autókat és házakat. De Jacob egyszer csak kuncogni kezdett.

– Mi az? – suttogtam.

– Jaj, ne már! – sziszegte vissza. – A vér jó húszlépésnyire spriccelt abból a pasiból. Ki veszi ezt be?

És újra kuncogott, miközben zászlórúddal a betonfalhoz szegeztek egy másik fickót.

Ettől kezdve én is ilyen szemmel néztem a filmet, és együtt nevetgéltem Jacobbal, ahogy a vásznon látható felfordulás egyre nevetségesebb lett. Hogyan küzdjek kapcsolatunk határainak elmosódása ellen, amikor olyan jól érzem magam vele?

Jacob az egyik, Mike a másik oldalamon lévő ülés karfájára fektette a karját. Mindkettejük keze könnyedén, tenyérrel fölfelé feküdt a karfán, látszólag elég természetellenes helyzetben. Mint a nyitott, örökös készenlétben álló medvecsapdák. Jacob keze mindig az enyém köré záródott, valahányszor erre alkalom kínálkozott, de itt, a sötét nézőtéren, miközben Mike minket figyel, egészen más hangsúlyt kapott volna a gesztus – és biztos voltam benne, hogy ezt ő is tudja. Nem akartam hinni a szememnek, amikor észrevettem, hogy Mike keze is pont ugyanolyan helyzetben fekszik a karfán, mint Jacobé.

Szorosan keresztbe fontam a karomat a mellemen, és szívből reméltem, hogy mind a kettőnek elzsibbad a keze.

Mike adta föl előbb. Körülbelül a film felénél visszahúzta a karját, előredőlt, és a két keze közé fogta a fejét. Először azt hittem, a jelenet váltott ki belőle ilyen hatást, de aztán hallottam, hogy felnyög.

– Mike, jól vagy? – suttogtam.

Mike újra felnyögött. Az előttünk ülő pár hátrafordult, és alaposan megnézte magának.

– Nem – zihálta. – Azt hiszem, rosszul leszek...

A gyér fényben láttam, hogy az arcáról patakzik a verejték. Mike újra felnyögött, és rohanvást indult a kijárat felé. Fölálltam, hogy utána menjek. Jacob nyomban követte a példámat.

– Nem, maradj csak! – suttogtam. – Csak látni akarom, hogy jól van-e.

De Jacob csak jött utánam.

– Nyugodtan maradj! Jár neked még teljes nyolc dollár ára vérfürdő – erősködtem, miközben kifelé botladoztunk a széksorok közt.

– Kösz, de lemondok róla. Hogy sikerült pont ezt a filmet kiválasztanod, Bella? Szörnyű gáz... – kezdte suttogva, de aztán, ahogy kiléptünk a vetítőteremből, normális hangerővel fejezte be.

Az előcsarnokban színét se láttuk Mike-nak. Most örültem csak igazán, hogy Jacob ott van velem – ő legalább bekukkanthat a férfimosdóba.

Néhány pillanat múlva Jacob már jött is vissza.

– Semmi vész, odabent rókázik – jelentette, és a szemét forgatta. – Micsoda anyámasszony katonája! Jobban járnál olyasvalakivel, akinek erősebb a gyomra, aki csak nevet, ha patakokban folyik a vér, és nem dobja ki rögtön a taccsot!

– Majd nyitva tartom a szemem, hátha akad egy ilyen... Teljesen egyedül voltunk az előcsarnokban. Mindkét vetítőben

a felénél tarthatott a film, és idekinn nem volt rajtunk kívül egy lélek sem – olyan csönd volt, hogy hallani lehetett, amint a büfében pattogatják a kukoricát.

Jacob odalépett a fal mellett álló, bársonnyal bevont padhoz, leült, és megveregette az üres helyet maga mellett.

– Szerintem a barátod még eltölt odabenn egy kis időt. – Kinyújtóztatta hosszú lábát, és kényelmesen elhelyezkedett.

Sóhajtva lezöttyentem melléje. Úgy láttam, éppen egy újabb határvonal átlépését forgatja a fejében. És tényleg, alighogy leültem, közelebb csúszott, és átfogta a vállamat.

– Jake! – tiltakoztam, és elhúzódtam. Levette a karját a vállamról, de nem látszott rajta, hogy ez a kis elutasítás nagyon fölzaklatta volna. Ehelyett a kezemért nyúlt, és erősen a markába szorította, a másik kezével pedig átfogta a csuklómat, amikor megpróbáltam elhúzni a kezem.

– Nem, várj egy percig, Bella! – mondta nyugodtan. – Kérdezni akarok valamit.

Grimaszt vágtam. Nem, ezt nem akarom! Nem csak most nem, hanem sohasem! Semmi nem volt többé az életemben, ami fontosabb lett volna Jacob Blacknél. De ő szemlátomást elhatározta, hogy mindent tönkretesz.

– Mi van? – morogtam savanyúan.

– Bírsz engem, igaz?

– Tudod, hogy igen.

– Jobban, mint azt a majmot, aki ott benn most éppen kihányja a belét? – A mosdó ajtaja felé intett.

– Igen! – sóhajtottam.

– Jobban, mint az összes többi srácot, akit ismersz? – A hangja nyugodt volt és derűs, mintha nem is érdekelné, mit válaszolok, vagy mintha már úgyis tudná a választ.

– A lányoknál is, ami azt illeti – pontosítottam.

– De ez minden – tette hozzá Jacob, és nem kérdésnek szánta. Erre nehéz volt válaszolni. Vajon megbántódik, és mostantól kerülni fog? Hogy fogom azt kibírni?

– Igen – suttogtam.

Jacob szélesen mosolyogva nézett le rám.

– Akkor minden rendben van. Mindaddig, amíg engem bírsz a legjobban. És amíg az a véleményed, hogy jóképű vagyok... a magam módján. Az a tervem, hogy nem hagyom magam lerázni, még akkor sem, ha az idegeidre megyek vele.

– Nem fogok megváltozni – feleltem, és bár megpróbáltam teljesen tárgyilagosan mondani, még én is kihallottam a hangomból a szomorúságot.

Jacob elgondolkodva nézett maga elé, már nem mosolygott.

– Még mindig az a másik, igaz?

Összerándultam. Furcsa, vajon honnét tudja Jacob, hogy nem akarom, hogy kimondják előttem *azt* a nevet? Pedig tudja ezt is, éppen mint azt a kocsiban, hogy nem akarok zenét hallgatni. Olyan sok mindenre rájött velem kapcsolatban, amit pedig sose mondtam neki.

– Nem muszáj beszélned róla – mondta. Hálásan bólintottam.

– De azért ne legyél dühös rám, ha ezután is itt lógok a nyakadon, jó? – Jacob megveregette a kezemet. – Mert nem vagyok hajlandó feladni... és rengeteg időm van.

Fölsóhajtottam.

– Kár énrám pazarolni azt a rengeteg idődet – mondtam, pedig azt szerettem volna, ha mégiscsak ezt teszi. Különösen most, hogy kiderült: elfogad engem így, ahogy vagyok, afféle sérült áruként.

– De én rád akarom pazarolni, legalábbis mindaddig, amíg te szívesen vagy velem.

– El se tudom képzelni, hogy *ne* legyek szívesen veled – vallottam be becsületesen.

Jacob képe felragyogott.

– Ez nem is hangzik rosszul.

– Csak ennél többet ne várj tőlem! – figyelmeztettem, és megpróbáltam elhúzni a kezemet, de Jacob nem eresztette.

– Ez még nem zavar túlságosan, ugye? – kérdezte, és megszorította az ujjaimat.

– Nem – sóhajtottam. Őszintén szólva, inkább még jól is esett. Jacob keze annyival melegebb volt, mint az enyém: én mostanában valahogy mindig fáztam.

– És az sem izgat, hogy *ő* mit gondol róla, igaz? – kérdezte a mosdó felé intve.

– Azt hiszem, az sem.

– Hát akkor mi a probléma?

– A probléma az – mondtam –, hogy ez neked egészen mást jelent, mint nekem.

– Hát... – Jacob még jobban megszorította a kezem. – Ez már hadd legyen az én gondom, oké?

– Oké – mormogtam. – Csak aztán ne feledkezz el róla, miben maradtunk.

– Nem fogok. Most aztán sikerült kibiztosítanom a kézigránátot, mi? – nevetett, és oldalba bökött.

Égnek emeltem a szemem. Ha viccet akar csinálni az egészből, joga van hozzá. Egy percig csöndesen nevetgélt, miközben rózsaszín ujjbegye szórakozottan mintákat rajzolgatott a kezem oldalára.

– De fura ez a sebhelyed! – mondta hirtelen, és maga felé fordította a kezemet, hogy közelebbről szemügyre vegye. – Mi történt?

Szabad kezének mutatóujja végigkövette a hosszú, ezüstös, félhold alakú heget, amely már alig látszott sápadt bőrömön. Összevontam a szemöldököm.

– Ugye, nem gondolod komolyan, hogy minden egyes sebhelyemről meg tudom mondani, hogy szereztem?

Vártam, hogy az emlék telibe talál – hogy fölszakítja bennem azt a tátongó ürességet. De mint oly gyakran, Jacob közelsége most is egyben tartott.

– Ez hideg – mormolta, és gyöngéden megnyomta ujjával azt a helyet, ahol James annak idején belém mart.

Ebben a pillanatban Mike tántorgott elő a mosdóból, hamuszín arccal, verítékben úszva. Rémesen nézett ki.

– Ó, jaj, Mike! – mondtam döbbenten.

– Nem bánnátok, ha korábban lelépnénk? – suttogta.

– Nem, hát persze, hogy nem. – Kihúztam a kezem Jacobéból, és odaléptem Mike-hoz, hogy

támogassam. Úgy tűnt, alig áll a lában.

– Betett a film? – kérdezte Jacob gonoszul. Mike sötét pillantást vetett rá.

– Igazság szerint semmit nem láttam belőle – motyogta. – Már akkor hányingerem volt, mikor még el sem kezdődött.

– De hát miért nem szóltál? – korholtam, miközben a kijárat felé támolyogtunk.

– Azt reméltem, majd elmúlik – felelte.

– Egy pillanat! – mondta Jacob, amikor az ajtóhoz értünk. Gyors léptekkel visszament a büfépulthoz.

– Kaphatnék egy üres kukoricás vödröt? – kérdezte a büféslánytól. Az egy pillantást vetett Mike-ra, aztán Jacob kezébe nyomta a papírvödröt.

– Gyorsan vigyétek ki innen, jó? – könyörgött. Nyilván neki kellene föltakarítania Mike után a padlót.

Kivontattam Mike-ot a hűvös, nyirkos levegőre. Mélyeket lélegzett. Jacob ott haladt közvetlenül mögöttünk. Segített Mike-nak bemászni az autó hátsó ülésére, aztán szigorú pillantással a kezébe nyomta a papírvödröt.

– Leszel szíves...?! – mindössze ennyit mondott. Letekertük az ablakot, hadd áradjon be a fagyos levegő, hátha jót tesz Mike-nak. Átfontam a karommal a lábamat, hogy ne fázzak annyira.

– Már megint fázol? – kérdezte Jacob, és még mielőtt felelhettem volna, átfogta a vállam.

– Miért, te nem? Megrázta a fejét.

– Hát akkor te alighanem lázas lehetsz – morogtam. Majd' megfagytam. Megtapintottam Jacob homlokát: tűzforró volt.

– Te jó ég, Jacob, neked lázad van!

– Semmi bajom. – Vállat vont. – Remekül érzem magam. Rosszalló képet vágtam, és újra megtapintottam a homlokát.

A bőre szinte égette az ujjamat.

– Jéghideg a kezed – panaszolta.

– Igen, lehet, hogy tényleg csak hozzám képest vagy olyan forró – hagytam rá.

Mike felnyögött a hátsó ülésen, és a vödörbe hányt. Elfintorodtam, remélve, hogy az én gyomrom nem fordul fel a hangtól és a szagtól. Jacob aggodalmasan nézett hátra, nem mocskolják-e be kedves autóját.

Az út visszafelé hosszabbnak tűnt.

Jacob csöndes volt, elgondolkodó. A karját ott hagyta a vállamon, és olyan meleg volt, hogy szinte jólesett az ablakon beáradó, hideg szél.

Kibámultam a szélvédőn, és közben gyötört a bűntudat.

Mocsok dolog, hogy bátorítom Jacobot. Színtiszta önzés. Nem számít, hogy megpróbáltam világosan értésére adni, mi a helyzet velem. Ha még mindig azt reméli, hogy idővel többet érzek majd iránta puszta barátságnál, akkor nem beszéltem elég világosan.

Hogyan tudnám úgy elmagyarázni neki, hogy meg is értse? Hogy én nem vagyok semmi egyéb, csak egy üres héj? Mint egy lakatlan ház, amelyet lebontásra ítéltek – hónapokon keresztül teljesen üres voltam. Most valamivel jobb állapotban leledzem. Az utcai szobát egy kicsit kipofozták. De ez volt minden – csak egy egészen kis részlet változott meg. Márpedig Jacob ennél többet érdemelt – sokkal jobbat, mint egy egyszobás úgy-ahogy helyrepofozott, hámló vakolatú romházat. Márpedig akármennyi időt és fáradságot pazarol rám, én már soha többé nem kerülök használható állapotba.

De azért tudtam, elég önző vagyok, hogy ennek ellenére se küldjem el Jacobot magamtól: annál sokkal nagyobb szükségem van rá. Talán ha egész világosan értésére adnám, mi is velem a helyzet, akkor észbe kapna és faképnél hagyna. De a puszta gondolatba is beleborzongtam, mire Jacob szorosabban magához húzott.

Mike-ot hazaszállítottam Suburbanestül, Jacob pedig mögöttünk jött a Rabbittal, hogy utána

engem is hazavigyen. Jacob egész úton nagyon csöndes volt. Vajon neki is ugyanaz jár a fejében, mint nekem? Talán éppen most gondolja meg magát...

– Meghívnám magamat hozzátok, mert úgyis korábban értünk haza – mondta, amikor beállt a Rabbittal a furgonom mellé. – De lehet, hogy mégiscsak igazad volt azzal a lázzal. Kezdem magamat egy kicsit... furán érezni.

– Jaj, ne, nehogy már te is! Hazavigyelek?

– Nem, dehogy! – Megrázta a fejét, és összevont szemöldökkel töprengett. – Nem érzem rosszul magam. Csak... furcsán. Ha úgy alakul, majd félreállok az út szélére.

– De ugye, azonnal fölhívsz, amint hazaértél? – aggodalmaskodtam.

– Persze, persze... – A homlokát ráncolva maga elé bámult a sötétségbe, és az ajkát harapdálta.

Kinyitottam az ajtót, hogy kiszálljak, de Jacob könnyedén megragadta a csuklómat, és visszatartott. Megint éreztem, milyen forró a bőre az enyémhez képest.

– Mi a baj, Jake? – kérdeztem.

– Van valami, Bella, amit el akarok mondani neked... csak attól félek, nagyon csöpögősen hangzik.

Fölsóhajtottam. Szóval ott folytatjuk, ahol a moziban abbahagytuk.

– Ki vele!

– Csak arról van szó, hogy tudom, sokszor nagyon boldogtalan vagy. És lehet, hogy ez nem sokat segít rajtad, de szeretném, ha tudnád, hogy én mindig itt vagyok, ha szükséged van rám. Soha nem hagylak cserben... megígérem, hogy mindig számíthatsz rám. Fúj, ez tényleg elég csöpögősen hangzik. De azért ugye, tudod, hogy így van? Hogy soha, de soha nem okoznék fájdalmat neked?

– Igen, Jake, tudom. És én már eddig is számítottam rád, nagyon is, valószínűleg sokkal jobban, mint hiszed.

A mosoly úgy ragyogott föl Jake arcán, ahogy a kelő nap borítja lángba a felhőket, és én legszívesebben leharaptam volna a nyelvem. Minden szavam igaz volt, és mégis, jobban tettem volna, ha hazudok. A teljes igazsággal csak fájdalmat okoznék neki, mert az igazság az, hogy egy bizonyos helyzetben én cserbenhagynám.

Jacob arcán furcsa kifejezés suhant át.

– Azt hiszem, tényleg jobb lesz, ha most hazamegyek – mondta. Gyorsan kikászálódtam a kocsiból.

– Hívj fel! – kiáltottam utána, miközben elhajtott. Figyeltem, ahogy távolodott, és úgy láttam, legalább az autót

biztosan uralja. Aztán csak bámultam az üres utcát, amikor eltűnt, és engem is enyhe rosszullét kerülgetett, de nem fizikai okokból.

Annyira szerettem volna, ha Jacob Black az öcsémnek születik, vér szerinti testvéremnek, hogy jogom legyen számítani rá, és mégse gyötörjön olyan lelkifurdalás, mint most. Isten a tanúm, soha nem akartam kihasználni Jacobot, de ha ennyire bánt a bűntudat, az azt jelenti, hogy mégiscsak ezt teszem.

És még kevésbé akartam, hogy belém szeressen. Egy dolgot alaposan megtanultam – és ez a tudás átitatott a csontom velejéig, a fejem búbjától a sarkamig, üres mellkasom legmélyéig –, hogy a szerelem hatalmat ad a másiknak, hogy összetörjön.

Engem pedig összetörtek, és már soha többet nem leszek ép.

De Jacobra mégis szükségem volt, mint valami kábítószerre. Már túlságosan hosszú ideje támaszkodtam rá, mint valami mankóra, és máris jobban belekeveredtem ebbe a kapcsolatba, mint ahogy valaha is akartam még valakivel. Már most nem bírom elviselni, hogy fájdalmat okozzak neki, de közben mégis kénytelen vagyok. Ő azt reméli, idővel és türelemmel megváltoztatja az érzéseimet, én pedig hiába tudom, mekkora tévedés ez, azt is tudom mekkorát téved, engedni fogom, hogy megpróbálja.

Ő a legjobb barátom. Mindig szeretni fogom, és ez soha, de soha nem lesz elég.

Bementem a házba, leültem a telefon mellé, és a körmömet rágtam.

– Már vége is a filmnek? – kérdezte Charlie meglepetten, amikor beléptem. Ott kuporgott a padlón, alig egylépésnyire a tévétől. Izgalmas meccs lehetett.

– Mike rosszul lett – magyaráztam. – A gyomrára ment az influenza.

– És te jól vagy?

– Egyelőre jól érzem magam – mondtam bizonytalanul. Könnyen lehet, hogy én is elkaptam Mike-tól a vírust.

Nekidőltem a mosogatónak, a kezem ügyében a telefon, és megpróbáltam türelmesen várni. Eszembe jutott, milyen furcsa képet vágott Jacob, mielőtt elhajtott, és türelmetlenül dobolni kezdtem az ujjammal a mosogatón. Ragaszkodnom kellett volna hozzá, hogy én vigyem haza...

Figyeltem az órát, ahogy a percek egyre teltek. Már tíz perce... Már tizenöt... Tizenöt perc alatt még én is odaérek La Pushba, márpedig Jacob gyorsabban vezet, mint én. Tizennyolc. Fölvettem a kagylót, és tárcsáztam.

Hosszan kicsöngött. Billy talán már alszik. Vagy én tárcsáztam félre. Megpróbáltam újra.

A nyolcadik csengetésnél, amikor már éppen le akartam tenni a kagylót, Billy fölvette.

– Halló? – A hangja óvatos, mint aki rossz hírre számít.

– Billy, én vagyok az, Bella! Jake hazaért már? Kábé húsz perccel ezelőtt indult el.

– Itthon van – felelte Billy fakó hangon.

– Úgy beszéltük meg, hogy felhív – bosszankodtam. – Nem érezte jól magát, amikor elindult, és én aggódtam.

– Igen, rosszul volt... azért nem hívott. Még most sem érzi jól magát – mondta Billy kimérten. Gondoltam, azért ilyen, mert szeretne már visszamenni Jacobhoz.

– Szóljatok, ha segítségre van szükségetek – ajánlkoztam. – Bármikor átszaladhatok. – Az járt a fejemben, hogy Billy a kerekes székéhez van kötve, és Jacob kénytelen egyedül gondoskodni magáról.

– Nem, nem – vágta rá Billy gyorsan. – Elboldogulunk. Te csak maradj ott, ahol vagy!

Majdhogynem gorombán hangzott.

– Oké – egyeztem bele kelletlenül.

– Viszlát, Bella!

Azzal a vonal megszakadt.

– Viszlát – motyogtam.

Hát legalább szerencsésen hazaérkezett. Fura, de ettől egyáltalán nem lettem nyugodtabb. Aggodalommal telten vánszorogtam föl a lépcsőn. Talán holnap, munka előtt mégiscsak beugrom hozzájuk megnézni, hogy van Jacob. Vihetnék nekik levest – kell legyen itthon valahol egy doboz Campbell levesünk...

Másnap reggelre azonban módosult a terv. Korán felébredtem – az órám fél ötöt mutatott –, lélekszakadva rohantam a fürdőszobába. Charlie fél órával később talált rám, a padlón hevertem, és az arcomat a fürdőkád hideg pereméhez szorítottam. Charlie alaposan megszemlélt.

– Gyomorinfluenza – állapította meg végül.

– Igen – nyöszörögtem.

– Tudok valamit segíteni? – kérdezte.

– Hívd fel Newtonékat kérlek! – krákogtam – és szólj nekik, hogy nekem is az a bajom, mint Mike-nak, úgyhogy ma nem tudok bemenni dolgozni. És hogy sajnálom.

– Persze, semmi gond – nyugtatott meg Charlie.

A nap hátralévő részét a fürdőszoba padlóján töltöttem, közben egy-két órára el is aludtam, egy gombócba gyűrt törülközővel a fejem alatt. Charlie azt állította, be kell mennie dolgozni, de gyanítom, csak egy használható mosdóra vágyott. Hagyott mellettem egy pohár vizet a padlón, nehogy kiszáradjak.

Arra ébredtem, hogy hazajött. A szobámban már sötét volt – vagyis időközben beesteledett. Charlie feljött a lépcsőn.

– Még élsz?

– Ahogy vesszük – feleltem.

– Szükséged van valamire?

– Nem, kösz.

Kis ideig tétovázott, nem tudván mit kezdeni a helyzettel.

– Hát akkor... – mondta, és visszatrappolt a konyhába. Néhány perccel később hallottam, hogy cseng a telefon.

Charlie halkan beszélt valakivel néhány másodpercig, aztán letette a kagylót.

– Mike már jobban van! – kiáltott fel nekem.

Nagyszerű. Mike-on úgy nagyjából nyolc órával előbb tört ki a nyavalya, mint rajtam. Vagyis még nyolc órám van hátra.

A gondolattól felfordult a gyomrom – felhúzódzkodtam, hogy a vécécsésze fölé tudjak hajolni.

Aztán újra elaludtam, fejemet a törülközőre hajtva, de az ágyamban ébredtem, és odakinn már világosodott. Nem emlékeztem, hogyan kerültem vissza az ágyba: valószínűleg Charlie vihetett be a szobámba. És a pohár vizet is ő tehette az éjjeliszekrényre. A torkom száraz volt, szinte porzott. Mohón nyeldestem a vizet, bár egy kicsit állott íze lett az éjszaka során.

Lassan föltápászkodtam, óvatosan, nehogy újra rám törjön a hányinger. Harmatgyönge voltam, a szám íze borzasztó, de a gyomrommal már nem volt semmi baj. Az órára pillantottam.

Letelt az én huszonnégy órám is.

Azért nem akartam elbízni magam, és reggelire nem ettem mást, csak sós kekszet. Charlie láthatóan megkönnyebbült, hogy semmi bajom.

Amint nagyjából biztosra vehettem, hogy a mai napot már nem a fürdőszoba kövén töltöm, felhívtam Jacobot.

Ezúttal ő vette föl a telefont, de rögtön tudtam, hogy még nincs túl a nyavalyán.

– Halló – szólt bele megtört, rekedtes hangon. – Jaj, Jake! – nyögtem fel. – Borzasztó a hangod!

– Borzasztóan is érzem magam – suttogta.

– Ez is miattam van, mert elhívtalak magammal a moziba. Annyira sajnálom!

– Én örülök, hogy elmentem. – Még mindig suttogott. – Ne tégy szemrehányást magadnak! Nem a te hibád.

– Nemsokára jobban leszel – vigasztaltam. – Ma reggel, amikor felébredtem, már kutya bajom sem volt.

– Beteg voltál? – kérdezte Jacob tompán.

– Igen, én is elkaptam a gyomorinfluenzát. De már jól vagyok.

– Hála istennek – felelte színtelen hangon.

– Úgyhogy pár órán belül biztosan te is jobban leszel – biztattam.

– Nem hiszem, hogy ugyanaz lenne a bajom, mint neked. – Olyan halkan beszélt, hogy alig hallottam.

– Nem gyomorinfluenzád van? – kérdeztem zavartan.

– Nem. Ez valami más.

– De akkor mi nincs rendben veled?

– Semmi nincs rendben – suttogta. – Minden porcikám fáj. A hangjából sugárzó fájdalom szinte tapintható volt.

– Mit tehetek érted, Jake? Vigyek neked valamit?

– Nem, semmit. Különben sem jöhetsz ide – mondta kurtán. Eszembe jutott, hogy Billy is ugyanezt mondta tegnap este.

– Bármilyen vírust szedtél is össze, azt már eddig is volt alkalmam elkapni – emlékeztettem.
Úgy tett, mintha nem is hallotta volna.
– Felhívlak, amint lehet. Majd szólok, mikor jöhetsz megint.
– De Jacob...
– Most mennem kell – szakított félbe kurtán.
– Hívj majd fel, ha jobban leszel.
– Jó – hagyta rám, de volt valami furcsa keserűség a hangjában.
Egy pillanatig hallgatott. Vártam, hogy elköszönjön, de úgy tűnt, ő is vár valamire.
– Hát akkor viszlát – mondtam végül.
– Majd hívlak – ígérte újra.
– Rendben... Viszlát, Jacob!
– Bella – suttogta a nevemet, aztán letette a kagylót.

10. A TISZTÁS

De Jacob nem telefonált.

Amikor először hívtam fel, Billy vette fel a kagylót, és azt mondta, Jacobnak még ágyban kellett maradnia. Megkockáztatva, hogy okvetetlenkedőnek tart, megkérdeztem, elvitte-e orvoshoz. Billy azt felelte, igen, de magam sem tudtam, miért, nem hittem neki. A következő két napban többször is telefonáltam, de soha nem vette fel senki.

Szombaton úgy döntöttem, odamegyek és megnézem, mi van vele, és nem érdekel, hogy a kutya se hívott. De a kis piros házban nem találtam senkit. Ettől megrémültem: Jacob talán annyira beteg, hogy kórházba kellett szállítani? Hazafelé megálltam a kórháznál, de a recepciós nővér azt mondta, színét se látták se Jacobnak, se Billynek.

Amint Charlie hazaért, megkértem, hívja fel Harry Clearwatert. Idegesen várakoztam, amíg Charlie öreg barátjával fecsegett: úgy éreztem, már egy örökkévalóság óta dumálnak, és Jacob még csak szóba sem került. Úgy vettem ki a beszélgetésükből, hogy Harry került kórházba... valami kivizsgálásra a szívével kapcsolatban. Charlie homloka sűrű ráncokba szaladt az aggodalomtól, de Harry alighanem elviccelte a dolgot, mert a végén már Charlie is nevetett. Csak ezután kezdett kérdezősködni Jacobról, de nem lettem okosabb, mert Charlie csak hümmögött, és időnként annyit mondott: „Aha.” A mosogató szélén zongoráztam, míg csak Charlie rá nem tette a kezét az enyémre, hogy elhallgattasson.

Végül letette a telefont, és felém fordult.

– Harry szerint valami baj volt a telefonvonallal, azért nem tudtad elérni őket. Billy elvitte Jacobot az ottani orvoshoz, és úgy néz ki, hogy mirigyláza van. Nagyon kimerült, és Billy azt mondja, nem szabad látogatni.

– Nem szabad látogatni? – hitetlenkedtem. Charlie fölvonta az egyik szemöldökét.

– Nehogy beállíts hívatlanul, Bells! Billy tudja a legjobban, mire van szüksége Jacobnak. Ne félj, rövidesen úgyis rendbe jön, és megint itt fog lábatlankodni! Csak egy kicsit legyél türelemmel!

Nem feszegettem tovább a kérdést, Charlie sokkal jobban aggódott Harryért, mint Jacobért. Nem akartam a magam gondjával nyaggatni, inkább egyenesen fölmentem a szobámba, és bekapcsoltam a számítógépemet. Kerestem a neten egy egészségügyi oldalt, és bepötyögtem a keresőbe: mirigyláz.

Annyit tudtam csak róla, hogy csókolózás útján lehet elkapni, de Jake-kel nyilván nem ez volt a helyzet. Gyorsan végigfutottam a tüneteken – a láz kétségkívül stimmelt, de a többi nem. Szó sem volt rettenetes torokfájásról, se kimerültségről, se fejfájásról, legalábbis addig nem, amíg Jake haza nem ért a moziból: mielőtt elváltunk, még azt állította, „kutya baja”. Ilyen hirtelen tört volna ki rajta a betegség? Az internetes cikkből úgy tűnt, mintha általában a torok– meg a fejfájás jelentkezne először.

Bámultam a számítógén képernyőjét, és közben azon morfondíroztam, miért csinálom ezt,

miért vagyok ilyen... gyanakvó? Miért nem akarom elhinni, amit Billy állít? Mi oka lenne rá, hogy hazudjon Harrynak?

Valószínűleg egyszerűen csak bolond vagyok. Aggódom Jacobért, de ha egészen őszinte akarok lenni, leginkább attól félek, hogy sokáig nem találkozhatok vele... és ezért vagyok ilyen ideges.

Átfutottam a cikk hátralévő részét, hátha van még benne valami érdekes. Amikor odáig jutottam, hogy a mirigyláz több mint egy hónapig is eltarthat, megálltam az olvasásban, és leesett az állam.

Egy hónapig?

Az nem létezik, hogy Billy ilyen hosszú ideig ragaszkodjon a látogatási tilalomhoz. Hát persze, hogy nem! Jake beleőrül, ha kénytelen egy hónapig az ágyat nyomni, és nincs senki, akivel beszélgethet.

És különben is, mitől tart Billy? A cikk szerint, aki elkapta a mirigylázat, annak óvakodnia kell minden fizikai erőfeszítéstől, de azt egy árva szóval sem említi, hogy tilos lenne látogatni. A mirigyláz csak mérsékelten ragályos.

Adok Billynek egy hetet, aztán odamegyek, ha tetszik neki, ha nem. És akkor még nagylelkű voltam...

Egy hét nagyon hosszú idő. Szerdán már úgy éreztem, nem érem meg a szombatot.

Amikor úgy döntöttem, hogy egy hétig békében hagyom őket, még nem hittem komolyan, hogy Jacob hajlandó lesz alávetni magát Billy rendszabályainak. Mindennap, amint hazaértem, rohantam a telefonhoz, hogy jött-e üzenetem. De soha nem jött.

Háromszor is megszegtem az önmagamnak tett ígéretemet, és felhívtam Jacobot, de a vonal még mindig rendetlenkedett.

Túl sok időt töltöttem odahaza, és túlságosan egyedül voltam. Jacob nélkül, a megemelkedett adrenalinszintem és a figyelemelterelő elfoglaltságaim nélkül kezdett alattomban visszatérni mindaz, amit elfojtottam magamban. Visszatért a rémálmom, s megint úgy éreztem, sosem ébredek fel belőle. Csak azt a rettenetes ürességet érzékeltem – az idő egyik felében az erdőben bolyongtam, a másodikban a páfránytengerben, de az a fehér ház már nem volt sehol. Néha Sam Uley is feltűnt az erdőben, megint engem lesett. Én viszont ügyet sem vetettem rá – nem nyugtatott meg a jelenléte, nem éreztem magam kevésbé magányosnak tőle. Nem óvott meg tőle, hogy éjszakáról éjszakára a saját sikoltozásomra ébredjek.

A mellkasomban tátongó üresség rosszabb volt, mint valaha. Korábban már azt hittem, sikerült megbirkóznom vele, de most megint állandóan azon kaptam magam, hogy összegörnyedek, szorosan átkarolom magamat, és levegő után kapkodok.

Nem boldogultam egyedül.

Mérhetetlenül megkönnyebbültem, amikor reggel felébredtem – a saját sikoltozásomra, persze –, és rájöttem, hogy szombat van, azaz ma felhívhatom Jacobot. És ha a telefon még mindig nem működik, akkor egyszerűen lemegyek La Pushba. Akárhogy is, a mai nap jobb lesz, mint az elmúlt, magányos hét.

Tárcsáztam, de nem is igazán reméltem, hogy fölveszik. Teljesen váratlanul ért, amikor a második csöngetés után Billy beleszólt.

– Tessék!

– Végre megjavult a telefon! Szia, Billy! Én vagyok az, Bella! Csak érdeklődni szeretnék, hogy van Jacob? Fogadhat már látogatókat? Arra gondoltam, esetleg beugranék...

– Sajnálom, Bella – szakított félbe Billy, és nekem az villant az eszembe, hátha éppen tévét néz, annyira szórakozott volt a hangja. – Jacob nincs itthon.

– Aha. – Beletelt egy másodpercbe, míg ezt felfogtam. – Szóval már jobban van?

– Iiigen... – Billy mintha egy pillanattal tovább habozott volna a kelleténél, mielőtt válaszolt. – Kiderült, hogy mégse mirigyláza volt. Csak valami vírus...

– Ó! Na és... hol van most?

– Bevitte kocsival pár barátját Port Angelesbe, azt hiszem, valami kétrészes filmet akarnak megnézni. Egész nap nem lesz itthon.

– Hát... nagy kő esett le a szívemről. Annyira aggódtam! Örülök, hogy már elég jól van hozzá, hogy császkálni tudjon... – csacsogtam, de a hangom még a saját fülemnek is borzasztó hamisan csengett.

Szóval Jacob jobban van, de ahhoz még sincs elég jól, hogy engem felhívjon. Elment valahová a barátaival... Én meg itthon ülök, és óráról órára jobban hiányzik nekem. Magányos vagyok, aggódom, unatkozom... üresnek érzem magam – és most még elhagyatottnak is, mert rá kellett jönnöm: kettőnk közül csak én szenvedek attól, hogy egy hete nem láttuk egymást.

– Valamilyen konkrét ügyben kerested? – kérdezte Billy udvariasan.

– Nem, nem igazán.

– Hát akkor majd megmondom neki, hogy hívtad – ígérte Billy. – Szia, Bella!

– Szia – feleltem, de Billy már letette.

Egy pillanatig csak álltam, a telefonnal a kezemben.

Ettől tartottam – Jacob, úgy látszik, mégiscsak meggondolta magát. Alighanem épp megfogadja a tanácsomat, és nem vesztegeti többé az idejét olyasvalakire, aki nem tudja viszonozni az érzéseit. Ereztem, hogy minden vér kifut az arcomból.

– Valami baj van? – kérdezte Charlie lefelé jövet a lépcsőn.

– Nem – hazudtam, és leraktam a kagylót. – Billy azt mondja, Jacob jobban van. Mégse mirigyláza volt. Úgyhogy ez jó hír.

– Ő jön ide, vagy te mész hozzájuk? – Charlie szórakozottan kutatott ennivaló után a hűtőben.

– Egyik sem – vallottam be. – Elment valahová a barátaival. Charlie végül mégiscsak észrevette a hangomon, hogy valami nincs rendben. Riadtan pillantott föl, a keze mozdulatlanná dermedt a fóliás szeletelt sajt körül.

– Nem korai még egy kicsit ebédelni? – kérdeztem, olyan könnyedén, ahogy csak bírtam, hogy eltereljem magamról a figyelmét.

– De igen. Csak keresek valami ehetőt, amit magammal vihetek a folyóhoz...

– Csak nem horgászni mész?

– Hát, Harry hívott az előbb... és ma véletlenül nem esik az eső. – Egy rakás kaját halmozott fel a pulton, de aztán, mint akinek épp leesik a tantusz, azt kérdezte: – Akarod, hogy itthon maradjak veled? Most, hogy Jacob elment otthonról...

– Menj csak nyugodtan, apu – mondtam a lehető legközömbösebb hangon. – A halak jobban harapnak szép időben.

Látszott az arcán, hogy habozik. Félt egyedül hagyni, hátha megint erőt vesz rajtam a búskomorság.

– De komolyan, apu! Azt hiszem, felhívom Jessicát – füllentettem gyorsan. Sokkal szívesebben maradok egyedül, mint hogy Charlie egész nap itt lábatlankodjon, és aggodalmasan lessé minden mozdulatomat. – Hétfőn dogát írunk matekból. Rám fér egy kis segítség.

Ez történetesen igaz volt. Csakhogy kénytelen leszek meglenni Jessica segítsége nélkül.

– Jó ötlet. Úgyis túl sok időt töltöttélJacobbal, a barátaid még azt hiszik a végén, hogy egészen megfeledkeztél róluk.

Mosolyogva bólintottam. Mintha bizony törődnék vele, mit gondol a többi barátom...

Charlie már indulni készült, de hirtelen visszafordult.

– Figyelj, ugye itt tanultok? Vagy Jessicánál?

– Persze, hol máshol?

– Csak azért kérdezem, mert szeretném, ha megígérnéd, hogy az erdőnek a közelébe se mentek! Tudod, egyszer már mondtam neked...

Annyira szétszórt voltam, hogy beletelt egy percbe, amíg felfogtam, miről beszél.

– Már megint az a medve?

Charlie bólintott, és a homlokát ráncolta.

– Egy turista eltűnt, az erdészek kora reggel megtalálták a sátrát, de a fickónak nyoma veszett. És valami hatalmas állat lábnyomát látták a sátor körül... persze, lehet, hogy az állat csak később jött oda, mert megszimatolta az ennivalót... Mindenesetre most mindenfelé csapdákat helyeztek ki...

– Aha... – mondtam szórakozottan. Nem igazán figyeltem Charlie-ra: sokkal jobban nyugtalanított a gondolat, hogy Jacob nem akar látni többet, mint az, hogy esetleg fölfal egy medve.

Örültem, hogy Charlie gyorsan elhúzott, és nem várta meg, hogy felhívjam Jessicát, legalább ezt nem kellett megjátszanom. Mindenesetre látványosan odakészítettem a tankönyveimet a konyhaasztalra, mintha a táskámba készülnék bepakolni: ez valószínűleg túlzás volt, és ha Charlie nem siet annyira a halaihoz, biztosan gyanút is fog.

Amíg Charlie otthon volt, lekötött, hogy elfoglaltnak mutatkozzam előtte. Csak akkor kólintott fejbe a felismerés, milyen kegyetlenül üres nap elébe nézek, amikor az ablakból láttam, ahogy elhajt. Két percig csak álltam, tompán bámultam a konyhai telefont – az istennek sem akart megszólalni –, ennyi elég is volt, hogy eldöntsem: nem maradok otthon aznap. Végiggondoltam, mihez kezdhetek.

Jessicát egészen biztosan nem fogom felhívni. Amennyire meg tudtam ítélni, Jessica átállt a sötét oldalra.

Nem mehettem La Pushba, hogy elhozzam a motoromat – pedig csábító gondolat volt, csakhogy akadt egy kis probléma: szükség esetén ki visz be az ügyeletre?

Vagy pedig... a térkép és az iránytű ott van a furgonban. Úgy véltem, többé-kevésbé elég jól megértettem a használatukat, és nem fogok eltévedni. Ma talán kizárhatok két további útvonalat, és akkor ennyivel előbbre leszünk, ha Jacob végre kegyeskedik megtisztelni a társaságával. Arra gondolni sem akartam, hogy mennyi idő múlva lesz ez. Ha bekövetkezik egyáltalán...

Egy kurta pillanatra belém hasított a bűntudat, mit szólna Charlie, ha tudná, mire készülök, de gyorsan elhessegettem. Egyszerűen képtelen voltam a házban maradni.

Pár perc múlva már ott döcögtem az ismerős dűlőúton, amely nem vezetett igazából sehová. Az ablakokat letekertem, és olyan gyorsan hajtottam, amennyire a járgányomtól telt – próbáltam élvezni az arcomba csapó szelet. Felhős nap volt, de nem esett – Forksban az ilyet nevezik ragyogó időnek.

Jacob nélkül sokkal tovább tartott minden. Leparkoltam a szokásos helyen, de aztán még jó negyedóráig tanulmányoztam az iránytű mutatóját és a már meglehetősen megviselt térkép jelzéseit. Amikor nagyjából biztos voltam benne, hogy megtaláltam a megfelelő vonalakat, elindultam befelé a rengetegbe.

Az erdőben csak úgy pezsgett az élet, az állatok élvezték a szép időt. És mégis, hiába csicseregtek és károgtak a madarak, hiába zümmögtek hangosan a bogarak a fejem körül, hiába szaladt el időnként egy-egy mezei pocok a bokrok között, az erdő ma ijesztőbbnek tűnt, mint máskor: a legutóbbi rémálmomra emlékeztetett. Leginkább azért, mert most egyedül voltam, hiányzott Jacob gondtalan fütyörészése, és a nedves földön cuppogó léptei zaja.

És minél beljebb hatoltam a fák közé, annál jobban nőtt bennem a nyugtalanság. Egyre nehezebben lélegeztem, nem azért, mert kifulladtam, hanem mert újra azzal az ostoba ürességgel bajlódtam a mellkasomban. Szorosan átfogtam a karommal a felsőtestemet, és megpróbáltam kitiltani a fájdalmat a gondolataim közül. Legszívesebben visszafordultam volna, de bosszantott a tudat, hogy akkor a mai erőfeszítéseim kárba vesznek.

Ahogy caplattam tovább, a lépteim ritmusa elzsibbasztotta az agyamat, és a fájdalom is eltompult bennem. Végül a lélegzetem is egyenletesebbé vált, és most már örültem, hogy nem fordultam vissza. Kezdtem belejönni a kószálásba ezeken az úttalan utakon: éreztem, hogy

gyorsabban haladok, mint korábban.

Még annál is sokkal gyorsabban, mint gondoltam volna. Úgy véltem, olyan négy mérföldet tehettem meg, és egyáltalán nem számítottam rá, hogy már a tisztás közelében járhatok. így aztán teljesen elképedtem, amikor egyszer csak kiléptem két összehajló juharfaág alacsony boltíve alól – áttörtem a páfrányok mellmagasságig érő falán –, és ott álltam a tisztáson!

Az a bizonyos tisztás volt, ebben egy pillanatig sem kételkedtem. Nem létezik még egy, amelyik ilyen szimmetrikus lenne. Tökéletes kör alakú volt, mintha valaki szántszándékkal úgy szaggatta volna ki a fákat, hogy a helyükön hibátlan kört alkosson, és az irtásnak semmi nyoma ne maradjon a hullámzó fűben. Kelet felől hallottam a patak csöndes csobogását.

Most, hogy nem sütött a nap, nem nyújtott olyan lenyűgöző látványt, de most is gyönyörű volt, nyugodt és békés. Ebben az évszakban nem nyíltak a vadvirágok, csak a magas fű hullámzott az enyhe szélben, mint egy tó felszíne.

Ugyanaz a hely volt... és mégsem találtam meg itt, amit kerestem.

A csalódás csaknem ugyanolyan gyorsan jött, mint a felismerés, hogy ez az a hely. Térdre roskadva kapkodtam levegő után.

Mi értelme lett volna továbbmenni? Semmi nem maradt itt abból a régi, verőfényes napból. Semmi, csak az emléke. Bármikor felidézhettem, ha akartam, feltéve, hogy elviselem a vele járó fájdalmat – azt a fájdalmat, ami most is rám tört, és amitől kővé dermedtem. Ha ő nincs itt velem, nincs semmi különös ebben a helyben, a világon semmi! Magam sem tudtam, miben is reménykedtem voltaképpen, mit fogok itt érezni, de a tisztáson nem volt semmi, az égvilágon semmi különleges, pontosan ugyanolyan volt itt, mint bárhol másutt. Pontosan úgy, mint a rémálmaimban. Szédülni kezdtem a felismeréstől.

De legalább egyedül jöttem ide. Hálát adtam a sorsnak, mert mi lett volna, ha Jacobbal együtt találjuk meg a tisztást? Előtte nem titkolhattam volna el, milyen mélységes szakadékba zuhanok. Hogy magyaráztam volna meg, miért hullok darabjaimra, miért kell összegömbölyödnöm, nehogy ez az üresség szétszaggasson? Mennyivel jobb így, hogy nem lát senki!

És legalább arra sem kellett magyarázatot adnom senkinek, miért akarok olyan hamar elmenni innen. Jacob nyilván azt várná, ha már ennyi energiát fektettünk a nyavalyás tisztás felkutatásába, akkor valamivel több időt akarok itt tölteni pár másodpercnél. Pedig én máris menekültem volna, csak előbb még erőt kellett gyűjtenem, hogy fölegyenesedjek. Túl sok fájdalom lüktetett ezen a kihalt helyen – ha kell, négykézláb is elkúszom innét!

Milyen szerencse, hogy egyedül vagyok!

Egyedül. Komor elégedettséggel ismételgettem magamban ezt a szót, miközben a kínzó fájdalom ellenére erőt vettem magamon, és felálltam. Pontosan ugyanebben a pillanatban a tisztás északi oldalán, úgy harminclépésnyire tőlem, egy alak lépett ki a fák közül.

Egyetlen másodperc alatt érzések szédítő sokasága zúdult rám. Az első a meglepetés volt: ezt a helyet messze elkerüli a turistaösvény, és nem számítottam rá, hogy lesz itt még valaki rajtam kívül. Aztán, ahogy jobban szemügyre vettem azt a valakit, láttam, milyen mozdulatlanul áll, és milyen sápadt – villámként hasított belém a remény. De azonnal könyörtelenül el is fojtottam, és rögvest a csalódás keserűségén próbáltam erőt venni, mert pillantásom továbbsiklott a mozdulatlan alak fekete hajára, majd az arcára – nem az volt, amelyet annyira szerettem volna látni. A következő érzés a félelem volt: mert bár nem a sóvárgott, vágyott, elveszített arc volt, de emlékeztetett valakire, s azt is tudtam: nem holmi közönséges, eltévedt turista.

És végül, a felismerés.

– Laurent! – kiáltottam meglepődve.

Nyilván őrültség volt így reagálnom Laurent felbukkanására. Sokkal jobban teszem, ha maradok a félelemnél.

Amikor először találkoztunk, Laurent még James gyülekezetéhez tartozott. Igaz, ő nem vett

részt a vadászatban – abban, amelyikben én voltam az űzött vad –, de csak azért nem, mert félt: az övénél hatalmasabb család védelme alatt álltam. Ha nem így lett volna, mindjárt másként áll a helyzet – minden különösebb lelkifurdalás nélkül elfogyasztott volna vacsorára. Azóta nyilván megváltozott, hiszen éppen azért ment Alaszkába, hogy ott egy másik civilizált gyülekezethez csatlakozzék, egy másik családhoz, amelynek tagjai erkölcsi okokból nem hajlandók embervért inni. Egy másik családhoz, amely ugyanolyan volt, mint... – megtiltottam magamnak, hogy akárcsak gondolatban is kimondjam a nevet.

Igen, a félelem sokkal logikusabb lett volna ebben a helyzetben, de én mindössze mérhetetlen elégedettséget éreztem. A tisztás újra varázslatos hellyé változott. Ez a varázslat sötétebb fajtából való volt, mint amit reméltem, de mégiscsak varázslat volt. Megvolt hát a kapcsolat, amit kerestem. A bizonyíték, bármilyen közvetett is, hogy – valahol, ugyanabban a világban, amelyikben én élek – ő is létezik.

Meghökkentett, hogy Laurent semmit sem változott tavaly óta. De hát ez csak afféle ostoba, emberi gondolat, korholtam magam – ugyan, miért kellett volna változnia? És mégis, volt rajta valami... De hogy mi, azt nem tudtam volna megmondani.

– Bella? – Laurent még nálam is meglepettebbnek tűnt.

– Hát nem felejtettél el? – mosolyogtam. Nevetséges, mennyire boldoggá tesz, hogy egy vámpír emlékszik a nevemre.

Laurent elvigyorodott.

– Nem számítottam rá, hogy itt találllak. Elgondolkodó képpel elindult felém.

– Talán inkább fordítva, nem? Én itt élek. Azt hittem, elmentél Alaszkába.

Megállt úgy tízlépésnyire tőlem, félrebillentett fejjel. Ezer éve nem láttam ennyire gyönyörű arcot, mint az övé. Furcsa, mohó megkönnyebbüléssel tanulmányoztam a vonásait. Végre valaki, aki előtt nem kell színlelnem – valaki, aki már úgyis tud mindent, amit soha nem mondhatok el senkinek.

– Igen – bólintott. – Csakugyan elmentem Alaszkába. De mégsem számítottam rá, hogy... Amikor Cullenék házát üresen találtam, azt hittem, elköltöztek.

– Aha... – Az ajkamba haraptam, mert ettől a névtől megsajdult bennem az űr. Beletelt pár másodpercbe, amíg összeszedtem magam. Laurent kíváncsi szemmel méregetett, és várt.

– Tényleg elköltöztek – mondtam végül, amikor végre meg bírtam szólalni.

– Hmmm – mormolta. – Csodálkozom, hogy téged nem vittek magukkal. Hiszen te afféle házi kedvencük voltál, nem igaz? – Ártatlanul nézett rám, láthatólag nem akart ezzel a kérdéssel megbántani.

Fanyarul elmosolyodtam.

– Igen, valami olyasmi...

És ebben a pillanatban rájöttem, miért olyan furcsa, hogy Laurent ugyanolyan, mint egy éve – túlságosan is ugyanolyan! Attól fogva, hogy Carlisle-tól megtudtuk, Laurent Tanya családjához csatlakozott, úgy gondoltam rá – mármint ha gondoltam egyáltalán, ami nem túl gyakran történt meg –, mint akinek ugyanolyan aranyszínű szeme van, mint... – összerándultam, de rákényszerítettem magam, hogy kimondjam magamban azt a nevet –, mint Cullenéknek. Mint minden jó vámpírnak.

Önkéntelenül hátráltam egy lépést. Furcsa, sötétvörös szemek követték a mozdulataimat.

– Na és gyakran meglátogatnak? – kérdezte még mindig könnyedén, de közben közelebb hajolt hozzám.

– Hazudj! – suttogta az a gyönyörű, bársonyos hang az emlékezetemből.

Összerezzentem, amikor meghallottam a hangot, pedig hát nem volt ebben semmi meglepő. Elvégre az elképzelhető legnagyobb veszélyben forogtam. A motorozás ehhez képest ártalmatlan játszadozás csupán.

Azt tettem, amit a hang parancsolt.

– Elég gyakran. – Igyekeztem könnyedén, nyugodtan beszélni. – Persze én hosszabbnak

érzem az időt két találkozás közt, mint ők. Hiszen nekik olyan könnyen elkalandozik a figyelmük... – kezdtem összevissza fecsegni. Alig bírtam leállítani magam.

– Hmmm... – dünnyögte Laurent kétkedve. – A háznak olyan szaga volt, mintha már jó ideje üresen állna...

– Próbálj egy kicsit ügyesebben hazudni, Bella! – nógatott a hang.

Megpróbáltam.

– Majd megemlítem Carlisle-nak, hogy benéztél hozzájuk. Sajnálni fogja, hogy nem találtad otthon. – Aztán úgy tettem, mintha egy pillanatra elgondolkodnék. – De talán jobb lenne, ha... Edwardnak nem mondanám el, hogy itt jártál... – Csak nagy nehezen sikerült kimondanom a nevét, és amikor kimondtam, eltorzult az arcom, s ezzel alighanem el is árultam magam. – Tudod, milyen indulatos... gondolom, még emlékszel rá! És még mindig nem sikerült elfelejtenie azt a James-ügyet. – Égnek emeltem a szemem, és megvetően legyintettem, mintha az a dolog James-szel valamikor a ködös, távoli múltban történt volna, de a hangom kissé hisztérikusan csengett. Azon töprengtem, vajon Laurent is észrevette-e.

– Tényleg? – Laurent udvariasan ugyan, de kételkedett. Röviden válaszoltam, nehogy a hangom elárulja, mennyire félek.

– Bizony.

Laurent, mintha csak véletlenül tenné, oldalt lépett, és végigjártatta a szemét a kis tisztáson. Nem kerülte el a figyelmemet, hogy ezzel a lépéssel hozzám is közelebb került. A fejemben a hang halk morgással reagált erre a mozdulatra.

– Na és hogy állnak a dolgok Denaliban? Ugye, most Tányáékkal élsz? Carlisle-tól tudom... – kérdeztem elvékonyodó hangon.

Ezen elgondolkodott egy pillanatig.

– Tanyát nagyon kedvelem – mondta lágyan. – És a húgát, Irinát, még nála is jobban... Korábban soha nem maradtam ilyen sokáig egy helyben, és nagyon élveztem a dolog előnyeit, az újdonságát... De a szabályaikat nagyon nehéz betartani... Csodálom is, hogy akad köztük, aki ilyen sokáig kibírja. – Cinkosan rám mosolygott. – Én néha csalni szoktam.

Torkomon akadt a szó. A lábam magától hátrálni kezdett, de amikor az a vörös szempár odavillant, kővé dermedtem.

– Hát... – dadogtam elhalóan. – Ezzel Jaspernek is akadtak problémái.

– Ne moccanj! – suttogta a hang. Megpróbáltam engedelmeskedni, de nem volt könnyű: szinte ellenállhatatlan vágy fogott el, hogy elrohanjak.

– Tényleg? – kérdezte Laurent érdeklődve. – Ezért mentek el innét?

– Nem – feleltem becsületesen. – Jasper odahaza elég óvatos.

– Azt elhiszem – helyeselt Laurent. – Ott én is az vagyok. Újabb lépést tett felém – és nem véletlenül.

– No és Victoriával sikerült találkoznotok? – kérdeztem elfulladva, kétségbeesetten igyekezve elterelni valamivel a figyelmét. Ez volt az első kérdés, ami eszembe jutott, és amint kimondtam, meg is bántam. Victoria annak idején együtt vadászott rám Jamesszel, aztán nyoma veszett – ha valakire, hát őrá biztosan nem akartam gondolni éppen ebben a pillanatban.

De Laurent megtorpant a kérdésem hallatán.

– Igen – felelte, és szemlátomást tétovázott, hogy megtegye-e a következő lépést. – Ami azt illeti, igazából az ő kedvéért vagyok itt. – Grimaszt vágott. – Nem fog örülni ennek a dolognak...

– Milyen dolognak? – kérdeztem mohó kíváncsisággal, hogy folytatásra ösztökéljem. Laurent elfordította rólam a pillantását, valahová a fák közé bámult. Kihasználtam, hogy nem figyel rám, és óvatosan hátrább araszoltam.

Újra rám nézett, és elmosolyodott – olyan lett az arca, mint valami fekete hajú angyalé.

– Hát annak, hogy én öltelek meg – mormolta behízelgően. Megtántorodtam. A fejemben örvénylő vad morgástól nem hallottam szinte semmit.

– Pedig ezt a feladatot magának tartogatta – folytatta Laurent dévajul. – Egy kicsit, hogy is mondjam... neheztel rád, Bella!

– Énrám? – nyüszítettem. Laurent kuncogva csóválta a fejét.

– Tudom, nekem is egy kicsit gyerekesnek tűnik... De hát James a társa volt, és a te Edwardod ölte meg.

Még most, a halál küszöbén is úgy hasított belém ez a név, mint a fűrész éle.

Laurent ebből semmit sem vett észre.

– Victoria úgy vélte, helyesebb, ha téged öl meg bosszúból, nem pedig Edwardot. Tudod, szemet szemért, társat társért. Engem arra kért, szimatoljam ki, mi a helyzet, hogy úgy mondjam. Ki gondolta volna, hogy ilyen könnyű lesz megtalálni téged? Lehet, hogy Victoria hiába szomjazik bosszúra, mert nem jelenthetsz valami sokat a barátodnak, ha itt hagyott védtelenül.

Újabb ütés, újabb kés hatol a mellkasomba.

Laurent kissé felém dőlt, én pedig botladozva hátráltam,

– De valószínűleg dühös lesz rám. – Laurent a homlokát ráncolta.

– Akkor nem várhatnánk meg, amíg ő is ideér? – fuldokoltam. Laurent huncutul nevetgélt.

– Tudod, Bella, rossz pillanatban akadtál az utamba. Ide nem Victoria kedvéért jöttem. Most éppen vadászok. Majd szomjan halok, neked pedig egyszerűen... ínycsiklandó illatod van!

Laurent elismerő pillantást vetett rám, mintha közlendőjét bóknak szánta volna.

– Fenyegesd meg! – parancsolta a gyönyörű érzékcsalódás, és a hangja egészen eltorzult a rettegéstől.

– Rá fog jönni, hogy te tetted – suttogtam engedelmesen. – Ezt nem úszod meg szárazon.

– Miért is ne úsznám? – Laurent még szélesebben mosolygott. Körülnézett a kis tisztáson. – A szagot elmossa a következő eső. A holttestedet pedig nem fogják megtalálni – egyszerűen eltűntnek nyilvánítanak, mint oly sok mindenkit előtted. Semmi oka nem lesz Edwardodnak éppen rám gyanakodni, mármint ha egyáltalán fontos vagy neki annyira, hogy megpróbálja kideríteni, mi történt veled. De hidd el nekem, Bella, én egyáltalán nem haragszom rád. Egyszerűen csak szomjas vagyok!

– Könyörögj neki! – könyörgött nekem a képzelt hang.

– Kérlek! – ziháltam.

Laurent barátságos arccal csóválta a fejét.

– Próbáld egy kicsit más szemszögből nézni a dolgot, Bella! Nagy szerencséd van, hogy én találtam rád.

– Szerencsém? – ismételtem értetlenül, hátrafelé botladozva. Laurent követett, kecsesen és hajlékonyan, mint valami ragadozó.

– Igen – erősítette meg. – Én nagyon gyorsan végzek veled. Semmit sem fogsz érezni, ígérem. Persze Victoriának ezt nem fogom bevallani, majd hazudok valamit, hogy megbékítsem. De ha tudnád, ő mit művelne veled, Bella... – Lassan, szinte undorral csóválta a fejét. – Esküszöm, ha tudnád, hálás lennél nekem!

Elborzadva meredtem rá.

A szél Laurent felé libbentette a hajam, s ő beleszimatolt a levegőbe.

– Ínycsiklandó – ismételte mélyen belélegezve.

Minden izmomat megfeszítve vártam az ugrását, kancsalítani kezdtem, ahogy megpróbáltam elhúzódni, miközben Edward őrjöngő kiáltása tompán visszhangzott az agyam mélyén. Edward – a név kitört a köréje emelt falak közül –, Edward, Edward, Edward. Most már mindegy, úgyis mindjárt meghalok. Most már nyugodtan gondolhatok rá. Edward, szeretlek!

Összeszűkült szemmel figyeltem, ahogy Laurent hirtelen megmerevedik szimatolás közben, és gyorsan oldalra kapja a fejét. Nem mertem levenni róla a szemem, bár aligha volt szüksége arra, hogy elterelje a figyelmemet, vagy trükkhöz folyamodjon azért, hogy utolérjen és

legyűrjön. Még csak megkönnyebbülést sem éreztem, annyira meglepődtem, amikor hirtelen hátrálni kezdett.

– Nem tudom elhinni – mondta olyan halkan, hogy jóformán nem is hallottam.

Erre már nekem is muszáj volt odanéznem. Végigpásztáztam a tisztást, minek köszönhetem, hogy nyertem néhány másodpercnyi életet. Semmit sem láttam, és a pillantásom visszarebbent Laurentre, aki immár egyre gyorsabban hátrált, és az erdőt vizslatta.

És ekkor én is észrevettem: óriási, fekete alak vált ki a fák közül, hangtalanul, mint egy árnyék, és határozott léptekkel a vámpír felé tartott. Hatalmas volt – magas, mint egy ló, de zömökebb, és sokkal izmosabb. Hosszúkás pofájában a felső ajak vad grimaszban húzódott hátra, fölfedve hegyes metszőfogait. Torkából vészjósló morgás tört elő, mint valami hosszan elnyúló mennydörgés.

A medve... Csakhogy ez nem medve, az biztos. És mégis, ez a gigantikus, fekete szörnyeteg nem lehetett más, mint amelyik akkora pánikot keltett a környéken. Messziről mindenki medvének nézte volna: mi másnak lenne ilyen óriási, ilyen elképesztően erős teste?

Bárcsak én is messziről látnám! Ehelyett itt üget el hangtalanul mellettem...

– Ne moccanj! – suttogta Edward hangja.

Rámeredtem a szörnyetegre, de az agyam megbénult a rémülettől, amikor megpróbáltam valamilyen nevet találni rá. Volt valami határozottan kutyaszerű a formájában, meg abban is, ahogy mozgott. Kővé dermedve az iszonyattól, mindössze egyetlen lehetőség jutott az eszembe. De az nem létezik... hihetetlen, hogy egy farkas megnőhet ekkorára!

Az állat torkából újabb szörnyű morgás tört föl, én pedig megreszkettem a hangjától.

Laurent az erdő széle felé hátrált. Halálos ijedtemben is értetlenkedtem kicsit. Miért hátrál Laurent? Ez a farkas elképesztően nagy, de hát mégis csak egy állat. Mi félnivalója van egy vámpírnak bármilyen állattól? Márpedig Laurent félt. A szeme, akárcsak az enyém, elborzadva tágult ki.

És mintha csak választ akarnának adni a kérdésemre, az óriás farkas hirtelen nem volt többé egyedül. Mindkét oldalán egy-egy másik, gigászi méretű bestia ügetett hangtalanul a tisztásra. Az egyik sötétszürke volt, a másik barna, valamivel alacsonyabbak, mint az első. A szürke mindössze néhány lépésnyire tőlem lépett ki az erdőből, és szemét Laurentre szegezte.

Mielőtt igazán fölfoghattam volna, mit látok, két újabb farkas érkezett: együtt V-alakot formáztak, mint a vonuló vadludak. A bozótból utolsóként kitörő rozsdaszínű szörnyeteg olyan közel haladt el mellettem, hogy akár meg is érinthettem volna.

Önkéntelenül felszisszentem és hátrébb ugrottam – sikerült megint a legostobábban reagálnom. Aztán csak vártam, hogy a farkasok rám támadjanak, hiszen én jóval gyöngébb és könnyebben megszerezhető zsákmány vagyok Laurentnél. Az is átfutott az agyamon, hogy jó lenne, ha Laurent mégsem adná fel ilyen könnyen, és szétverné a falkát – hiszen neki mi sem lenne könnyebb. Ha jobban meggondolom, a két alternatíva közül majdnem biztosan az a rosszabb, ha egy csapat farkas tép széjjel.

A hozzám legközelebb álló – a vörösesbarna – meghallhatta, ahogy zihálva beszívtam a levegőt, mert futólag felém fordult.

A szeme sötét volt, majdnem fekete. Mélyen ülő szeme túl értelmesnek tűnt ahhoz, hogy egy vadállaté legyen.

A farkas pillantásáról hirtelen újra eszembe jutott Jacob – és megint csak hálát adtam a sorsnak. Hála Istennek, hogy egyedül vagyok itt, ezen a mesebeli, szörnyetegekkel teli tisztáson. Legalább Jacob megússza. Legalább az ő halála nem az én lelkemen szárad.

Aztán a falka vezére újra felmordult, mire a rozsdaszínű farkas hirtelen elfordította a fejét, és újra Laurentre figyelt.

Laurent leplezetlen rémülettel meredt a szörnyfarkasok falkájára. A megdöbbenését még csak értettem. De szinte elkábultam a meglepetéstől, amikor azt láttam, hogy sarkon fordul, és eltűnik a fák közt.

Elmenekült!

A farkasok azonnal utánavetették magukat, néhány hatalmas szökkenéssel átszelték a tisztást, és közben olyan hangosan morogtak és csattogtatták a fogukat, hogy ösztönösen befogtam a fülemet. A hang azonban váratlan gyorsasággal elhallgatott, ahogy az állatok eltűntek a fák közt.

És én újra egyedül voltam a tisztáson.

A térdem megbicsaklott, lerogytam a földre, a tenyeremre támaszkodtam, és a torkomban feltörni készült a zokogás.

Tudtam, hogy el kell tűnnöm innen, méghozzá azonnal. Vajon meddig üldözik a farkasok Laurentet, mielőtt visszafordulnának, és utánam vetnék magukat? No és ha Laurent mégiscsak szembeszáll velük? Ha ő lesz az, aki visszajön, és megkeres?

Mégsem bírtam cselekedni: kezem-lábam reszketett, képtelen voltam talpra állni.

Az agyam mintha megbénult volna, semmit nem éreztem a félelmen, borzalmon és értetlenségen kívül. Sehogy sem fogtam fel azt, aminek az előbb a szemtanúja voltam.

Egy vámpír nem futamodik meg egy csomó nagyra nőtt kutya elől. Ugyan mi kárt tehetnének az ő gránitkemény bőrében?

Ami pedig a farkasokat illeti, az lett volna a természetes, ha nagy ívben elkerülik Laurentet. Még ha megszokták is, hogy semmitől nem kell félniük, mert olyan hatalmasra nőttek, mi értelme üldözőbe venni egy vámpírt? Nem hinném, hogy Laurent jéghideg, márvány teste étvágygerjesztő lett volna számukra. De akkor miért hagytak veszendőbe menni egy olyan melegvérű és gyönge zsákmányt, mint én?

Akárhogy törtem a fejem, nem tudtam megfejteni a rejtélyt.

Hideg szélroham tört a tisztásra, és a fű úgy hullámzott, mintha valami mozogna benne.

Föltápászkodtam, és hátrálni kezdtem, bár a szél ártalmatlanul söpört el mellettem. Aztán sarkon fordultam, és a pániktól botladozva berohantam a fák közé.

A következő néhány óra rettenetes volt. Háromszor annyi időmbe tellett kikeveredni a fák közül, mint előtte eljutni a tisztásra. Eleinte nem is törődtem vele, merre haladok, csak arra bírtam gondolni, mi elől menekülök. Mire Összeszedtem magam annyira, hogy eszembe jutott az iránytű, már mélyen benn jártam az ismeretien, fenyegető erdőben. A kezem úgy reszketett, hogy le kellett tennem az iránytűt a sáros földre, így tudtam leolvasni, mit mutat. Pár percenként megálltam, letettem, és ellenőriztem, hogy még mindig északnyugat felé haladok-e. A halkan zizzenő levelek ismeretlen lények mozgásáról árulkodtak, a susogást néha elnyomta a nedves talajon cuppanó lépteim zaja.

Egy szajkó rikoltott, hátraszökkentem, egyenesen egy csomó sűrűn álló, fiatal lucfenyő közé. Felhorzsoltam a karom, a hajam pedig összeragadt a gyantától. Amikor egy mókus rohant föl hirtelen a közelemben egy kanadai fenyőre, olyan hangosan sikoltottam fel, hogy az még a saját fülemet is sértette. Aztán végre világosságot láttam magam előtt a fák közt. Kiértem egy elhagyatott földútra, úgy egy mérföldnyire délre attól a helytől, ahol a furgont hagytam. Bármilyen kimerült is voltam, futva tettem meg az utat odáig. Mire sikerült valahogy bemásznom a kocsiba, már újra zokogtam. Vadul lenyomtam mind a két ajtózárat, mielőtt beletúrtam a zsebembe a slusszkulcsért. Felhördült a motor, és ezt a hangot most megnyugtatóan józannak és hétköznapinak éreztem. A lehető leggyorsabban az országút felé igyekeztem.

Mire hazaértem, kicsit megnyugodtam, de azért még mindig romokban voltam. Charlie szolgálati autója ott állt a felhajtón – eddig észre se vettem, hogy ilyen késő́re jár. Az ég már szürkült.

– Bella, te vagy az? – kérdezte Charlie, amikor becsaptam magam mögött a ajtót, és sietősen kulcsra zártam.

– Igen, én – feleltem elcsukló hangon.

– Hol voltál? – Charlie vészjósló arccal bukkant elő a konyhából.

Egy pillanatig haboztam. Nyilván felhívta Stanley-éket, úgyhogy jobb, ha megmondom az igazat.

– Kirándultam – vallottam be. Charlie szeme összeszűkült.

– Nem arról volt szó, hogy Jessicáékhoz mész?

– Valahogy nem volt ma kedvem matekozni. Charlie összefonta a karját a mellén.

– Azt hittem, megbeszéltük, hogy nem mész az erdőbe!

– Igen, tudom. Ne aggódj, soha többé a közelébe sem megyek – ígértem vacogva.

Charlie csak most vett úgy istenigazában szemügyre. És nekem is csak most jutott eszembe, mennyit kúsztam-másztam ma a földön: biztosan rémesen festek.

– Mi történt? – kérdezte Charlie.

Megint úgy döntöttem, az lesz a legjobb, ha elmondom az igazságot, vagy legalábbis egy részét. Túlságosan fel voltam dúlva ahhoz, hogy megpróbáljam megjátszani, mintha egy eseménytelen délutánt töltöttem volna a növény– és állatvilág tanulmányozásával, vagy más efféle ártalmatlan tevékenységgel.

– Láttam a medvét! – Megpróbáltam higgadtan beszélni, de a hangom elvékonyodott és remegett. – De igazából nem is medve, inkább valamiféle farkas. És öt volt belőlük. Egy nagy fekete, egy szürke, egy rozsdabarna...

Charlie szeme kitágult a rettenettől. Gyorsan odalépett hozzám, és megragadta a vállamat.

– Jól vagy?

A fejem előrebiccent, erőtlenül bólintottam.

– Mondd el, mi történt pontosan?

– A farkasok ügyet se vetettek rám. De amikor már eltűntek, elrohantam, és egy csomószor elestem.

Charlie elengedte a vállamat, és átölelt. Egy hosszú pillanatig nem szólt egy szót sem.

– Farkasok... – mormolta aztán.

– Tessék?

– Az erdészek azt mondták, a lábnyomok alapján nem lehetett medve – de hát a farkasok nem nőnek meg ekkorára...

– Hát pedig ezek óriásiak voltak...

– Mit is mondtál, hány farkast láttál?

– Ötöt.

Charlie a fejét rázta, és nyugtalanul ráncolta a homlokát. Végül megszólalt, ellentmondást nem tűrő hangon:

– Nincs több kirándulás!

– Soha többé! – feleltem habozás nélkül.

Charlie felhívta az őrsöt, és bejelentette, mit láttam. Egy kicsit ködösítettem, amikor arról volt szó, pontosan hol is láttam a farkasokat – azt állítottam, az északra vezető ösvényen. Nem akartam, hogy apám megtudja, kifejezett tilalma ellenére milyen mélyen behatoltam az erdőbe, és még kevésbé akartam, hogy bárki is arrafelé kószáljon, ahol Laurent talán még mindig rám vadászik. A gondolattól is a rosszullét kerülgetett.

– Éhes vagy? – kérdezte Charlie, amikor letette a telefont.

A fejemet ráztam, pedig hát farkaséhesnek kellett volna lennem. Egész nap nem ettem.

– Csak fáradt vagyok – mondtam, és elindultam a lépcső felé.

– Hé, várj csak! – szólt utánam Charlie, és a hangja hirtelen megint gyanakvóvá vált. – Nem azt mondtad, hogy Jacob egész napra elment otthonról?

– Billy nekem ezt mondta – feleltem összezavarodva, mert nem értettem, hogy jön ez ide.

Charlie egy hosszú percig tanulmányozta az arcom, de úgy látszik, elégedett volt azzal, amit látott.

– Hmm...

– Miért? – Úgy tűnt, mintha arra célozna, hazudtam neki ma reggel. Mármint nemcsak

Jessicával és a matektanulással kapcsolatban.

– Csak azért kérdeztem, mert amikor beugrottam Harryért, láttam odalenn Jacobot: ott álldogált a vegyesbolt előtt pár barátjával. Odaköszöntem neki, de ő... hát, gondolom, biztosan nem vett észre. Éppen vitatkoztak valamin. Valahogy furcsa volt, mintha nyugtalankodna valamiért... És... olyan más volt. Az a gyerek percről percre magasabb lesz! Már megint nagyobb volt, mint amikor utoljára láttam!

– Nekem Billy azt mondta, Jake bement a haverjaival Port Angelesbe valami filmre. Biztosan vártak még valakire, azért álldogáltak ott.

– Aha... – Charlie bólintott, és elindult a konyha felé.

Én pedig csak álltam bambán. Miről vitatkozhatott Jacob a barátaival? Talán kérdőre vonta Embryt, miért lóg mostanában folyton Sammel? Talán ezért nem akart ma találkozni velem – ha ez azt jelenti, hogy tisztázta a dolgokat Embryvel, akkor örülök neki.

Mielőtt felmentem volna a szobámba, még egyszer ellenőriztem, jól bezártam-e az ajtót. Ostobaság, tudom. Mit használ a kulcsra zárt ajtó bármely szörnyeteg ellen, akivel ma délután találkoztam? Egyedül talán a kilincs jelenthetne némi nehézséget a farkasoknak, nem lévén fogásra alkalmas hüvelykujjuk. Ha pedig Laurent találna ide...

Vagy... Victoria.

Lefeküdtem az ágyamra, de annyira reszkettem, hogy alvásra még gondolni is reménytelen volt. Görcsösen összekuporodtam a takaróm alatt, és megpróbáltam szembenézni az ijesztő tényekkel.

Semmit sem tehetek. Minden óvintézkedés hiábavaló. Nem rejtőzhetek el sehová. Nincs ember, aki segíthetne rajtam.

De a helyzet még ennél is rosszabb, döbbentem rá szédülten. Mert mindez Charlie-ra éppúgy vonatkozik. Apámra, aki itt alszik egy szobával odébb, csak egy hajszálnyira a céltáblától, amelynek én vagyok a közepe. A szagomat követve eljutnak idáig, akár itt vagyok, akár nem.

Úgy rázott a hideg, hogy a fogam is összekoccant.

Hogy megnyugtassam magam, megpróbáltam elképzelni a lehetetlent: a hatalmas farkasok beérték Laurentet az erdőben, és darabokra tépték ezt a sebezhetetlen, halhatatlan lényt, mint bármely közönséges halandóval tették volna. Bármilyen képtelenség is volt ez a gondolat, azért megnyugtatott. Ha a farkasok elkapták, akkor nem tudja megmondani Victoriának, hogy egyedül vagyok. Ha nem tér vissza, Victoria talán azt gondolja majd, hogy még mindig Cullenék védelme alatt állok. Istenem, ha a farkasok tényleg győztesen kerülhetnének ki egy ilyen küzdelemből...

Az én jó vámpírjaim soha nem térnek vissza: de milyen megnyugtató volt elképzelni, hogy a rosszak is eltűnnek...

Szorosan lecsuktam a szemem, és vártam az öntudatlanságra – most az egyszer szinte vártam, hogy végre kezdetét vegye a rémálmom. Még mindig jobb, mint az a sápadt, gyönyörű arc, amely most a csukott szemhéjam mögött mosolygott rám.

Képzeletemben Victoria szeme fekete volt a szomjúságtól, és csak úgy ragyogott örömében, mert tudta, mi következik: ajka gyönyörteljesen húzódott vissza csillogó fogsoráról. Vörös haja szikrázott, mint a tűz, és kócos, összevissza fürtökben röpködött ádáz arca körül.

Laurent szavai visszhangzottak a fejemben: Ha tudnád, mit tenne veled...

Az öklömet a szájamra szorítottam, hogy visszafojtsam kitörni készülő sikolyomat.

11. A SZEKTA

Mindig meglepett, valahányszor arra nyitottam ki reggel a szemem, hogy már világosodik, és én túléltem egy újabb éjszakát. A meglepetés múltával a szívem vadul kezdett verni, a tenyerem izzadt, és mindaddig nem kaptam rendesen levegőt, amíg meg nem győződtem róla, hogy Charlie is életben van.

Ő is aggódott – látnia kellett, hogyan rezzenek össze minden erősebb zajra, vagy hogy

hirtelen, minden ok nélkül halálsápadt leszek. Időnként kérdezett tőlem ezt-azt. Úgy tűnt, megváltozott viselkedésemet annak tulajdonítja, hogy Jacob továbbra sem mutatkozik.

Az állandó rettegés rendszerint elterelte a figyelmemet a tényről, hogy megint eltelt egy hét, és Jacob még mindig nem hívott fel. De valahányszor képes voltam a normális, hétköznapi életemre összpontosítani – mármint ha az életem normálisnak nevezhető –, ez mindig fölzaklatott.

Borzasztóan hiányzott.

Már akkor is elég pocsék volt egyedül lenni, amikor még nem voltam félőrült az aggodalomtól. Most viszont jobban vágyakoztam Jacob gondtalan nevetésére és ragályos, széles mosolyára, mint valaha. Szükségem volt a házilag összeeszkábált garázs józan biztonságára és Jacob kezének melegére, amint átfogja az én jéghideg ujjaimat.

Hétfőn majdnem biztosra vettem, hogy hívni fog. Ha tényleg jutott valamire Embryvel, biztos el akarja nekem mesélni. Győzködtem magam, hogy a barátja miatt érzett aggodalom foglalja le minden figyelmét, és nem azért nem keres, mert nem akar látni többé.

Kedden felhívtam, de nem vették föl a telefont. Lehet, hogy még mindig baj van a vonallal? Vagy Billy beszerzett egy hívóazonosítót?

Szerdán félóránként telefonáltam, egészen éjjel tizenegyig, olyan kétségbeesetten vágyódtam rá, hogy halljam Jacob meleg hangját.

Csütörtökön egy jó óra hosszat ültem a kocsimban a házunk előtt, kezemben a slusszkulccsal – az ajtózárakat gondosan benyomtam. Vitatkoztam magammal, próbáltam valami ürügyet találni, hogy leszaladhassak La Pushba, de végül is nem bírtam megtenni.

Laurent mostanra nyilván visszatért Victoriához. Ha lemennék La Pushba, ezzel megkockáztatnám, hogy valamelyikük a nyomomba szegődik, és odáig követ. Mi van, ha akkor érnek utol, amikor Jake is ott van a közelben? Bármennyire is fájt, tudtam, hogy Jacob jobban jár, ha elkerül. így nagyobb biztonságban van.

Már az is elég szörnyű, hogy nincs egy épkézláb ötletem, hogyan lehetne Charlie biztonságban. A legvalószínűbb, hogy éjszaka akarnak elkapni, de vajon mivel tudnám rávenni apámat, hogy ne töltse otthon az éjszakákat? Ha elmondanám neki az igazat, alighanem becsukatna a bolondok házába. Ezt éppenséggel el tudnám viselni – talán még örülnék is neki –, ha ez azt jelentené, hogy ő biztonságban van. Victoria először mindenképpen otthon keresne. Talán ha itt talál, akkor beéri velem. Talán akkor, ha velem végzett, elmenne, és nem bántaná Charlie-t.

Tehát nem menekülhetek el innét. És ha mégis megpróbálnám, ugyan hová mehetnék? Renée-hez? Megborzongtam a gondolattól, hogy sötét, halálos árnyékomat magammal vonszoljam anyám biztonságos, napsütötte világába. Semmiképpen nem tenném ki Renée-t ilyen veszélynek...

Az idegesség lassanként lyukat rágott a gyomromba. Ha ez így megy tovább, gondoltam, csupa lyuk leszek...

Aznap este Charlie megint felhívta Harryt a kedvemért, hogy megkérdezze, nem hallotta-e, hogy Blackék elutaztak volna valahová. Harry közölte, hogy Billy ott volt a tanácsülésen szerda este, és egy szóval sem említette, hogy el akarnának utazni. Charlie is arra intett, hogy ne járjak Blackék nyakára – Jacob majd felhív, ha lesz rá ideje.

Péntek délután éppen hazafelé hajtottam az iskolából, amikor hirtelen bevillant, mi ez az egész.

Az utat már ismertem, mint a tenyeremet, nem kellett rá figyelnem, az agyamat elzsongította a motor bömbölése, aggodalmaim elcsitultak, s ekkor a tudattalanom hirtelen előállt a megoldással, amin már jó ideje dolgozhatott anélkül, hogy én tudtam volna róla.

És már láttam is, milyen ostoba vagyok, hogy nem jöttem rá hamarabb. Igaz, annyi más miatt kellett aggódnom – bosszúszomjas vámpírok, mutáns óriásfarkasok, és egy szakadozott szélű lyuk a mellkasom közepében –, de ahogy egymás mellé helyeztem a bizonyítékokat, a

megfejtés zavarba ejtően nyilvánvaló volt.

Jacob kerül engem. Charlie azt mondja, furcsának találta, nyugtalannak... Billy kitérő válaszai, amiktől nem lettem okosabb.

Te jó ég, most már pontosan tudtam, mi történt Jacobbal!

Sam Uley tehet az egészről. Hiszen még a rémálmaim is erre próbáltak figyelmeztetni. Sam a hatalmába kerítette Jacobot. Bármi is történt a többi rezervátumbeü fiúval, az a valami most elérte Jacobot, és elrabolta tőlem a barátomat. Magába szippantotta ez a Sam-féle őrület.

Nem önszántából mondott le rólam, döbbentem rá mélységes megkönnyebbüléssel.

Otthagytam a furgont járó motorral a házunk előtt. Most mit csináljak? Megpróbáltam összevetni a fenyegető veszélyeket.

Ha lemegyek La Pushba Jacobhoz, megkockáztatom, hogy Victoria vagy Laurent éppen akkor talál rám, amikor vele vagyok.

Ha viszont nem megyek utána, Sam még inkább belerángatja rémületes bandájába, a többi kényszerűen csatlakozott tag közé. Ha nem cselekszem gyorsan, talán már késő lesz.

Eltelt egy hét, és eddig egyetlen vámpír sem jött értem. Egy hét éppen elegendő idő, hogy visszatérjenek, szóval, úgy látszik, mégsem vagyok olyan rettentően fontos nekik. Az a legvalószínűbb, amit már korábban is gondoltam: éjszaka akarnak megkeresni.

Sokkal kisebb az esély arra, hogy követnek La Pushba, viszont elég sanszos, hogy Sam miatt végleg elveszítem Jacobot.

Vállalom, hogy kiteszem magam az elhagyatott erdei úton leselkedő veszélynek. Hiszen nem puszta kíváncsiságból látogatom meg Jacobot, nemcsak azért, mert tudni szeretném, mi történt vele – hiszen már tudom. Feladatom van: meg kell mentenem. Beszélnem kell vele – sőt, talán meg is kell szöktetnem, ha szükséges. Egyszer láttam a Spektrumon egy műsort arról, hogyan segítenek valakinek, aki agymosáson esett át, hogy visszataláljon régi önmagához. Kell lennie valami gyógymódnak!

Úgy döntöttem, jobb, ha először Charlie-t hívom föl. Lehet, hogy a rendőrségnek is lesz egy-két szava ahhoz, ami odalenn, La Pushban folyik. Berohantam a házba, mert szerettem volna minél előbb indulni Jacobhoz.

Az őrsön maga Charlie vette föl a telefont.

– Itt Swan rendőrfőnök.

– Apu, én vagyok az, Bella!

– Mi baj van?

Már megint a legrosszabbtól tartott, de ezúttal nem vitatkoztam vele. Az én hangom is reszketett.

– Aggódom Jacob miatt.

– Miért? – kérdezte meglepetten. Azt hiszem, erre számított a legkevésbé.

– Azt hiszem... Azt hiszem, valami nincs rendjén odalenn a rezervátumban. Jacob mesélt nekem egy-két furcsaságot,– arról, mi történik ott a korabeli fiúkkal. És most ő is pontosan úgy viselkedik, mint azok a fiúk, és én meg vagyok ijedve.

– Miféle fura dologról mesélt? – kérdezte Charlie a hivatalos rendőrhangján. Ez jó jel: komolyan veszi, amit mondok.

– Először csak félt valamitől, aztán kerülni kezdett engem, és most... Félek, hogy csatlakozott ahhoz a lehetetlen bandához odalenn. Sam Uley bandájához.

– Sam Uley bandájához? – ismételte Charlie újra, meglepetten. – Aha.

Charlie megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Azt hiszem, valamit félreérthettél, Bells! Sam Uley nagyszerű kölyök. Vagyis hát már nem kölyök, hanem felnőtt férfi. De azért még most is olyan rendes a szüleivel, hogy le a kalappal előtte. Hallanád, Billy hogy beszél róla! A rezervátumbeli fiatalokkal meg egyszerűen csodákat művel. Ő volt az, aki... – Charlie hirtelen elharapta a szót, de sejtettem, hogy arra az éjszakára akart utalni, amikor elvesztem az erdőben. Gyorsan közbevágtam:

– Apu, ez egyáltalán nem így van! Jacob fél tőle!

– Beszéltél erről Billyvel? – Ereztem, hogy most már nem vesz komolyan, csak megpróbál megnyugtatni. Attól a pillanattól fogva, hogy kiejtettem Sam nevét, hiába beszéltem neki.

– Billyt nem érdekli az egész.

– Hát akkor, Bella, biztos vagyok benne, hogy minden rendben van. Jacob végül is, gyerek még, összevissza fecsegett. Szerintem kutya baja. Végtére is nem töltheti veled a nap minden percét.

– Most nem énrólam van szó – erősködtem, de ezt a csatát már elveszítettem.

– Szerintem nem kellene ezen rágódnod. Billy ügyel, hogy Jacobbal minden rendben legyen.

– De Charlie... – határozottan nyafogósnak tűnt a hangom.

– Bells, ma tényleg sok a dolgom! Eltűnt két turista a tóhoz vezető úton – mondta Charlie aggodalmasan. – Ez a farkasprobléma kezd kezelhetetlenné válni...

Ez a hír egy pillanatra elterelte a figyelmemet Jacob dolgáról. Ami azt illeti, valósággal fejbe vágott. Hiszen a farkasok semmiképpen nem élhették túl, ha küzdelemre került sor köztük és Laurent között...

– Biztos, hogy farkasok voltak? – kérdeztem.

– Attól félek, igen, drágám. Ott voltak... – Egy pillanatig habozott. – Ott voltak megint azok a nyomok, és... most vért is találtunk.

– Ó! – Hát akkor a farkasok mégsem csaptak össze Laurenttel. Nyilván nem sikerült utolérniük, mert Laurent gyorsabban futott náluk. De miért? Aminek a tisztáson szemtanúja voltam, egyre furcsábbnak tűnt... és egyre érthetetlenebbnek.

– Figyelj, most már tényleg mennem kell. És Bella, ne aggódj Jake miatt! Biztosra veszem, hogy minden rendben van.

– Remek – feleltem kurtán és nyugtalanul, mert eszembe juttatta a másik, sürgősebb teendőmet. – Szia – mondtam, és letettem a kagylót.

Aztán egy hosszú percig csak bámultam a telefont. A fenébe is, döntöttem el végül, és tárcsáztam. Billy két csöngetés után felvette.

– Halló!

– Szia, Billy – mondtam majdnem gorombán. Aztán megpróbáltam barátságosabb hangot megütni. – Beszélhetnék Jake-kel?

– Jake nincs itthon. Nahát, micsoda meglepetés!

– Meg tudnád mondani, hol van?

– Elment valahová a barátaival... – felelte Billy óvatosan.

– Tényleg? Olyasvalakivel, akit ismerek? Talán Quillel? – korántsem csevegtem olyan könnyedén, mint terveztem.

– Nem – felelte Billy lassan. – Nem hiszem, hogy ma Quillel lenne.

Annál azért több eszem volt, hogy Sam nevét megemlítsem.

– Akkor talán Embryvel? – kérdeztem.

Billy erre már, úgy tűnt, könnyebb szívvel felel.

– Igen, Embryvel mentek el valahová.

Ennyi nekem elég is volt. Embry is közéjük tartozott.

– Na jó, megkérhetlek, hogy szóljál neki, amikor hazaért, hogy hívjon vissza?

– Persze, persze. Föltétlenül. – Azzal letette.

– Viszlát, Billy! – mormoltam a néma telefonba. Miközben La Pushba hajtottam, elhatároztam, hogy várni fogok.

Akár egész éjszaka ott ülök a házuk előtt, ha másképp nem megy. Akár az iskolából is lógok, ha kell. Jacob előbb-utóbb csak hazamegy, és akkor kénytelen lesz beszélni velem, ha akar, ha nem.

Annyira elfoglaltak a gondolataim, hogy félni is elfelejtettem az úton, s úgy tűnt, az egész

autózás nem tartott tovább néhány másodpercnél. Arra eszméltem, hogy az erdő ritkulni kezd, és tudtam, hogy rövidesen meglátom a rezervátum első házikóit.

És ekkor az út bal oldalán, háttal nekem, megpillantottam egy magas, baseballsapkás fiút, amint a rezervátum felé ballagott.

Egy pillanatra elakadt a lélegzetem: azt reméltem, ez egyszer mellém szegődött a szerencse, és belebotlottam Jacobba, anélkül, hogy különösebben keresnem kellett volna. De aztán láttam, hogy ez a fiú jóval erőteljesebb, mint Jacob, és a haja is rövid. Még hátulról is felismertem Quilt, bár magasabbnak tűnt, mint amikor utoljára láttam. Mi lehet ezekkel a quileute fiúkkal, hogy úgy nőnek, mint a bolondgomba? Talán kísérleteznek velük, és növekedést serkentő hormonnal tömik őket?

Átmentem az út túloldalára, és megálltam mellette. A közeledő furgon bömbölésére felnézett.

Quil arckifejezése meglepett, de még inkább megijesztett. Az arca komor volt, töprengő, a homloka ráncokba gyűrődött.

– Nahát, szia, Bella – üdvözölt tompa hangon.

– Szia, Quil... Jól vagy? Rosszkedvű pillantást vetett rám.

– Remekül...

– Elvihetlek valahová? – kérdeztem.

– Kösz, azt hiszem, az jó lenne – motyogta. Csoszogva megkerülte az autót, kinyitotta az ajtót, és bemászott.

– Hová vigyelek?

– A házunk az északi oldalon van, mindjárt a bolt mögött – közölte.

– Láttad ma Jacobot? – bukott ki belőlem a kérdés, jóformán még mielőtt Quil befejezte volna a mondatot.

Pillantásomat az arcára szegeztem, és mohón vártam a választ. Quil egy pillanatig kibámult a szélvédő üvegén, csak aztán felelt:

– Láttam, de csak messziről – mondta végül.

– Messziről? – visszhangoztam.

– Megpróbáltam követni őket. Embryvel volt. – Halkan beszélt, alig lehetett hallani a motor zúgásától. Közelebb hajoltam hozzá. – Tudom, hogy megláttak! De egyszerűen hátat fordítottak, és eltűntek a fák között. Gondolom, nem voltak egyedül. Sam meg az emberei ott lehettek valahol a közelben. Egy óra hosszat téblábolt itt az erdőben, és kiabáltam utánuk. Alig pár perccel azelőtt sikerült visszatalálnom az útra, hogy te jöttél.

– Szóval Samnak mégiscsak sikerült beszerveznie! – A szavak kissé eltorzulva buktak ki a számból, mert közben a fogamat csikorgattam.

Quil rám meredt.

– Te tudtál erről? Bólintottam.

– Jake elmondta... még azelőtt.

– Még azelőtt... – ismételte Quil, és felsóhajtott.

– Jacob is annyira a hatása alá került, mint a többiek?

– Egy pillanatra sem mozdul el Sam mellől! – Quil elfordult, és kiköpött a nyitott ablakon.

– És korábban... ő is került mindenkit? És zaklatottnak tűnt?

– Nem olyan hosszú ideig, mint a többiek – felelte Quil halkan és nyersen. – Talán csak egy napig. Aztán Sam rátette a kezét.

– Mit gondolsz, mi ez az egész? Drogot ad nekik, vagy mi?

– Nem tudom elképzelni Jacobról vagy Embryről, hogy ilyesmibe keveredjenek... de végtére is, mit tudom én? Mi más lehetne? És vajon az öregek miért nem aggódnak? – Megrázta a fejét, és most már az ő szemében is tisztán láttam a félelmet. – Tudom, hogy Jacob nem akart csatlakozni ehhez a... szektához. Nem értem, mitől változott meg ennyire. – Rémülten nézett rám. – *Nem akarom, hogy én legyek a következő!*

Most már az én szememben is megjelent a félelem, mintha csak Quil pillantását tükrözné. Már másodszor hallottam, hogy valaki szektaként emlegeti Sam bandáját. Összeborzongtam.

– Na és a szüleid? Ők talán tudnának segíteni. Quil fintorgott.

– Naná! A nagyapám is benne van a tanácsban, mint Jacob apja. Őszerinte Sam Uley valóságos istenáldása!

Egy hosszú pillanatig némán meredtünk egymásra. Már lenn jártunk La Pushban, és a furgonom csigalassúsággal haladt az elhagyatott országúton. Nem messze előttünk megpillantottam a rezervátum egyetlen boltját.

– Itt kiszállok – mondta Quil. – A házunk itt van mindjárt. -A bolt mögött álló kis faházak négyszöge felé intett. Kiálltam az útpadkára, és Quil kiugrott az autóból.

– Meg fogom várni Jacobot! – közöltem vele határozottan.

– Sok szerencsét! – Becsapta maga mögött az ajtót, és csoszogva, lehajtott fejjel, görnyedten megindult az úton.

Nagy ívben visszakanyarodtam, és elindultam arrafelé, amerre Blackék laktak, de Quil arca nem ment ki a fejemből. Attól fél, ő lesz a következő... Mi történik itt?

Leparkoltam Jacobék háza előtt, kikapcsoltam a motort, és letekertem az ablakot. Fülledt idő volt, állt a levegő. Föltettem a lábam a műszerfalra, és berendezkedtem a hosszas várakozásra.

A szemem sarkából valami mozgást észleltem. Oldalt fordultam és láttam, hogy Billy zavart képpel bámult rám az ablakból. Odaintettem, és erőltetetten rámosolyogtam, de nem moccantam.

Billy szeme résnyire szűkült, és visszaeresztette a függönyt.

Elhatároztam, hogy maradok, amíg Jacob meg nem jön, de nem bántam volna, ha addig is akad valami tennivalóm. Előkotortam egy tollat a táskám aljából, meg egy régi dolgozatomat, és firkálni kezdtem a lap másik oldalára.

Mindössze egyetlen sor rombuszt skicceltem fel, amikor valaki erőteljesen megkocogtatta a kocsim ajtaját.

Fölnéztem, arra számítva, hogy Billy az.

– Mit keresel itt, Bella? – sziszegte Jacob.

Csak bámultam, szólni sem tudtam a meglepetéstől. Jacob rettenetesen megváltozott, amíg nem láttam. Az első, amit észrevettem rajta, a haja volt – az a gyönyörű, hosszú haja egészen rövidre volt nyírva, fekete szaténként csillogott a koponyáján. Vonásai mintha megkeményedtek, feszesebbé váltak volna... idősebb lett. A nyaka és a válla is más volt, mint régen, vaskosabb. A keze, ahogy megragadta a kocsim ablakának peremét, irtóztatóan nagynak tűnt, az inak és az erek most még tisztábban látszottak rozsdaszínű bőre alatt. De nem is ezek a testi változások voltak igazán fontosak.

Az arca volt egészen más, mint régen, mintha nem is ugyanaz a fiú lett volna. Az a nyílt, barátságos mosoly ugyanúgy eltűnt róla, mint a hosszú haja, és sötét szemének melegsége valami haragos, komor, tépelődő kifejezésnek adta át a helyét. Első pillantásra is nyugtalanító volt. Az egész Jacob valahogy elsötétült – mintha kihunyt volna az én Napom.

– Jacob? – suttogtam.

Nem felelt, csak nézett rám ideges, haragos pillantással.

Aztán láttam, hogy nem vagyunk egyedül. Mögötte ott állt négy másik fiú is: mind a négyen magasak és rézbőrűek voltak, fekete hajuk rövidre vágva, mint Jacobé. Akár testvérek is lehettek volna – még Embryt sem tudtam megkülönböztetni a többi háromtól. Hasonlóságukat csak fokozta, hogy minden szempár ugyanazzal az ellenséges pillantással meredt rám.

Minden szempár – egyet kivéve. Sam, aki mindnyájuknál idősebb volt jó néhány évvel, leghátul állt, és nyugodt, magabiztos arccal nézett rám. Nagyot nyeltem, hogy visszatartsam a torkomon feltoluló dühöt. Szerettem volna rávetni magam. Nem, ennél sokkal többet szerettem volna. Bárcsak vad lennék és életveszélyes, olyasvalaki, akivel senki nem mer ujjat húzni! Olyasvalaki, akitől Sam Uley halálra rémül.

Vámpír akartam lenni.

Váratlanul tört rám ez a féktelen vágy, fullasztó erővel. Ez volt a legtilalmasabb minden vágyam közül – még most is, mikor csak merő gonoszságból szerettem volna vámpír lenni, csak azért, hogy fölébe kerekedjek egy ellenségemnek –, mert ez volt a legfájdalmasabb. Hisz ezt a lehetőséget mindörökre elveszítettem, bár kérdéses, volt-e rá valaha is esélyem. Nagy nehezen erőt vettem magamon, miközben mellkasomban tompán felsajdult az üresség.

– Mit keresel itt? – kérdezte Jacob, és egyre ellenségesebb lett, látván az arcomon tükröződő érzelmeket.

– Beszélni akarok veled – mondtam gyönge hangon. Megpróbáltam a helyzetre összpontosítani, de még mindig kóválygogtam, amiért tiltott vágyálmom kiszökött börtönéből, és beszabadult a tudatomba.

– Menj innen! –Jacob összeszorított foggal, gyilkos pillantással nézett rám. Még sose nézett így senkire, énrám a legkevésbé. Váratlan, szinte fizikai fájdalmat okozott, mintha tőrt döftek volna az agyamba..

– Négyszemközt! – sziszegtem, és a hangom most már határozottabb volt.

Jacob hátranézett, nem volt kétségem afelől, kit keres a pillantása. Mindannyian Samet lestek, ő mit szól a dologhoz.

Sam bólintott, és közben arcizma se rándult. Mondott valamit röviden egy számomra ismeretlen, lágy hangzású nyelven – nem volt sem francia, sem spanyol, de sejtettem, hogy alighanem quileute lehet. Aztán megfordult, és bement Jacobék házába. A többiek, Paul, Jared és Embry – gondolom, ők lehettek –, követték.

– Oké! – Most, hogy a többiek magunkra hagytak bennünket, Jacob már nem tűnt annyira dühösnek. Az arca egy kicsit nyugodtabb lett, de reménytelenebb is. A szája mintha állandóan lefelé görbült volna.

Mély lélegzetet vettem.

– Nyilván tudod, hogy mit akarok kérdezni. Nem felelt, csak nézett rám dacosan, keserűen.

Némán farkasszemet néztem vele. A csönd egyre tovább tartott. A fájdalom, amit az arcáról leolvastam, elvette a bátorságomat. Úgy éreztem, mintha hirtelen gombóc nőtt volna a torkomban.

– Nem járhatnánk egyet? – kérdeztem, amikor újra meg bírtam szólalni.

Jacob nem felelt, csak nézett rám, ugyanúgy, mint eddig.

Kiszálltam a kocsiból, közben a hátamban éreztem az ablakból leselkedő négy láthatatlan szempárt. Északnak indultam, a fasor felé. A sáros úton csak saját lépteim cuppogását hallottam, így egy darabig azt hittem, Jacob nem is jön velem.

Egy kicsit jobban éreztem magam, amikor beértem a fák közé, ahová Sam már nem láthatott el. Menet közben kétségbeesetten kutattam az agyamban a megfelelő szavak után, de nem jutott eszembe semmi. Csak egyre dühösebb és dühösebb lettem, hogy Jacobot sikerült beszippantaniuk... hogy Billy nem tesz ellene semmit... hogy Sam képes volt olyan nyugodtan és magabiztosan állni ott...

Jacob hirtelen felgyorsította a lépteit, hosszú lábával könnyedén megelőzött, aztán megállt és szembefordult velem. Lecövekelt az ösvény közepén, így nekem is meg kellett állnom.

Olyan ruganyosan és kecsesen mozgott, hogy szinte megfeledkeztem a dühömről. Korábban a langaléta, hirtelennőtt Jacob majdnem olyan kétballábas alak volt, mint én. Mitől változott meg ennyire?

De Jacob nem hagyott töprengésre időt.

– Na, essünk túl rajta! – mondta keményen és nyersen. Vártam. Jacob nagyon jól tudja, mit akarok hallani.

– Ez az egész... egyáltalán nem az, aminek gondolod. – A hangja hirtelen nagyon csüggedtnek tűnt. – Nem az, aminek én hittem... közelében sem jártam az igazságnak.

– Hát ha nem az, akkor micsoda?

Egy hosszú pillanatig az arcomat fürkészte, szemlátomást azt latolgatta, mit mondjon. A szeméből egy pillanatra sem tűnt el egészen a harag.

– Azt nem mondhatom el neked – mondta végül. Összeszorítottam a fogamat, úgy sziszegtem:

– Azt hittem, barátok vagyunk!

– Azok is voltunk. – A „voltunk” szót egy kicsit erősebben hangsúlyozta a többinél.

– De neked most már nincs szükséged barátokra – mondtam keserűen. – Ott van neked Sam. Hát nem remek? Hiszen mindig is annyira tisztelted!

– Azelőtt nem értettem őt.

– De most már megvilágosodtál. Halleluja!

– Semmi nem úgy van, ahogy gondoltam. Nem Sam tehet róla. Ő segít nekem mindenben, amiben csak tud. – Hirtelen érdessé vált a hangja, és elnézett a fejem fölött, valahová messze, miközben a szeme lángolt.

– Persze, segít neked – ismételtem kétkedve. – Természetesen. De Jacob nem is figyelt rám. Megfontoltan, mélyeket lélegzett,

megpróbált lecsillapodni. De hiába: valósággal reszketett a dühtől.

– Jacob, kérlek! – suttogtam. – Mondd el, mi történt! Hátha tudok segíteni.

– Énrajtam már senki nem tud segíteni. – Úgy hangzott, mint valami nyöszörgés. A hangja elcsuklott.

– Mit művelt veled? – Könnybe lábadt a szemem. Feléje nyújtottam a kezem, mint egyszer, régebben, előreléptem, és kitártam a karom.

Most azonban összerezzent, és elhúzódott tőlem, a kezét védekezően maga elé tartotta.

– Ne érj hozzám! – suttogta.

– Miért, Sam talán fertőző? – Azok a buta könnyek kicsordultak a szemem sarkából. Letöröltem őket a kezem fejével, aztán keresztbe fontam a karomat a mellem előtt.

– Hagyd már abba! Sam nem tehet semmiről! – hadarta Jacob szinte gépiesen. Fölemelte a kezét, hogy szokása szerint az ujjára tekerje a haját, de a fürt már nem volt ott, így a keze bénultan lehullt az oldala mellé.

– Hát akkor ki tehet róla? – vágtam vissza. Halványan elmosolyodott: a mosolya torz volt és komor.

– Azt jobb, ha nem tudod.

– Az ördögöt jobb – fakadtam ki. – Tudni akarom, méghozzá most, azonnal!

– Tévedsz – vágott vissza.

– Ne merd nekem azt mondani, hogy tévedek! Nem én estem át agymosáson! Hadd halljam, ki tehet erről az egészről, ha nem a drágalátos Samed!

– Te akartad – sziszegte, és a tekintete keményen megvillant. – Ha mindenáron hibáztatni akarsz valakit, miért nem azokra mutogatsz, akik tényleg tehetnek róla? Azokra a mocskos, rohadt vérszívókra, akiket olyan nagyon szeretsz?

Leesett az állam, és felhördültem. Jacob szavai mintha kétélű késként jártak volna át. A fájdalom az ismerős koreográfia szerint örvénylett bennem, az üresség belülről próbálta feltépni a mellkasomat, de ez a fájdalom most csak másodlagos volt gondolataim zűrzavarában. Egyszerűen nem tudtam elhinni, hogy jól hallottam, amit mondott. De Jacob arcán nem láttam a bizonytalanság legkisebb jelét sem. Csak azt a rettenetes dühöt... Még mindig tátott szájjal meredtem rá.

– Én megmondtam, hogy nem fogsz örülni, ha meghallod – mondta Jacob.

– Nem értem, mit beszélsz – suttogtam. Hitetlenkedve vonta föl a szemöldökét.

– Szerintem pontosan tudod, hogy miről beszélek. Ugye nem szeretnéd, hogy a nevüket is kimondjam? Nem akarlak bántani.

– Nem értem, miről beszélsz! – ismételtem gépiesen.

– Hát Cullenékről! – Lassan, elnyújtva ejtette ki ezt a nevet, és közben kegyetlenül nézett az

arcomba. – Láttam én... és most is látom a szemedben, mit érzel, ha kimondom ezt a nevet!

Tagadóan ráztam a fejem, egyszersmind azt remélve, hogy ettől a mozdulattól kitisztul kissé.

Ezt vajon honnét tudja Jacob? És mi köze ennek az egésznek Sam szektájához? Talán az valami vámpírellenes banda? És mi értelme egy ilyennek, amikor nem él már több vámpír Forksban? Vajon miért éppen mostanában kezdett Jacob hinni a Cullenékről kerengő történetekben, amikor ők maguk már eltűntek a környékről, és soha nem is térnek vissza?

Túl hosszú ideig tartott, amíg eszembe jutott a megfelelő válasz.

– Ugye, nem azt akarod mondani, hogy már te is hiszel Billy buta babonáiban? – Próbáltam gúnyos hangot megütni, nem sok sikerrel.

– Többet tud ezekről a dolgokról, mint gondoltam.

– Ne butáskodj, Jacob! Hidegen mért végig.

– Jó, hagyjuk a babonákat! – mondtam gyorsan. – De azt továbbra sem értem, mi bajod van... Cullenékkel. – Megrándult az arcom, ahogy a nevüket kimondtam. – Már több mint fél éve elköltöztek innen. Hogyan hibáztathatod őket azért, amit Sam csinál?

– Sam nem csinál semmit, Bella. És én is tudom, hogy elköltöztek. De néha... a dolgok beindulnak, és már késő leállítani őket.

– Mi indult be? És mihez van késő? És egyáltalán, mit tudsz Cullenék szemére vetni?

Jacob arca hirtelen az enyémhez hajolt, egy hajszál választott csak el tőle, a szeme pedig lángolt a dühtől.

– Azt, hogy a világon vannak.

Hogy teljes legyen a zűrzavar, Edward hangja is megszólalt a fejemben, holott még csak meg sem voltam ijedve.

– Hagyd abba, Bella! Ne ingereld! – suttogta Edward figyelmeztetően a fülembe.

Amióta Edward neve áttörte a falat, amely mögé eltemettem, nem bírtam többé visszazárni. De most nem okozott fájdalmat – legalábbis abban a néhány, felbecsülhetetlen értékű másodpercben nem, amíg hallhattam a hangját.

Jacob csak állt, és szinte reszketett dühében.

Nem értettem, miért jött elő éppen most a hallucináció, miért szólalt meg Edward hangja a fejemben. Jacob ugyan magánkívül volt dühében, de azért mégiscsak Jacob volt. Nem ugrott meg az adrenalinszintem, mert semmiféle veszélyt nem érzékeltem.

– Adj neki esélyt, hogy lecsillapodjék! – erősködött mégis Edward hangja.

Zavartan csóváltam a fejem.

– Bolondokat beszélsz – mondtam egyszerre mind a kettőnek.

– Remek! – mondta Jacob, és megint mélyeket lélegzett. – Nem vitatkozom erről veled. És különben is, teljesen mindegy, a baj már megtörtént.

– *Miféle baj?* – kiáltottam az arcába, de meg se rezzent.

– Gyerünk vissza! Nincs már miről beszélnünk! Döbbenten meredtem rá.

– Hogyhogy nincs már miről beszélnünk? Még semmit sem mondtál!

Elment mellettem, és nagy léptekkel visszaindult a ház felé.

– Ma összefutottam Quillel – kiáltottam utána. Megtorpant, de nem fordult hátra.

– Emlékszel még a barátodra, Quilre? Akkor talán érdekel, hogy meg van rémülve.

Jacob hirtelen visszapördült.

– Quil... – Mindössze ennyit mondott elgyötörve.

– És miattad is aggódik. Halálra van rémülve. Jacob kétségbeesetten nézett el mellettem a semmibe. De én még mindig nem hagytam békét neki.

– Attól fél, hogy ő lesz a következő.

Jacob megkapaszkodott egy fában, hogy el ne essék, az arca szinte elzöldült rézszínű bőre alatt.

– Nem ő lesz a következő – motyogta. – Az nem lehet! Most már vége van mindennek.

Ennek az egésznek nem szabadna megtörténnie... Miért? Miért? – Öklével rávágott a fa törzsére. Nem volt nagy fa, de azért jóval magasabb Jacobnál, a törzse vékony, de azért meglepődtem, amikor nagy csattanással kettérepedt.

Jacob döbbenten meredt az éles, szilánkos csonkra, aztán a döbbenetet fölváltotta az arcán a borzalom.

– Vissza kell mennem. – Sarkon fordult, öles léptekkel megindult a ház felé, olyan gyorsan, hogy csak futva bírtam lépést tartani vele.

– Visszamész Samhez, igaz?

– Így is fel lehet fogni – ilyesmit motyogott elfordított fejjel. A nyomában maradtam, míg oda nem értünk a furgonomhoz.

– Várj! – kiáltottam utána, amikor a ház felé fordult. Hirtelen szembefordult velem, a keze megint reszketett.

– Eredj haza, Bella! Nem mászkálhatok többet veled.

Ezek a vacak kis szavak hihetetlenül fájtak. A szememet újra elöntötték a könnyek.

– Szóval... szakítasz velem?

Nem éppen ez volt a legmegfelelőbb kérdés, de ennél jobban nem tudtam megfogalmazni. Végtére is, ami köztünk volt Jake-kel, az több volt, mint holmi sulirománc. Erősebb.

Kurtán, keserűen fölnevetett.

– Nem éppen. Akkor azt mondhatnám: „Legyünk ezentúl is jó barátok!” De így még ezt se mondhatom.

– Jacob... de miért? Sam nem engedi, hogy másokkal barátkozz? Kérlek, Jake! Megígérted! Szükségem van rád!

Hirtelen magam előtt láttam, milyen üres és értelmetlen volt az életem, mielőtt... mielőtt Jacobnak sikerült újra valami értelemfélét vinnie belé. A magány a torkomat szorongatta.

– Sajnálom, Bella. – acob minden szót nagyon tisztán ejtett, és olyan hidegen, hogy alig ismertem rá.

Nem tudtam elhinni, hogy Jacob tényleg ezt akarta mondani. Úgy éreztem, mintha valami mást is akart volna velem közölni a haragos pillantásával, de nem tudtam rájönni, mit.

Lehet, hogy ennek az egésznek semmi köze Samhez? Sőt, talán Cullenékhez sem. Talán Jacob csak megpróbálja kitépni magát egy reménytelen helyzetből. És nekem hagynom kéne, ha neki így a legjobb. Igen, ezt kellene tennem. Ez lenne a leghelyesebb. De aztán szinte akaratom ellenére azt suttogtam:

– Sajnálom, hogy nem tudtalak... azelőtt... Bárcsak tudnék azon változtatni, ahogy érzek irántad, Jacob... – Kétségbeesésemben megpróbáltam addig nyújtani, csavargatni az igazságot, míg úgy el nem görbült, hogy már-már hazugság lett belőle. – Talán... talán még meg tudok változni – suttogtam. – Talán, ha adnál nekem még egy kis időt... csak most ne hagyj el, kérlek! Nem tudom elviselni.

Jacob arcán a haragot egy szempillantás alatt mérhetetlen fájdalom váltotta föl. Reszkető kezét felém nyújtotta.

– Ne! Ne gondolj ilyeneket, Bella, kérlek! Ne tegyél magadnak szemrehányást, ne gondold, hogy ez az egész a te hibád! Erről csak én tehetek, esküszöm, semmi köze hozzád.

– Nem te tehetsz róla, hanem én – motyogtam. – Miattam van egy új...

– Komolyan beszélek, Bella. Én nem... – kezdte küszködve. A hangja egyre rekedtebb lett, ahogy megpróbált uralkodni magán. Láttam a szemén, mennyire gyötrődik. – Nem vagyok már elég jó ahhoz, hogy a barátod legyek... vagy bárkinek a barátja. Már nem az vagyok, aki voltam. Már nem vagyok elég jó.

– Micsoda? – Döbbenten és elborzadva meredtem rá. – Mit beszélsz? Te sokkal jobb vagy nálam, Jake. Te nagyon jó vagy. Ki adta ezt be neked? Sam? Ez aljas hazugság, Jacob. Ne tűrd, hogy ilyeneket mondjon neked! – Azon vettem észre magam, hogy már megint kiabálok.

Jacob vonásai megkeményedtek. Kifejezéstelen arccal nézett rám.

– Senki nem mondott nekem semmit. Anélkül is tudom, mi vagyok.

– A barátom vagy, Jake, mi más lennél? Kérlek, ne! – kiáltottam, mert megint hátrálni kezdett.

– Sajnálom, Bella. – A hangja most már csak elhaló motyogás volt. Megfordult, és szinte rohanvást indult a ház felé.

Moccanni sem bírtam. Csak bámultam a kis házat: túl kicsinek tűnt, hogy négy nagyra nőtt fiú és két, még náluk termetesebb, felnőtt férfi elférjen benne. Odabent csönd honolt. Nem rebbent meg a függöny, nem hallatszott emberi hang vagy mozgás nesze. A ház kifürkészhetetlenül nézett vissza rám.

Az eső szemerkélni kezdett, éreztem a hideg cseppek szúrását a bőrömön. Nem tudtam levenni a szememet a házról. Jacob vissza fog jönni. Az nem létezik, hogy nem jön vissza!

Az eső még jobban rázendített, felerősödött a szél is. Ferdén, nyugatról sodorta a cseppeket a szél. Ereztem rajtuk az óceán sós ízét. A hajam az arcomba csapódott, nedves bőrömre tapadt, és beleakadt a szempillámba. Vártam.

Végül kinyílt a ház ajtaja, és én megkönnyebbülten tettem egy lépést feléje.

Billy odagördítette a tolószékét a küszöbre. Hatalmas alakja mindent eltakart, ami mögötte volt.

– Charlie az előbb idetelefonált, Bella. Azt mondtam neki, hogy útban vagy hazafelé – mondta szánakozó pillantást vetve rám.

Ez a szánalom valahogy véglegessé tette a történteket. Egy szót sem szóltam, csak gépiesen megfordultam, és bemásztam a furgonba. Nyitva felejtettem az ablakot, az ülések csúsztak az esővíztől. De ez sem számított. Már amúgy is bőrig áztam.

Ez nem olyan rossz! Nem olyan rossz! – mantrázta az agyam nyugtatóan. És tényleg. Tényleg nem volt olyan rossz. Most nem volt vége a világnak, mint a múltkor. Most csak annak a kevéske békességnek lett vége, ami a világ vége után még megmaradt. Ez minden.

Ez tényleg nem olyan rossz, hagytam rá, de azért ez is éppen elég rossz.

Azt hittem, Jake begyógyította azt a tátongó sebet – vagy legalábbis bekötötte, és így nem fájt annyira. Tévedtem. Nem tett mást, mint hogy egy másik lyukat vájt belém, úgyhogy most csupa lyuk voltam, mint egy ementáli sajt. Nem is értem, miért nem estem még darabokra.

Charlie a verandán várt. Amint megállítottam a kocsit, odasietett hozzám.

– Billy hívott. Azt mondta, összevesztél Jake-kel... és hogy eléggé feldúlt vagy – magyarázta, miközben kinyitotta nekem az ajtót.

Kutató pillantása láttán sejtettem, hogy ismerős neki az állapotom, és hogy elborzad tőle. Megpróbáltam belülről letapogatni az arcomat, hogy tudjam, mit láthat rajtam. Üresnek és hidegnek éreztem, és rájöttem, mire emlékezteti.

– Nem egészen így történt – mormoltam.

Charlie átkarolt, és kisegített az autóból. Csuromvizes ruháimra sem tett megjegyzést.

– Hát akkor hogy történt? – kérdezte, amikor beértünk a házba. Lerántotta a gyapjútakarót a kanapé támlájáról, és a vállamra borította. Csak akkor jöttem rá, hogy még mindig reszketek a hidegtől.

– Sam Uley nem engedi, hogy Jacob továbbra is a barátom legyen – mondtam fakó, élettelen hangon.

Charlie furcsán nézett rám.

– Ki mondta ezt neked?

– Jacob – állítottam, bár Jacob nem pontosan ezt mondta. De azért igaz volt.

Charlie összevonta a szemöldökét.

– Te tényleg úgy gondolod, hogy valami nincs rendjén azzal az Uley gyerekkel?

– Biztos vagyok benne. De Jacob nem volt hajlandó elárulni, hogy pontosan micsoda. – A ruhámból hallhatóan csöpögött a víz a padlóra. – Fölmegyek, átöltözöm.

– Helyes. – Charlie a gondolataiba merült.

Annyira fáztam, hogy úgy döntöttem, lezuhanyozom, de akármennyi forró vizet zúdítottam is magamra, a bőröm ugyanolyan hideg maradt. Végül, még mindig vacogva, föladtam, és elzártam a vizet. A hirtelen támadt csöndben hallottam, hogy Charlie beszél valakivel odalenn a konyhában. Magam köré csavartam egy törülközőt, és résnyire nyitottam a fürdőszoba ajtaját.

Charlie hangján hallatszott, hogy dühös.

– Ezt én nem veszem be! Ennek így nincs semmi értelme! Egy darabig csönd volt, és ebből rájöttem, hogy telefonál. Eltelt egy perc.

– Ne próbáld meg Bellára kenni ezt az egészet! – Charlie kiabálni kezdett, én pedig összerezzentem. Amikor újra megszólalt, halkabb és óvatosabb volt a hangja. – Bella már a kezdet kezdetén világosan megmondta, hogy Jacobbal csak barátok... Hát ha így van, akkor miért nem ezzel kezdted? Nem, Billy, szerintem Bella nem téved... Mert ismerem a lányomat, és ha azt mondja, látta Jacobon, hogy fél, mielőtt... – Billy a mondat közepén félbeszakíthatta, mert amikor újra szóhoz jutott, majdhogynem kiabált.

– Mit értesz azon, hogy nem ismerem annyira a lányomat, mint gondolom? – Néhány pillanatig hallgatott, aztán nagyon halkan folytatta: – Hát ha azt képzeled, hogy emlékeztetni fogom arra a dologra, nagyon tévedsz! Csak mostanában kezdett túljutni rajta, és azt hiszem, főként Jacobnak köszönhette. A barátom vagy, Billy, de ez a dolog fájdalmat okoz a családunknak.

Újabb szünet következett, amíg Billy válaszolt.

– Ebben igazad van... De azok a fiúk sántikálnak valamiben, és én meg fogom tudni, hogy mi az. Szemmel fogjuk tartani őket, abban biztos lehetsz! – Aki most beszélt, már nem Charlie volt, hanem Swan rendőrfőnök.

– Rendben. Aha. Viszlát! – Azzal lecsapta a telefont. Gyorsan, lábujjhegyen beosontam a szobámba. Charlie odalenn a konyhában fortyogott.

Szóval Billy úgy döntött, engem hibáztat. Szerinte én Jacobot az orránál fogva vezettem, és ő végül megelégelte.

Furcsa, mert eleinte én is pont ettől féltem, de azok után, amiket Jacob utoljára mondott, többé nem hittem, hogy így lenne. Itt többről volt szó, mint egy viszonzatlan kamaszszerelemről, és csodálkoztam, hogy Billy képes odáig süllyedni, hogy így állítsa be a dolgot. Kezdtem sejteni, hogy a titok, amit olyan gondosan rejtegetnek előlem, sokkal jelentősebb, mint hittem. De legalább Charlie az én pártomon áll.

Fölvettem a pizsamámat, és bemásztam az ágyba. Az élet olyan sötétnek tűnt, hogy engedélyeztem magamnak némi szabályszegést. A seb – sőt, most már két seb – már úgyis sajgott, szóval miért ne? Előhívtam Edward hangjának az emlékét – nem a valódiét, az azért túlságosan fájt volna, hanem azt, amit ma délután hallottam –, és gondolatban újra meg újra lejátszottam, míg csak el nem aludtam, miközben a könnyek csöndesen, patakokban ömlöttek az arcomon.

Éjszaka új álmom volt. Zuhogott az eső, Jacob lépkedett mellettem hangtalanul, bár az én lépteim alatt csikorgott a föld, mintha száraz kavicson járnék.

De ez nem az én Jacobom volt, hanem egy új, keserűbb és kecsesebb Jacob. Könnyed, rugalmas mozgása valaki másra emlékeztetett, és ahogy néztem, a vonásai kezdtek átalakulni. Bőréből lassanként elszivárgott a réz szín, az arca falfehér lett. A szeme előbb aranyszínűvé változott, aztán bíborvörösre, aztán megint aranyszínűre. Rövid haja felborzolódott a szélben, és ahol a fuvallat megérintette, bronzvörösre színeződött. Az arca pedig olyan gyönyörű lett, hogy láttára szinte meghasadt a szívem. Felé nyújtottam a kezem, de ő hátrált egy lépést, és két kezét pajzsként emelte maga elé. S azzal Jacob eltűnt.

Sírva ébredtem föl a sötétben, és nem tudtam eldönteni, hogy most kezdtem-e sírni, vagy a könnyeim mindvégig ömlöttek, amíg aludtam, és most egyszerűen csak folytatom a bőgést. Fölbámultam a szobám sötét mennyezetére. Ereztem, hogy még csak az éjszaka közepén járunk – még mindig félálomban lebegtem, talán nem is csak félig. Fáradtan lecsukódó szemmel

álomtalan alvásért fohászkodtam.

És ekkor újra hallottam a zajt, amelyikre igazából fölébredtem. Valami teljes hosszában, csikorogva karcolta végig az ablakomat. Mintha valaki a körmével kaparná az üveget.

12. HÍVATLAN VENDÉG

A szemem abban a pillanatban felpattant, és elöntött a félelem, bár olyan kimerült és zavarodott voltam, hogy még azt sem tudtam, álmodom-e, vagy ébren vagyok.

Valami újra megkaparta az ablakomat, és ugyanazt az éles csikorgást hallottam, mint az előbb.

Az ablak túloldalán óriási, sötét alak imbolygott, időnként felém lendült, mintha a következő pillanatban be akarná zúzni az üveget. Rémülten hátrahőköltem, a sikoly is belém szorult...

Victoria.

Eljött értem.

Nekem annyi. Meghaltam.

És Charlie is... De nem! Az nem lehet!

Legyűrtem a sikíthatnékomat. Bármi következzék is, muszáj csöndben elviselnem, nehogy a zajra Charlie bejöjjön. Ekkor a sötét árny ismerős, rekedt hangon szólalt meg:

– Bella! Aú! A fenébe is, nyisd már ki az ablakot! Aú! Kellett pár másodperc, hogy lerázzam magamról a rémület okozta bénultságot, de aztán odarohantam az ablakhoz, és feltoltam az üveglapot. A felhőkön halványan átsütött a hold, a fényénél tisztán ki tudtam venni a formákat.

– Mi a fenét csinálsz itt? – ziháltam.

Jacob az előkertben álló kanadai fenyő legtetején himbálózott. Súlyától a fa a ház felé hajlott, ő meg ott kapálózott a végén, jó hat méterre a földtől, alig karnyújtásnyira tőlem. A fa tetején nőtt, vékony kis ágak újra végigkarmolták a ház oldalát.

– Próbálom megtartani – dohogta, és ide-oda lengett a fa csúcsával együtt – az ígéretemet.

Pislogtam egyet-kettőt kisírt, homályos szemmel, és biztos voltam benne, hogy csak álmodom.

– Mikor ígértél te nekem olyat, hogy lezuhansz Charlie fenyőjéről, és kitöröd a nyakad?

Jacob felhorkant – csöppet sem találta viccesnek, amit mondtam –, és addig kapálózott, míg vissza nem nyerte az egyensúlyát.

– Állj el az útból! – parancsolt rám.

– Mi van?

Előre-hátra hintázott, megpróbált nagyobb lendületet venni. Csak most jöttem rá, mire készül.

– Ne, Jake!

De a figyelmeztetés már elkésett: gyorsan félrehúzódtam. Jacob a nyitott ablak felé lendült.

Már megint visíthatnékom támadt, mert biztosra vettem, hogy leesik és nyakát szegi – vagy a jobbik esetben jól összetöri magát a házfalon. Legnagyobb megdöbbenésemre egyetlen ugrással a szobámban termett, és hangos puffanással ért földet.

Mind a ketten ösztönösen az ajtó felé néztünk, visszafojtott lélegzettel vártuk, vajon Charlie felébredt-e a zajra. Egy rövid pillanatig teljes volt a csend, aztán meghallottuk Charlie horkolását a falon túlról.

Jacob arca lassan széles mosolyra húzódott: roppant elégedett volt magával. Nem az a mosoly volt, amelyet ismertem és annyira szerettem – mintha csak keserű utánzata lett volna annak a régi, őszinte mosolynak, ezen az új arcon, amely már Samhez tartozott.

Ez már sok volt.

Ma álomba sírtam magam emiatt a fiú miatt. Az, hogy olyan durván elutasított, fájdalmasan megsebzett. Egy új rémálmot hagyott maga mögött, mintha elfertőzött volna egy régi sebet – a bántást sértéssel tetézte. És most itt áll a szobámban, és vigyorog, mintha mi se történt volna. Ráadásul, bármekkora zajjal, ügyetlenkedéssel is járt, hogy bejusson hozzám, arra

emlékeztetett, ahogy Edward szokott belopózni éjszakánként a szobámba, és ez sem tett jót még be sem hegedt sebeimnek.

A tetejében hullafáradt is voltam, úgyhogy mindent összevéve nem sikerült barátságos hangulatba ringatnom magam.

– Tűnj el! – Igyekeztem annyi rosszindulatot sűríteni ebbe a két szóba, amennyit csak bírtam.

Jacob meglepetten pislogott rám.

– Eszemben sincs! – tiltakozott. – Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek.

– Nem érdekel!

Megpróbáltam kilökni az ablakon – végtére is, ha ez csak álom, úgyse esik baja. Persze, hiába próbálkoztam, Jacob egy tapodtat sem moccant. Gyorsan elhúztam a kezem, és hátraléptem.

Jacobon nem volt ing, az ablakon bezúduló szél vacogtatóan hideg volt, és a kezem is kényelmetlenül érezte magát meztelen mellkasán. A bőre most is tűzforró volt, akárcsak a homloka, amikor legutóbb megérintettem. Mintha még mindig lázas lenne.

Pedig nem látszott betegnek. Ha valaminek, hát óriásnak látszott. Egészen eltakarta az ablakot, amikor fölém hajolt, némán, mert a dühömtől torkán akadt a szó.

Hirtelen iszonyatosan besokalltam – mintha az összes álmatlanul töltött éjszakám egyetlen tömbben zúdult volna rám. Olyan borzalmasan fáradt voltam, hogy úgy éreztem, menten összeroskadok. Bizonytalanul imbolyogtam, és kínlódva próbáltam nyitva tartani a szemem.

– Mi baj, Bella? – suttogta Jacob ijedten. Elkapta a könyökömet, mert újra megtántorodtam, és odatámogatott az ágyhoz. A lábam kicsúszott alólam, amikor odaértem, és úgy rogytam a matracra, mint egy rongycsomó.

– Hé, biztos, hogy jól vagy?

Fölnéztem rá: a könnyek még föl sem száradtak az arcomon.

– Megmondanád, hogy ugyan mitől lennék jól?

Rám nézett: most nem tűnt olyan keserűnek, de látszott rajta, hogy gyötrődik.

– Igaz – ismerte el, és sóhajtott. – Ó, hogy az a... na jó, szóval... Én... tényleg nagyon sajnálom, Bella!

A bocsánatkérés kétségkívül őszinte volt, bár az arcán még mindig mérges grimasz ült.

– Miért jöttél ide? Nem kell a bocsánatkérésed, Jake!

– Tudom – suttogta. – De mégsem hagyhatom annyiban, ami ma délután történt. Az borzalmas volt. Sajnálom.

Fáradtan ingattam a fejemet.

– Nem értek semmit.

– Tudom. Szeretném elmagyarázni... – Elhallgatott, szája elnyílt, mintha hirtelen kifogyott volna a szuszból. Aztán mély lélegzetet vett. – De nem magyarázhatom el – fakadt ki mérgesen. – Bárcsak megtehetném!

Olyan fáradt voltam, hogy a fejem előrebukott.

– Miért? – A hangom tompán jött a karom mögül.

Jacob egy pillanatig hallgatott. Oldalra sandítottam – a fejemet képtelen voltam felemelni –, hogy lássam az arcát. Összeharapta a fogát, bandzsított, és ráncokba szaladt a homloka az erőfeszítéstől.

– Mi a baj? – kérdeztem. Hangosan kifújta a levegőt.

– Nem tudom megtenni – mormolta ingerülten.

– De mit?

A kérdésemet elengedte a füle mellett.

– Figyelj, Bella, volt már neked olyan titkod, amit nem mondhattál el senkinek?

Sokat tudó szemmel nézett rám, és nekem abban a pillanatban Cullenék villantak az eszembe. Reménykedtem, hogy nem látszik rajtam a bűntudat.

– Valami, amiről úgy érezted, hogy el kell titkolnod Charlie és anyád előtt? – vallatott. – Valami, amiről még velem sem beszélnél? Még most sem?

Hunyorogtam, és persze nem válaszoltam, de tudtam, hogy a hallgatásomat beismerésnek tekinti.

– Meg tudod érteni, hogy én is ehhez hasonló... helyzetben vagyok? – Megint küszködött, hogy megtalálja a megfelelő szavakat. – Néha megesik, hogy köt az adott szavad, és nem teheted azt, amit szeretnél. Nem árulhatod el, mert nem csak a saját titkodról van szó.

Hát ezzel nem vitatkozhattam. Pontosan eltalálta – nekem is volt egy titkom, ami nem is az én titkom, és mégis meg akartam óvni mindenáron. Hirtelen megéreztem, hogy Jacob ismeri ezt a titkot.

De azt még mindig nem értettem, mi köze lehet hozzá neki, vagy Samnek, vagy Billynek. És különben is, miért érdekli őket ez az egész most, hogy Cullenék már eltűntek?

– Nem tudom, miért jöttél ide, Jacob, ha csak rejtélyeskedsz, ahelyett, hogy válaszolnál a kérdéseimre.

– Sajnálom – suttogta. – Ez az egész rettentő nehéz...

Egy hosszú pillanatig egymásra meredtünk a sötét szobában, és mindkettőnk arcáról sütött a reménytelenség.

– Amitől megzakkanok – mondta hirtelen –, az, hogy te már úgyis *tudod!* Tulajdonképpen már mindent *elmondtam* neked!

– Miről beszélsz?

Mélyen beszívta a levegőt, hogy erőt gyűjtsön, aztán felém hajolt, és az arcán a reménytelenséget egy pillanat alatt lázas élénkség váltotta fel. Égő szemmel, sürgetően nézett a szemembe, gyorsan, mohón beszélt, a lélegzete ugyanolyan forró volt, mint a bőre.

– Azt hiszem, rájöttem, mi a megoldás, hiszen már úgyis tudod. Én nem mondhatom el, de te kitalálhatod. Ezzel én kiszabadulnék az egérfogóból.

– Azt akarod, hogy találjam ki? De mit?

– A titkomat! Ki tudod találni... hiszen már úgyis tudod a választ.

Pislogtam kettőt, megpróbáltam rendbe szedni a gondolataimat. De olyan fáradt voltam... Amit mondott, annak az égvilágon semmi értelme sem volt.

Bambaságom láttán Jacob arca megfeszült az izgalomtól.

– Várjál, hátha tudok segíteni egy kicsit – mondta.

– Segíteni? – Próbáltam összpontosítani. A szemem le akart csukódni, de erővel nyitva tartottam. Jacob két lapátkeze közé vette az arcomat, és mereven nézett a szemembe, mintha a szavain túl valamit még közölni szeretne.

– Emlékszel az első napra, amikor találkoztunk La Pushban a tengerparton?

– Hát persze.

– Mondd el, mire emlékszel!

Mély lélegzetet vettem, és megpróbáltam koncentrálni.

– Kérdeztél valamit a furgonomról...

Bólintott, és sürgetően nézett rám, hogy folytassam.

– Aztán a Rabbitről beszélgettünk...

– Folytasd!

– Lementünk sétálni a partra... – Az arcom égett a tenyere alatt, ahogy eszembe jutott az a séta, de Jacob nem vette észre, olyan forró volt a bőre. Igen, megkértem, hogy sétáljon velem, és ügyetlenül, de úgy látszik, hatásosan flörtöltem vele, mert ki akartam szedni belőle bizonyos dolgokat.

Jacob bólintott, és türelmetlenül várta a folytatást.

– Történeteket meséltél – folytattam alig hallhatóan. – Indián legendákat.

Jacob lehunyta a szemét, aztán újra kinyitotta.

– Igen – mondta feszülten, lázasan, mintha valami létfontosságú dologhoz érkeztünk volna

el. Lassan beszélt, külön-külön, nagyon tisztán ejtett minden szót:

– Emlékszel rá, mit mondtam?

Még a sötétben is látnia kellett, mennyire elsápadtam. Mintha valaha elfelejthetném. Jacob, bár sejtelme sem volt róla, mit tesz, pontosan azt mondta el nekem, amit tudni akartam – hogy Edward vámpír.

Megint azzal a sokat tudó pillantással nézett rám.

– Gondolkozz! – mondta.

– Igen, emlékszem – leheltem.

– Emlékszel az összes törté... – Nem tudta befejezni a kérdést. A szája nyitva maradt, mintha valami a torkán akadt volna.

– Az összes történetre? – kérdeztem. Némán bólintott.

A fejem kavargott. Nekem akkor mindössze egyetlen történet számított. Rémlik, beszélt másról is, de a számomra jelentéktelen előzményeket képtelen voltam felidézni, különösen most, hogy az agyamat elhomályosította a fáradtság. Megráztam a fejem.

Jacob felnyögött, és felpattant az ágyról. Az öklét a homlokához nyomta, és gyorsan, dühösen zihált.

– Pedig tudod, pedig tudod!

– Jake! Jake, kérlek, olyan kimerült vagyok! Ez most nem fog menni nekem. Talán majd reggel...

Vett egy mély lélegzetet, hogy megnyugodjon, és bólintott.

– Talán később majd eszedbe jut. Azt hiszem, tudom, miért csak arra az egyetlen történetre emlékszel – tette hozzá keserű gúnnyal. Megint ledobta magát mellém az ágyra. – Nem baj, ha kérdezek valamit? Borzasztóan kíváncsi vagyok valamire.

– Mit akarsz tudni? – kérdeztem gyanakodva.

– Arról a vámpíros történetről van szó, amit tőlem hallottál.

Nem bírtam felelni, csak néztem rá bizalmatlanul. De azért mégiscsak megkérdezte, amit akart.

– Mondd, te tényleg nem tudtad addig? – kérdezte rekedten.

– Tényleg tőlem tudtad meg, hogy micsoda?

Ezt meg vajon honnét tudja? És miért hiszi el most már ő is, hogy csakugyan léteznek vámpírok – miért éppen most? Összekoccant a fogam. Visszabámultam rá, de nem állt szándékomban válaszolni. És ezt Jacob is látta.

– Na látod, hát erről beszéltem! Van úgy, hogy az ember nem árulhat el másokat – mormolta még rekedtebben, mint az előbb.

– Velem ugyanez a helyzet, csak még rosszabb. El nem tudod képzelni, mennyire gúzsba vagyok kötve...

Ez sehogy se tetszett nekem – sehogy se tetszett, ahogy Jacob lehunyja a szemét, mintha fájdalmai lennének. Nemcsak egyszerűen nem tetszett – csak most jöttem rá, hogy mindent gyűlölök, ami fájdalmat okoz neki. Tiszta szívemből!

Sam arca jelent meg előttem, és minden más gondolatot kiszorított az agyamból.

Én önként, szeretetből igyekeztem megóvni Cullenék titkát: viszonzatlan, de mégis igazi szeretetből. De úgy láttam, Jacobbal nem ez a helyzet.

– És nem tudnál megszabadulni valahogyan? – suttogtam, és megérintettem rövidre nyírt hajának tüskéit a tarkóján.

A keze remegni kezdett, de a szemét nem nyitotta ki.

– Nem. Soha életemben. Életfogytiglanra ítéltek... – Komoran fölnevetett. – Vagy talán még annál is hosszabb időre.

– Ne mondj ilyet, Jake! – nyöszörögtem. – Mi lenne, ha megszöknénk? Csak mi ketten. Mi lenne, ha elmennénk, és Samet itt hagynánk?

– Ez nem olyasmi, ami elől el tudok menekülni – suttogta. – De ha tehetném, biztosan

elszöknék veled! – Most már az ő válla is rázkódott. – Most el kell mennem.

– Miért?

– Hát először is, mert úgy festesz, mint aki mindjárt elalszik. Szükséged van alvásra, hogy holnap csúcsformában legyél! Rá fogsz jönni, mi ez az egész, muszáj rájönnöd!

– És még miért? Lesütötte a szemét.

– Úgy kellett kiosonnom. Nem lenne szabad találkoznom veled. Már nyilván törik a fejüket, hogy hová lettem. – Elhúzta a száját. – Gondolom, el kell majd mondanom nekik.

– Nem kell elmondanod nekik semmit – csattantam fel.

– De azért mégis el fogom. Felforrt bennem a düh.

– Utálom őket!

– Ne, Bella! Ne utáld a fiúkat! Nem az ő hibájuk, nem is Samé. Már mondtam neked, csak én tehetek mindenről. Sam igazából... szóval hihetetlenül klassz fazon. Jared és Paul is jó fejek, bár Paul egy kicsit izé... És Embry mindig is a barátom volt. Ebben semmi nem változott, sőt, tulajdonképpen ez az egyetlen dolog, ami nem változott. Tényleg nagyon szégyellem, hogy régebben olyanokat gondoltam Samről...

Sam hihetetlenül klassz fazon? Elképedve meredtem Jacobra, de inkább nem mondtam semmit.

– De akkor miért nem engedik, hogy találkozzál velem? – kérdeztem.

– Mert veszélyes – motyogta a padlót nézve. Végigfutott a hátamon a hideg.

Szóval ezt is tudja? Pedig ezt senki nem tudhatja rajtam kívül. De igaza van – késő éjszaka van, jobb időt keresve se találhatna egy vámpír a vadászatra. Jacobnak nem lenne szabad itt lennie. Ha értem jönnek, egyedül kell lennem.

– Ha én is úgy gondoltam volna, hogy túl... túl veszélyes – suttogta –, akkor nem jöttem volna. De... – Újra rám nézett. – Én ígértem neked valamit. Akkor nem gondoltam, hogy ilyen nehéz lesz megtartani, de ez nem jelenti azt, hogy nem is fogom megpróbálni.

Alighanem látta rajtam az értetlenséget.

– Azután a hülye film után – emlékeztetett. – Megígértem, hogy soha nem okozok fájdalmat neked... Hát nem mondhatnám, hogy sikerült megtartanom, amit ígértem, mi? Ma délután...

– Tudom, hogy nem akartál bántani, Jake. Úgyhogy semmi baj.

– Kösz szépen, Bella. – Megfogta a kezemet. – Megteszek minden tőlem telhetőt, hogy mindig itt legyek, ha szükséged van rám, ahogy megígértem. – Hirtelen elvigyorodott. Nem az én kedvenc mosolyom volt, nem is a Sam-féle, hanem a kettő furcsa keveréke.

– Tényleg sokat segítene, ha magadtól rájönnél, mi ez az egész. Erőltesd meg egy kicsit az agyad!

Erőtlenül bólintottam.

– Majd igyekszem.

– Én meg majd igyekszem minél előbb újra eljönni hozzád!

– Felsóhajtott. – Ok meg majd igyekeznek lebeszélni róla.

– Ne hallgass rájuk!

– Megpróbálom. – Úgy csóválta a fejét, mint aki nem nagyon bízik a sikerben. – Majd gyere és szólj, amikor rájöttél... – Ekkor hirtelen eszébe jutott valami. Valami, amitől a keze reszketni kezdett. – Mármint csak akkor... ha még akkor is látni akarsz.

– Miért ne akarnálak látni?

Az arca kemény lett és keserű, kiköpött Sam-féle arc.

– Lenne rá okod – mondta nyersen. – De most tényleg mennem kell. Megtennél nekem valamit?

Némán bólintottam, mert megijesztett, amit láttam rajta.

– Hívj fel legalább... még akkor is, ha nem akarsz látni többet! Mindenképpen szeretném tudni, hogy mi a helyzet.

– Egészen biztos, hogy akarlak majd... Leintett.

– Csak annyit kérek, hogy akárhogyan is döntesz, tudasd velem! Fölállt, és elindult az ablak felé.

– Ne őrülj már meg, Jake! – nyögtem fel. – Kitöröd a lábad. Menj ki nyugodtan az ajtón! Charlie nem fog észrevenni.

– Nem lesz semmi bajom! – motyogta, de azért az ajtó felé fordult. Amikor mellém ért, habozott egy pillanatig, és úgy nézett rám, mint akibe kést döftek. Esdeklőn nyújtotta felém a kezét.

Megfogtam, és ekkor hirtelen – és nagyon durván – fölrántott az ágyról, magához húzott, a fejem tompán puffant a mellkasán.

– Biztos, ami biztos – mormolta a hajamba, és úgy szorított, hogy kis híján összeroppantotta a bordáimat.

– Nem... kapok... levegőt – ziháltam.

Azonnal eleresztett, de egyik kezét ott hagyta a derekamon, nehogy elessek, és visszatolt az ágyra, immár jóval gyöngédebben.

– Aludd ki magad, Bella, hogy holnap tiszta legyen a fejed. Tudom, hogy rá fogsz jönni. Szükségem van rá! Nem akarlak elveszíteni egy ilyen őrültség miatt.

Egy lépéssel ott termett az ajtónál, hangtalanul kinyitotta, és eltűnt. Füleltem, nem lép-e véletlenül nyikorgó lépcsőfokra, de nem hallottam semmit.

Feküdtem az ágyon, a fejem szédült. Lehunyt szemmel próbáltam feldolgozni a történteket, de csak annyit értem el, hogy az öntudatlanság ijesztő gyorsasággal magába rántott.

Nem az a békés, álomtalan álom jött értem, amire vágyódtam – hát persze, hogy nem. Már megint ott kódorogtam az erdőben, már megint bolyongtam, mint mindig.

Az hamar kiderült, hogy ez nem a szokásos álom. Először is, nem éreztem semmiféle késztetést, hogy keressek valamit: csak úgy ődöngtem, puszta megszokásból, mert erre voltam programozva. Voltaképpen még az erdő sem volt ugyanaz. Más volt az illata, nem nedves földszagú, mint az erdők általában, hanem sós, mintha közel lenne az óceán. Az eget nem láttam – mégis az volt az érzésem, hogy süt a nap –, a levelek a fejem fölött élénk olívzöldek voltak.

Ez a La Push körüli erdő volt – a tengerparthoz közeli része, ez biztos. Tudtam, ha megtalálom a partot, akkor látni fogom a napot, úgyhogy arrafelé siettem, ahonnan a hullámok halk moraja hallatszott a távolból.

És egyszer csak ott volt mellettem Jacob. Megragadta a kezemet, és az erdő legsötétebb része felé húzott.

– Jacob, mi a baj? – kérdeztem. Az arca ijedt kisfiúarc, és megvolt még a gyönyörű, hosszú haja is, lófarokba fogva a tarkóján.

Teljes erőből rángatott, de én ellenszegültem: nem akartam bemenni a sötétbe.

– Fuss, Bella, muszáj futnod! – suttogta halálra rémülve.

A hirtelen rám törő déjá vu érzéstől kis híján fölébredtem.

Rájöttem, honnan ismerős ez a hely. Már jártam itt egyszer, egy másik álomban. Millió évvel ezelőtt, egy másik életben. Ezt az álmot láttam annak a napnak az éjszakáján, amikor Jacobbal a tengerparton sétáltunk... amikor megtudtam, hogy Edward vámpír. Most, hogy Jacobbal felidéztük azt a napot, sikerült felkotornom ezt az álmot a tudattalanomból.

Innentől kezdve bizonyos távolságtartással vártam, hogy az álom kibontakozzék. A part felől valami fény közeledett. A következő pillanatban Edward előlép majd a fák közül, a bőre halványan izzik, a szeme sötét és veszedelmes. Int nekem, hogy kövessem, és rám mosolyog. Olyan szép lesz, mint egy angyal, a foga pedig hegyes és éles.

De nagyon előreszaladtam. Előbb még valami másnak kell történnie.

Jacob eleresztette a kezemet, és felnyüszített. Reszketett, majd megvonaglott, és a lábam elé zuhant a földre.

– Jacob! – sikoltottam, de már eltűnt.

A helyén egy hatalmas, vörösesbarna farkas állt, és engem nézett sötét, okos szemével.

Az álom hirtelen félresiklott.

Ez nem ugyanaz a farkas, amelyikről valaha, egy másik életben álmodtam. Ez az a nagy, rozsdavörös farkas, amelytől egylépésnyire álltam a tisztáson, alig egy hete. Ez a farkas óriási, nagyobb, mint egy medve.

A farkas figyelmesen nézett rám, mintha valami nagyon fontosat akarna közölni értelmes szemével. Jacob Black ismerős, sötétbarna szemével.

Arra ébredtem, hogy torkom szakadtából sikoltozom.

Istenem, Charlie mindjárt bejön, hogy megnézze, mi van velem. Igaz, hogy majd minden éjszaka sikoltoztam, de ez most más volt. Beletemettem az arcom a párnába, és próbáltam belefojtani a hisztérikussá váló sikítást. És ahogy az arcomhoz szorítottam a párnát, legszívesebben belefojtottam volna azt is, ami az előbb világosodott meg előttem.

De Charlie nem jött be, és végül sikerült elhallgattatnom a torkomból előtörő pánikhangot.

Most már mindenre emlékeztem – minden Jacobtól hallott szóra, arra is, amit még azelőtt mondott a tengerparton sétálva, hogy rátért volna a vámpírokra, a „hidegekre”. Különösen erre az első részre emlékeztem világosan.

„– Ismered a régi quileute legendát? Arról, hogy honnan származik a törzsünk?– kezdte.

– Nem igazán – ismertem be.

– Szóval, van egy csomó legendánk, némelyik még az Özönvíz idejéből, amikor a quileute indiánok a hegyeken nőtt legmagasabb fák csúcsához kötötték a kenuikat, és így ők is túlélték az Özönvizet, akárcsak Noé a bárkájával. – Elmosolyodott, hogy meggyőzön, ő aztán csöppet sem kisdedekben a régi históriákban. – Egy másik monda szerint a farkasoktól származunk, és a farkasok még most is a testvéreink. A törzs törvénye tiltja, hogy farkast öljünk. – A hangja némiképp elhalkult. – Aztán ott vannak azok a történetek a hidegekről...

– A hidegekről? – Már nem kellett színlelnem az érdeklődést.

– Aha. Vannak történetek a hidegekről, olyan régiek, mint a farkaslegendák, de vannak újabbak is. A legenda szerint az én dédapám is ismert körülük néhányat. Ő volt az aki szerződést kötött velük, hogy ne tegyék a lábukat a mi földünkre. – Jacob az égnek fordította a szemét.

– A dédapád? – kérdettem biztatóan.

– Aha. Ő is a törzs elöljárói közé tartozott, akárcsak az apám. Tudod, a hidegek a farkasok természetes ellenségei, mármint nem az igazi farkasoké, hanem az olyan emberré változott farkasoké, mint a mi őseink voltak. Vérfarkasoknak is szokták hívni őket.

– És a vérfarkasoknak vannak ellenségeik?

– Csak egy.”

Mintha valami a torkomon akadt volna. Megpróbáltam lenyelni, de hiába. Megpróbáltam, hátha sikerül kiköpnöm.

– Vérfarkas... – ziháltam. Igen, ez volt az a szó, amitől kis híján megfulladtam.

Az egész világ kibillent, és rossz irányba dőlt.

Hát miféle hely ez itt? Hát csakugyan létezik olyan világ, amelyben parányi, jelentéktelen városkák határában ősi, legendás lények rohangálnak, hogy mitikus szörnyetegekkel küzdjenek meg? Minden képtelen mese igaz lenne? Léteznek még egyáltalán épelméjű, hétköznapi dolgok, vagy az egész világ csak varázslatból és kísértettörténetekből áll?

A halántékomra szorítottam a kezem, mert úgy éreztem, mindjárt szétrobban a fejem. De azért az agyam egy rejtett zugában azt kérdezte egy fanyar hangocska, hogy voltaképpen mitől is vagyok úgy kiakadva? Mintha bizony nem fogadtam volna el már réges-régen, hogy léteznek vámpírok. És akkor még csak hisztériás rohamot sem kaptam.

Pontosan, akartam visszakiabálni a hangnak. Épp elég elfogadni *egy* mitikus lény létezését – az elég egy életre... vagy mégsem?

Ráadásul attól a perctől fogva, hogy Edward Cullent megismertem, tökéletesen tisztában

voltam vele: valami más, és több, mint az átlagos, hétköznapi emberek. Nem lepődtem meg túlságosan, amikor megtudtam, hogy valójában micsoda – mert kezdettől fogva nyilvánvaló volt, hogy ő *valami...*

De Jacob? Aki egyszerűen csak Jacob volt, és semmi több. Jacob, a barátom... Jacob, az egyetlen emberi lény, akihez valaha is igazán közel kerültem...

Erre kiderül, hogy tévedtem: ő sem emberi lény.

Megint sikítanom kellett, de még idejében sikerült fegyelmezni magam.

És mit árul el mindez énrólam?

Erre az egyre tudtam a választ. Azt, hogy valami nagyon nincs rendjén velem. Különben miért lenne teli az életem rémfilmekből szalajtott lényekkel? Mi másért lennének olyan fontosak nekem, hogy hatalmas darabokat hasítanak ki belőlem, amikor faképnél hagynak, hogy tovább járják a maguk mitikus útjait?

Ide-oda pörgött-forgott minden az agyamban, aztán egészen új képpé rendeződött: ami korábban egy bizonyos dolgot jelentett, most valami egészen mást.

Nincs szekta. Soha nem is volt, és banda sem. Nem, ez valami sokkal rosszabb: egy falka.

Öt hatalmas, sokszínű vérfarkas falkája, és ott ügettek el karnyújtásnyira tőlem Edward tisztásán...

Hirtelen lázas kapkodásba kezdtem. Az órára pillantottam – még nagyon korán volt, de nem érdekelt. Most azonnal le kell mennem La Pushba. Azonnal látnom kell Jacobot, és meg kell tudnom tőle, vajon teljesen elment-e az eszem.

Magamra kaptam az első tiszta ruhát, ami a kezem ügyébe került, nem érdekelt, illenek-e egymáshoz a különböző ruhadarabok, aztán kettesével rohantam le a lépcsőn. Ahogy átviharzottam az előszobán az ajtó felé igyekezve, kis híján feldöntöttem Charlie-t.

– Hát te meg hová mész? – Egyformán meglepődtünk, hogy ilyen korán talpon látjuk egymást. – Tudod, hány óra van?

– Tudom. Muszáj találkoznom Jacobbal.

– Azt hittem, most, hogy van az a dolog Sammel...

– Nem számít. Most azonnal beszélnem kell vele.

– Még nagyon korán van – mondta morcosan, de semmi hatással nem volt rám. – Nem akarsz előbb megreggelizni?

– Nem vagyok éhes! – hadartam. Charlie elállta a kijáratot. Megfordult a fejemben, hogy átbújok a karja alatt, aztán rohanok, ahogy csak bírok, de tudtam, hogy később ezért még számolna velem. – Mindjárt visszajövök, jó?

Charlie a homlokát ráncolta.

– És egyenesen Jacobékhoz mész? Nem állsz meg sehol útközben?

– Hát persze, miért állnék meg? – A szavak szinte összefolytak, annyira hadartam.

– Nem tudom – ismerte be. – Egyszerűen csak... szóval az a helyzet, hogy megint megtámadtak valakit... a farkasok. Az üdülő közvetlen közelében, a gyógyforrásnál, de most akadt szemtanú is. Az áldozat mindössze pár lépésnyire tért le az útról, amikor eltűnt. A felesége néhány perccel később, amikor a keresésére indult, egy hatalmas, szürke farkast látott, és elrohant segítségért.

A gyomrom forogni kezdett, mintha éppen lefelé zuhannék a hullámvasúton.

– Megtámadta egy farkas?

– Az embernek csak hűlt helyét találtuk, meg egy kis vérnyomot megint – mondta Charlie. – Az erdészek meg a vadőrök keresik, fölfegyverkezve, és vittek magukkal pár fegyveres önkéntest is. Van egy csomó vadász, aki alig várja, hogy részt vehessen az üldözésben, jutalmat kap, aki beszolgáltatja egy farkas tetemét. Ami azt jelenti, hogy tele az erdő puskával, és ez sehogy se tetszik nekem. – A fejét csóválta. – Amikor az emberek nagyon izgatottak, könnyen történhet baleset.

– Le akarják lőni a farkasokat? – A hangom három oktávval följebb csúszott.

– Mi mást tehetnének? Most meg mi baj van? – kérdezte, és nyugtalanul pislogott rám. Úgy éreztem, mindjárt elájulok: valószínűleg a szokásosnál is sápadtabb lehettem. – Csak nem lett belőled itt nekem elszánt környezetvédő, vagy micsoda?

Nem tudtam mit felelni. Ha nincs ott, akkor vinnyogva hajtom a térdem közé a fejemet. Erről egészen el is feledkeztem: az eltűnt turistákról, a véres farkaslábnyomokról... ezeket még nem hoztam összefüggésbe azzal, hogy Jacob...

– Kicsim, azért nem kell úgy megijedned. Egyszerűen csak maradj a városban vagy az országúton, és ne állj meg sehol, rendben?

– Rendben – ismételtem elhalón.

– Most mennem kell.

Alaposabban szemügyre vettem, és láttam, hogy a pisztolya ott lóg az övén a tokban, és hogy a terepjáró csizmáját vette fel.

– De ugye te nem mész az erdőbe a farkasokra vadászni?

– Segítenem kell, Bells. Már több ember is eltűnt.

A hangom megint több oktávnyit emelkedett, és már majdnem hisztérikusan csengett.

– Nem! Ne menj! Túl veszélyes!

– Ez a munkám, kicsim. Nem kell rémeket látni, semmi bajom nem lesz! – A félig nyitott ajtó felé fordult. – Te is jössz?

Haboztam: a gyomrom még mindig gyanúsan kavargott. Mivel tudnám rávenni, hogy ne menjen oda? Olyan kába voltam, hogy semmi nem jutott eszembe.

– Bells?

– Talán tényleg korán van még La Pushba lemenni – suttogtam.

– Szerintem is – mondta, azzal kilépett az esőbe, és becsukta az ajtót maga mögött.

Abban a pillanatban leroskadtam a padlóra, és a térdem közé hajtottam a fejem.

Menjek Charlie után? És mit mondjak neki?

És mi legyen Jacobbal? Ő a legjobb barátom: figyelmeztetnem kell. Ha tényleg – görcsbe rándultam, de erőt vettem magamon, és kimondtam magamban azt a szót –, ha tényleg vérfarkas lett belőle (és tudtam, jól sejtem, éreztem, hogy csakugyan ez a megfejtés), akkor most lőni fognak rá! Figyelmeztetnem kell őt is és a barátait is, hogy megölik őket, ha továbbra is óriásfarkasok alakjában rohangálnak. Muszáj megmondanom nekik, hogy hagyják abba.

Abba kell hagyniuk! Charlie is ott lesz valahol az erdőben. Vajon törődnek-e vele egyáltalán? Ki tudja... Egészen mostanáig csak idegeneknek veszett nyoma. Jelent ez valamit? Vagy puszta véletlen?

Muszáj volt hinnem benne: legalább Jacobnak fontos, hogy Charlie-nak ne essék baja.

Tehát így is, úgy is figyelmeztetnem kell őket.

De vajon... tényleg ezt kell tennem?

Jacob a legjobb barátom, de ugyanakkor szörnyeteg is, nem? Valóban szörnyeteg lenne? Igazi, gonosz szörnyeteg? Vajon helyes-e, ha figyelmeztetem őket, ha ő és a barátai... gyilkosok? Ha az a szándékuk, hogy ártatlan turistákat mészároljanak le hidegvérrel? Ha tényleg olyanok, mint azok a gonosz szörnyek a rém-filmekben, szabad-e figyelmeztetnem őket?

Elkerülhetetlen volt, hogy Jacobot és barátait összehasonlítsam Cullenékkel. Míg rájuk gondoltam, önkéntelenül átfontam karommal a mellkasomat, mert úgy éreztem, menten szétzuhanok.

A helyzet az, hogy semmit sem tudok a vérfarkasokról. Ha valaha is foglalkoztattak volna, nyilván nagydarab, szőrös félemberi lényeknek képzelem őket, vagy valami hasonlónak, amiket a moziban látni. Azt sem tudom, tulajdonképpen miért vadásznak – éhségből, szomjúságból, vagy egyszerűen csak ölni akarnak? Amíg erre a kérdésre nem tudom a választ, addig nem ítélhetem meg őket.

Annál nem lehet rosszabb, mint amit Cullenéknek kellett elviselniük, amikor erőnek erejével

megpróbáltak jók maradni. Eszembe jutott Esme – és ahogy magam elé idéztem kedves, szép arcát, eleredtek a könnyeim –, és az, hogy jóságos, anyai természete ellenére be kellett fognia az orrát, és szégyenkezve elrohant, amikor vérzett a karom. Ennél biztosan nem lehet nehezebb. Eszembe jutott Carlisle, és az a sok száz év, mialatt nehéz küzdelem árán rászoktatta magát, hogy érzékeden legyen a vérszagra, hogy orvosként életeket menthessen. Ennél semmi, de semmi nem lehetett nehezebb.

A vérfarkasok más utat választottak.

És én? Mit válasszak én?

13. GYILKOS

Jacob? Legyen bárki más, csak ne ő! Szorongva hajtottam La Pushba az erdővel szegett úton, és hitetlenkedve ráztam a fejem.

Még mindig nem voltam meggyőződve, hogy helyesen cselekszem, de alkut kötöttem magammal.

Nem nézhetem tétlenül, amit Jacob és a barátai, a falkája, művelnek. Most már értettem, mire utalt az éjszaka – hogy talán nem is akarom látni többet –, és csakugyan felhívhattam volna telefonon is, ahogy javasolta, de ezt gyávaságnak éreztem. Tartozom neki annyival, hogy a szemébe mondjam, nem tudok egyszerűen átsiklani a történteken. Nem lehetek egy gyilkos barátja, nem hagyhatom szó nélkül, hogy a gyilkolás folytatódjék... Ha ezt tenném, én is ugyanolyan– 317 –

De nem tehetem meg azt sem, hogy ne figyelmeztessem. Minden tőlem telhető módon meg kell védenem Jacobot.

Keményen összeszorítottam a számat, miközben leparkoltam Blackék háza előtt. Már az is elég rossz, hogy a legjobb barátom vérfarkas – muszáj a tetejében még szörnyetegnek is lennie?

A ház sötét volt, az ablakok is fénytelenek, de az sem érdekelt, ha fel kell ébresztenem őket. A düh erőt adott, ököllel dörömböltem az ajtón: a falak csak úgy remegtek.

– Gyere be! – hallottam Billy hangját egy perc múlva, és odabenn felvillant a fény.

Elfordítottam az ajtó gombját: nem volt kulcsra zárva. Billy nem a tolószékben ült, hanem a konyhába vezető, nyitott ajtónak támaszkodott, a vállán fürdőköpeny. Amikor meglátott, a szeme egy pillanatra elkerekedett, aztán megadóan várta, mi következik.

– Nahát, Bella, jó reggelt! Mi szél hozott erre ilyen korán?

– Szia, Billy! Beszélnem kell Jake-kel. Hol találom?

– Hát... nem is tudom – hazudta rezzenéstelen arccal.

– Tudod, mit csinál Charlie ma reggel? – támadtam le, mert torkig voltam a köntörfalazással.

– Tudnom kellene?

– Ő és a fél város odakinn van az erdőben, és óriásfarkasokra vadásznak!

Billy arca megrezzent, aztán újra kifejezéstelenné vált.

– Szóval, erről szeretnék beszélni Jake-kel, ha megengeded – folytattam.

Billy összepréselte az ajkát, és egy hosszú pillanatig hallgatott.

– Lefogadom, hogy még alszik – mondta végül, és a nappaliból nyíló átjáró felé intett a fejével. – Mostanában későn szokott hazakeveredni esténként. A kölyöknek szüksége van a pihenésre, talán nem kellene fölébresztened.

– Most rajtam a sor – morogtam alig hallhatóan, és határozottan meglódultam. Billy megadóan felsóhajtott.

Az átjáróból mindössze egyetlen ajtó nyílott. A kopogtatással nem is vesződtem, csak feltéptem az ajtót. Nagy csattanással vágódott a falnak, ahogy beléptem Jacob parányi, szekrény nagyságú szobájába.

Átlósan feküdt a dupla ágyon, amely pár centi híján elfoglalta az egész szobát. Még így, átlósan sem volt elég hosszú neki az ágy: a lába lelógott az egyik, a feje a másik végén. Mélyen

aludt, nyitott szájjal, és halkan horkolt. Meg sem rezzent hangos belépőmre.

Az arca békés volt, a mély álom kisimította haragos ráncait. A szeme alatt karikák sötétlettek – ezt eddig még nem vettem észre. Bármilyen nagyra is nőtt is, ebben a pillanatban nagyon fiatalnak látszott, és nagyon kimerültnek. Megsajnáltam.

Kiléptem a szobából, és halkan becsuktam magam mögött az ajtót.

Billy kíváncsi, de tartózkodó pillantással méregetett, amikor lassan visszamentem az elülső szobába.

– Azt hiszem, hagyom még egy kicsit aludni.

Billy bólintott, aztán egy percig csak bámultuk egymást némán. Borzasztóan szerettem volna megkérdezni tőle, mi az ő szerepe ebben az ügyben. Mit gondol arról, hogy a fiából vérfarkas lett? De ő kezdettől fogva Sam pártján állt, úgyhogy föltehetőleg nemigen veszi a lelkére a gyilkosságokat. Hogy ezt mivel igazolja önmaga előtt, azt el sem tudtam képzelni.

Billy sötét szeméből kiolvastam, hogy ő is egy rakás kérdést szeretne föltenni nekem, de végül csak hallgatott.

– Figyelj! – törtem meg végül a hosszúra nyúlt csendet. – Lemegyek a partra, és ott is maradok egy darabig. Ugye megmondod neki, hogy ott várom, amikor felébred?

– Persze, persze – hagyta rám Billy.

Vajon tényleg megmondja neki? Nos, ha mégsem, én legalább megpróbáltam, nem igaz?

Beültem a kocsiba, elhajtottam First Beachig, és beálltam az üres, földes parkolóba. Még mindig sötét volt – egy újabb borús nap komor kora hajnala –, alig láttam valamit, amikor kikapcsoltam a fényszórókat. A szememnek előbb meg kellett szoknia a sötétséget, csak akkor vettem észre a magas gyomok közt vezető ösvényt. Idelenn hidegebb volt, szél korbácsolta a fekete vizet – a dzsekim zsebébe süllyesztettem a kezem. De legalább az eső elállt.

Nagy léptekkel megindultam a parton az északi védőgát felé. Nem láttam se St. Jamest, se a többi szigetet, csak a víz peremének halvány körvonalát. Óvatosan lépegettem, a sziklákat kerülgetve, és igyekeztem a lábam elé nézni, nehogy megbotoljak egy uszadékfában.

Még mielőtt rájöttem volna, mit is keresek, megtaláltam. Egyszer csak előbukkant a sötétségből, néhány lépésnyire tőlem: egy hosszú, csontfehér uszadékfa. A sziklahasadék mélyén feneklett meg, gyökerei a tenger felől tekeregtek fölfelé, mint egy csomó aszott, törékeny csáp. Nem esküdtem volna meg, hogy ez ugyanaz a fa, amelyiknél először beszélgettünk Jacobbal – hogy aztán a beszélgetés szálai olyan furcsán gabalyodjanak össze az életemben –, de úgy tűnt, nagyjából stimmel a hely. Leültem, és a láthatatlan tenger felé bámultam.

Most, hogy láttam az alvó Jacobot – olyan ártatlannak és sebezhetőnek tűnt álmában –, minden viszolygásom megszűnt, minden dühöm eloszlott. Nem játszhattam el, hogy nem tudok semmiről, mint ahogy Billy teszi, legalábbis a látszat szerint, de Jacobot sem bírtam elítélni. A szeretet nem így működik, döntöttem el. Amint megszeretsz valakit, többé nem tudsz logikusan gondolkodni róla. Jacob a barátom, akár embert ölt, akár nem. Fogalmam sem volt, mit kéne tennem ebben a helyzetben.

Magam előtt láttam, ahogy ott alszik békésen, és ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy megvédelmezzem. Mi lehetne ennél logikátlanabb?

De akár logikátlan volt, akár nem, hosszan magam elé idéztem békés arcát, és azon agyaltam, hogyan óvhatnám meg. Végül az ég lassan derengeni kezdett.

– Szia, Bella!

Jacob hangja a sötétségből érkezett, olyan váratlanul, hogy megijesztett. Lágy, csaknem félénk hang volt, de én arra számítottam, hogy valami zaj jelezni fogja a jöttét, kavicscsikorgás, vagy valami... Aztán már a körvonalait is láttam a hajnali fényben – rémületesen nagy volt.

– Jake!

Pár lépésnyire torpant meg tőlem, és idegesen egyik lábáról a másikra állt.

– Billy szólt, hogy nálunk jártál... Nem telt sok időbe, igaz? Tudtam, hogy rá fogsz jönni.

– Aha. Rájöttem, melyik történetre kell emlékeznem – suttogtam.

Egy hosszú pillanatig mély csend volt, aztán, bár még mindig alig láttam, az arcbőröm bizseregni kezdett, mintha a pillantása az arcomat pásztázná. Az ő szemének, úgy látszik, elég volt ennyi fény, hogy leolvasson mindent róla, mert amikor megszólalt, maróan gúnyos volt a hangja.

– Elég lett volna, ha telefonálsz – mondta nyersen. Bólintottam.

– Tudom...

Jacob föl-alá járkált a sziklák mentén. Ha nagyon füleltem, a hullámverés morajától még kivehettem, ahogy a talpa halkan súrlódik a köveken. Az én lábam alatt bezzeg úgy kattogtak, mint a kasztanyetta.

– És akkor miért jöttél? – Egy pillanatra sem hagyta abba a dühödt járkálást.

– Arra gondoltam, jobb, ha személyesen beszélünk.

– Ó, hogyne! Az sokkal jobb! – horkant föl. – Jacob, muszáj, hogy figyelmeztesselek...

– Az erdőőrökre és a vadászokra? Ne aggódj! Már tudunk róluk.

– Hogyhogy ne aggódjak? – kiáltottam hitetlenkedve. – Jake, puska van náluk! Csapdákat állítanak, jutalmat tűznek ki, és...

– Tudunk vigyázni magunkra – hördült föl, még mindig föl-alá járkálva. – Nem fognak elkapni senkit. Csak még jobban megnehezítik a dolgunkat... különben meg rövidesen úgyis eltűnik közülük egy-kettő.

– De Jake! – hüledeztem.

– Mi bajod? Ez az igazság.

A hangom egészen fakó lett az undortól.

– Hogy vagy képes... ilyet mondani? Hiszen ismered ezeket az embereket! És Charlie is odakint van! – Ettől a gondolattól megrándult a gyomrom.

Jacob megtorpant.

– De hát mit tehetünk? – vágott vissza.

A nap ezüstös rózsaszínre festette a felhőket felettünk. Most már én is láttam az arcát: haragos volt, indulatos, megbántott.

– Nem tudnád... szóval, megpróbálni, hogy... ne legyél vérfarkas?

Jacob a levegőbe lendítette a kezét.

– Mintha ez rajtam múlna! – kiáltotta. – És ha meg is tehetném, mi hasznod lenne belőle, ha egyszer az eltűnt emberek miatt aggódsz?

– Nem értem, miről beszélsz.

Rám meredt, a szeme összeszűkült, a szája vicsorgásba torzult.

– Tudod, mi az, amitől majd megőrülök dühömben, amitől köpni tudnék?

Ellenséges arca láttán ösztönösen hátrébb húzódtam. Jacob szemlátomást választ várt a kérdésére, úgyhogy megráztam a fejem.

– Hogy te micsoda egy képmutató vagy, Bella! Ott ülsz, és nem átallod azt állítani, hogy félsz tőlem! Hát igazságos ez?

– Képmutató? Szerinted képmutató vagyok, ha félek egy szörnyetegtől?

– Uhh! – nyögött fel. Reszkető öklét a halántékához szorította, a szemét szorosan lezárta. – Ha hallanád magad!

– Mi van?

Hozzám lépett, fölém hajolt, és dühtől égő szemmel meredt rám.

– Hát, őszintén sajnálom, hogy ha már így alakult, nem tudok a kedvedre való szörnyeteg lenni, Bella! Gondolom, én nem vagyok olyan nagyszerű, mint a kedvenc vérszívóid, igaz?

Talpra ugrottam, és dühösen farkasszemet néztem vele.

– Nem, nem vagy! – kiáltottam. – Nem az a lényeg, hogy mi vagy, te hülye, hanem hogy mit csinálsz!

– Hát ez meg mit akar jelenteni? – üvöltötte, és egész teste reszketett a dühtől.

És ekkor, legnagyobb meglepetésemre, a fejemben felhangzott Edward hangja:

– Nagyon vigyázz, Bella! – figyelmeztetett a bársonyos hang. – Ne ingereld tovább! Meg kell nyugtatnod valahogy!

Ma még ez a hang is képtelenségeket beszél. De azért figyeltem rá. A világon mindent megtettem volna a kedvéért.

– Jacob – próbáltam a lelkére beszélni lágy, nyugodt hangon. – Hát feltétlenül muszáj embereket ölni? Nincs más út? Úgy értem, ha a vámpírok megtalálták a módját, hogy meglegyenek anélkül, hogy embereket ölnének, nem próbálnátok meg ti is?

Fölpattant, mintha a szavaim áramütésként érték volna. A szemöldöke felszaladt, a szeme kerekre nyílt a meglepetéstől.

– Hogy mi embereket ölnénk? – kérdezte.

– Miért, mit gondolsz, miről beszéltünk eddig?

Már nem remegett. Hitetlenkedve, de félig-meddig már reménykedve nézett rám:

– Azt hittem, arról, hogy utálod a vérfarkasokat!

– Nem, Jake, dehogyis! Nem az a bajom, hogy te... farkas vagy. Az teljesen rendben van! – legyintettem, és ahogy kimondtam, már tudtam is, hogy ez igaz. Hogy felőlem aztán lehet időnként hatalmas farkas, attól ő még mindig Jacob. – Ha valahogy meg tudnád oldani, hogy ne árts az embereknek... egyedül ez zavar! Ezek ártatlanok, Jake, olyanok, mint Charlie, és én nem fordíthatom el egyszerűen a fejemet, miközben te...

– Ennyi az egész? Tényleg? – szakított félbe, és szélesen elmosolyodott. – Csak attól ijedtél meg, hogy gyilkos vagyok? Ez az egyetlen oka?

– Miért, ez talán nem elég komoly ok? Jacob nevetni kezdett.

– Jacob Black, ebben nincs semmi nevetséges!

– Persze, persze – helyeselt, még mindig kacagva.

Egy ugrással mellettem termett, és újra magához ölelt, olyan szorosan, hogy majd összetörte a bordáimat.

– Te tényleg, komolyan nem bánod, hogy időnként nagy kutyává változom? – kérdezte, és hallatszott a hangján, mennyire boldog.

– Nem bánom – nyögtem. – De Jake... nem kapok levegőt... Eleresztett, de megragadta mindkét kezemet.

– Nem vagyok gyilkos, Bella!

Merően néztem az arcába, és láttam, hogy igazat mond. Elárasztott a megkönnyebbülés.

– Tényleg nem? – kérdeztem.

– Tényleg nem – közölte ünnepélyesen.

Átkaroltam. Eszembe jutott az a nap, amikor először mentünk motorozni – de most még nagyobb volt, és én még inkább gyereknek éreztem mellette magam.

Mint az első alkalommal, most is megcirógatta a hajamat.

– Sajnálom, hogy azt mondtam, képmutató vagy – mentegetőzött.

– Sajnálom, hogy azt hittem, gyilkos vagy. Felnevetett.

Hirtelen eszembe jutott valami, és elhúzódtam tőle, hogy lássam az arcát.

– Na és mi a helyzet Sammel és a többiekkel?

Megrázta a fejét, mosolyogva, mintha hatalmas tehertől szabadult volna meg.

– Ők sem. Hát persze, hogy nem! Nem emlékszel, minek nevezzük magunkat?

Tisztán emlékeztem rá – hiszen pontosan az a nap járt a fejemben, amikor hallottam tőle.

– Védelmezőknek?

– Pontosan.

– De akkor nem értem... Mi történik az erdőben? Az eltűnt turisták, a vér... mi ez az egész?

Jacob nyomban elkomorodott.

– Mi mindent megpróbálunk, Bella, ez a dolgunk. Próbáljuk megvédeni őket, de eddig mindig későn érkeztünk.

– De hát mitől kell megvédeni őket? Tényleg lenne medve is az erdőben?

– Bella, édesem, csak egyetlen dologtól védhetjük meg az embereket, mégpedig a mi egyetlen ellenségünktől. Mi csak azért létezünk, mert ők is léteznek.

Értetlenül meredtem rá egy pillanatig, aztán megértettem. De akkor aztán a vér kiszaladt az arcomból, és éles, artikulálatlan kiáltás tört ki belőlem.

Jacob bólintott.

– Azt hittem, ha valaki, te biztosan rájössz, mi történik.

– Laurent... – suttogtam. – Még mindig itt van valahol. Jacob kettőt pislogott, és oldalra hajtotta a fejét.

– Ki az a Laurent?

Megpróbáltam rendbe szedni zavaros gondolataimat.

– Hiszen láttad a tisztáson! Te is ott voltál... – mondtam lassan, ahogy kezdtem felfogni, mi is történt valójában. – Te is ott voltál, és megvédtél, különben megölt volna...

– Ja, arra a fekete hajú piócára gondolsz? – Elvigyorodott, feszes, ádáz mosollyal. – Ez volt a neve?

Összeborzongtam.

– Hogy jutott eszedbe? – suttogtam. – Meg is ölhetett volna! Jake, te nem tudod, milyen veszélyesek...

Nem tudtam folytatni, mert Jacob újra felnevetett.

– Bella, egyetlen nyavalyás vámpír nem ellenfél egy akkora falkának, mint a mienk! Olyan könnyen ment, hogy még csak nem is élveztük.

– Mi ment könnyen?

– Hogy kinyírjuk a vérszívót, amelyik meg akart ölni téged. Szerintem ez egyáltalán nem számít gyilkosságnak – tette hozzá gyorsan. – A vámpírok nem emberek.

– Te... megölted... Laurent-t? – A szám annyira reszketett, hogy alig bírtam kimondani a szavakat.

Jacob bólintott.

– Hát nem éppen én, hanem közösen – helyesbített.

– Laurent nincs többé? – suttogtam. Jacob arca elkomorult.

– Ugye, emiatt nem fogsz kiborulni? Meg akart ölni téged... Azért jött, hogy megöljön valakit, Bella, ebben biztosak voltunk, még mielőtt megtámadtuk. Ezt, ugye, te is tudod?

– Tudom. És nem, nem fogok kiborulni... Én... – Le kellett ülnöm. Tántorogva tettem egy lépést hátrafelé, míg csak az uszadékfa törzse neki nem nyomódott a lábikrámnak, akkor leroskadtam rá. – Laurent nincs többé... Nem fog visszajönni értem...

– De nem vagy dühös, ugye? Nem az egyik barátod volt, vagy ilyesmi?

– Barátom? – Zavartan fölbámultam Jacobra, valósággal beleszédültem a megkönnyebbülésbe. Hadarni kezdtem, miközben könnyek szöktek a szemembe. – Nem, Jake. Ha tudnád, mekkora... mekkora kő esett le a szívemről! Azt hittem, meg fog találni, minden éjjel attól rettegtem, hogy éppen most jön értem, és csak azt reméltem, beéri velem, és Charlie-t nem bántja. Annyira féltem, Jacob... De hát hogyan? Hiszen vámpír volt! Hogy bírtátok megölni? Olyan erős volt, olyan kemény, mint a márvány!

Jacob leült mellém, és egyik hosszú karjával megnyugtatóan átkarolt.

– Mi arra vagyunk kitalálva, Bells, hogy elbánjunk velük. Mi is erősek vagyunk ám! Bárcsak elmondtad volna nekem, hogy annyira félsz! Pedig semmi okod nem volt rá...

– Azóta nem is találkoztunk – motyogtam, gondolataimba merülve.

– Ja, igaz.

– Várj csak, Jake... én azt hittem, te úgyis tudod! Tegnap éjjel azt mondtad, nem biztonságos, ha ott vagy nálam a szobámban! Azt hittem, azért mondtad, mert tudod, hogy bármelyik pillanatban beállíthat egy vámpír. Nem erre gondoltál?

Egy pillanatra mintha zavarba jött volna, aztán lehajtotta a fejét.

– Nem, nem erre gondoltam.

– Hát akkor hogy értetted, hogy nem vagy biztonságban nálam?

Bűntudatosan pislogott.

– Nem azt mondtam, hogy én nem vagyok biztonságban. Én terád gondoltam.

– Miről beszélsz?

A földre szegezte a szemét, és egy követ rugdosott.

– Több okból nem örülnek neki, ha veled vagyok, Bella. Először is, mert nem szabad elárulnom neked a titkunkat, de van egy másik része is a dolognak, az, hogy veszélyes... a te számodra. Ha túlságosan feldühödöm... vagy kiborulok... lehet, hogy kárt teszek benned.

Ezt alaposan át kellett gondolnom.

– Amikor olyan dühös voltál a múltkor... amikor ordibáltam veled... és te reszketni kezdtél...?

– Aha... – Még jobban lehajtotta a fejét. – Ez nagy baromság volt tőlem. Máskor jobban kell uralkodnom magamon. Megfogadtam, hogy nem gurulok dühbe, akármit is mondasz. De... annyira fölzaklatott, hogy el foglak veszíteni... hogy nem fogadsz el...

– És mi történne... ha túlságosan dühös lennél? – suttogtam.

– Farkassá változnék – suttogta vissza.

– Hát nemcsak teliholdnál szoktatok átváltozni? Jacob égnek emelte a szemét.

– Hollywoodban nem egészen jól tudják ezeket a dolgokat. – Aztán felsóhajtott, és újra elkomolyodott. – Nem kell aggódnod, Bells. Kézben tartjuk a dolgokat. És Charlie-ra meg a többiekre különösen vigyázunk, nem engedjük, hogy bármi történjen velük, ígérem!

Ekkor hirtelen megvilágosodott előttem valami – valami, ami annyira nyilvánvaló volt, hogy már rég rá kellett volna jönnöm, de teljesen lekötött, ahogy elképzeltem, hogy küzdenek meg Laurenttel. így csak most ütött szöget a fejembe, amikor Jacob megint jelen időben beszélt.

Kézben tartjuk a dolgokat...

Tehát még nincs vége.

– Pedig Laurent meghalt! – Az egész testem jéghideg lett.

– Valami baj van, Bella? – Jacob megérintette hamuszürke arcomat.

– Ha Laurent meghalt... egy hete... akkor most valaki más öldösi az embereket.

Jacob bólintott.

– Ketten voltak – dünnyögte összeszorított foggal. – Azt hittük, a párja majd meg akar támadni minket. Legalábbis a hírek szerint általában nagyon bepöccennek, ha valaki megöli a párjukat, de ez örökösen meglóg előlünk, aztán mindig visszajön. Ha rájönnénk végre, mit is akar igazából, könnyebben el tudnánk bánni vele. De teljesen érthetetlenül viselkedik. Örökösen oda-vissza táncol a határok mentén, mintha próbára akarna tenni bennünket, mintha valahogy be akarna slisszolni – de hová? Hová akar menni? Sam szerint el akar választani bennünket egymástól, hogy jobbak legyenek az esélyei...

Jacob hangja eltávolodott, végül már úgy tűnt, mintha egy hosszú alagút túlsó végéről jönne. Még hallottam, de a szavak már összemosódtak. A homlokomon kiütött a veríték, a gyomrom felfordult, mintha újra kitört volna rajtam a gyomorinfluenza. Pontosan ugyanúgy, mint akkor.

Gyorsan elfordultam Jacobtól, és a fatörzs fölé görnyedtem. Rángó testtel öklendeztem, üres gyomrom görcsösen liftezett a rettenettől, de nem volt benne semmi, amit kiadhattam volna magamból.

Victoria itt van. És engem keres. Közben pedig idegeneket öl az erdőben. Az erdőben, ahol most Charlie a farkasok után kutat...

Az ájulás kerülgetett.

Jacob elkapta a vállamat, nehogy lecsússzak a sziklák közé. Ereztem az arcomon meleg leheletét.

– Bella! Mi baj van?

– Victoria – ziháltam, amint az öklendezéstől levegőhöz jutottam.

A név hallatán Edward hangja vad dühvel felhördült. Jacob fölhúzott, félszegen az ölébe vont, fejemet a vallanak támasztotta. Csapzott hajamat kisimította az arcomból.

– Ki az a Victoria? – kérdezte. – Hallasz engem, Bella? Bella!

– Laurent nem a párja volt – nyöszörögtem Jacob vállába. – Csak régi barátok...

– Kérsz egy kis vizet? Ne vigyelek orvoshoz? Mondd, mit csináljak? – Teljesen kétségbeesett.

– Nem vagyok beteg... meg vagyok ijedve – magyaráztam suttogva. Az ijedtség szó mintha nem pontosan fejezte volna ki, amit érzek.

Jacob megveregette a hátamat.

– Ettől a Victoriától? Bólintottam, és összeborzongtam.

– Victoria az a vörös hajú nőstény? Újra megremegtem.

– Igen – nyöszörögtem.

– Honnét tudod, hogy nem a párja volt?

– Laurent mondta, hogy Victoriának James volt a párja. – Ösztönösen összeszorítottam, majd kinyújtottam azt a kezemet, amelyiken a sebhely volt.

Jacob maga felé fordította az arcom, és merőn a szemembe nézett.

– Mondott neked még valami mást is? Ez nagyon fontos lehet! Tudod, hogy mit akar a nőstény?

– Hát persze – suttogtam. – Engem.

Jacob szeme kerekre tágult, aztán résnyire húzódott össze.

– Miért? – kérdezte.

– Mert Edward megölte Jamest – suttogtam. Jacob olyan szorosan ölelt, hogy most nem kellett átfognom magam az üres seb miatt, Jacob egyben tartott. – Ezért Victoria... megharagudott rá. De Laurent szerint úgy gondolja, jobb, ha engem öl meg, mint Edwardot. Társat társért. Nem tudta... szerintem még most sem tudja... hogy... – Nagyot nyeltem. – Hogy a dolgok már nem úgy állnak köztünk, mint régen. Legalábbis Edward részéről biztosan nem.

Jacob hosszan rágódott a hallottakon, az arcán különféle kifejezések váltották egymást.

– Szóval így történt? Ezért költöztek el Cullenék?

– Végtére is, én csak egy emberi lény vagyok. És kit érdekel egy emberi lény? – Erőtlenül megvontam a vállam.

Fülem Jacob mellkasán pihent, így jól hallottam, hogy morgolódni kezd, de nem olyan farkas féle, hanem nagyon is emberi morgás volt.

– Ha az az idióta vérszívó tényleg elég ütődött volt ahhoz, hogy...

– Kérlek! – nyöszörögtem. – Kérlek, ne! Jacob habozott, aztán kurtán bólintott.

– Ez fontos – mondta újra, és most már csak a feladatra koncentrált, minden más kiment a fejéből. – Pontosan erre az információra volt szükségünk. Meg kell mondanunk a többieknek, most rögtön.

Fölállt, és engem is talpra segített. Mindkét kezét ott tartotta a derekamon, amíg biztos nem lehetett benne, hogy nem fogok összeesni.

– Jól vagyok – hazudtam.

Elengedte a derekamat, helyette megfogta az egyik kezemet.

– Gyerünk! – mondta.

A furgonom felé vonszolt.

– Hová megyünk? – kérdeztem.

– Még nem tudom pontosan – ismerte be. – Összehívok egy gyűlést. Figyelj, várnál itt egy percig? – Nekitámasztott a kocsinak, és elengedte a kezem.

– Hová mész?

– Mindjárt jövök – ígérte. Aztán sarkon fordult, átrohant a parkolón, átvágott az úton, és eltűnt az erdőben. Olyan gyorsan, könnyedén surrant a fák közt, mint egy szarvas.

– Jacob! – kiáltottam utána rekedten, de már eltűnt.

Nem a legjobb pillanatban hagyott magamra. Alighogy eltűnt, már légszomjjal küzdöttem. Bemásztam a kocsiba, és pánikszerűen lenyomtam az ajtózárakat. De ettől sem éreztem jobban magam.

Victoria tehát már vadászik rám. Csak a szerencsének köszönhetem, hogy eddig nem talált meg – a szerencsének és öt kamasz vérfarkasnak. Sípolva lélegeztem. Bármit mondott is Jacob, megrémített a gondolat, hogy valaha is Victoria közelébe kerülhet. Nem érdekel, mivé változik Jacob olyankor, amikor dühös. Képzeletemben megjelent Victoria kegyetlen tekintete, lángvörös haja, halálos, elpusztíthatatlan lénye...

De hát Jacob szerint Laurenttel végeztek. Tényleg lehetséges lenne? Edward – ösztönösen átkaroltam a mellkasomat – elmondta, milyen nehéz elpusztítani egy vámpírt. Erre csak egy másik vámpír képes. De Jake azt állítja, hogy a vérfarkasok pont erre születtek...

Charlie-ra különösen vigyázni fognak – azt ígérte, bízhatok benne, hogy a vérfarkasok gondoskodnak apám biztonságáról.

De hát hogyan is bízhatnék ebben? Egyikünk sincs biztonságban! A legkevésbé Jacob, ha megpróbál Victoria és Charlie közé állni... vagy Victoria és énközém.

Megint rám tört a hányinger.

Valaki erősen megkopogtatta a furgon ablakát, én pedig eszelősen felsikítottam – de csak Jacob volt, már vissza is ért. Hálától reszkető ujjakkal nyitottam ki a zárat.

– Te tényleg nagyon meg vagy rémülve – jegyezte meg, miközben bemászott mellém.

Bólintottam.

– Ne legyél! Mi majd vigyázunk rád, és Charlie-ra is, megígérem.

– Jobban félek attól, hogy te találsz rá Victoriára, mint attól, hogy ő talál meg engem – suttogtam.

Felnevetett.

– Egy kicsit jobban is bízhatnál bennünk. Ez valóságos sértés! Megráztam a fejem. Épp elég vámpírt láttam már akció közben.

– Hová mentél az előbb? – kérdeztem. Összepréselte az ajkát, és nem felelt.

– Na ne...! Ez is titok? Összevonta a szemöldökét.

– Nem igazán. Csak kicsit szokatlan, és nem akarom rád hozni a frászt.

– Ha úgy vesszük, mostanra már eléggé hozzászoktam a szokatlan dolgokhoz. – Megpróbálkoztam egy mosollyal, nem túl nagy sikerrel.

Jacobnak viszont nem esett nehezére vigyorogni.

– Aha, gondolom, tényleg. Na jó! Szóval, tudod, amikor farkasok vagyunk, olyankor... halljuk egymást.

Értetlenül ráncoltam a szemöldökömet.

– Nem hangokat hallunk – folytatta –, hanem... gondolatokat, legalábbis egymáséit biztosan, akármilyen messze vagyunk is. Amikor vadászunk, ez sokat segít, de különben elég gáz. Kicsit kínos... hogy az embernek nem lehetnek titkai. Rémes, nem?

– Erre gondoltál tegnap éjjel, amikor azt mondtad, mindenképpen el fogod mondani nekik, hogy találkoztunk, akkor is, ha nem akarod?

– Igen gyors a felfogásod.

– Kösz.

– És a szokatlan dolgokat is nagyon jól tűröd. Azt hittem, zavarni fog ez a gondolatolvasás-izé.

– Nem igazán... szóval, nem te vagy az első ismerősöm, aki képes rá. Úgyhogy nekem nem olyan szokatlan.

– Tényleg?... Várj csak, netán a kedvenc vérszívóidról beszélsz?

– Jobb szeretném, ha nem neveznéd így őket! Elnevette magát.

– Ahogy óhajtod. Szóval Cullenékre gondoltál?

– Csak... csak Edwardra. – Titokban fél karral átfogtam a mellkasomat.

Jacobot, úgy tűnt, meglepte a dolog, méghozzá kellemetlenül.

– Szóval akkor nemcsak mese az egész? Hallottam történeteket különleges képességekkel bíró vámpírokról, de azt hittem, csak babona.

– Létezik még olyasmi egyáltalán, hogy „csak babona”? – kérdeztem fanyarul.

Jacob savanyú képet vágott.

– Mondasz valamit... Na mindegy, szóval azon a helyen találkozunk Sammel meg a többiekkel, ahol motorozni szoktunk.

Beindítottam a furgont, és az országút felé indultam.

– Szóval most egy pillanatra farkassá változtál, hogy beszélni tudj Sammel? – kíváncsiskodtam.

Jacob zavartan bólintott.

– Próbáltam minél gyorsabb lenni, és közben nem gondolni rád, nehogy megtudják, mi a helyzet. Attól féltem, Sam nem engedi meg, hogy magammal vigyelek.

– Sokat törődtem volna vele, hogy mit enged meg, és mit nem!

– pattogtam. Már hozzászoktam, hogy Samet sötét gazembernek lássam, és nehéz volt felülbírálni a véleményem. Valahányszor meghallottam a nevét, önkéntelenül összeszorítottam a fogamat.

– Én viszont törődtem volna vele – mondta Jacob morcosan.

– Emlékszel, hogy az éjszaka egyszer nem bírtam befejezni egy mondatot? Hogy képtelen voltam elmondani az egész történetet?

– Aha. Úgy festettél, mint akinek éppen a torkán akadt valami. Komoran fölnevetett.

– Közel jártam hozzá. Sam megtiltotta, hogy beszéljek erről. Ö... tudod, ő a falkavezér. Az alfa-hím. Ha kijelenti, hogy tegyünk vagy ne tegyünk meg valamit... azt nem engedhetjük el egyszerűen a fülünk mellett.

– Bizarr – mormoltam.

– Nagyon – értett egyet. – Ezzel jár, ha az ember farkas.

– Huhh! – Ennél jobb válasz hirtelenében nem jutott eszembe.

– És van még jó pár ilyen... szóval ilyen farkasos dolog... Még sokat kell tanulnom. El sem tudom képzelni, milyen lehetett Samnek tök egyedül megbirkózni ezzel az egésszel. Még így is elég gáz, hogy az embernek egy egész falka segít.

– Sam eleinte egyedül volt?

– Bizony. – Jacob hangja egészen elhalkult. – Amikor én először... átváltoztam, ez volt a legrémesebb... a legfélelmetesebb dolog, ami valaha történt velem, ilyesmit el sem tudtam képzelni. De legalább nem voltam egyedül, a hangjukat hallottam a fejemben, és megmondták, mi történt velem, és mit kell csinálnom. Ha ők nincsenek, alighanem beleőrülök. De Samnek... – Megcsóválta a fejét. – Samnek nem segített senki.

Hát ezeket a dolgokat alaposan újra kell gondolnom. Azok után, amiket Jacob mondott, nehéz nem együtt érezni Sammel. Mégis állandóan emlékeztetnem kellett magamat: már nincs rá semmi okom, hogy utáljam.

– Dühösek lesznek, hogy veled megyek? – kérdeztem. Jacob grimaszolt.

– Alighanem.

– Akkor talán mégsem kellene...

– Dehogyisnem, minden rendben lesz – nyugtatott meg Jacob. – Egy rakás olyan dolgot tudsz, aminek mi hasznát vehetjük. Te nem olyan vagy, mint a legtöbb ember, akinek gőze sincs erről az egészről. Te olyan vagy... nem is tudom, mint egy kém, aki járt már az ellenséges vonalak mögött...

Gyorsan járt az agyam. Ezt várja tőlem Jacob? Bizalmas információkat, hogy segítsek nekik elpusztítani az ellenségeiket? Csakhogy én nem vagyok kém. Nem gyűjtöttem semmiféle információt, ami nekik hasznukra lehet. Már attól is, amit Jacob az előbb mondott, árulónak éreztem magamat.

De hát én is azt akarom, hogy mindenáron állítsák meg Victoriát, vagy nem?

Nem.

Azt persze nagyon szeretném, ha elkapnák Victoriát, lehetőleg még azelőtt, hogy engem halálra kínoz, vagy Charlie-t, vagy megöl még egy ártatlan idegent. De azt már nem, ha Jacob lenne az, aki megállítja. Még csak meg se próbálja, sőt, lehetőleg legalább száz mérföld válassza el a vámpírnőtől.

– Ott van például az, amit az előbb mondtál, a gondolatolvasó vérszívóról – folytatta Jacob. Nem vette észre, mennyire elgondolkodtam. – Pontosan ilyesmiket kéne tudnunk róluk. Tényleg elég gáz, hogy ezek a sztorik a vérszívókról igazak. Ez sokkal jobban megnehezíti a dolgokat. Gondolod, hogy ennek a Victoriának is van valami különleges képessége?

– Nem hinném. – Haboztam, aztán felsóhajtottam. – Különben *ő* biztosan említette volna.

– Ő? Ja, vagy úgy, Edwardot gondolod... hoppá, bocsánat! Tudom, nem szereted kimondani a nevét. Meg hallani sem.

A karom már magától mozdult, átöleltem magam és megpróbáltam nem figyelni arra a lüktetésre.

– Tényleg nem.

– Sajnálom.

– Honnét tudsz rólam ennyi mindent, Jacob? Néha az az érzésem, mintha az én gondolataimban is tudnál olvasni.

– Ahh! Egyszerűen csak odafigyelek rád.

Megérkeztünk a földúthoz, ahol Jacob először tanított motorozni.

– Itt jó lesz? – kérdeztem.

– Persze, persze.

Kiálltam az út mellé, és leállítottam a motort.

– Még mindig nagyon boldogtalan vagy, igaz? Bólintottam, és vakon bámultam a sötét erdőt.

– És az soha nem jutott eszedbe, hogy... talán... így jobban jártál?

Mélyen beszívtam a levegőt, aztán kieresztettem. – Nem.

– Mert az az alak nem volt a legjobb...

– Kérlek, Jacob – szakítottam félbe, könyörögve. – Muszáj erről beszélnünk? Nem tudom elviselni.

– Oké – sóhajtott. – Sajnálom, hogy szóba hoztam.

– Te nem tehetsz semmiről. Ha más lenne a helyzet, még örülnék is, hogy végre beszélni bírok róla valakivel.

Jacob bólintott.

– Hát igen, nekem már az is nagyon nehezemre esett, hogy két héten keresztül titkolóznom kellett előtted. Ha az ember nem beszélhet a titkáról senkivel, az maga lehet a pokol.

– Igen, a pokol – helyeseltem. Jacob hirtelen nagyot nyelt.

– Itt vannak. Gyerünk!

– Biztos nem baj, hogy én is itt vagyok? – kérdeztem, miközben Jacob felrántotta az ajtót. – Talán jobb lenne, ha elmennék...

– Ki fogják bírni – mondta, aztán elvigyorodott. – Mi az, csak nem félünk a farkastól?

– Ha-ha – feleltem. De amikor kiszálltam, sietve megkerültem a kocsi orrát, és szorosan odaálltam Jacob mögé. Nagyon is jól emlékeztem a tisztáson látott óriási szörnyetegekre. Most az én kezem remegett, mint korábban Jacobé, csakhogy az enyém nem a dühtől, hanem a félelemtől.

Jake megfogta a kezemet, és megszorította.

– No, gyere szépen!

Paul Jared felé fordította a fejét, és vicsorgott idegességében. Aztán megint rám szegezte a szemét. Jacob előbbre lépett, hogy közénk álljon.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban.

– Helyes, csak védelmezd! – bömbölte Paul magánkívül. Megint megvonaglott, aztán heves rángások futottak végig az egész testén. Hátravetette a fejét, és valódi, állati morgás tört föl a foga közül.

– Paul! – kiáltotta Sam és Jacob kórusban.

Paul megállíthatatlanul reszketett, és előrebukott. De még mielőtt földet ért volna, hangos, recsegő hang hallatszott, és a fiú valósággal szétrobbant.

Sötét, ezüstös szőrzet hasadt ki belőle, aztán a szőrzet egy, a fiúnál ötször nagyobb alakot öltött – és ugrásra készen állt.

A farkas hátrahúzta felső ajkát, kivicsorította a fogsorát, és újabb morgás tört elő roppant mellkasából. Sötét, dühtől égő pillantását rám szegezte.

Ekkor Jacob már rohant is az úton át, egyenesen a szörnyeteg felé.

– Jacob! – sikoltottam.

Futás közben lassú remegés kígyózott végig Jacob gerincén. Felugrott, fejjel előrevetette magát a levegőbe.

Újabb éles reccsenéssel Jacob kitört a bőréből – fekete és fehér ruhacafatok repkedtek szanaszét. Olyan gyorsan történt, hogy ha pislantottam volna éppen, nem látok semmit az átalakulásból. Az egyik pillanatban még Jacob szökkent a levegőbe, a következőben már egy óriási, vörösesbarna farkas – olyan hatalmas, hogy el se tudtam képzelni, hogyan fér el Jacob testében – rohant az ugráshoz készülődő, ezüstszínű bestia felé.

Jacob szembefordult a másik vérfarkassal, úgy fogadta a támadást. Dühödt hörgésük mennydörgésként visszhangzott a fák közt.

A fekete-fehér foszlányok – Jacob ruhájának maradványai – lassan a földre libegtek, oda, ahonnan Jacob eltűnt.

– Jacob! – sikoltottam fel újra, és előretántorodtam.

– Maradj, ahol vagy, Bella! – rendelkezett Sam. Alig lehetett hallani a marakodó farkasok üvöltésétől, hogy mit mond. A fogukat csattogtatták, és megpróbáltak belekapni a másikba, egymás torka felé vicsorogtak. Úgy tűnt, Jacob-farkas van fölényben – szemlátomást nagyobb volt, mint a másik, és erősebbnek is tűnt. Újra meg újra megtaszította a vállával a szürke farkast, hogy visszalökje az erdőbe.

– Vigyétek Bellát Emilyhez! – kiáltotta Sam a másik két fiúnak, akik elragadtatott képpel figyelték a küzdelmet. Jacobnak sikerült letolnia a szürke farkast az országútról, és most mindketten eltűntek az erdőben, bár a hörgésüket még mindig jól lehetett hallani. Sam utánuk rohant, a cipőjét már futás közben rúgta le. Ahogy berohant a fák közé, láttam, hogy ő is végigremeg.

A morgás és a fogcsattogtatás zaja távolodott. Hirtelen elhallgatott a hang, mintha csak elvágták volna, és nagy csönd lett az úton.

Az egyik fiú nevetni kezdett.

Megfordultam és rábámultam, de a szemgolyóm megdermedt, még pislogni sem bírtam.

A fiú, úgy tűnt, azon nevet, hogy én milyen arcot vágok.

– Hát ilyet se lát az ember mindennap – vihogott. Az arca halványan ismerős volt – kicsit vékonyabb volt a többiekénél... Embry Call.

– Én igen – morgott a másik, a Jared nevű fiú. – Minden áldott nap!

– A, nem is igaz, Paul nem jön ki a sodrából mindennap – tiltakozott Embry még mindig nevetve. – Legfeljebb három napból kettőn...

Jared megállt, hogy fölszedjen valami fehéret a földről. Odamutatta Embrynek.

– Hát ez cafatokra ment – jegyezte meg Jared. – Billy azt mondja, ez volt az utolsó pár, amire még futotta neki. Jacob mostantól kénytelen lesz mezítláb járni.

– Ez túlélte! – Embry felmutatott egy fehér edzőcipőt. – Jake legfeljebb mostantól fél lábon ugrál – tette hozzá vidáman.

Jared hozzálátott, hogy összeszedje a rongycafatokat a földről.

– Hozd Sam cipőjét! Az összes többi mehet a szemétbe. Embry fölkapta a cipőt, aztán beügetett vele a fák közé, ahol

Sam eltűnt. Pár pillanat múlva már jött is vissza egy levágott szárú farmerrel. Jared összeszedte Jacob és Paul ruháinak rongyait, és gombócba gyűrte. Aztán, úgy tűnt, hirtelen eszébe jutott, hogy én is ott vagyok.

– Hé, ugye nem fogsz itt elájulni, vagy kidobni a taccsot, vagy ilyesmi?

– Nem hiszem – hebegtem.

– Mert nem nézel ki valami jól. Talán le kellene ülnöd.

– Oké! – Azzal, már másodszor aznap reggel, a két térdem közé hajtottam a fejemet.

– Jake szólhatott volna nekünk – morogta Embry.

– Nem kellett volna magával hoznia ide a barátnőjét. Mégis, mire számított?

– Hát, most aztán kibújt a farkas, akarom mondani, a szög a zsákból – sóhajtott Embry. – Szép volt, Jake!

Fölemeltem a fejem, és csodálkozva meredtem a két fiúra, mitől veszik ilyen könnyedén ezt az egészet.

– Hát ti nem is aggódtok értük? – kérdeztem. Embry meglepetten pislogott.

– Miért kellene aggódnunk?

– Hát hogy kárt tesznek egymásban! Embry és Jared hahotázni kezdtek.

– Remélhetőleg Paul kiharap belőle egy darabot – vihogott Jared. – Abból talán tanul majd!

Elfehéredtem.

– Hogyne, persze – tiltakozott Embry. – Mondd, figyelted Jake-et? Még Sam sem képes rohanás közben így átváltozni. Látta, hogy Paul kezd bepöccenni, és tartott neki meddig is... talán egy fél másodpercig, hogy támadjon? Az a srác született tehetség.

– De Paulnak nagyobb gyakorlata van a harcban. Lefogadom egy tízesbe, hogy rajta hagyja a foga nyomát.

– Tartom. Jake született harcos. Paul labdába nem rúg mellette. Vigyorogva kezet ráztak.

Megpróbáltam azzal nyugtatni magam, hogy lám, ők nem aggódnak, de sehogy se tudtam kiűzni a fejemből a brutális látványt, ahogy a két vérfarkas egymásnak esett. Üres gyomrom kavargott, a fejem sajgott az idegességtől.

– Na, menjünk Emilyhez! Nála biztos lesz kaja. – Embry lepillantott rám. – Elvinnél minket?

– Persze, szívesen – fuldokoltam. Jared elhúzta a száját.

– Inkább neked kéne vezetned, Embry! A csaj még mindig úgy néz ki, mint aki mindjárt kidobja a taccsot!

– Jó ötlet. Hol vannak a kulcsok? – fordult hozzám Embry.

– A gyújtásban.

Embry kinyitotta az utasülés felőli ajtót.

– Hoppá! – mondta kedélyesen, aztán fél kézzel fölemelt a földről, és beültetett a helyemre. Körülnézett a kocsiban, felbecsülte, mennyi hely van.

– Te csak hátul férsz el – mondta Jarednek.

– Felőlem! Úgyis finnyás vagyok, nem szeretnék ott lenni, amikor a csaj rókázni kezd.

– Lefogadom, hogy nem fog, nem lehet olyan kényes, ha vámpírokkal szokott rohangálni...

– Öt dolcsi? – kérdezte Jared.

– Állom. Bár kicsit ég a pofám, hogy így elszedem a pénzed. Embry beszállt, és beindította a motort, miközben Jared fürgén

felugrott a platóra. Amint az ajtó becsukódott, Embry odasúgta:

– Ne dobd ki a taccsot, jó? Csak egy tízesem van, és ha Paulnak mégiscsak sikerül beleharapnia Jacobba...

– Oké – leheltem.

Embry visszafelé, a falu irányába hajtott.

– Hogy a francba tudta megszegni Jake a rendelkezést?

– A... micsodát?

– A parancsot, na. Tudod, hogy ne kotyogja el ezt a farkas dolgot. Hogy volt képes elmondani neked?

– Ja, értem. – Eszembe jutott, ahogy Jacobnak torkán akadt a szó az éjjel, amikor be akarta vallani az igazat. – Nem mondta el. Kitaláltam.

Embry az ajkát csücsörítette, és meglepett képet vágott.

– Hmmm. Gondolom, az tényleg működik.

– Hová megyünk? – kérdeztem.

– Emilyhez. Ö Sam barátnője... azaz, hogy most már a menyasszonya, azt hiszem. Jacobék is odajönnek majd, ha már Sam helyre tette őket. Csak előbb még szerezniük kell valami ép ruhát, mármint ha Paulnak van még olyan egyáltalán.

– Emily tud erről a...

– Aha. És nehogy nagyon megbámuld! Attól Sam ideges lesz. Értetlenül néztem rá:

– Miért bámulnám meg? Embryt a kérdés kínosan érintette.

– Mint azt az előbb is láthattad, megvan a maga veszélye annak, ha az ember sokat mászkál vérfarkasokkal... – Azzal gyorsan másra terelte a szót. – Te, mondd csak, ugye nincs kifogásod az ellen, ami azzal a fekete hajú vérszopóval történt ott a tisztáson? Nem úgy festett, mintha a barátod lenne, de hát... – Embry vállat vont.

– Nem, nem volt a barátom.

– Akkor jó. Nem akartunk semmi bonyodalmat, tudod, nem akartuk megszegni a szerződést, vagy ilyesmi.

–Ja, igen, Jake említette ezt a szerződésdolgot egyszer, még régen. De miért lenne az szerződésszegés, ha megölitek Laurentet?

– Laurentet – ismételte, és felhorkant, mintha szórakoztatónak találná, hogy egy vámpírnak még neve is van. – Hát, papírforma szerint már Cullenék területén voltunk. A szerződés megtiltja, hogy bármelyiküket megtámadjuk, legalábbis Cullenék közül, a saját földünk határán túl... kivéve, ha előbb ők szegik meg a szerződést. Nem tudhattuk, hogy az a fekete hajú nem rokonuk-e, vagy ilyesmi. Úgy tűnt, mintha te ismernéd.

– És nekik mit kell tenniük ahhoz, hogy megszegjék a szerződést?

– Meg kell marniuk egy embert. Jake-nek nem nagyon tetszett az ötlet, hogy hagyjuk odáig fajulni a dolgot.

– Ah. Hmm, szóval kosz... Örülök, hogy nem vártatok odáig.

– Részünkről az öröm – mondta, és úgy hangzott, mintha tényleg így is gondolná.

Embry elhajtott a legkeletebbre álló ház mellett is, mielőtt befordult volna egy keskeny földútra.

– Elég lassú a járgányod! – jegyezte meg.

– Sajnálom.

A földút végén parányi ház állt, valaha szürke lehetett. Csak egyetlen keskeny ablaka volt, közvetlenül a viharvert, kék ajtó mellett, de az ablakpárkányon álló virágláda teli volt élénk narancs– és citromsárga körömvirággal, és ettől az egész hely derűs látványt nyújtott.

Embry kinyitotta a kocsi ajtaját, és beleszimatolt a levegőbe.

– Mmm, Emily főz valamit.

Jared leugrott a platóról, és az ajtó felé indult, de Embry fél kezét a mellének támasztva megállította. Jelentőségteljes pillantást vetett felém, és megköszörülte a torkát.

– Nincs nálam a pénztárcám – közölte Jared.

– Úgy is jó. Nem fogom elfelejteni.

Felléptek az egyetlen lépcsőfokra, és kopogtatás nélkül benyitottak a házba. Én szégyenlősen követtem őket.

Az elülső helyiséget, akárcsak Billyéknél, itt is konyhának használták. A mosogató mellett, a

pultnál fiatal nő állt – a bőre selymes és rézvörös, hosszú, egyenes szálú haja hollófekete. Jókora muffinokat kapkodott ki egy tepsiből, és a szokásos kis fodros papírcsészékbe rakosgatta őket. Először azt hittem, Embry azért figyelmeztetett, hogy ne bámuljam meg, mert olyan gyönyörű. Aztán a lány dallamos hangon azt kérdezte:

– Éhesek vagytok, fiúk? – Szembefordult velünk, és ránk mosolygott.

Az arca jobb oldalát három vastag, vörös csík éktelenítette el. A sebhelyek a haja vonalától egészen az álláig húzódtak, lilásvörösen sötétlettek a lány réz bőrén, bár már régen begyógyultak. Az egyik sebhely lefele húzta sötét, mandulavágású jobb szemének sarkát, a másik állandó grimaszba torzította a szája jobb szélét.

Magamban hálát adtam Embrynek, amiért előre szólt, és gyorsan a muffinra fordítottam a tekintetemet. Csodálatos illata volt – mint a frissen szedett áfonyának.

– Nocsak! – szólalt meg Emily meglepetten. – Hát ez meg kicsoda?

Felnéztem rá, és megpróbáltam az arcának csak a bal felét látni.

– Bella Swan – világosította fel Jared, és vállat vont. Szemlátomást korábban már szóba kerültem köztük. – Ki más?

– Gondolhattuk volna, hogy Jacob meg fogja találni a kiskaput – mormolta Emily. Rám bámult, és valaha gyönyörű arcának egyik fele sem volt túl barátságos. – Szóval te vagy a vámpíros lány...

– Igen. Te meg eszerint a farkasos lány vagy? – vágtam vissza. Elnevette magát, mire Embry és Jared is vele nevetett. Arcának ép, bal fele barátságosabb lett. – Gondolom, igen. Hol van Sam? – kérdezte Jaredhez fordulva.

– Bella megjelenése, öhm... váratlanul érte Pault ma reggel. Emily égnek fordította a jó szemét.

– Jaj, Paul! – sóhajtotta. – Sokat kell még várni? Éppen fel akartam verni a tojást...

– Ne aggódj! – vigasztalta Embry. – Ha későn jönnek, mi akkor sem hagyunk semmit veszendőbe menni.

Emily kuncogott, aztán kinyitotta a hűtőt.

– Ebben egy percig sem kételkedtem! – mondta. – Bella, nem vagy éhes? Vegyél bátran egy muffint!

– Kösz! – Elvettem egyet a tányérról, és harapdálni kezdtem a szélét. Nagyon finom volt, és jót tett üres, elgyötört gyomromnak. Embry már a harmadik muffinnál tartott, egészben tömte a szájába.

– Hagyjál már a testvéreidnek is! – korholta Emily, a fejére koppintva a főzőkanállal. Meglepődtem a „testvérek” szón, de a többiek egyáltalán nem ütköztek meg rajta.

– Disznó – jegyezte meg Jared.

Nekitámaszkodtam a mosogatónak, és figyeltem, ahogy azok hárman vidáman ugratják egymást, mintha egy család lennének. Emily konyhája barátságos volt, a konyhaszekrények fehérek, a padló halványsárga, és ettől mintha ragyogóan világos lenne. A kis kerek asztal közepén egy repedt, kék-fehér porcelánkancsó állt, benne rengeteg vadvirág. Embry és Jared láthatólag tökéletesen otthon érezte itt magát.

Emily rettenetes mennyiségű, több tucatnyi tojást ütött bele egy nagy, sárga tálba, és nekilátott fölverni. Levendulaszín blúzának ujját föltűrte, és láttam, hogy azok a sebhelyek a karján és a kézfején is folytatódnak. Embrynek igaza volt: megvan a veszélye annak is, ha az ember sokat mászkál vérfarkasokkal...

Nyílt a bejárati ajtó, és Sam lépett be rajta.

– Emily – mondta, és a hangja annyira teli volt szeretettel, hogy zavarba jöttem, és betolakodónak éreztem magam, miközben Sam egyetlen hatalmas lépéssel átszelte a kicsi konyhát, és két széles tenyere közé vette a lány arcát. Lehajolt, de mielőtt szájon csókolta volna, megpuszilta a sötét sebhelyeket a jobb arcán.

– Hé, ezt ha lehet, mellőzzük! – tiltakozott Jared. – Éppen eszem!

– Hát akkor fogd be a szád, és egyél! – javasolta Sam, és újra megcsókolta Emily eltorzult ajkát.

– Uhh – nyöszörgött Embry.

Ez rosszabb volt akármelyik szerelmes filmnél: ez annyira valóságos volt, ordított belőle az öröm, az élet és az igazi szerelem. Letettem a muffinomat, mert hirtelen szükségem lett mindkét karomra a mellkasom körül. A virágokat bámultam, és próbáltam nem venni tudomást sem a nekik jutott tökéletes békéről és boldogságról, sem az én nyomorúságos, lüktető sebeimről.

Örültem, amikor Jacob és Paul érkezése mindkettőről elterelte a figyelmemet. Elhűlve láttam, hogy mind a ketten nevetnek. Paul ököllel Jacob vállába bokszolt, Jacob pedig viszonzásképpen vesén bökte Pault. Megint felnevettek. És egy darabban voltak mind a ketten.

Jacob pillantása végigpásztázta a szobát, aztán megállapodott rajtam, ahogy ott álltam, hátamat a mosogatónak vetve, félszegen, a konyha legtávolabbi sarkában, és teljesen fölöslegesnek éreztem magam.

– Szia, Bells! – üdvözölt kedélyesen. Felkapott két muffint, ahogy elhaladt az asztal mellett, és odalépett mellém. – Sajnálom azt az előbbi dolgot – mormolta halkan. – Hogy bírod?

– Semmi bajom. Finom ez a muffin. – Fölvettem az enyémet a deszkáról, és újra majszolni kezdtem. Amint Jacob ott termett mellettem, már nem szenvedtem annyira attól a gyötrő ürességtől.

Jared nyögése szakított félbe bennünket.

– Ó, hogy az a...

Jared és Embry egy halvány, rózsaszín karcolást vizsgálgattak Paul alsókarján. Embry diadalmasan vigyorgott.

– Nyertem tizenöt dollárt – kukorékolta boldogan.

– Ezt te csináltad? – kérdeztem suttogva Jacobtól, mert eszembe jutott, miben fogadott Embry és Jared.

– Jóformán hozzá se értem. Mire a nap lemegy, már nem is fog látszani.

– Mire a nap lemegy? – Jobban megnéztem a karmolást Paul karján: fura, de úgy festett, mintha már többhetes lett volna.

– Ez is olyan farkasos dolog – suttogta Jacob. Bólintottam, és próbáltam olyan képet vágni, mint aki ezt egészen természetesnek találja.

– És te jól vagy? – kérdeztem tőle alig hallhatóan.

– Nincs rajtam egy karcolás sem – közölte önelégült ábrázattal.

– Hé, emberek! – szólalt meg Sam emelt hangon, félbeszakítva a kis helyiségben duruzsoló beszélgetést. Emily a tűzhelynél állt, és egy hatalmas serpenyőben kavargatta a tojást, de Sam egyik keze még mindig ott volt a derekán, bár talán nem is volt ennek tudatában. – Jacobnak hírei vannak számunkra!

Paul csöppet sem látszott meglepettnek. Neki és Samnek Jacob már alighanem mindent elmagyarázott. Vagy talán... egyszerűen csak hallották a gondolatait.

– Megtudtam, hogy mit akar a vörös nőstény. – Jacob Jaredhez és Embryhez intézte szavait. – Ezt próbáltam elmondani már az előbb is – tette hozzá, és belerúgott a szék lábába, amelyiken Paul terpeszkedett.

– És mi az? – kérdezte Jared.

Jacob arca elkomolyodott.

– Tényleg a párjáért akar bosszút állni, csakhogy nem az a fekete hajú vérszipoly volt a párja, akit mi megöltünk. A párját Cullenék intézték el tavaly, és ezért most Bellára vadászik.

Bár ez az én számomra nem volt újdonság, azért összeborzongtam. Jared, Embry és Emily döbbenten, tátott szájjal bámult rám.

– De hát Bella csak egy lány! – tiltakozott Embry.

– Nem állítom, hogy nagyon logikus lenne. De mégis így van, a vérszívó ezért próbálja kijátszani az éberségünket. Be akar jutni Forksba.

Azok hárman továbbra is tátott szájjal meredtek rám egy hosszú pillanatig. Lehorgasztottam a fejemet.

– Remek – mondta végül Jared, és a szája lassan mosolyra húzódott. – Most már van egy csalink!

Jacob villámgyorsan felkapott egy konzervnyitót a mosogatóról, és megcélozta vele Jared fejét. Jared fölkapta a kezét, gyorsabban, mint a gondolat, és röptében elkapta a konzervnyitót, még mielőtt az arcához ért volna.

– Bella nem csali!

– Tudod, hogy értettem – mondta Jared, a megbánás minden jele nélkül.

– Úgyhogy mostantól változtatunk a taktikánkon. – Sam tudomást sem vett a fiúk civakodásáról. – Hagyunk egy-két lyukat a védőbástyán, és figyeljük, bekapja-e a horgot. Két csoportra kell oszlanunk, és ennek csöppet sem örülök. De ha tényleg Bellára vadászik, akkor valószínűleg nem törődik más kínálkozó lehetőséggel csak azért, mert szétváltunk.

– Quil szerintem már közel jár hozzá, hogy csatlakozzon – mormolta Embry. – Akkor legalább, ha elválunk, ugyanannyian leszünk mind a két csoportban.

Mindenki lesütötte a szemét. Jacobra néztem – ugyanolyan reménytelen volt az arca, mint tegnap délután, a házuk előtt. Bármennyire úgy látszott itt, ebben a boldog, derűs konyhában, hogy teljesen megbarátkoztak a sorsukkal, egyik vérfarkasfiú sem kívánta ugyanezt a sorsot a barátjuknak.

– Hát, ezt nem vehetjük biztosra – mondta Sam halkan, aztán a szokásos hangnemben folytatta. – Paul, Jared és Embry, ti járőröztök a külső kör mentén, mi pedig Jacobbal a belsőn. Ha sikerült csapdába ejtenünk, bekerítjük.

Emily nem nagyon örült neki, hogy Sam a kisebbik csoportban lesz. Látva az ő aggodalmát, én is szorongani kezdtem. Jacobra pislogtam.

Sam elkapta a pillantásomat.

– Jacob úgy gondolja, az lenne a legjobb, ha minél több időt töltenél La Pushban. Akkor az a nőstény nem talál meg olyan könnyen, ha mégiscsak sikerül bejutnia valahogy a városba.

– Na és Charlie? – kérdeztem.

– A Márciusi Muri még mindig nem ért véget – mondta Jacob. – Szerintem Billy és Harry rá tudná venni Charlie-t, hogy La Pushban legyen, amikor éppen nem dolgozik.

– Várjunk csak! – Sam feltartotta az egyik kezét. A pillantása Emilyre siklott, aztán visszatért énrám. – Jacob szerint ez a legjobb terv, de neked kell döntened! Gondold végig alaposan, milyen kockázatokkal jár az egyik, és milyennel a másik lehetőség! Ma reggel láttad, milyen könnyen elfajulhat a helyzet, milyen gyorsan kontrollálhatatlanná válhatnak a dolgok. Ha úgy döntesz, velünk maradsz, nem tudom garantálni a biztonságodat.

– Én sose bántanám – motyogta Jacob, és a földre szegezte a pillantását.

Sam úgy tett, mintha meg se hallotta volna.

– Ha van olyan hely, ahol nagyobb biztonságban éreznéd magadat...

Az ajkamba haraptam. Ugyan hová mehetnék, ahol nem sodrok valaki mást is veszélybe? Még a gondolattól is visszariadtam, hogy Renée-t belerángassam ebbe az egészbe, hogy ő is fölkerüljön a céltáblára, amelynek én vagyok a közepén.

– Nem akarom Victoriát elcsalni máshová – suttogtam. Sam bólintott.

– Igazad van. Jobb, ha itt marad a közelben, ahol végezhetünk vele.

Összerezzentem. Nem akartam, hogy Jacob vagy bármelyikük megpróbáljon végezni Victoriával. Jacob arcára pillantottam: nyugodt volt és felszabadult, majdnem ugyanolyan, mint amilyennek még azokból az időkből ismertem, mielőtt ez a farkasdolog elkezdődött. Láthatólag csöppet sem aggasztotta a gondolat, hogy rövidesen vámpírokra fog vadászni.

– Vigyázol magadra, ugye? – krákogtam, és mindenki hallhatta, mekkora gombóc van a torkomban.

A fiúk ezen olyan jól szórakoztak, hogy hangos, gúnyos füttyögésben törtek ki. Mindenki

rajtam nevetett – kivéve Emilyt. Találkozott a pillantásunk, és én hirtelen észrevettem, hogy a szörnyű sebhelyek alatt arca megőrizte harmóniáját. Még mindig gyönyörű volt, és elevenné tette az aggodalom, ami még az enyémnél is erősebb lehetett. Félrekaptam a pillantásomat, mielőtt a nyugtalansága mögött megbújó szerelemtől újra sajogni kezdtek volna a sebeim.

– Kész a kaja – közölte Emily, és a stratégiai megbeszélést abban a szempillantásban elnyelte a múlt köde. A fiúk rohantak a kerek asztalhoz – most egyszerre egész kicsinek tűnt, ahogy körbeülték, és mintha az a veszély fenyegette volna, hogy összezúzzák –, nekiláttak, hogy elpusztítsák a rekord gyorsasággal feltálalt, hatalmas rántottát. Emily nem ült le közéjük, a mosogatónak támaszkodva evett, akárcsak én – így legalább nem kellett részt vennie az asztal körül folyó, tébolyult tülekedésben –, és gyöngéd pillantással nézte a társaságot. Egyértelműen a saját családjának tekintette őket.

Hát nem egészen ilyennek képzeli el az ember egy vérfarkas-falka reggelijét...

Az egész napot La Pushban töltöttem, a nagyobbik részét Billy házában. Billy üzenetet hagyott Charlie rögzítőjén és az őrsön is, így vacsoraidőben Charlie csakugyan megjelent, kezében két hatalmas pizzával. Még szerencse, hogy a családi méretből hozott kettőt: Jacob egymaga befalta az egyiket.

Charlie egész este gyanakvó szemmel figyelt kettőnket, különösen a rettentően megváltozott Jacobot. Megkérdezte, mit művelt a hajával, de Jacob csak vállat vont, és közölte, hogy így sokkal kényelmesebb.

Tudtam, hogy amint mi hazaindulunk, Jacob is meglép otthonról – hogy farkas alakban szaladgáljon, ahogy eddig is tette egész nap, amikor rövid időközökre eltűnt. Ő és fogadott fivérei folyamatosan őrködtek, figyelték, nem árulkodik-e valami Victoria visszatértéről. De mivel a gyógyforrástól elűzték tegnap éjjel – és Jacob szerint a Kanadába vezető út felén végigkergették –, aznap még nem próbált a körön belülre kerülni.

Abban egyáltalán nem reménykedtem, hogy feladja. Nincs énnekem olyan szerencsém...

Vacsora után Jacob elkísért a furgonig, és ott téblábolt az ablakomnál, várva, hogy Charlie induljon el előbb.

– Ma éjszaka már nem kell félned – mondta, miközben Charlie úgy tett, mintha nem boldogulna a biztonsági övével. – Ott leszünk, és vigyázunk rád!

– Akkor magam miatt nem aggódom – ígértem.

– Butus vagy. Vámpírokra vadászni jó móka. Az a legjobb ebben az egész cirkuszban.

Megcsóváltam a fejem.

– Lehet, hogy én butus vagyok, te viszont teljesen meg vagy zakkanva.

Felnevetett.

– Pihend ki magad, Bella, kedves! Kimerültnek látszol.

– Megpróbálom.

Charlie türelmetlenül dudált.

– Akkor holnap – mondta. – Reggel, amint fölébredsz, irány La Push!

– Rendben.

Charlie mögöttem jött egészen hazáig. De én nemigen figyeltem a visszapillantó tükrömben játszó fényekre. Helyette azon járt az eszem, hol lehet most Sam és Jared, meg Embry és Paul, merre száguldoznak a sötét, erdei éjszakában? És vajon Jacob csatlakozott-e már hozzájuk...

Amint hazaértünk, megcéloztam a lépcsőt, de Charlie a sarkamban volt.

– Mi folyik itt, Bella? – kérdezte, mielőtt elmenekülhettem volna. – Azt hittem, Jacob csatlakozott valami bandához, és ti ketten összevesztetek.

– Közben kibékültünk.

– És a banda?

– Fogalmam sincs... ki érti ezeket a kamasz fiúkat? Kész rejtély mindegyik. Viszont megismerkedtem Sam Uley-vel és a menyasszonyával, Emilyvel. Szerintem nagyon kedvesek... – Vállat vontam. – Úgy látszik, félreértés volt az egész.

Charlie arca megenyhült.

– Nem is tudtam, hogy Emilyvel hivatalosan is eljegyezték egymást. Ez remek! Szegény kislány!

– Te tudod, mi történt vele?

– Összemarcangolta egy medve fönn északon, lazacívás idején. Borzalmas szerencsétlenség. Már majdnem egy éve. Úgy hallottam, Sam rettentően kikészült az eset után.

– Ez borzalmas – visszhangoztam. Több mint egy éve. Le mertem volna fogadni, ez annyit jelentett, hogy még akkor történt, amikor csak egyetlen vérfarkas volt La Pushban. Beleborzongtam a gondolatba, mit érezhet Sam minden alkalommal, valahányszor Emily arcára pillant.

Aznap éjjel sokáig feküdtem ébren az ágyamban, és megpróbáltam végiggondolni mindazt, ami történt. Megpróbáltam visszafelé haladni onnét kezdve, hogy Billyvel, Jacobbal és Charlie-val megvacsoráztunk, végigvettem a Blackék házában töltött hosszú délután eseményeit, aztán azt, ahogy Emily konyhájában arra vártam, hogy valami hírt kapjak Jacobról, a vérfarkasok borzalmas küzdelmét, és azt, amiről beszélgettünk Jacobbal a tengerparton.

Újra elgondolkodtam azon, amit Jacob ma hajnalban a képmutatásról mondott. Már hosszú ideje töprengtem rajta. Nem szívesen ismertem volna be, hogy képmutató vagyok, de hát mi haszna áltatnom magamat?

Szorosan összegömbölyödtem. Nem, Edward nem volt gyilkos. Még a múltjának legsötétebb időszakában sem, legalábbis ártatlanokat soha nem ölt.

Na és ha *mégis* megtette volna? Ha az együtt töltött idő alatt ugyanúgy viselkedik, mint bármelyik vámpír? Ha az emberek eltünedeznek az erdőből úgy, mint most? Akkor talán képes lettem volna távol tartani magam tőle?

Szomorúan megráztam a fejem. A szerelem irracionális, emlékeztettem magamat. Minél jobban szeretsz valakit, annál kevésbé bírsz ésszerűen viselkedni.

Átfordultam a másik oldalamra, igyekeztem valami másra gondolni – Jacobra és a fivéreire, amint odakinn rohannak valahol az éjszakában. Úgy aludtam el, hogy magam elé képzeltem a farkasokat: ott lapulnak valahol láthatatlanul a sötétben, és vigyáznak rám. Almomban megint az erdőben jártam, de most nem kóboroltam. Csak álltam, fogtam Emily sebhelyes kezét: mindketten a sűrű árnyait kutattuk, és szorongva vártuk, hogy vérfarkasaink visszatérjenek hozzánk.

15. NYOMÁS

A Forksi Középiskolában megint tavaszi szünet volt. Amikor hétfőn reggel fölébredtem, pár pillanatig mozdulatlanul feküdtem az ágyban, és elmerengtem. Tavaly a tavaszi szünetben szintén egy vámpír üldözött, akárcsak idén. Remélem, nem lesz ebből hagyomány.

La Pushban kezdtem beilleszkedni. A vasárnap nagy részét a tengerparton töltöttem, miközben Charlie Billyvel ütötte agyon az időt Blackéknél. Ő úgy tudta, Jacobbal vagyok, de Jacobnak más dolga akadt, így hát egymagamban kószáltam, le ne bukjunk Charlie előtt.

Jacob időnként megjelent, megnézte, minden rendben van-e velem, és bocsánatot kért, amiért ilyen hosszú időre magamra hagy. Általában nem ilyen őrületesen zsúfolt a programjuk, magyarázta, de amíg Victoriát nem sikerül elkapni, addig a vérfarkasok első fokú riadókészültségben vannak.

Mostanában valahányszor a tengerparton sétáltunk, mindig fogta a kezemet.

Erről eszembe jutott, amit Jared mondott – hogy Jacob a „barátnőjét” is belerángatta az ő titkos életükbe –, és ezen elrágódtam egy kicsit. Kívülről nézve csakugyan így festhet a helyzet. De amíg mi Jake-kel tudjuk, hogy állnak a dolgok valójában, nem érdemes azzal foglalkozni, mit képzelnek a barátai. És talán nem is zavart volna, de sajnos tudtam, hogy Jacob annak örülne, ha a dolgok tényleg úgy állnának, ahogyan a látszat szerint állnak. Ugyanakkor kellemes érzés volt, ahogy a keze megmelengette az enyémet, és én nem tiltakoztam.

Kedd délután dolgoztam, Jacob kerékpáron követett Newton-ék boltjáig, hogy lássa, biztonságban megérkezem-e és ezt Mike is kiszúrta.

– Ti jártok azzal a La Push-beli kölyökkel? A másodikossal? – kérdezte, és nemigen sikerült lepleznie a hangjából kicsendülő ellenszenvet.

Vállat vontam.

– Nem a szó szoros értelmében. De azért az időm nagy részét Jacobbal töltöm. Ő a legjobb barátom.

Mike szeme ravaszul villant.

– Ne áltasd magad, Bella! Az a kölyök fülig szerelmes beléd.

– Tudom – sóhajtottam. – Az élet bonyolult.

– És a lányok kegyetlenek – mormolta Mike a bajsza alatt. Gondolom, nem volt nehéz erre a következtetésre jutnia. Aznap este Billyéknél vacsoráztunk Charlie-val, és a desszertnél Sam és Emily is csatlakozott hozzánk. Emily egy tortát hozott, amivel azonnal megnyerte volna egy Charlie-nál zordabb férfiú szívét is. Felszabadultan beszélgettek, könnyedén csapongva egyik jelentéktelen témáról a másikra, és láttam, hogy ha táplált is eddig még némi gyanút Charlie holmi La Push-i bandákkal kapcsolatban, ez az aggodalma most teljességgel eloszlott.

Mi ketten Jake-kel hamar leléptünk, hogy egy kicsit kettesben lehessünk. Kimentünk a garázsba, és a Rabbitban üldögéltünk. Jacob hátrahajtotta a fejét, az arca nyúzott volt a kimerültségtől.

– Aludnod kéne, Jake.

– Előbb-utóbb arra is sor kerül.

Felém nyúlt, és megfogta a kezemet. A bőre valósággal égette az enyémet.

– Ez is egy olyan farkasos dolog? – kérdeztem. – Mármint hogy ilyen forró a bőröd?

– Aha. Általában egy kicsit magasabb a testhőmérsékletünk, mint a normális embereké. Harminckilenc, negyven fok. Mostanában egyáltalában nem fázom. Nyugodtan kimehetnék így – mutatott csupasz felsőtestére – akár egy hóviharba is, és csöppet sem zavarna. A hópelyhek elolvadnának rajtam.

– És hogy olyan hamar begyógyulnak a sérüléseitek... ez is farkasos dolog?

– Aha, akarod látni? Szerintem király! – Felpattant a szeme, és elmosolyodott. Átnyúlt előttem, és egy pillanatig a kesztyűtartóban matatott. Amikor előhúzta a kezét, egy zsebkés volt benne.

– Nem, nem akarom látni! – kiáltottam abban a pillanatban, amint rájöttem, mit forgat a fejében. – Azonnal rakd el azt a vackot!

Jacob kuncogott, de azért visszacsúsztatta a zsebkést a helyére.

– Rendben. Szóval mindenesetre remek dolog, hogy olyan gyorsan gyógyulunk. Az ember nem állíthat csak úgy be a doktorhoz, amikor olyan magas láza van, hogy rég bele kellett volna halnia.

– Tényleg nem. – Ezen eltöprengtem kicsit. – És hogy mind olyan nagyok vagytok... az is része a dolognak? Ezért aggódtok Quil miatt?

– Igen, egyrészt ezért, másrészt mert a nagyapja azt mondja, a srácnak olyan forró a homloka, hogy tojást lehetne sütni rajta. – Jacob reménytelenül nézett maga elé. – Már nem sok hiányzik neki. Nincs meghatározott korhoz kötve... csak nő és nő valahol mélyen az emberben, aztán egyszerre... – Elakadt a szava, és beletelt egy kis időbe, amíg újra meg bírt szólalni. – Néha, ha valaki nagyon fölhúzza magát valamin, vagy ilyesmi, akkor lehet, hogy idő előtt beindítja a dolgot. De én nem húztam föl magam semmin... én boldog voltam. – Keserűen nevetett. – Leginkább miattad. Ezért is nem történt meg velem már előbb. Ehelyett egyre csak nőtt és nőtt bennem... olyan voltam, mint egy időzített bomba. És tudod, végül is mi váltotta ki? Hazaértem a moziból, és Billy csak annyit mondott, hogy furán nézek ki. Ennyi volt az egész, de én bekattantam. És aztán egyszerűen... felrobbantam. Nem sok híja volt, hogy összekarmoljam az arcát. A tulajdon apámnak! – Belesápadt az emlékbe.

– Tényleg olyan rossz, Jake? – kérdeztem nyugtalanul, és szívből kívántam, bárcsak tudnék valahogy segíteni rajta. – Nagyon boldogtalan vagy?

– Nem, nem vagyok boldogtalan – felelte. – Most már nem. Amióta tudod. De előtte, az kemény volt. – Előrehajolt, és az arcát a fejem búbjára fektette.

Egy pillanatig csöndben volt. Vajon mi jár a fejében? De talán nem is akartam tudni igazából...

– Mi a legrosszabb benne? – A legrosszabb, hogy az ember úgy érzi... nem ura önmagának – mondta lassan. – Hogy úgy érzem, nem lehetek biztos magamban... hogy talán tényleg jobb lenne, ha nem jönnél a közelembe, talán az lenne a legjobb, ha senki sem jönne a közelembe! Mintha szörnyeteg lennék, aki kárt tehet másokban. Láttad Emilyt. Sam csak egyetlenegyszer veszítette el az önuralmát, egyetlen pillanatra... csakhogy Emily túl közel volt hozzá. És most semmit nem tehet, semmit a világon, hogy helyrehozza, amit abban a pillanatban elkövetett. Én hallom a gondolatait... úgyhogy tudom, hogy milyen érzés... És különben is, ki akarna egy rémálomba illő szörnyeteg lenni? Aztán meg... ez a farkasosdi olyan könnyen megy nekem, jobban csinálom, mint a többiek... vajon kevésbé vagyok emberi, mint Embry vagy Sam? Néha attól félek, hogy egyszer teljesen elveszítem magamat.

– És nagyon nehéz újra megtalálnod magadat?

– Eleinte az volt – ismerte be. – Kell hozzá egy kis gyakorlat, hogy az ember könnyedén oda-vissza változzék. És nekem könnyebben megy, mint a többieknek.

– De vajon miért?

– Mert Ephraim Black apám nagyapja volt, és Quil Ateara pedig anyámé.

– Quil? – kérdeztem összezavarodva.

– A mi Quilünknek a dédapja – magyarázta Jacob. – Az a Quil, akit te ismersz, a másod-unokatestvérem.

– De miért számít, hogy ki volt a dédapád?

– Mert Ephraim is és Quil is tagja volt a legutolsó falkának. Levi Uley volt a harmadik. Nekem mindkét szülői ágról a véremben van. Esélyem sem volt, hogy megússzam. És Quilnek sincs.

Az arca elkomorodott.

– És mi a legjobb benne? – kérdeztem, azt remélve, hogy sikerül felvidítanom.

– A legjobb része – mondta, és hirtelen megint mosolygott – a sebesség.

– Jobb, mint a motorozás? Jacob lelkesen bólintott.

– Össze sem lehet hasonlítani.

– És milyen gyorsan tudsz...?

– Futni? – fejezte be helyettem a kérdést. – Hát, elég gyorsan. Hogy érzékeltessem veled? Elkaptuk azt a.... mi is volt a neve? Laurent? Gondolom, te jobban érted, mit jelent ez, mint bárki más.

Csakugyan értettem, mit jelent. El sem tudtam volna képzelni, hogy a farkasok gyorsabbak lehetnek egy vámpírnál. Cullenék olyan gyorsak, hogy szinte nem is lehet szemmel követni a mozgásukat.

– Jó, akkor most te mondj meg nekem valamit, amit tudni szeretnék – kérte Jacob. – Valamit a vámpírokkal kapcsolatban. Hogy tudtad elviselni, hogy a közelükben legyél? Nem rázott ki tőlük a hideg?

– Nem – feleltem kurtán.

Nyers hangom hallatán Jacob egy pillanatra elgondolkodott.

– Mondd csak, egyáltalán miért ölte meg a te kedvenc vérszívód azt a Jamest? – kérdezte hirtelen.

– James meg akart ölni engem... neki ez olyan volt, mint valami társasjáték. Csak a végén ő veszített. Emlékszel, amikor tavaly tavasszal kórházban voltam Phoenixben?

Jacobnak elakadt a lélegzete.

– Olyan közel sikerült jutnia hozzád?

– Nagyon, nagyon közel... – Végighúztam az ujjam a sebhelyemen.

– Mi ez? – Elengedte a bal kezemet, helyette megfogta a jobbat, és fölemelte, hogy szemügyre vegye. – Ez a fura sebhelyed, amelyik hideg... – Megnézte közelebbről, más szemmel, mint azelőtt, és felszisszent.

– Igen, az, aminek gondolod – közöltem. – James megharapott. Jacob szeme kidülledt, és az arca a rozsdavörös felszín alatt furcsa, fakó színt öltött. Úgy festett, mint aki mindjárt rosszul lesz.

– De ha egyszer megharapott... Nem kellene akkor neked is...? – kérdezte elcsukló hangon.

– Edward kétszer is megmentett – suttogtam. – Kiszívta a sebemből a mérget... tudod, ahogy olyankor szokták, ha csörgőkígyó marja meg az embert. – Összerándultam, ahogy belém hasított a szokott fájdalom.

De nem én vonaglottam meg egyedül. Jacob egész testében megremegett. Még az autó is rázkódni kezdett.

– Nyugalom, Jake! Semmi baj! Csillapodj!

– Igen – zihálta. – Nyugalom! – Gyorsan előre-hátra ingatta a fejét. Egy pillanattal később már csak a keze reszketett.

– Jól vagy?

– Aha, majdnem. Gyorsan beszélj valami másról! Mindegy, miről, csak tereld el valamivel a gondolataimat!

– Mit szeretnél tudni?

– Nem is tudom. – Lehunyt szemmel koncentrált. – Gondolom, talán a különleges képességeikről valamit. Volt valamelyik másik Cullennek is... különleges képessége? Olyasmi, mint a gondolatolvasás?

Egy pillanatig haboztam. Ilyesmiket egy kémtől kérdez az ember, nem a barátjától. De mi értelme eltitkolni, amit tudok? Most már semmi jelentősége, Jacobnak pedig segít, hogy uralkodjék magán.

Gyorsan beszélni kezdtem, közben egész idő alatt Emily eltorzult arca lebegett a szemem előtt, és a karomon fölállt a szőr. Hogy férne el a rozsdaszínű farkas a Rabbitben? Alighanem elszállna az egész garázs, ha Jacob most átváltozna.

– Jasper képes... valahogy befolyásolni a körülötte levők érzéseit. Nem manipulálni, hanem csak lecsillapítani őket, valami ilyesmi. Paulnak például sokat tudna segíteni – viccelődtem elhaló hangon. – Aztán Alice, ő előre látja, mi fog történni. A jövőt... De nem következik be feltétlenül, amit lát. A jövő még megváltozhat, ha valaki eltéríti az eseményeket...

Mint ahogy például azt is látta, hogy meghalok... és azt is, hogy én is egy leszek közülük. Két olyan látomás, ami nem történt meg. És az egyik soha nem is fog. Szédülni kezdtem – úgy éreztem, nem jutok elég oxigénhez. Talán mert nincs tüdőm...

Jacob időközben teljesen visszanyerte az önuralmát, nagyon nyugodtan és csöndesen ült mellettem.

– Miért csinálod ezt? – kérdezte. Könnyedén megráncigálta az egyik karomat, amellyel még mindig a mellkasomat szorítottam, aztán föladta, mert a szorításom nem engedett. Mindeddig észre se vettem, annyira magától jött a mozdulat. – Mindig ezt csinálod, ha valami nyugtalanít. Miért?

– Fáj, ha rájuk gondolok – vallottam be. – Olyan, mintha nem kapnék levegőt... mintha mindjárt szétesnék darabokra... – Fura, mi mindenről bírok már Jacobbal beszélni. Nem volt többé titkunk egymás előtt.

Jacob megsimogatta a hajamat.

–Jól van, Bella, jól van. Soha többet nem fogom említeni őket. Sajnálom.

– Már semmi bajom – bizonygattam. – Lépten-nyomon megtörténik velem. Te nem tehetsz róla.

– Hát szerencsétlen alakok vagyunk mi ketten, igaz? – mondta Jacob. – Egyikünk sem képes sokáig hozni a normális formáját...

– Szánalmas – helyeseltem.

– De legalább itt vagyunk egymásnak – tette hozzá, és ez a gondolat megvigasztalta.

És engem is megvigasztalt.

– Tényleg, legalább ezt elmondhatjuk – bólintottam.

És csakugyan, amikor együtt voltunk, minden rendben volt. De Jacobnak volt egy rettenetes, veszedelmes feladata, és kötelességének érezte, hogy elvégezze, így hát gyakran kénytelen volt egyedül hagyni. La Pushban maradtam, mert ott nagyobb biztonságban voltam, de nem akadt semmi, amivel leköthettem volna nyugtalan gondolataimat.

Kényelmeden érzés volt, hogy mindig ott lábatlankodok Billyéknél. Készültem egy keveset a következő héten esedékes matekdolgozatra, de ennél többet egyfolytában nem bírtam matekozni.

Amikor nem akadt semmi teendőm, úgy éreztem, illene csevegnem Billyvel – legalábbis normális esetben így kívánta volna az illem. De Billytől hiába vártam, hogy üres fecsegessél töltse ki a hosszú szüneteket, úgyhogy rövidesen megint csak kínosan éreztem magamat.

Szerda délután megpróbáltam a változatosság kedvéért Emilynél agyonütni az időt. Eleinte elég kellemes volt. A derűs természetű Emily egy percig sem üldögélt tétlenül. Ide-oda lebbent a kis házban és az udvarban, fölsúrolta a makulátlan padlót, kihúzott a földből egy alig látható gyomot, megjavított egy eltörött sarokvasat, szőtt egy újabb sort egy ősöreg szövőszéken, ezenfelül pedig örökösen főzött. Kicsit panaszkodott ugyan, hogy amióta még többet rohangálnak, mint korábban, a fiúknak menynyire megnőtt az étvágyuk, de a vak is láthatta, milyen szívesen gondoskodik róluk. Nem volt nehéz kijönni vele – hiszen most már mind a ketten farkasos lányok voltunk.

Csakhogy alig pár órát töltöttem ott, már jött is Sam ellenőrizni, minden rendben van-e. Épp csak megkérdeztem tőle, Jacob jól van-e, és van-e valami újság, aztán elmenekültem. A szerelem és a beteljesülés auráját, ami körülvette őket, még nehezebb volt elviselni. Pláne ilyen nagy dózisban – és egyedül.

így aztán a tengerpartra kényszerültem: le-föl járkáltam a sziklás, félkör alakú partszegélyen, újra meg újra.

Az egyedüllét nem tett jót. Most, hogy többé nem volt titkunk Jacobbal egymás előtt, és Cullenék is szóba kerültek, kezdtem túl sokat gondolni rájuk. Hiába igyekeztem elterelni a gondolataimat – márpedig gondolkodnivalóm akadt bőven: kétségbeesetten aggódtam Jacob és farkas fivérei miatt, borzalmasan féltettem Charlie-t és mindenki mást, aki azt hitte, egyszerűen csak farkasokra vadászik, akarva-akaratlanul egyre mélyült a kapcsolatunk Jacobbal, és fogalmam sem volt, mit kéne tennem – de még ezek a megoldásra váró, sürgető problémák sem tudták hosszabb időre elterelni a figyelmemet a mellemben lüktető fájdalomról. A végén már járkálni sem bírtam, mert nem kaptam levegőt. Leültem néhány félig-meddig száraz kődarabra, és összekuporodtam.

Jacob így talált rám, és látszott, hogy azonnal megértette, mi taglózott le megint.

– Sajnálom – mondta, ahogy odaért. Felhúzott a földről, és mindkét karjával átfogta a vállamat. Egészen addig észre sem vettem, mennyire fázom. Átjárt Jacob testének forrósága, s hogy megint a közelemben volt, újra lélegzethez jutottam.

– Tönkreteszem a tavaszi szünetedet – sajnálkozott bűntudatosan, ahogy visszafelé indultunk a partra.

– Nem, dehogy! Nem is volt semmi programom a szünetre. Különben sem vagyok oda a tavaszi szünetért.

– Holnap délelőtt meglógok. A többiek csak rohangáljanak nélkülem! Mi meg szórakozunk egy kicsit.

– Szórakozunk? – Ez a szó annyira nem illett a mostani életemhez, hogy jóformán nem is

értettem.

– Igen, pontosan erre van szükséged: egy kis kikapcsolódásra. Hmmm... – A feltornyosuló, szürke hullámokat bámulta töprengve. Pillantása végigpásztázta a horizontot, és egyszer csak megvillant a szeme: valami ötlete támadt.

– Megvan! – ujjongott. – Legalább még egy ígéretemet teljesítem.

– Miről beszélsz?

Elengedte a kezemet, és a part déli vége felé mutatott, ahol az öböl köves félkörívét csupasz parti sziklák zárták be. Értetlenül bámultam.

– Hát nem emlékszel? Megígértem, hogy elviszlek ugrani! Fázni kezdtem.

– Hát igen, elég hideg lesz a víz... de nem olyan hideg, mint ma. Nem érzed, hogy változni fog az időjárás? Nem érzed a légnyomást? Holnap melegebb lesz. Van kedved hozzá?

A sötét víz nem tűnt valami csábítónak, és innen nézve a sziklák még magasabbnak látszottak, mint máskor.

Viszont már napok óta nem hallottam Edward hangját. Alighanem részben ez is volt a bajom. Már nem tudtam meglenni a hallucinációim nélkül. Csak rontott a helyzeten, ha sokáig kellett nélkülöznöm őket. A sziklaugrás minden bizonnyal orvosolja ezt a problémát.

– Persze, benne vagyok. Klassz lesz!

– Akkor ezt megbeszéltük – mondta, és átkarolta a vállamat.

– Oké, akkor most menjünk haza, és aludd ki magad! – Nagyon nem tetszett, hogy a szeme alatt azok a karikák kezdtek úgy festeni, mintha oda lennének tetoválva.

Másnap reggel korán ébredtem, és kicsempésztem egy váltás ruhát a kocsiba. Érzésem szerint Charlie nagyjából annyira helyeselné aznapi szórakozásunkat, mint a motorozást.

A gondolattól, hogy ma végre valami eltereli a gondolataimat, majdhogynem izgatott lettem. Lehet, hogy jó buli lesz. Randim van Jacobbal, randim van Edwarddal... sötéten nevetgéltem magamban. Jake hiába bizonygatja buzgón, hogy mind a ketten zűrös, szerencsédének vagyunk – valójában én vagyok az igazán zűrös. Hozzám képest még egy vérfarkas is majdhogynem normális, hétköznapi lény.

Arra számítottam, hogy Jacob már vár a házuk előtt – rendszerint elém sietett, amint meghallott nagy zajjal közeledni. Hát most nem várt. Gondoltam, talán még alszik. Én ráérek – hadd pihenjen, ameddig csak lehet. Szüksége van alvásra, és legalább közben az idő is fölmelegszik kicsit. Jake-nek különben igaza lett: az időjárás csakugyan megváltozott az éjszaka. A vastag felhőtakaró csaknem fülledtté tette a levegőt, párás meleg volt. Levettem a pulóveremet, és otthagytam a kocsiban. Csöndesen bekopogtattam az ajtón.

– Gyere be, Bella! – szólt ki Billy.

A konyhaasztalnál ült, és hideg zabpelyhet evett.

– Jake alszik még?

– Öhm, nem. – Letette a kanalát.

– Mi történt? – kérdeztem élesen. Láttam az arcán, hogy valami történt.

– Embry, Jared és Paul új nyomot találtak hajnalban. Sam és Jake utánuk ment segíteni. Sam nagyon bizakodik... a nőstény a hegyoldalba vette be magát. Sam úgy gondolja, van rá esély, hogy lerendezzék a... dolgot.

– Jaj, nem, Billy– suttogtam. – Jaj, ne! Billy halkan, dörmögve kuncogott.

– Olyan jól érzed magad La Pushban, hogy elnyújtanád a száműzetésedet?

– Ne tréfálj ezzel, Billy! Ez egyáltalán nem vicc.

– Igazad van – ismerte el egykedvűen. Ősöreg szeméből semmit sem lehetett kiolvasni. – Ez, akit most kergetnek, ravasz egy bestia...

Az ajkamba haraptam.

– De nem jelent számukra akkora veszélyt, mint te gondolod. Sam tudja, mit csinál. Inkább saját magad miatt kéne aggódnod. A vámpír nem azért jött vissza, mert velük szeretne összeakaszkodni. Hanem mert ki akarja játszani az éberségüket, hogy eljusson... hozzád.

– Honnét tudja Sam, hogy mit kell csinálnia? – kérdeztem, félresöpörve miattam érzett aggodalmát. – Eddig még csak egyetlen vámpírt öltek meg... és lehet, hogy akkor egyszerűen csak szerencséjük volt.

– Mi nagyon komolyan vesszük a feladatot, Bella. Semmit sem felejtettünk el. Minden, amit tudniuk kell, apáról fiúra száll nálunk nemzedékek óta.

Ha azt remélte, ezzel megnyugtat, hát tévedett. Victoria képe – vad, macskaszerű, életveszélyes – még élénken élt az emlékezetemben. Ha nem tudja kijátszani a farkasok éberségét, és nem tud átslisszolni valahogyan, akkor végül meg fogja próbálni, hogy áttörjön közöttük.

Billy visszatért a reggelijéhez, én pedig a díványon ülve céltalanul váltogattam a tévécsatornákat. De nem sokáig. Rövidesen rám tört a klausztrofóbia, kezdtem szűknek érezni a kis szobát, és nyugtalanított, hogy nem látok ki az elfüggönyözött ablakon.

– Lemegyek a partra – közöltem Billyvel, és kirontottam a házból.

A szabad levegőn sem volt jobb. A felhők ólomsúllyal nehezedtek a tájra, és a bezártságérzetem tartósnak ígérkezett. A part felé menet az erdő furcsán üresnek tűnt. Nem láttam semmiféle állatot – se madarat, se mókust. Még csak madárcsicsergést sem hallottam. Hátborzongató csönd volt, még a szél sem sustorgott a lombok között.

Tudtam én, hogy mindez csak az időjárás miatt van, de azért ideges lettem. Még az én fejletlen, emberi érzékeim is dekódolták a jeleket, a mindenre rátelepedő súlyos, fülledt, meleg levegőt: komoly viharnak nézünk elébe. Elég volt felnézni az égre: a felhők lustán hömpölyögtek, noha idelenn szellő sem rebbent. A füstszürke égtakaró résein átsejlett valami hátborzongató, ibolyaszínben sötétlő fény. Az ég valami retteneteset tartogat mára. Az állatok már érezték, és búvóhelyet kerestek maguknak.

Amint leértem a partra, máris megbántam, hogy idejöttem – torkig voltam ezzel a hellyel. Mostanában szinte mindennap idelenn kódorogtam egy szál magamban. Nem sokban különbözött ez az egész a rémálmomtól. De hova máshová mehettem volna? Levánszorogtam az uszadékfához, és egészen a végére ültem, hogy a hátamat nekivethessem az összegabalyodott gyökereknek. Vártam, hogy az első esőcseppek koppanása megtörje a nyomasztó csöndet.

Próbáltam nem azon rágódni, mekkora veszélyben forog Jacob és a barátai. Jacobnak nem eshet baja! Az nem lehet. Épp eleget veszítettem – nem veheti el a sors lelki békém utolsó foszlányait is. Az már több, mint igazságtalan lenne. De talán megszegtem valamilyen számomra ismeretlen szabályt, átléptem egy határt, és ezzel mindent eljátszottam. Talán nagy hibát követtem el, amikor ilyen szoros kapcsolatba keveredtem a mesékkel és mítoszokkal, amikor hátat fordítottam az emberi világnak. Ki tudja...

De nem! Jacob ép bőrrel megússza! Ebben hinnem kellett, vagy nem tudtam volna tovább élni.

Nyögdécselve fölkeltem a fatörzsről. Nem bírtam nyugton ülni: rosszabb volt, mintha fel-alá járkáltam volna.

Nagyon számítottam rá, hogy ma hallani fogom Edward hangját. Ügy éreztem, ez az egyetlen dolog teheti elviselhetővé a napot. Az a seb a mellkasomban az utóbbi időben lobot vetett, mintha bosszút akarna állni a néhány hétért, amikor Jacob közelsége félig-meddig begyógyította. Égett és lüktetett.

Miközben fel-alá járkáltam, egyre erősebben hullámzott az óceán, pedig még mindig nem fújt a szél. Úgy éreztem, a közeledő vihar a földhöz szögez. Körülöttem minden örvénylett, de ott, ahol álltam, semmi sem moccant. A levegőben enyhe elektromos töltés vibrált – apró kisülések szikráztak a hajamban.

A távolban megnőttek a hullámok, dühösen ostromolták a sziklákat, nagy, fehér tajtékokat lövellve az égre. Még mindig állt a levegő, de a felhők egyre gyorsabban gomolyogtak odafönn. Ijesztő látvány volt – mintha a saját erejük hajtaná őket.

A sziklák sora úgy rajzolódott a hamuszínű égre, mint valami fekete kés recés éle. Eszembe jutott az a nap, amikor Jacob először beszélt nekem Samről és a „bandájáról”, miközben a fiúk – a vérfarkasok – levetették magukat a szikláról. Még mindig tisztán láttam magam előtt a zuhanó testeket, ahogy pörögnek a levegőben. Elképzeltem, milyen tökéletesen szabadnak érezném magam, amint zuhanok lefelé... Elképzeltem, milyen tisztán hallanám Edward dühös, bársonyos hangját a fejemben... Az az égő fájdalom újra föllobbant, erősebben, mint valaha.

Hogyan, mivel tudnám elfojtani? A fájdalom pillanatról pillanatra tűrhetetlenebb lett. A sziklákra és az őket csapkodó hullámokra meredtem.

Végül is, miért ne? Miért ne vessek véget a fájdalomnak ebben a pillanatban?

Jacob azt ígérte, ma fejest ugrálunk a sziklákról, nem? Igaz, kiderült, hogy még sincs rám ideje, de muszáj nekem ezért lemondanom erről a vágyott kikapcsolódásról – pláne, hogy Jacob éppen az életét kockáztatja valahol? Méghozzá lényegében énmiattam. Ha én nem vagyok, Victoria nem itt öldösne az embereket... hanem valahol másutt. Ha valami történik Jacobbal, az én hibám lesz! Futva igyekeztem vissza Billy házához, ahol a furgont hagytam.

Tudtam, merre találom a sziklák közelébe vezető földutat, de a peremre felfutó keskeny kis ösvényt hosszan kellett keresgélnem. Menet közben állandóan figyeltem, nem látok-e kanyart vagy elágazást, mert Jake úgy tervezte, hogy alacsonyabbról fogunk ugrani, nem a csúcsról; de az ösvény egyetlen vékony csíkban kanyargott felfelé, sehol nem lehetett letérni róla. Arra már nem maradt időm, hogy másik ugróhelyet keressek – a vihar villámgyorsan közeledett. Már éreztem a szelet, a felhők pedig közelebb nyomakodtak a földhöz. És abban a pillanatban, ahogy a keskeny földút a sziklacsúcs köves peremébe torkollott, eleredt az eső, és az első cseppek az arcomba csaptak.

Nem nagyon kellett győzködni magam, hogy most vagy soha, és innen vagy sehonnan – hiszen valójában amúgy is a csúcsról akartam ugrani! Ez volt az a kép, amelyet nem tudtam kiűzni a fejemből. Hosszú zuhanásra vágytam, repülésre.

Azzal persze tisztában voltam, hogy ez a legostobább, a legvakmerőbb cselekedetem lesz az életben. A gondolatra elmosolyodtam. A fájdalmam máris csillapulni kezdett, mintha a testem tudná, hogy már csak néhány másodperc, és meghallom Edward hangját...

Nagyon messziről hallottam csak az óceán zúgását, jóval messzebbről, mint akkor, amikor még csak az ösvényen jártam. Amikor arra gondoltam, milyen hideg lehet a víz, kicsit fintorogtam. De eszem ágában sem volt meghátrálni.

A szél örvénnyé kavarta az esőt körülöttem.

Kiléptem a sziklaperemre, szememet az előttem tátongó üresség szegeztem. Lábammal vakon tapogattam magam előtt, lábujjaim boldogan simogatták a sziklaperemet, amikor végre megtaláltam. Mélyen beszívtam a levegőt, és benn is tartottam... vártam.

– Bella!

Elmosolyodtam, és kifújtam a levegőt.

Igen? Nem feleltem neki hangosan, attól féltem, ha meghallom a tulajdon hangomat, tönkreteszi ezt a csodálatos illúziót. Olyan valóságos volt, olyan közeli! Csak amikor haragudott rám valamiért, olyankor tudta pontosan felidézni az emlékezetem a hangját – a bársonyos textúrát, a dallamos hanglejtést, ami a világ legtökéletesebb hangjává tette.

– Ne csináld ezt! – esedezett.

Te akartad, hogy ember maradjak – emlékeztettem. – *Hát akkor most figyelj!*

– Kérlek! A kedvemért!

De ha egyszer ez az egyetlen módja, hogy velem legyél...

– Kérlek! – suttogta, de már alig hallottam a hangját a vihartól. A hajam összekuszálódott, a ruhám csuromvíz volt, mintha nem is az első, hanem a második ugrásomhoz készülődnék.

Lábujjhegyre ágaskodtam.

– Ne, Bella! – Most már dühös volt, és ez annyira jólesett...

Elmosolyodtam, és magam elé nyújtottam a karomat, mintha fejesugráshoz készülődnék, az

arcomat pedig odatartottam az esőnek. De túl erősen belém rögződött, amit éveken keresztül sulykoltak az uszodában – első alkalommal kizárólag lábbal előre! Előrehajoltam és összegörnyedtem, hogy nagyobb lendületet vegyek...

És levetettem magam a szikláról.

Sikoltottam, közben úgy hasítottam a levegőt, mint egy meteor, de ez nem a félelem, hanem az öröm sikolya volt. Ereztem a szél ellenállását, ahogy mindhiába próbálta fölvenni a harcot a legyőzhetetlen gravitációval, nekem feszült és körbeforgatott, mint egy rakétát, amely spirálban zuhan a föld felé.

Igen! Ez a szó visszhangzott a fejemben, miközben úgy hatoltam az óceán vizébe, mint kés a vajba. A víz jéghideg volt, még hidegebb, mint amitől tartottam, de valahogy ez is csak fokozta bennem az ujjongást.

Büszke voltam magamra, s közben egyre mélyebbre ereszkedtem a jéghideg, fekete vízbe. Egyetlen másodpercig sem éreztem félelmet – csak az adrenalin tombolását az ereimben. A zuhanás tulajdonképpen nem is volt félelmetes. Hol marad akkor a kihívás?

És ebben a pillanatban elkapott az áramlat.

Eddig eszembe se jutott azon aggódni, mi történhet velem ugrás után, odalenn. Álmomban sem jutott volna eszembe, hogy az igazi veszedelem ott les rám, mélyen a tajtékzó hullámok alatt.

Mintha a hullámok vívnának értem, ide-oda lökődtek, mintha elhatározták volna, úgy osztoznak meg rajtam, hogy kettétépnek. Tudtam, persze, mit kell tenni erős hullámzásban – a parttal párhuzamosan kell úszni, nem pedig azon erőlködni, hogy kifelé kapálózzunk a szárazföldre. De ennek a tudásnak nem sok hasznát vettem, mert sejtelmem sem volt, merre lehet a part.

Sőt, azt sem tudtam, merre lehet a felszín.

A haragvó tenger koromsötét volt: semmiféle fény nem jelezte, merre van a fent. A gravitáció legyőzhetetlen, amikor a levegővel versenyzik, de a hullámokra nem hat – nem éreztem semmiféle lefelé húzó erőt, nem éreztem, hogy süllyednék. Csak az áramlat sodrását éreztem: ide-oda hajított, mint valami rongybabát.

Kétségbeesetten próbáltam tartalékolni a levegőt, szorosan rázártam az ajkam a maradék oxigénkészletemre.

Azon meg se lepődtem, hogy az Edward-káprázat a víz alatt is ott volt velem. Ennyivel tartozott nekem, ha meggondoljuk, hogy éppen halni készültem. Azon viszont meglepődtem, hogy ebben az utóbbiban mennyire biztos voltam. Mindjárt megfulladok. Sőt, máris fuldoklom.

– Ússz tovább! – unszolt Edward hangja.

Merre? Sehol nem volt semmi, csak a sötétség. Nem volt mi felé úszni.

– Szedd össze magad! – parancsolta a hang. – Ne merd feladni!

A hideg víztől lassanként érzéketlenné vált a karom meg a lábam. Már nem éreztem a hullámok lökdösését olyan erővel, mint korábban. Most már csak a szédülést éreztem, azt, hogy tehetetlenül pörgök-forgok a vízben.

De azért hallgattam rá. Kényszerítettem a karomat, hogy előrenyúljon, a lábamat, hogy erősebben rúgjon, bár minden pillanatban más irányba fordultam. Ez az egész teljesen fölösleges. Akkor meg minek?

– A fenébe is, Bella, ne add föl! – kiáltotta a hang a fejemben. – Küzdj!

Miért?

Nem akartam tovább küzdeni. Nem csak a szédülés meg a hideg miatt, és nem azért, mert kimerült izmaim nem engedelmeskedtek akaratomnak többé. Hanem mert majdhogynem örültem neki, hogy mindjárt vége az egésznek. Jó nekem itt, ahol vagyok. Ez könnyebb halál, mint néhány másik, amivel szembe kellett néznem. Furcsán békés.

Átfutott az agyamon, amit arról hallottam, hogy a haldokló előtt néhány pillanat alatt lepereg életének filmje. Milyen szerencsés vagyok, hogy ezt megúsztam. Ki akarná kétszer végignézni

ugyanazt a filmet?

Láttam *őt,* és nem volt kedvem tovább küzdeni. A kép olyan világos volt, annyira határozott, amilyen a puszta emlék soha nem lehet. A tudattalanom elraktározta magában Edward képének minden részletét, hibátlanul, és erre a végső pillanatra tartogatta. Láttam magam előtt tökéletes arcát, mintha tényleg ott lenne mellettem: jeges bőrének árnyalatát, az ajka formáját, az álla ívét, és haragtól izzó szemének aranyszín csillámait. Persze, haragszik, amiért nem küzdök tovább. A fogát összeszorítja, orrcimpája kitágul a dühtől.

– Ne, Bella! Ne!

A fülem telement jeges vízzel, de azért a hangját tisztábban hallottam, mint valaha. Nem ügyeltem rá, hogy mit mond, hanem csak magára a hangra figyeltem. Miért küzdenek az életemért, amikor itt és most olyan boldog vagyok? Bár a tüdőm égett, levegő után sóvárogva, és a lábamba beleállt a görcs a jeges hidegtől, elégedett voltam. Már egészen elfelejtettem, milyen érzés boldognak lenni.

Márpedig most boldog voltam. Olyan boldog, hogy jó ötletnek tűnt belehalni.

Ebben a pillanatban az áramlat megragadott, és nekivágott valami keménynek. A mellkasom úgy csapódott a sötétben láthatatlan sziklának, mint valami vaskorlátnak, a levegő sziszegve szökött ki a tüdőmből, és ezüstös buborékok sűrű fellegében lebegett fölfelé. Sós víz égette és fojtogatta a torkom. A vasrúd mintha magához rántott volna, elszakított Edwardtól, le a sötétségbe, a tenger fenekére.

Isten veled, szeretlek! Ez volt az utolsó gondolatom.

16. PARIS ÉS JÚLIA

Ebben a pillanatban a fejem kibukkant a felszínre. Megőrülök. Egész idáig biztos voltam benne, hogy süllyedek. Az áramlat azért nem adta föl. Újabb sziklasort zongoráztam végig a hátammal – élesen, ütemesen. De legalább kipréselődött a víz a tüdőmből. Döbbenetes mennyiségben fröcskölt elő, valóságos szökőkút ömlött az orromból és a számból. A só mart, a tüdőm égett, a hátam fájt, és még mindig nem kaptam levegőt. Valahogy sikerült egy helyben maradnom, bár a hullámok még mindig ott tornyosultak körülöttem. Nem láttam semmi mást, csak vizet mindenütt, arcomhoz közeledő hullámokat.

– Lélegezz! – parancsolta egy aggodalomtól elfúló hang, és kegyetlen fájdalom hasított belém, mert nem Edwardé volt.

Nem tudtam engedelmeskedni. A számból spriccelő zuhatagtól nem tudtam levegőt venni. A mellkasom égett, és színültig tele volt fekete, jeges vízzel.

Újabb szikla verődött a hátamnak, ezúttal pontosan a két lapockám között, mire újabb gejzír tört föl a tüdőmből, kis híján megfulladtam tőle.

– Lélegezz, Bella! Gyerünk! – esdekelt Jacob.

Fekete foltok bontottak szirmot a látóteremben, egyre nőttek és nőttek, míg végül teljesen eltakarták a fényt.

Megint egy sziklának csapódtam.

De ez nem volt hideg, hanem nagyon is meleg, valósággal égette a bőrömet. Rájöttem, hogy Jacob keze az, és éppen a vizet próbálja kipréselni a tüdőmből. A vasrúd, amelyik kivonszolt a tengerből, az is... forró volt. A fejem szédült, a fekete foltok mindent eltakartak...

Már megint haldoklom? Ez most csöppet sem tetszett – egyáltalán nem volt olyan jó, mint az előző. Most egyszerűen csak sötét volt, nem láttam semmit, amit érdemes lett volna látni. A partnak csapódó hullámok mennydörgése beleveszett a feketeségbe, nem maradt belőle más, csak valami csöndes, egyenletes sustorgás, mintha csak a fülem zúgna...

– Bella! – Jacob hangja továbbra is feszült volt, de már nem olyan vad és kétségbeesett, mint az előbb. – Bella, drágám, hallasz engem?

Minden, ami a fejemben volt, émelyítően suhogott és hömpölygött ide-oda, mint a körülöttem hullámzó, tajtékzó víz...

– Mióta nincs eszméleténél? – kérdezte valaki.

Ezen annyira megdöbbentem, hogy kezdtem visszanyerni az öntudatom.

Rájöttem például, hogy mozdulatlanul fekszem. Már nem cibál az áramlat – a hullámzás már csak a fejemben folytatódik. Valamilyen lapos, szilárd felületen hevertem. Meztelen karom szemcsésnek érzékelte.

– Nem tudom – felelte Jacob, szinte magánkívül. A hangja nagyon közelről jött. Két kéz, olyan meleg, hogy csak Jacobé lehetett, kisimította nedves hajamat az arcomból. – Pár perce? Nem tartott sokáig, amíg kivontattam a partra.

Szóval az a csöndes sustorgás a fülemben nem a hullámok neszezése – azt hallottam, ahogy a levegő újra ki– és beáramlik a tüdőmbe. Minden egyes lélegzet fájt és égetett – mintha az előbb súrolták volna végig acélforgáccsal a légutaimat. De lélegeztem.

És majd megfagytam. Kismillió éles, jeges vízcsöpp záporozott az arcomra és a karomra, amitől egyre hidegebb lett.

– Lélegzik. Magához fog térni. De be kell vinnünk valami meleg helyre. Sehogyse tetszik nekem a színe, kezd elkékülni... – Ezúttal felismertem Sam hangját.

– Nem lesz baj belőle, ha megmozdítjuk?

– Nem sérült meg a gerince, amikor lezuhant?

– Nem tudom. Tétováztak.

Megpróbáltam kinyitni a szemem. Beletelt egy percbe, amíg sikerült, de akkor megláttam a sötétlila felhőket a fejem fölött, azokból záporozott rám a jeges eső.

– Jake – krákogtam.

Jake arca eltakarta előlem az eget.

– Jaj! – zihálta, és az arcán elömlött a megkönnyebbülés. A szeme nedves volt az esőtől. – Jaj, Bella! Jól vagy? Hallasz engem? Fáj valamid?

– Cs... cs... csak a torkom – dadogtam. Az ajkam remegett a hidegtől.

– Akkor gyorsan keressünk neked valami jobb helyet! – mondta Jacob. Alám csúsztatta a karját, és minden erőfeszítés nélkül fölemelt, mintha csak egy üres dobozt szedett volna fel a földről. A felsőteste csupasz volt és meleg: fölém hajolt, kissé meggörbülve, hogy megvédelmezzen az esőtől. A fejem a vállára bukott. Üres szemmel bámultam vissza a homokos partot rohamozó, tajtékzó hullámokra.

– Bírod? – kérdezte Sam.

– Igen, innentől már egyedül is boldogulok. Menj nyugodtan vissza a kórházba! Később én is odamegyek. Kösz szépen, Sam!

A fejem még mindig kavargott. Egy szót sem bírtam felfogni abból, amit Jacob mondott. Sam nem válaszolt. Nem hallottam semmit, és arra gondoltam, talán már el is ment.

A víz ki-kicsapott a partra, és ott kígyózott a nyomunkban, mintha csak dühös lenne, hogy megmenekültem. Ahogy kimerülten bámultam, tévelygő pillantásom egyszer csak megakadt egy szikrányi élénkebb színfolton – a fekete vízen egy apró láng táncolt, messze kinn az öbölben. Olyannyira valószerűtlen volt, hogy eltűnődtem, vajon tényleg eszméletemnél vagyok-e, és ha igen, mennyire. A fejem még mindig kóválygott, ha eszembe jutott a fekete örvény, amelyben azt sem tudtam, merre van fent és lent. Annyira elveszett voltam... de aztán valahogy Jacob...

– Hogyan találtál meg? – krákogtam.

– Kerestelek – felelte. Majdnem futott velem az esőben, el a parttól, az országút felé. – Követtem a kocsid keréknyomát, és aztán hallottam, hogy sikoltasz... – Összeborzongott. – Hogy voltál képes leugrani, Bella? Nem vetted észre, hogy közeledik a hurrikán? Miért nem vártál meg? – Most, hogy az első megkönnyebbülés elmúlt, kezdett méregbe gurulni.

– Sajnálom – motyogtam. – Butaság volt...

– Aha, tényleg nagy butaság volt – helyeselt. Esőcseppek röppentek szanaszét a hajából, ahogy bólogatott. – Figyelj, leszel szíves ezentúl az ilyen hülyeségeket akkorra tartogatni,

amikor én is ott vagyok a közelben? Nem tudok a dolgomra koncentrálni, ha folyton attól kell tartanom, hogy te közben sziklákról ugrándozol.

– Persze – helyeseltem. – Semmi gond. – A hangom mint egy láncdohányosé. Megpróbáltam megköszörülni a torkomat, körülbelül olyan érzés lehetett, mint zsilettpengét nyelni. – Mi történt ma? Sikerült... megtalálnotok? – Most rajtam volt a borzongás sora, bár most már nem fáztam annyira, Jacob képtelenül meleg testéhez simulva.

Jacob megrázta a fejét. Még mindig szinte futólépésben igyekezett velem a házuk felé.

– Nem. A vérszopó a vízbe menekült előlünk, és ott ők vannak fölényben. Ezért is rohantam haza, mert attól féltem, tesz egy kerülőt, és úszva jön vissza. És te annyi időt töltesz a tengerparton...

– A hangja elhalkult.

– Sam, hallottam, visszajött veled... a többiek is otthon vannak?

– Nagyon reméltem, hogy nem rohangálnak már odakinn.

– Aha. Ha úgy vesszük...

Felnéztem Jacob arcába az esőfüggönyön keresztül. A pillantása komor volt.

Hirtelen megértettem, amit korábban Samnek mondott, és ami akkor érthetetlennek tűnt.

– Az előbb... kórházat emlegettél. Amikor Sammel beszéltél. Valakinek baja esett? Victoria megtámadott benneteket?

A hangom ugrott egy oktávot fölfelé, ami elég furán hangzott, tekintve, hogy még mindig rekedt voltam.

– Nem, nem. Amikor visszaértünk, akkor hallottuk Emtől, hogy mi történt. Harry Clearwaterről van szó. Délelőtt szívrohama volt.

– Harrynak? Jaj, ne! Charlie tudja már?

– Aha. Ő is ott van mellette, apámmal együtt.

– De ugye Harry meg fog gyógyulni? Jacob szeme megint összeszűkült.

– Hát, ebben a pillanatban nem úgy fest a dolog.

Hirtelen szinte rosszul lettem a bűntudattól – őszintén megbántam az egész, ostoba vízbeugrást. Most igazán nem hiányzott senkinek, hogy még miattam is aggódjon. Elég hülye időpontot választottam az esztelenkedésre...

– Tehetek valamit? – kérdeztem.

Ebben a pillanatban elállt az eső. Észre se vettem, hogy már odaértünk Jacobék házához, csak amikor belépett velem az ajtón.

– Te most szépen itt maradsz – közölte Jacob, és lerakott a díványra. – És ezt úgy értem, hogy itt, ezen a szent helyen. Hozok neked valami száraz ruhát.

Miközben Jacob a szobájában matatott, körülnéztem. A zsúfolt nappali Billy nélkül üresnek tűnt, majdhogynem elhagyatottnak. Ez az üresség furcsán vészjóslónak tűnt – de talán csak azért, mert tudtam, hol van Billy.

Jacob néhány pillanat múlva visszatért. Egy halom szürke gyapjúholmit hajított az ölembe.

– Ezekbe kétszer is beleférsz, de ez volt a legjobb, amit találtam. Én... öhm... kimegyek egy kicsit, hogy át tudj öltözni.

– Ne menj sehová! Olyan fáradt vagyok, hogy moccanni sem bírok. Maradj velem egy kicsit!

Jacob leült mellém a földre, és hátát a díványnak vetette. Vajon mikor alhatott utoljára? Pontosan olyan kimerültnek látszott, amilyennek én éreztem magam.

Ráhajtotta a fejét az enyémmel szomszédos párnára, és ásított.

– Talán tényleg pihenhetnék egy-két percet...

Azzal lehunyta a szemét. Én is engedtem, hogy az enyém lecsukódjék.

Szegény Harry... Szegény Sue... Charlie magánkívül lehet. Harry az egyik legjobb barátja. Bár Jake nem sok jóval biztatott, szívből reméltem, hogy Harry túléli a rohamot. Charlie kedvéért. És Sue kedvéért, és Leah és Seth kedvéért...

Billy díványa közvetlenül a radiátor mellett állt, így most már melegem volt, átázott ruháim ellenére. A tüdőm sajgott, de ez a fájdalom inkább az öntudatLanság felé lökött. Homályosan felötlött bennem, hogy talán nem lenne szabad elaludnom... vagy csak összetévesztem a fuldoklást az agyrázkódással? Jacob halkan horkolni kezdett, és ez a hang olyan megnyugtatóan hatott rám, mint egy altatódal. Pillanatok alatt elaludtam.

Hosszú, nagyon hosszú ideje ez volt az első álmom, ami nem rémálom volt. Elmosódott, régi emlékek között téblábóltam

– láttam a phoenixi napsütés vakító ragyogását, anyám arcát, egy durván összeeszkábált faházikót, egy kifakult takarót, egy tükrökkel borított falat, és valami lángot kinn a fekete vízen – mindegyiket elfelejtettem abban a pillanatban, amint változott a kép.

A legutolsó kép azonban megragadt a fejemben. Valami színpadi díszlet lehetett. Egy éjszakai erkély, fölötte az égen festett hold. Néztem, ahogy az erkélyen álló, hálóinges lány nekidől a korlátnak, és magában beszél.

Semmi értelme nem volt... de amikor nagy nehezen visszanyertem az öntudatomat, Júlia járt az eszemben.

Jacob még mindig aludt: időközben lecsúszott a padlóra, ott feküdt összekuporodva, és mélyen, egyenletesen lélegzett. A házban is sötétebb volt, mint amikor elaludtam, az ablakon túl minden fekete volt. Elgémberedtem, de jó melegem volt, és majdnem megszáradtam. A torkom égett, valahányszor levegőt vettem.

Muszáj felkelnem – ha másért nem, hát azért, hogy igyak egy kortyot. De a testem semmi mást nem akart, csak ott feküdni, ernyedten, és soha többé nem moccanni.

így inkább Júlián gondolkodtam még egy kicsit.

Vajon mit csinált volna, ha Rómeó faképnél hagyja, nem azért, mert száműzik a városból, hanem mert egyszerűen megunja őt? Vagy mondjuk Rozália alaposan lehordja, és ettől Rómeó meggondolja magát? Vagy nem veszi feleségül Júliát, hanem egyszerűen kereket old?

Úgy véltem, tudom, mit érzett volna akkor Júlia.

Nem tért volna vissza a régi életéhez, nem igazán. Soha nem tette volna túl magát a dolgon, az biztos. Még ha meg is éri az öregkort, akkor is Rómeó arcát látja maga előtt, valahányszor lehunyja a szemét. Ebbe előbb-utóbb bele is nyugodott volna.

De vajon végül hozzáment volna-e Parishoz, hogy a szülei kedvére tegyen, a békesség kedvéért? Nem, valószínűleg nem. Igaz, a darab nem sokat árul el Parisról. Az ő szerepe csak annyi, hogy lendítsen egyet a dolgok menetén, ami aztán gyors döntésre kényszeríti Júliát.

De mi van akkor, ha Paris ennél több?

Mi van akkor, ha Paris Júlia barátja? A legeslegjobb barátja? Mi van akkor, ha ő az egyeden, akivel Júlia megoszthatja kétségbeejtő történetét? Az egyeden ember, aki tényleg megérti őt, és akinek a közelében legalább félig-meddig megint embernek érezheti magát? Ha türelmes és kedves? Ha törődik Júliával? Ha Júlia tudja, hogy meghalna nélküle? Ha tényleg szereti, és boldoggá akarja tenni?

És... mi van akkor, ha Júlia is szereti Parist? Nem úgy, mint Rómeót persze. Nem, még csak össze sem lehet hasonlítani a kettőt. De azért mégis szereti annyira, hogy boldoggá akarja tenni?

A szobában nem hallatszott más nesz, csak Jacob lassú, mély lélegzete – mint egy kisgyereknek dúdolt altató, mint egy hintaszék ütemes nyikorgása, mint egy öreg óra ketyegése, amikor nem fontos az idő, mert nem kell sehová sem menned... Ez a hang a nyugalmat jelentette, a vigasztalást.

Ha Rómeó csakugyan elment, és soha nem jön vissza többé, számít-e vajon, ha Júlia a szaván fogja Parist? Talán megpróbálhatott volna kezdeni valamit az élete roncsaival, azzal, ami Rómeó után még megmaradt. Talán még boldog is lehetett volna, már amennyire lehetséges.

Fölsóhajtottam, és mindjárt utána felnyögtem, mert a sóhaj karmolta a torkomat. Ezt csak

belemagyarázom a történetbe. Rómeó nem unhatta meg Júliát. Az emberek pont ezért emlékeznek rá még mindig, és ezért emlegetik mindig együtt kettejüket: Rómeó és Júlia. Ezért olyan jó ez a történet. „Rómeó faképnél hagyja Júliát, mire az összeáll Párisszal” – egy ilyen történetnek soha nem lett volna sikere.

Lehunytam a szemem, és megint továbbsodródtam, gondolataim végre továbbkalandoztak erről az ostoba darabról, amiről soha többet nem akarok elmélkedni. Inkább a valóságra gondoltam – arra, hogy leugrottam a szikláról, és hogy micsoda esztelen hibát követtem el. És nem csak az ugrással, hanem a motorozással, és az összes felelőtlen, vakmerő ökörségemmel. Mi lett volna, ha tényleg komoly bajom esik? Mit lenne most Charlie-val? Harry szívrohama valahogy megfelelő nézőpontba állított mindent. Igaz, nem sok kedvem volt ebből a szemszögből vizsgálni a dolgokat, mert – ha őszinte akartam lenni – ez annyit jelentett, hogy változtatnom kell a viselkedésemen. De vajon bírok-e majd úgy élni, ahogy kell?

Talán igen. Nem lesz könnyű: sőt, rettentő nyomorúságos lesz lemondanom a hallucinációimról, és megpróbálnom felnőttként viselkedni. De mégis meg kellene tennem. És talán képes is lennék rá. Ha itt van nekem Jacob.

De még nem bírtam határozni. Túlságosan fájt. Egyelőre inkább valami másra fogok gondolni.

Délutáni eszement, nyaktörő mutatványom képei peregtek az agyamban, miközben kétségbeesetten kerestem valami kellemeset, amire gondolhatok... hogy milyen volt érezni a bőrömön a levegőt, miközben zuhantam, milyen fekete volt a víz, hogy csapkodott ide-oda az áramlat... Edward arca... Ennél a képnél hosszan elidőztem. Jacob kezének melege, ahogy megpróbált életet verni belém... a jéghideg eső szúrós cseppjei, ahogy aláhullanak a bíborszínű felhőkből... az a fura tűz a hullámokon...

Valahonnét ismerős volt az az élénk színfolt a víz tetején. Persze, igazából nem lehetett az tűz...

Autózúgásra rezzentem fel, a kocsi fröcskölve közeledett a sáros úton. Hallottam, amint megáll a ház előtt, aztán, ahogy az ajtók nyílnak és csukódnak. Átvillant az agyamon, hogy talán fel kéne ülnöm, aztán mégsem tettem.

Billy hangját azonnal felismertem, de most a szokásával ellentétben egészen halkan beszélt, csak valami reszelős mormogás hallatszott belőle.

Kinyílt az ajtó, és felgyulladt a villany. Pislogtam, egy pillanatra elvakított a fény. Jake felriadt a hirtelen világosságra, és azonnal talpra ugrott.

– Sajnálom – dörmögte Billy. – Fölébresztettelek benneteket? Billyre emeltem a tekintetemet, lassan kitisztult előttem a látvány, és attól, amit leolvastam az arcáról, könny szökött a szemembe.

– Jaj, nem, Billy! – nyöszörögtem.

Lassan bólintott, az arcvonásai megkeményedtek a gyásztól. Jake az apjához sietett, és megfogta a kezét. Az arca hirtelen gyerekessé vált – furcsa látvány volt ez a gyerekarc a felnőtt férfitesten.

Billy tolószéke mögött feltűnt Sam is, arcán nyoma sem volt szokásos higgadtságának.

– Annyira sajnálom! – suttogtam. Billy bólintott.

– Most mindenkinek elég nehéz lesz...

– Charlie hol van?

– Édesapád még mindig a kórházban van Sue-val. Sok mindent... el kell még rendezni.

Nagyot nyeltem.

– Legjobb lesz, ha én is visszamegyek – motyogta Sam, és sietősen kihátrált az ajtón.

Billy kihúzta a kezét Jacobéból, és aztán a konyhán keresztül átgurult a szobájába.

Jake egy percig utánabámult, aztán odajött hozzám, és újra leült mellém. Az arcát a kezébe temette. Én a vállát dörzsölgettem, és szerettem volna valami okosat mondani.

Egy hosszú pillanatig így ültünk: aztán Jacob elkapta a kezemet, és az arcához szorította.

– Hogy érzed magad? Minden rendben? Azt hiszem, el kellett volna vigyelek orvoshoz... – sóhajtott fel.

– Miattam ne aggódj! – krákogtam. Felém fordult. A szemhéja vörös volt.

– Nem nézel ki valami jól...

– Talán mert nem is érzem magam valami jól.

– Elmegyek a kocsidért, aztán hazaviszlek. Gondolom, jobb, ha már ott vagy, mire Charlie hazaér.

– Rendben.

Apátiába süppedve hevertem a díványon, míg vártam, hogy Jacob visszatérjen. Billy szobájából nem hallatszott semmi nesz. Úgy éreztem magam, mint egy kukkoló, aki meglesi valaki szomorúságát, amihez semmi köze.

Jake nem maradt el sokáig. Még nem is számítottam rá, amikor a teherautóm motorjának bömbölése már megtörte a csendet. Jacob szó nélkül fölsegített a díványról, és amikor kint összeborzongtam a hidegtől, átfogta a vállamat. Meg se kérdezett, csak beült a vezetőülésre, aztán magához húzott, hogy továbbra is szorosan átkarolhasson. Én pedig a mellének támasztottam a fejem.

– Hogy jutsz majd haza? – kérdeztem.

– Nem megyek haza. Még nem kaptuk el a vérszívót, nem emlékszel?

Megint vacogtam, de ennek ezúttal semmi köze nem volt a hideghez.

Néma csöndben mentünk hazafelé. A hideg levegőtől egészen felébredtem. Az agyam formába lendült, keményen és gyorsan dolgozott.

Mi legyen? Mit tegyek, mi lenne a helyes?

Már nem tudtam elképzelni az életemet Jacob nélkül – a puszta gondolat is riasztott, hogy akár csak elképzeljem, milyen lenne nélküle. Nélkülözhetetlen a számomra, nem tudok élni nélküle. De hagyni, hogy a dolgok úgy menjenek tovább, mint eddig... ez csakugyan kegyetlenség lenne tőlem, ahogy Mike állította?

Eszembe jutott, hogy régebben azt kívántam, bárcsak Jacob a testvérem lenne. Most rájöttem, mindössze azt szerettem volna, ha jogomban áll igényt tartanom rá. Amikor így átölel, az egyáltalán nem testvéri érzés. Nem, ez egyszerűen kellemes – meleg, megnyugtató és ismerős. Jacob biztos kikötő minden viharban.

Talán megpróbálhatnám még egyszer. Jár még egy esély. Ennyit megtehetek.

Persze mindent el kell mondanom neki, ezzel tisztában voltam. Ez az egyetlen becsületes út. Világosan el kell magyaráznom mindent, hogy értse, semmi sem változott meg bennem, ő továbbra is túl jó nekem. Azt már most is tudja, hogy vacak, selejt vagyok, ez a része nem fogja meglepni, de azt is meg kell tudnia, hogy mennyire. Azt sem hallgathatom el előle, hogy alighanem őrült vagyok – beszélnem kell neki a hangokról. Mindent tudnia kell, mielőtt döntene.

De azzal is tisztában voltam, hogy mindezek ellenére kelleni fogok neki. Gondolkodás nélkül el fog fogadni így is.

Akkor pedig nekem is el kell köteleznem magam – mármint ami maradt belőlem, elköteleznem széttört énem minden egyes szilánkját. Csak így fair Jacobbal szemben. Akarom ezt? És képes vagyok rá?

Olyan nagy bűn lenne, ha megpróbálnám Jacobot boldoggá tenni? Még akkor is, ha az iránta érzett szeretet csak árnyéka annak, ahogy valójában szeretni tudok... még akkor is, ha a szívem az én állhatatlan Rómeóm után kószál, őt gyászolja – olyan nagy bűn lenne ez?

Hazaértünk, Jacob leparkolt a sötét ház előtt, és leállította a motort. Hirtelen nagy csönd lett. Mint már olyan sokszor, most is mintha kitalálta volna a gondolataimat.

Mindkét karját szorosan körém fonta. És ez megint csak jó érzés volt. Majdnem olyan, mintha megint teljes értékű ember lennék.

Először azt hittem, Harry jár a fejében, de aztán megszólalt, bocsánatkérő hangon:

– Sajnálom. Tudom, hogy nem egészen úgy érzel, mint én, Bells. Esküszöm, ez nekem nem számít. Olyan boldog vagyok, hogy nem esett bajod... legszívesebben énekelnék... bár nem hiszem, hogy azt bárki is díjazná. – Mély, öblös nevetése ott visszhangzott a fülemben.

A lélegzetem felgyorsult, és úgy kaparta a torkomat, mint a smirgli.

Vajon Edward, akármennyire nem számítok neki többé, szeretné-e, hogy boldog legyek – legalábbis olyan boldog, amilyen az adott körülmények között egyáltalán lehetek? Vajon maradt benne elég baráti érzés irántam, hogy ezt kívánja nekem? Úgy véltem, igen. Nem sajnálná tőlem, hogy annak a szerelemnek egy töredékét, amiből ő nem kért, a barátomnak, Jacobnak adjam. Utóvégre ez nem ugyanaz a szerelem – egyáltalán nem.

Jake meleg arcát a fejem búbjához simította.

Ha oldalt fordítom az arcom – ha az ajkammal megérintem meztelen vállát... Pontosan tudtam, mi következne. Nagyon könnyű lenne. Ma éjszaka végképp nem kellene magyarázkodni.

De meg tudom tenni? El tudom árulni távollévő szívemet, hogy megmentsem szánalmas életemet?

Mintha egész lepkeraj zizzent volna fel a gyomromban, amikor arra gondoltam, hogy mindjárt Jacob felé hajolok.

És ekkor tisztán csendült a fülembe Edward bársonyos hangja:

– Légy boldog! – mondta. Leblokkoltam.

Jacob erre ösztönösen elengedett, és az ajtó felé nyúlt.

Várj, akartam mondani neki. *Csak egy percet várj még!*

De csak ültem, moccanni sem bírtam, Edward szavainak visszhangját füleltem a fejemben.

Vihartól lehűlt, hideg levegő zúdult át a teherautó vezetőfülkéjén.

– Ó, hogy az a...! –Jacob olyan hangosan fújtatott, mintha gyomorszájon vágták volna. – A francba!

Bevágta az ajtót, és ugyanabban a pillanatban el is fordította a slusszkulcsot. Nem tudom, hogy sikerült neki, mert a keze rettenetesen reszketett.

– Mi baj van?

Túl gyorsan akart indítani, a motor pörgött egy darabig, aztán lefulladt.

– Vámpír! – köpte oda nekem.

A vér kifutott a fejemből: szédülni kezdtem.

– Honnét tudod?

– Mert érzem a szagát. Hogy rohadna meg!

Jacob vadul, tébolyultan pásztázta a sötét utcát. Úgy tűnt, jóformán nincs is tudatában, hogy egész testén hatalmas remegések szaladnak végig. – Átváltozni vagy elvinni innét? – sziszegte saját magának.

Rám villant a szeme, látta, milyen rémülten, halálsápadtan nézek vissza rá, aztán újra az utat kezdte pásztázni. Aztán döntött.

– Rendben! El innét!

A motor hatalmas bömböléssel beindult. A kerekek csikorogtak, ahogy megfordult. Csak arra menekülhettünk, amerről jöttünk. A fényszórók végigsöpörtek a járdán, megvilágították a sötét erdő szélét, végül pedig megcsillantak egy, a házunk előtt parkoló autón.

– Állj meg! – kiáltottam.

Fekete kocsi volt – és ezt a kocsit én ismertem. Ha volt valami, ami nem érdekelt, hát az autómárkák biztosan, de erről a bizonyos autóról mindent tudtam. Hogy egy Mercedes S55 AMG. Tudtam, hány lóerős, milyen színű a kárpitja. Tudtam, milyen érzés, amikor az erős motortól megremeg a karosszéria. Tudtam, milyen kellemes illatú a bőrülés, és hogy a sötétre színezett üveg jóvoltából senki nem lát be az utastérbe.

Carlisle autója volt.

– Állj! – kiáltottam, ezúttal hangosabban, mert Jacob padlógázzal hajtott a bekötőúton, mint

egy őrült.

– Mi van?

– Nem Victoria az. Állj, állj! Vissza akarok menni.

Jacob olyan erővel taposott a fékbe, hogy ha nem támasztom ki magam, lefejelem a műszerfalat.

– Micsoda? – kérdezte újra, halálra váltan. Elborzadva meredt rám.

– Ez Carlisle kocsija. Cullenék vannak itt. Ismerem az autót! Felhevült arcom láttán rettentő remegések futottak át a testén.

– Igen, nyugalom! – zihálta leszegett fejjel, és lehunyta a szemét. Miközben erősen összpontosított, nehogy farkassá robbanjon szét, kibámult a hátsó ablakon a fekete autóra.

Csak Carlisle az, intettem magamat. Ne remélj semmi többet! Esetleg Esme... *Itt most azonnal hagyd abba a fantáziálást!* – parancsoltam magamra. Csak Carlisle. Ez is nagy dolog. Sokkal több, mint amit remélni mertem.

– Egy vámpír van a házatokban – förmedt rám Jacob. – És te vissza akarsz menni?

Ránéztem, erővel elszakítottam a pillantásomat a Mercedesről – közben attól rettegtem, hogy a kocsi eltűnik, amint másfele nézek.

– Hát persze – feleltem szinte csodálkozva, hogy egyáltalán megkérdezi. Hát persze, hogy vissza akarok menni!

Jacob arca megkeményedett, keserű maszkká merevedett. Azt hittem, ezt az arcát soha nem kell látnom többet. De még mielőtt rádermedt volna a maszk, elkaptam csalódott pillantását. A keze még mindig reszketett. Most tíz évvel idősebbnek látszott nálam.

Mély lélegzetet vett.

– Biztos vagy benne, hogy ez nem csak valami trükk? – kérdezte lassú, súlyos hangon.

– Hát persze, hogy nem trükk. Carlisle az. Vissza akarok menni! Széles vállán borzongás futott végig, de a tekintete üres és kifejezéstelen maradt.

– Nem.

– Jake, nem lesz semmi baj...

– Nem. Ha akarsz, eredj vissza egyedül! – Ez felért egy pofonnal. A fogát összeszorította, aztán ellazította az arcizmait.

– Figyelj, Bella! – mondta ugyanazon a kemény hangon. – Én nem mehetek vissza. Szerződés ide vagy oda, az ott benn az ellenségem...

– Ez egyáltalán nem így van...

– Szólnom kell Samnek, most azonnal. Megváltoztak a dolgok. Nem kaphatnak el minket az ő területükön.

– Jake, ez nem háború!

Meg se hallotta. Üresbe lökte a sebváltót, kiugrott az ajtón, miközben a motor tovább járt.

– Viszlát, Bella! – kiáltott vissza a válla fölött. – Őszintén remélem, hogy életben maradsz!

Azzal rohanni kezdett, bele a sötétségbe, közben annyira reszketett, hogy az alakja szinte elmosódott. Eltűnt, mielőtt még kinyithattam volna a számat, hogy visszahívjam.

Egy hosszú másodpercre mozdulatlanná dermesztett a bűntudat: istenem, mit tettem az imént Jacobbal?

De a bűntudat sem tartóztathatott fel sokáig.

Átcsusszantam a vezetőülésre, és indítottam. Most már az én kezem is reszketett, majdnem annyira, mint Jake-é, és egy teljes percbe telt, míg összeszedtem magam. Aztán megfordultam, és visszahajtottam a házunkhoz.

Amikor kikapcsoltam a fényszórót, egyszerre nagyon sötét lett. Charlie annyira sietett, amikor elment otthonról, hogy elfelejtette meggyújtani a verandán a villanyt. Átfutott rajtam a kétség, ahogy a sűrű sötétségbe borult házat néztem. Mi van, ha tényleg trükk?

Visszanéztem a fekete autóra, szinte teljesen beleolvadt az éjszakába. Nem, nem trükk. Ezt az autót én ismerem.

De azért a kezem egyre jobban reszketett, ahogy az ajtó fölé nyúltam a kulcsért. Amikor a kilincsgombra tettem a kezem, az könnyedén elfordult. Elengedtem, és az ajtó kinyílt. Az előszobában vaksötét várt.

Valami üdvözlésfélét akartam kiáltani, de a torkom száraz volt, mint a sivatag. És megint légszomj kerülgetett.

Tettem egy lépést, és a villanykapcsoló után tapogattam. Olyan fekete volt itt minden – akárcsak a fekete víz... Hol van az a kapcsoló?

Akárcsak a fekete víz, amelynek a tetején valószerűtlen narancsszínű láng lebeg. Láng? Mégsem lehet tűz, de akkor micsoda? Még mindig nem találtam a kapcsolót...

És hirtelen újra hallottam Jacob szavait... mondott valamit délután, de csak most fogtam föl... *A vérszívó a vízbe menekült előlünk* – mondta. – *Ott előnyben vannak velünk szemben. Ezért is rohantam haza.... attól féltem, tesz egy kerülőt, és úszva visszajön...*

Tapogatózó kezem megállt a levegőben, az egész testem kővé dermedt, moccanni sem bírtam, amikor rájöttem, miért volt olyan ismerős az a fura, narancsszín tűzfolt kinn a vízen.

Victoria lángvörös haja, amint vadul lobog a szélben...

Tehát ott volt. Ott volt a kikötőben, egészen közel Jacobhoz és hozzám. Ha Sam nincs velünk, ha csak mi ketten vagyunk... Földbe gyökerezett lábbal álltam, még lélegezni sem mertem.

És hirtelen felgyulladt a villany, de nem az én jéggé fagyott kezem kapcsolta fel.

Pislogva néztem a hirtelen elvakító fénybe. Láttam, hogy valaki ott áll, és énrám vár.

1 7. A LÁTOGATÓ

Látogatóm az előszoba közepén várt, mozdulatlanul, sápadtan, természetellenes nyugalommal. Nagy fekete szeme az arcomat fürkészte, és olyan gyönyörű volt, hogy szebbet képzelni sem lehet.

A térdem megroggyant, kis híján összeestem. Aztán odarohantam hozzá.

– Alice, ó, Alice!

Már el is felejtettem, milyen kemény a teste: mintha egyenesen egy betonfalnak ütköztem volna.

– Bella! – Alice hangján egyszerre érződött megkönnyebbülés és valami furcsa zavar.

A karomba zártam, igyekeztem annyit beszívni a bőre illatából, amennyit csak bírtam. Ez az illat nem hasonlított semmihez – sem virág– vagy fűszerillathoz, sem citrushoz, sem pézsmaillathoz. Nincs parfüm a világon, amely felvenné vele a versenyt. De még a róla őrzött emlék sem érhetett a nyomába.

Észre se vettem, hogy felindultságom zokogásba csap át – Alice odavonszolt a nappali díványára, és az ölébe húzott. Mintha hideg kőhöz simulnék, amelyet úgy faragtak ki, hogy megnyugtatóan kövesse a testem hajlatait. Alice gyöngéden, ritmikusan dörzsölgette a hátamat, várva, hogy összeszedjem magam.

– Saj... sajnálom – hüppögtem – Csak olyan... olyan boldog vagyok, hogy... itt vagy!

– Semmi baj, Bella! Minden rendben van.

– Igen – bőgtem teli szájjal. És ez egyszer csakugyan így is éreztem.

Alice fölsóhajtott.

– Már elfelejtettem, milyen szertelen tudsz lenni – mondta szemrehányóan.

A könnyeimen keresztül fölnéztem rá. Alice megfeszítette a nyakát, hogy az arca minél távolabb legyen az enyémtől, az ajkát szorosan összepréselte. A szeme fekete volt, mint az éjszaka.

–Jaj! – nagyot fújtam, amikor rájöttem, mi a baj. Alice szomjas. Nekem pedig ingerlő illatom van. Már régen nem kellett ilyesféle dolgokkal számolnom. – Bocsánat!

– Az én hibám. Már rég nem vadásztam. Nem lett volna szabad engednem, hogy ennyire megszomjazzak. De ma nagyon siettem.

– Metsző pillantást vetett rám. – Ha már itt tartunk, elárulnád, hogy lehet az, hogy életben vagy?

Ezen a kérdésen annyira megütköztem, hogy azonnal abbahagytam a sírást. Persze rögtön rájöttem, mi történhetett, és miért van itt most Alice.

Nagyot nyeltem.

– Láttad, amikor leestem.

– Nem! – csattant fel, és a szeme összeszűkült. – Azt láttam, amikor leugrottál.

Az ajkamat harapdálva agyaltam valami magyarázaton, ami nem hangzik komplett őrültségnek. Alice a fejét csóválta.

– Én mondtam neki, hogy ez fog történni, de nem hitt nekem. „Bella megígérte, hogy nem tesz ilyet!” – Alice olyan tökéletesen utánozta a hangját, hogy lebénultam tőle, miközben fájdalom cikázott át a testemen. – „És ne próbálj belenézni a jövőjébe se!” – idézte tovább. – „Már így is éppen elég kárt okoztunk!” De attól, hogy nem nézek direkt a jövőbe, az nem jelenti azt, hogy nem is látok semmit! Esküszöm, eszem ágában sem volt szemmel tartani téged. Egyszerűen csak rád voltam már hangolódva... és amikor megláttam, hogy leugrottal, azonnal felültem egy repülőre. Tudtam, hogy későn érkezem, de egyszerűen képtelen voltam tétlenül ülni. Amikor ideértem, arra gondoltam, talán tudok segíteni Charlie-nak valamiben, és akkor te egyszerűen besétálsz... – Értetlenül rázta a fejét. A hangja ingerült lett. – Láttalak a vízben, és csak vártam és vártam, hogy felbukkanj, de hiába. Mi történt? És hogy tehetted ezt Charlie-val? Az eszedbe se jutott, hogy mit fog érezni? És a bátyám? Őrá sem gondoltál? Van neked fogalmad arról, hogy Edward...

Félbeszakítottam, amint kimondta a nevét. Csak azért hagytam eddig is beszélni, még akkor is, amikor rájöttem, hogy félreértettea helyzetet, mert élveztem hangjának csodás dallamát. De ideje volt belefojtani a szót.

– Alice, én nem akartam öngyilkos lenni! Alice kétkedve méregetett.

– Azt akarod mondani, hogy nem is ugrottál le a szikláról?

– Leugrottam, de... – Grimaszt vágtam. – Csak puszta szórakozásból.

Alice arca megkeményedett.

– Láttam Jacob barátait vízbe ugrálni a sziklákról – erősködtem. – Egész jó... szórakozásnak tűnt, én pedig unatkoztam.

Alice nem felelt, némán várta, hogy folytassam.

– Az eszembe se jutott, milyen hatással lehet a vihar az áramlatokra. Igazából nem is nagyon gondoltam rá, mi történhet velem a vízben.

Láttam Alice-en, hogy egyetlen szavamat sem hiszi. Még mindig úgy gondolta, hogy meg akartam ölni magamat. Úgy döntöttem, másfelé terelem a gondoláit.

– De ha engem láttál, akkor hogyhogy nem láttad Jacobot? Alice zavarba jött.

– Igaz – folytattam –, hogy valószínűleg megfulladtam volna, ha Jacob nem ugrik utánam. Oké, nem valószínűleg, hanem egészen biztosan. De utánam ugrott, kihúzott, és aztán, gondolom, kivonszolt a partra, bár ennél a résznél már nem voltam magamnál. Egy percnél többet nem töltöttem a víz alatt, amikor megragadott. Hogy lehet az, hogy ezt nem láttad?

Alice összevont szemöldökkel, tanácstalanul nézett rám.

– Valaki kihúzott?

– Igen. Jacob megmentette az életemet.

Kíváncsian figyeltem, ahogy Alice arcán rejtélyes érzések egész sora fut át. Valami nyugtalanította, azt láttam – de mi? Az, hogy csak egy részét látta a történteknek? Talán igen, de mérget nem vennék rá. Aztán egyszer csak határozott mozdulattal előrehajolt, és megszagolta a vállamat.

Hátrahőköltem.

– Ugyan, ne légy nevetséges! – motyogta, és még egy kicsit megszaglászott.

– Mit csinálsz tulajdonképpen? Mintha meg se hallotta volna.

– Ki volt veled ott kinn az előbb? Úgy hangzott, mintha vitatkoznátok.

– Jacob Black. Ő... azt hiszem, igazából ő a legjobb barátom. Vagy legalábbis eddig az volt... – Eszembe jutott Jacob haragos, megbántott arca. Vajon még mindig a barátom?

Alice elgondolkodva bólintott.

– Mi az?

– Nem tudom – felelte. – Nem vagyok biztos benne... mit jelent ez az egész...

– Hát annyit biztosan, hogy nem haltam meg! Alice égnek emelte a szemét.

– A bátyám bolond volt, amikor azt képzelte, egyedül is boldogulsz! Még sose láttam senkit, aki ennyire hajlamos életveszélyes őrültségekre.

– De hát életben maradtam! – mutattam rá. De Alice-nek valami más járhatott a fejében.

– Ha te nem tudtál megbirkózni az áramlattal, hogyan sikerült ennek a Jacobnak?

– Jacob... nagyon erős.

Alice hallotta a hangomon, hogy ódzkodok a témától, és kérdően felvonta a szemöldökét.

Beharaptam az ajkam. Ez most titok, vagy sem? És ha az, akkor kihez kell elsősorban lojálisnak lennem, Jacobhoz vagy Alice-hoz?

Komoly megpróbáltatás titkot tartani, mérgelődtem. De ha Jacob mindent tud, miért ne tudhatna Alice is?

– Hát tudod... Jacob... ha úgy vesszük, vérfarkas! – hadartam. – A quileute indiánok farkasokká szoktak változni, ha vámpírok vannak a közelben. Carlisle-t már hosszú ideje ismerik. Te is Carlisle-lal éltél már akkoriban?

Alice egy pillanatig tátott szájjal meredt rám, aztán szaporán pislogva összeszedte magát.

– Hát, gondolom, ez megmagyarázza azt a szagot... – motyogta. – De miért nem láttam, amit nem láttam? – Porcelánfehér homlokát összeráncolta.

– A szagot? – ismételtem.

– Borzalmas szagod van – mondta szórakozottan. – Vérfarkas? Biztos vagy ebben?

– Teljesen biztos – sóhajtottam, és eszembe jutott, hogyan küzdött Paul és Jacob. – Még nem Carlisle-lal éltél, amikor legutóbb vérfarkasok mászkáltak itt Forksban, ugye?

– Nem, akkor még nem találtam rá... – Alice még mindig a gondolataiba mélyedt. Hirtelen tágra nyílt a szeme, és megbotránkozva bökött felém. – A legjobb barátod egy vérfarkas?

Bűntudatosan bólintottam.

– És mióta tart ez a dolog?

– Nem régen kezdődött – ez úgy hangzott, mintha mentegetőznék. – Csak néhány hete lett belőle vérfarkas...

Alice szikrázó szemmel meredt rám.

– Méghozzá egy fiatal vérfarkas! Még rosszabb! Edwardnak igaza volt, te valósággal mágnesként vonzod a veszélyt. Nem arról volt szó, hogy igyekszel kerülni a bajt?

– A vérfarkasokkal nincs semmi gond – morogtam, mert rosszul esett, hogy így lehordott.

– Nincs, míg el nem veszítik az önuralmukat. – Hevesen megrázta a fejét. – Te aztán megéred a pénzed, Bella! A vámpírok elhagyták a várost, mindenki biztonságban lehet, de te azonnal összehaverkodsz az első szörnyeteggel, aki az utadba kerül!

Nem akartam vitatkozni Alice-szel – még mindig repestem a boldogságtól, hogy tényleg, igazán itt van, hogy megérinthetem márvány sima bőrét, hogy hallhatom szélhárfa hangját –, de tény, hogy teljesen félreértette a helyzetet.

– Nem, Alice, a vámpírok nem költöztek el a városból. Legalábbis nem mindegyik. Éppen ez a baj. Ha nem lennének a vérfarkasok, akkor engem Victoria már elkapott volna. Sőt, ami azt illeti, ha nincs ott Jake a barátaival, Laurent már előbb végez velem, úgyhogy...

– Victoria? – szisszent föl Alice. – Laurent?

Bólintottam, és egy kicsit meg is ijedtem, olyan ádáz kifejezést láttam Alice fekete szemében. Magamra mutattam.

– Mágnesként vonzom a veszélyt, nem emlékszel? Alice újra megrázta a fejét.

– Mondj el mindent! A legeslegelejétől kezdve!

Az elejét egy kicsit elmismásoltam, átugrottam a motorozós epizódot meg a hangokat, de minden mást elmondtam neki, egészen a mai szerencsétlenkedésemig. Alice hitte is, nem is, hogy merő unalomból ugrottam le a szikláról, úgyhogy inkább váltottam, és a vízen látott fura lángról beszéltem, és hogy szerintem mi volt az. Ennél a résznél Alice szeme szinte résnyire szűkült. Furcsa volt őt ilyen... veszedelmesnek látni – pont úgy nézett ki, mint egy vámpír. Nagyot nyeltem, és rátértem arra, ami még hátra volt a történetből: Harry szívrohamára.

Alice végighallgatott, egyetlenegyszer sem szakított félbe. Időről időre megcsóválta a fejét, a homlokán elmélyült ráncok a végén már úgy festettek, mintha bevésték volna őket márvány bőrébe. De szólni nem szólt egy szót sem. Végül elhallgattam, eszembe jutott, mit érezhetett Charlie és a többiek Harry halálának hírére, és velük gyászoltam. Charlie rövidesen hazaér. Vajon milyen állapotban lesz?

– Látom, semmi hasznod abból, hogy mi odébbálltunk – mormolta Alice.

Fölnevettem – enyhén hisztérikusan.

– Számít ez? Úgyse az én kedvemért álltatok odébb, vagy igen? Alice egy pillanatig a padlót bámulta.

– Hát... azt hiszem, elhamarkodott dolog volt ma idejönnöm. Nem kellett volna így rátok törnöm...

Éreztem, hogy minden csepp vér kifut az arcomból.

– Ne menj el, Alice! – suttogtam. Ujjaim fehér blúzának gallérjába kapaszkodtak. – Kérlek, ne hagyj itt!

Alice szeme kitágult.

– Rendben van – mondta, és minden egyes szót lassan, nagyon tisztán ejtett ki. – Ma este nem megyek sehová. Lélegezz mélyeket!

Megpróbáltam engedelmeskedni, bár sehol se találtam a tüdőmet. Míg én a belégzésre koncentráltam, Alice az arcomat figyelte. Megvárta, amíg kissé megnyugszom, aztán megjegyezte:

– Rémesen nézel ki, Bella!

– Tudod, ma vízbe fulladtam – emlékeztettem.

– Ennél valamivel többről van szó. Egy rakás szerencsétlenség vagy.

Összerándultam.

– Hát, láthatod, hozom a formám.

– Hogy értve?

– Nem könnyű, de megteszek minden tőlem telhetőt. Alice-t hidegen hagyta a viccelődés.

– Én megmondtam neki – mérgelődött, mintha csak magában beszélne.

– Alice – sóhajtottam. – Mégis, mire számítottál, milyen állapotban fogsz találni? Mármint eltekintve attól, hogy holtan. Azt hitted, vidáman szökdécselek, és slágereket fütyörészek? Ennél azért jobban ismersz!

– Igen, ismerlek. De azért reménykedtem.

– Hát akkor, azt hiszem, nem én nyerem a kupát a sültbolondok versenyében...

Megszólalt a telefon.

– Biztosan Charlie! – Imbolyogva föltápászkodtam. Megragadtam Alice kőkemény kezét, és magammal vonszoltam a konyhába. Nem voltam hajlandó akár csak egy pillanatra is szem elől veszíteni.

– Charlie? – szóltam bele a telefonba.

– Nem, én vagyok az – hallatszott Jacob hangja. – Jake!

Alice éles szemmel figyelte az arckifejezésemet.

– Csak tudni akartam, még életben vagy-e – mondta Jacob fanyarul.

– Jól vagyok. Mondtam neked, hogy ez nem...

– Aha. Fölfogtam. Szia! Azzal lecsapta a kagylót.

Fölsóhajtottam. A fejem hátracsuklott, és fölbámultam a mennyezetre.
– Ebből még baj lesz.
Alice megszorította a kezemet.
– Nem izgatja őket, hogy itt vagyok?
– Nem különösebben. De különben is, semmi közük hozzá. Alice átfogta a vállamat.
– Szóval akkor most mi legyen? – Úgy tűnt, egy pillanatig magában beszél: – Megtenni, amit kell... Elvarrni a szálakat...
– Mit kell megtenni? Alice hirtelen óvatos lett.
– Még nem tudom biztosan... Beszélnem kell Carlisle-lal. Csak nem akar máris itt hagyni?
– Nem maradnál? – könyörögtem. – Kérlek! Csak még egy kicsikét! Annyira hiányoztál! – A hangom elcsuklott.
– Ha gondolod, hogy ez jó ötlet... – Boldogtalanul nézett maga elé.
– Hát persze! Itt alhatsz nálunk. Charlie-t boldoggá teszed vele!
– Van saját házam, Bella. – Bólintottam, csalódottan, de be-lenyugvóan. Alice habozott. – Vagy legalábbis valami ruhát magammal kell hoznom.
Örömömben átöleltem.
– Alice, angyal vagy!
– És azt hiszem, még vadásznom is kell... Sürgősen – tette hozzá feszült hangon.
– Hoppá! – Egy lépést hátráltam.
– Kibírod, hogy kábé egy óra hosszat ne keveredj bajba? – kérdezte kétkedve. Aztán, mielőtt válaszolhattam volna, feltartotta a mutatóujját, és lehunyta a szemét. Az arca néhány másodpercre sima és kifejezéstelen lett.
Aztán kinyitotta a szemét, és megválaszolta a saját kérdését.
– Igen, minden rendben lesz. Legalábbis ma este... – Grimaszt vágott. De még így is olyan volt, mint egy angyal.
– Visszajössz? – nyafogtam.
– Ígérem, egy órán belül.
A konyhaasztal fölött lógó órára pillantottam. Alice elnevette magát, gyorsan felém hajolt, és arcon csókolt. Aztán már ott sem volt.
Mély lélegzetet vettem. Alice vissza fog jönni. Hirtelen sokkal jobban éreztem magam.
Rengeteg dolgom van, nem fogok unatkozni várakozás közben. Először is alaposan lezuhanyozom. Megszaglásztam a vállamat, miközben vetkőztem, de nem éreztem semmit, csak a sós tengervíz és hínár szagát. Hogy értette Alice, hogy rettenetes szagom van?
Zuhanyozás után visszamentem a konyhába. Nem úgy tűnt, mintha Charlie a közelmúltban bármit is evett volna, úgyhogy valószínűleg éhes lesz, amikor hazajön. Csöndesen dudorászva járkáltam a konyhában, s amíg a csütörtökről maradt ragu melegedett a mikrobán, megágyaztam a díványon. Alice-nek ugyan nem lesz rá szüksége, de Charlie-nak igen, hogy lássa. Még véletlenül sem néztem az órára. Csak feleslegesen pánikolnék: Alice megígérte, hogy visszajön.
Gyorsan bekaptam a vacsorámat, bár nem is éreztem az ízét – csak a fájdalmat, ahogy lecsúszott a sós víztől felmart torkomon. Különben is, inkább szomjas voltam, mint éhes, legalább két liter vizet megittam. Annyi só került a szervezetembe, hogy egészen kiszáradtam.
Aztán bementem a nappaliba, hogy tévézéssel üssem el a várakozást.
Alice már ott ült hevenyészett ágyán. A szeme mint az olvadt karamella. Elmosolyodott, és megveregette a párnát.
– Kösz!
– Hamarabb visszaértél – ujjongtam.
Leültem mellé, és a vállára hajtottam a fejemet. Átfogott hideg karjával, és felsóhajtott.
– Jaj, Bella! Most mondd meg, mihez kezdjünk veled?
– Nem tudom – ismertem be. – Én annyira igyekeztem!

– Elhiszem. Csönd lett.

– És ő... ő... – Mély lélegzetet vettem. Nehezemre esett hangosan kimondani a nevét, bár magamban már sikerült. – Edward tudja, hogy itt vagy? – Nem bírtam megállni, hogy meg ne kérdezzem. Végtére is, csak nekem fog fájni. Majd valahogy megbirkózom vele, amikor Alice már elment, ígértem magamnak, és a puszta gondolattól is kis híján rosszul lettem.

– Nem.

Ha ez igaz, akkor csak egyet jelenthetett.

– Már nem lakik Carlisle-lal és Esmével?

– Két-három havonta benéz hozzájuk.

– Aha... – Tehát még mindig kóborol valahol, és a kedvteléseinek él. Valami kevésbé fájdalmas tárgykörben kéne kíváncsiskodnom. – Azt mondtad, repülővel jöttél... Honnan?

– Denaliban voltam. Meglátogattam Tanya családját.

– Jasper is itt van? Veled jött? Alice megrázta a fejét.

– Jasper nem helyeselte, hogy beleártom magam ebbe a dologba. Megígértük... – Elhallgatott, aztán egészen más hangon folytatta: – Szóval úgy gondolod, Charlie nem fog haragudni, hogy idejöttem?

– Charlie imád téged, Alice.

– Nos, ez mindjárt kiderül.

És tényleg, néhány pillanattal később már hallottam a járőrkocsit begördülni a ház elé. Felugrottam, és rohantam ajtót nyitni.

Charlie lehajtott fejjel, lassan jött a kerti ösvényen, a válla meggörnyedt. Elébe siettem, de észre se vett, míg át nem öleltem a derekát. Akkor szorosan megölelt.

– Annyira sajnálom Harryt, apa!

– Nagyon fog hiányozni... – motyogta Charlie.

– Sue hogy viseli?

– Kábult, még nem fogta föl egészen, mi történt. Sam ott maradt vele... – mondta fáradtan. – Azok a szegény gyerekek! Leah csak egy évvel idősebb nálad, Seth meg még csak tizennégy éves. – Megrázta a fejét.

Nem engedett el, amikor újra megindultunk a bejárat felé.

– Öhm... – Gondoltam, jobb lesz, ha figyelmeztetem. – Sose találnád ki, ki van itt!

Üres szemmel nézett rám. Aztán visszafordult, és észrevette a Mercedest az utca túloldalán. A verandalámpa visszatükröződött a csillogó, fekete karosszérián. Mielőtt Charlie mondhatott volna valamit, Alice már meg is jelent az ajtóban.

– Szia, Charlie! – mondta csöndesen. – Sajnálom, hogy ilyen rosszkor állítottam be!

– Alice Cullen? – Charlie hunyorogva nézte az előtte *illó,* karcsú kis alakot, mintha nem hinne a szemének. – Alice, tényleg te vagy az?

– Én vagyok – erősítette meg Alice. – Erre jártam, és gondoltam, benézek...

– És Carlisle is...?

– Nem, egyedül vagyok.

Alice is, én is tudtuk, hogy Charlie igazából nem Carlisle-ra gondolt. Szorosabban átfogta a vállamat.

– Itt alhat nálunk, ugye? Én már rábeszéltem.

– Hát persze! – felelte Charlie gépiesen. – Nagyon örülnénk, ha maradnál, Alice.

– Kösz szépen, Charlie. Tudom, hogy rémesen rosszkor jöttem.

– Nem, inkább nagyon is jókor. Nekem holnap rengeteg dolgom lesz, szeretnék segíteni Harry családjának, amennyire csak tőlem telik, és örülök, hogy Bellának addig is lesz társasága.

– A vacsorádat odakészítettem az asztalra, apu – mondtam neki.

– Kösz szépen, Bells! – Még egyszer megszorította a vállam, aztán elcsoszogott a konyha felé.

Alice visszaült a díványra, én pedig követtem. Ezúttal ő volt az, aki odavonta a fejemet a

vállára.

– Fáradtnak látszol.

– Aha... – hagytam rá, és vállat vontam. – A halálközeli élmények mindig így hatnak rám... Szóval, mit szólt Carlisle, hogy idejöttél?

– Nem tudja. Elmentek vadászni Esmével. Pár nap múlva, ha visszajöttek, majd üzen nekem...

– De *neki,* ugye, nem mondod el... ha majd újra benéz? – kérdeztem. Alice mindjárt kapcsolt, hogy ezúttal nem Carlisle-ra gondolok.

– Nem én! Még leharapná a fejemet – mondta Alice komoran. Fölnevettem, aztán fölsóhajtottam.

Eszem ágában sem volt aludni. Fönn akartam maradni egész éjjel, és Alice-szel beszélgetni. Okom sem volt a fáradtságra, hiszen az egész napot Jacob díványán heverészve töltöttem. De úgy látszik, a fuldoklás tényleg fárasztó sport. Alice márványvállára hajtottam a fejem, és nem remélt, békés álomba merültem.

Korán ébredtem, mély, álomtalan álomból. Kipihentnek éreztem magam, bár kissé elgémberedtem. A díványon feküdtem, bebugyolálva az Alice-nek készített takaróba. A konyhából beszűrődő zajok alapján ítélve Charlie éppen reggelit készített Alice-nek.

– Rosszul bírta? – kérdezte Alice lágyan, és én először azt hittem, Clearwaterékről beszélgetnek.

Charlie felsóhajtott.

– Nagyon rosszul.

– Mondd el! Szeretném pontosan tudni, mi történt azután, hogy elmentünk!

Csönd lett. A konyhaszekrény ajtaja becsukódott, a mikró pittyegett, ahogy lejárt az idő. Összehúztam magam, és vártam.

– Soha életemben nem éreztem még olyan tehetetlennek magamat – kezdte Charlie lassan. – Nem tudtam, mit csináljak. Az az első hét... azt hittem, kórházba kell vitetnem. Nem evett, nem ivott, meg sem mozdult. Dr. Gerandy olyan szavakkal dobálózott, mint „katatónia”, de nem engedtem be Bellához, mert attól féltem, megijeszti.

– De aztán kilábalt ebből az állapotból?

– Írtam Renée-nek, hogy jöjjön érte, és vigye magával Floridába. Nem akartam, hogy én legyek az... már úgy értem, ha kórházba kell vitetni, vagy valami. Azt reméltem, segít, ha az anyja ott lesz mellette. De amikor elkezdtük csomagolni a cuccait, na, akkor aztán magához tért... az nem kifejezés, hogy mennyire! Még soha nem produkált ehhez hasonló jelenetet. Sose *volt* hisztis, de akkor, te jó ég, micsoda dührohamot kapott! Széthajigálta a ruháit mindenfelé, és azt sikoltozta, hogy nem megy innen sehová... aztán végre sírva fakadt. Azt hittem, ez lesz a fordulópont. Nem vitatkoztam vele, hagytam, hogy itt maradjon, ha akar. Eleinte úgy láttam, mintha javult volna a helyzet...

Charlie hangja elhalkult. Nehéz volt mindezt végighallgatni, tudván, mennyi fájdalmat okoztam neki.

– De...? – ösztökélte folytatásra Alice.

– Újra elkezdett iskolába meg munkába járni, evett, aludt, megcsinálta a leckéjét. Ha valaki közvetlenül neki címzett egy kérdést, akkor felelt rá. De valahogy... üres volt. Érzéketlen. Volt egy csomó apróság... például nem hallgatott többet zenét, a szemetesben találtam egy csomó darabokra tört CD-t. Nem olvasott, és nem volt hajlandó megmaradni a szobában, ha ment a tévé... nem mintha korábban túl sokat nézte volna. A végén aztán rájöttem, miről van szó. Próbál minden olyasmit elkerülni, ami emlékezteti... *őrá...* Alig tudtunk beszélni egymással, féltem, hogy olyasmit találok mondani, ami fölzaklatja... minden apróságtól összerezzent. Magától meg se nyikkant, szigorúan csak arra válaszolt, amit kérdeztem tőle.

És mindig egyedül volt. Nem hívta vissza a barátait, így aztán egy idő után ők sem jelentkeztek többé. Holdkórosként kódorgott, mint egy élőhalott... Még mindig a fülemben van,

ahogy álmában sikoltozott...

Szinte láttam, ahogy Charlie beleborzong az emlékbe. Akárcsak én. Szóval nem sikerült félrevezetnem Charlie-t, soha, egyetlen másodpercre sem.

– Sajnálom, Charlie – mondta Alice szomorúan.

– Nem a *te* hibád... – A hangsúlyból nyilvánvaló volt: valakit nagyon is hibáztat a történtek miatt. – Te mindig jó barátnője voltál.

– De most, úgy látom, jobban van.

– Igen. Attól fogva, hogy elkezdett Jacob Blackkel mászkálni, tényleg javult az állapota. Van egy kis szín az arcán, amikor hazajön, egy kis fény a szemében. Jobban érzi magát. – Rövid szünet után egészen más hangon folytatta. – Jacob egy-két évvel fiatalabb nála, és Bella részéről sokáig csak barátság volt ez a dolog, de azt hiszem, most már több, vagy legalábbis arrafelé tart. – Charlie ezt majdhogynem harciasan közölte, mint valami figyelmeztetést. Persze nem Alice-nek szánta, hanem annak, akinek Alice majd továbbmondja. – Jake érettebb a koránál. Biztos azért, mert neki kell gondoskodnia az apjáról fizikailag, ahogy Bella is gondoskodott az anyjáról érzelmileg. Ráadásul jóképű gyerek, az anyjára hasonlít. Jót tesz Bellának, az az igazság – bizonygatta.

– Akkor nagy szerencse, hogy összejöttek – helyeselt Alice. Charlie hatalmasat sóhajtott, és Alice-t a maga pártján tudva,

gyorsan visszakozni kezdett.

– Na jó, egy kicsit túloztam. Nem tudom... még most is, hogy ott van neki Jacob, néha látok valamit a szemében. Ilyenkor elgondolkodom, vajon felfogtam-e valaha igazán, mennyire szenved. Ez nem normális dolog, Alice, és... nagyon ijesztő. Mintha nem egyszerűen elhagyták volna, hanem meghalt volna valakije. – Charlie hangja elcsuklott.

Tényleg, mintha valaki meghalt volna – én magam. Mert nemcsak a legigazibb igaz szerelmemet veszítettem el – ami önmagában is elég hozzá, hogy valaki belepusztuljon. De ráadásul elveszítettem a jövőmet, a családomat – azt az életet, amit választottam...

– Nem tudom, túljut-e rajta valaha is. Abban sem nagyon hiszek, hogy a magafajta képes rá. Mindig is olyan hűséges teremtés volt. Sose hagyja maga mögött a dolgokat, sose gondolja meg magát...

– Csakugyan nem sok hozzá hasonló akad – nyugtázta Alice szárazon.

– És Alice... – Charlie habozott. – Tudod, hogy mennyire kedvellek, és azt is látom, hogy Bells boldog, hogy viszontláthat, de... egy kicsit aggódom, hogy milyen hatással lesz rá a látogatásod.

– Hát még én, Charlie, hát még én! Nem is jöttem volna, ha tudom, hogy mi a helyzet. Sajnálom.

– Nem kell bocsánatod kérned, kicsim. Ki tudja? Még az is lehet, hogy jót tesz neki.

– Remélem, igazad van.

Hosszú szünet következett, csak a villák csikorogtak a tányérokon. Vajon Alice hová rejtheti az ennivalót?

– Alice, kérdeznem kell tőled valamit – szólalt meg végül Charlie félszegen.

– Kérdezz nyugodtan!

– Ugye *ő* nem látogat vissza Forksba? – Charlie hangjában elfojtott düh bujkált.

– Azt sem tudja, hogy én itt vagyok – nyugtatta meg Alice.

– Amikor legutóbb beszéltem vele, éppen Dél-Amerikában volt. A hír hallatán még jobban hegyeztem a fülem.

– Ez már valami! – horkant föl Charlie. – Hát, remélem, legalább jól szórakozik.

Most először, Alice kissé fagyosan válaszolt.

– Én a helyedben nem bocsátkoznék feltételezésekbe, Charlie.

– Szinte láttam magam előtt, hogy villan meg haragosan a szeme, mint mindig, amikor ezen a hangon beszélt.

Egy szék csikorogva hátrébb csúszott az asztaltól. Ez csak Charlie lehetett – elképzeltem, ahogy feláll az asztal mellől –, Alice semmi körülmények között nem csapna ekkora zajt. Valaki kinyitotta a mosogató csapját, víz zubogott egy tányérra.

Nem úgy hangzott, mintha bármelyikük is több szót akart volna pazarolni Edwardra, ezért úgy döntöttem, ideje felébrednem.

Nagy lendülettel megfordultam, hadd nyikorogjanak az ágyrugók. Aztán hangosan ásítottam.

A konyhában minden elcsöndesült.

Nyújtózkodtam és krákogtam.

– Alice! – adtam az ártatlant. Reszelős hangom remekül illett a színjátékhoz.

– A konyhában vagyok – kiáltott vissza Alice, és a hangjából ítélve nem gyanította, hogy hallgatóztam. De hát Alice mindig is ügyesen titkolózott.

Charlie indulófélben volt – Sue Clearwaternek segített intézni a temetéssel kapcsolatos teendőket. A nap rettentő lassan telt volna Alice nélkül. Egy szóval sem említette, mikor akar elmenni, én pedig nem kérdeztem. Tudtam, hogy előbb-utóbb elkerülhetetlenül itt hagy, de egyelőre nem akartam erre gondolni.

Ehelyett a családjáról beszélgettünk – minden egyes családtagról, egyet kivéve.

Carlisle az éjszakai ügyeleten dolgozott Ithacában, részmunkaidőben a Cornell Egyetemen tanított. Esme egy tizenhetedik századi műemlék házat restaurált, amely az erdőben állt, a várostól északra. Emmett és Rosalie Európába utaztak néhány hónapra, egy újabb nászútra, de már visszajöttek. Jasper is Cornellben volt, ezúttal filozófiát tanult. Alice pedig a levéltárban kutatott, a saját történetére igyekezett fényt deríteni, azon információk alapján, amiket én fedeztem föl véletlenül tavaly tavasszal. Sikerült megtalálnia az elmegyógyintézetet, ahol emberi életének utolsó éveit töltötte. Annak az életnek az utolsó éveit, amiről semmiféle emléke nem maradt.

– Mary Alice Brandon volt a nevem – mondta csöndesen. – Volt egy húgom, Cynthia. A lánya – az unokahúgom – még most is él Biloxiban.

– És azt sikerült megtudnod, miért raktak be a szüleid... arra a helyre? – Vajon mi késztetheti ilyen kétségbeesett lépésre a szülőket? Még ha a lányuk történetesen a jövőbe lát is...

Alice megrázta a fejét, topázszín szemében töprengés ült.

– Nem sokat találtam róluk. Végignéztem az összes régi újságot mikrofilmen. A családomat nem túl gyakran említették: nem tartoztak ahhoz a társadalmi réteghez, amelyik sűrűn szerepel az újságokban. A szüleim eljegyzését azért megemlítették... és Cynthiáét is. – Habozva, bizonytalanul ejtette ki a húga nevét. – A születésem hírét is közzétették... és a halálomét is. A síromat is megtaláltam. A kórlapomat sikerült elcsennem az elmegyógyintézet archívumából. A felvételem dátuma megegyezik azzal, ami a sírkövemen áll.

Nem tudtam, mit feleljek erre, és kisvártatva Alice is valami kellemesebb témára tért át.

Cullenék egy családtag kivételével újra összejöttek, és együtt töltötték a cornelli tavaszi szünetet Tanyával és családjával Denaliban. Mohón figyeltem a legjelentéktelenebb részletre is. Azt az egy családtagot, aki a legjobban érdekelt, Alice egyetlenegyszer sem említette, és ezért hálás voltam neki. Éppen elég végighallgatni, mi minden történt azokkal, akikhez valaha tartozni szerettem volna.

Charlie csak sötétedés után ért haza, és még megviseltebbnek látszott, mint előző este. Másnap kora reggel a rezervátumba kellett mennie, Harry temetésére, így hamar lefeküdt. Én megint lenn aludtam a díványon, Alice mellett.

Alig ismertem rá Charlie-ra, amikor másnap, még napkelte előtt egy sosem látott, ősrégi öltönyben jött le a lépcsőn. A zakóját nem gombolta be, gondolom, kissé szűknek találta. A nyakkendője is szélesebb volt, mint amilyet mostanában viselnek. Lábujjhegyen igyekezett az ajtóhoz, nem akart fölébreszteni bennünket. Hagytam, hadd menjen, úgy tettem, mintha aludnék, és ugyanígy tett Alice is a kanapén.

Amint Charlie mögött becsukódott az ajtó, Alice felült. Teljesen felöltözve feküdt a takaró alatt.

– Nos, mit csinálunk ma? – kérdezte.

– Nem tudom. Mit látsz, történik valami érdekes mostanában? Elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– De még nagyon korán van.

Az utóbbi időben rengeteg időt töltöttem La Pushban, ami azzal járt, hogy elmaradtam egy csomó itthoni teendőmmel, ezért úgy döntöttem, megpróbálom utolérni magam a házimunkával. Tenni akartam valamit, bármit, amivel megkönnyíteni Charlie életét – talán egy kicsit jobban fogja érezni magát, ha egy tiszta, rendezett házba tér haza. A fürdőszobával kezdtem – azon látszott leginkább az elhanyagoltság.

Míg én dolgoztam, Alice az ajtófélfának támaszkodva az iskoláról és az ottani barátaimról – jobban mondva barátainkról – kérdezgetett, hogy mi történt velük, amióta nem látta őket. Az arca nyugodt és kifejezéstelen maradt, de érezhetően nem tetszett neki, hogy olyan keveset tudok a többiekről. De az is lehet, hogy egyszerűen csak nekem volt lelkiismeret-furdalásom, amiért tegnap reggel kihallgattam a beszélgetésüket.

A szó szoros értelmében konyékig vájkáltam a trutyiban, mert éppen a fürdőkád alját sikáltam, amikor csöngettek.

Azonnal Alice-ra pillantottam, aki zavart, majdhogynem aggodalmas arcot vágott. Furcsállottam, hiszen őt soha nem érhette meglepetés.

– Mindjárt! – kiáltottam az ajtónak, aztán a mosdónál leöblítettem a karomról a súrolószert.

– Bella! – szólalt meg Alice kissé nyugtalanul. – Azt hiszem, sejtem, ki lehet az, úgyhogy jobb lesz, ha én most eltűnök.

– Csak sejted? – visszhangoztam. Alice-t nem a sejtelmek jellemezték.

– Ha ma is megismétlődik a tegnapi malőr, hogy nem látom előre, mi következik, akkor az ajtóban nem lehet más, csak Jacob Black, vagy valamelyik... barátja.

Rámeredtem, és hirtelen leesett a tantusz.

– Szóval a vérfarkasokat nem látod előre? Grimaszt vágott.

– Hát, nagyon úgy fest... – Szemlátomást bosszantotta a dolog, nem is kicsit.

A csengő újra megszólalt – kétszer egymás után, türelmetlenül felberregett.

– Egyáltalán nem kell elmenned, Alice. Te voltál itt előbb. Ezüsthangon nevetett fel, de kurtán és határozottan volt benne valami fenyegető.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne egy házban időznünk Jacob Blacknek meg nekem.

Gyorsan arcon csókolt, és már el is tűnt Charlie szobájában. Onnan meg majd meglép a hátsó ablakon – efelől nem volt kétségem.

A csengő újra felvijjogott.

18. A TEMETÉS

Lerohantam a lépcsőn, és feltéptem az ajtót.

Természetesen Jacob volt az. Alice jól gondolta, még ha nem is látta.

Jacob jó messze állt az ajtótól, az orrát undorodva elhúzta, de ettől eltekintve az arca szenvtelen maszk volt. Engem azonban nem tudott becsapni: láttam, hogy ha csak enyhén is, de remeg a keze.

Az ellenségesség valósággal áradt belőle, mint azon a rettenetes délutánon, amikor Sam kedvéért kitette a szűrömet. Dacosan felszegtem az állam.

Jacob Rabbitja a járdaszélen parkolt, Jared a volán mögött ült, mellette Embry. Rögtön kapcsoltam: nem merték Jacobot egyedül ideengedni. Ez rosszul esett, és egy kicsit bosszantott is. Cullenék egyáltalán nem ilyenek...

– Szia – mondtam végül, amikor láttam, hogy nem fog megszólalni.

Jake fintorgott, és még mindig nem jött közelebb. Végigpásztázta a ház elejét.

– Nincs már itt. Mondani akarsz valamit? Jacob habozott.
– Egyedül vagy?
– Igen – sóhajtottam.
– Ráérsz egy percre?
– Hát persze, hogy ráérek, Jacob. Gyere már be!
Jacob hátrapislantott a válla fölött a kocsiban várakozó barátaira. Embry alig észrevehetően megrázta a fejét. Nem tudom, miért, de ez annyira felbosszantott, hogy majd felrobbantam.
Megint összeharaptam a fogamat.
– Gyáva kukac! – mormoltam alig hallhatóan.
Jake szeme dühösen villant rám, vastag, sötét szemöldöke ráncba gyűrődött mélyen ülő szeme fölött. Fölszegett fejjel végigmasírozott – igen, masírozott, nincs jobb szó arra, ahogyan mozgott – a feljárón, aztán befurakodott mellettem a házba.
Farkasszemet néztem először Jareddel, aztán Embryvel – sehogy se tetszett az a nekem címzett keménykedő pillantás. Ezek tényleg azt képzelik, engedném, hogy Jacobnak valami baja essék? Rájuk csaptam az ajtót.
Jacob már az összegabalyodott takarókat bámulta a nappali díványán.
– Pizsiparti volt? – kérdezte metsző gúnnyal.
– Igen – feleltem ugyanolyan csípősen. Nem szerettem, amikor így viselkedik. – Van valami közöd hozzá?
Megint elhúzta az orrát, mintha kellemetlen szagot érezne.
– Hol a barátod? – Hallani véltem az idézőjeleket a „barátod” szó körül.
– Elment, dolga akadt. Nos, Jacob, elmondanád, miért jöttél?
Valami nagyon idegesíthette – hosszú karja egyfolytában reszketett. Nem felelt. Némán kiment a konyhába, a szeme egész idő alatt nyugtalanul cikázott.
Követtem. Föl-alá járkált a mosogató előtti szűk térben.
– Hé! – mondtam, és lecövekeltem az orra elé. Megállt, és lenézett rám. – Mi a baj?
– Nem tetszik, hogy itt kell lennem! Ez elevenembe talált.
– Sajnálom, hogy ide kellett jönnöd. Miért nem mondod meg akkor, mit akarsz, hogy minél előbb elmehess?
– Kérdeznem kell tőled egy-két dolgot. Nem fog sokáig tartani. Vissza kell érnünk a temetésre.
– Oké. Csak rajta! – Valószínűleg eltúloztam az ellenségességet, de nem akartam, hogy lássa, mennyire bánt a viselkedése. Azt is tudtam, hogy nem vagyok igazságos. Végtére is, tegnap este a vérszívót választottam helyette. Vagyis én bántottam meg először.
Jacob mély lélegzetet vett, reszketése hirtelen abbamaradt. Az arca higgadt maszkba simult.
– Az egyik Cullen itt szállt meg nálad – jelentette ki.
– Igen. Alice Cullen. Jacob bólintott.
– Mennyi ideig marad?
– Ameddig akar! – A hangom még mindig harcias volt. – Egyszer és mindenkorra meghívtam.
– Esetleg volnál szíves... elmondani neki... mi a helyzet a másikkal, Victoriával?
Elsápadtam.
– Már elmondtam.
Jacob nyugtázta a hallottakat.
– Tudnod kell, hogy ha egy Cullen van a közelben, akkor mi csak a saját földünkön őrködhetünk. Csak La Pushban leszel biztonságban. Itt nem vigyázhatok rád többé.
– Oké – leheltem alig hallhatóan.
Jacob elfordította a fejét, kibámult a hátsó ablakon. Nem szólt egy szót sem.
– Ez minden?
Még mindig az ablakot nézte.

– Lenne még valami...

Vártam, de nem folytatta. Végül én törtem meg a csendet:

– Igen?

– A többiek is visszajönnek? – kérdezte hűvös, nyugodt hangon. A viselkedése Sam mindig fegyelmezett modorára emlékeztetett. Jacob kezdett egyre jobban hasonlítani Samhez... Magam sem tudtam, miért zavar ez annyira.

Most én hallgattam egy darabig. Jacob visszafordult felém, tekintete az arcomra szegeződött.

– Szóval? – kérdezte. Láttam rajta, mennyire igyekszik úrrá lenni a maszkja mögött tomboló feszültségen.

– Nem – feleltem végül kelletlenül. – Nem fognak visszajönni. Jacob arckifejezése változatlan maradt.

– Oké. Ennyi volt.

Dühös lettem.

– Akkor máris szaladhatsz! Eredj, mondd meg Samnek, hogy nem kell félni, a csúnya szörnyetegek nem jönnek vissza!

– Oké – felelte, még mindig nyugodtan.

És úgy tűnt, csakugyan ennyi volt. Jacob gyors léptekkel megindult kifelé a konyhából. Vártam, hogy nyíljon az ajtó, de nem hallottam semmit, csak a mikró órájának ketyegését, és megint elámultam, milyen nesztelenül mozog újabban Jacob.

Teljes katasztrófa! Hogy tudtam ennyire elidegeníteni magamtól pár óra alatt?

Vajon megbocsát majd, ha Alice már elment? És mi lesz velem, ha mégsem?

Nekidőltem a mosogatónak, és a tenyerembe temettem az arcomat. Sikerült mindent elrontanom. De hát mit tehettem volna? Még így, visszanézve sem tudtam, mi lett volna a tökéletes megoldás.

– Bella... – hallottam Jacob gondterhelt hangját. Fölemeltem az arcom. Jacob ott állt tétován a konyhaajtóban, még nem ment el, mint gondoltam. A tenyeremen nedvesség csillogott, és csak ekkor döbbentem rá, hogy sírok.

Már Jacob sem vágott olyan közönyös képet: az arca nyugtalan volt és bizonytalan. Visszasietett hozzám, megállt előttem, s kicsit meggörnyedt, hogy a szeme egy vonalba kerüljön az enyémmel.

– Már megint megtettem, igaz?

– Mit tettél? – kérdeztem elcsukló hangon.

– Megszegtem az ígéretemet. Sajnálom.

– Semmi baj – motyogtam. – Most én kezdtem. Az arca megrándult.

– Tudom, hogy érzel irántuk. Nem kellett volna ennyire kiakadnom ezen.

De azért az undor felvillant a szemében. Szerettem volna elmagyarázni, milyen Alice valójában, megvédeni őt Jacob kemény ítéletétől, de valami azt súgta, ennek nem most jött el az ideje.

Úgyhogy csak annyit mondtam:

– Sajnálom.

– Akkor ezen most ne rágódjunk, jó? Csak látogatóban van itt, igaz? Rövidesen elmegy, és akkor minden olyan lesz megint, mint régen?

– Nem barátkozhatnék egyszerre mindkettőtökkel? – kérdeztem, és a hangom csöppet sem igyekezett leplezni, mennyire megbántódtam.

Jacob lassan megrázta a fejét.

– Nem, nem hiszem.

Szipogtam, és Jacob hatalmas lábát fixíroztam.

– De várni fogsz, ugye? Azért a barátom maradsz akkor is, ha Alice-t is szeretem?

Nem néztem föl rá, féltem attól, hogyan reagál az utolsó pár szóra. Beletelt egy percbe, amíg

válaszolt, úgyhogy valószínűleg jól tettem, hogy nem néztem rá.

– Igen, én mindig a barátod maradok – közölte mogorván.

– Nem számít, miféle szerzeteket kedvelsz.

– Ígéred?

– Ígérem.

Átölelt, én pedig nekidőltem a mellének, még mindig szipogva.

– Elég gáz, mi?

– Aha. – Aztán beleszagolt a hajamba, és nagyot prüszkölt:

– Fúúúj!

– Mi van? – kérdeztem, mert már megint az orrát húzta. – Miért csinálja ezt velem mindenki? Nekem nincs rossz szagom!

Elmosolyodott egy kicsit.

– De bizony, olyan szagod van, mint nekik. Túl édeskés... émelyítően édeskés. És... jeges. Szúrja az orromat.

– Tényleg? – Ez fura. Alice-nek hihetetlenül jó illata van. Legalábbis egy emberorrnak kellemes. – Akkor miért mondta Alice is, hogy rémes szagom van?

Ettől azonnal eltűnt a mosoly az arcáról, mintha letörölték volna.

– Huh! Talán ő meg az én szagomat nem szereti. Huhh!

– *Hát* szerintem *meg* mind a kettőtöknek *finom illata van. Újra* a mellének döntöttem a fejemet. Borzasztóan fog hiányozni, gondoltam, amint kiteszi a lábát az ajtón. A 22-és csapdája volt, a javából. Egyrészt azt szerettem volna, ha Alice örökre itt marad. Tudtam, hogy belehalok, legalábbis képletesen, amikor itt hagy. De hogy bírom ki – legyen szó akármilyen rövid időről –, hogy ne lássam Jake-et? Szép kis slamasztika, gondoltam.

– Hiányozni fogsz – suttogta Jacob, mintha az én gondolataimat visszhangozná. – Minden pillanatban. Remélem, hamar elmegy!

– Jake, ennek egyáltalán nem kell így lennie... Felsóhajtott.

– De, sajnos igen, Bella. Te... szereted Alice-t. Úgyhogy jobb, ha én nagy ívben elkerülöm. Nem biztos, hogy elég higgadtan tudnám kezelni ezt a helyzetet. Sam leharapná a fejemet, ha megszegném a szerződést, ráadásul... – Hirtelen gúnyos hangra váltott: – ...szerintem te sem örülnél neki, ha megölném a barátodat.

Megpróbáltam elhúzódni tőle, amikor ezt mondta, de csak annál erősebben szorított, nem engedett elmenekülni.

– Nincs értelme becsapni magunkat. Így állnak a dolgok, Bells.

– Hát nekem csöppet sem tetszik, ahogy a dolgok állnak.

Jacob kiszabadította az egyik karját, hogy nagy, barna kezével fölemelhesse az államat, és kénytelen legyek ránézni.

– Hát igen. Minden sokkal könnyebb lenne, ha mind a ketten emberi lények lennénk, nem igaz?

Felsóhajtottam.

Egy hosszú pillanatig egymásra meredtünk. A keze szinte égette a bőrömet. Az arcomon nem láthatott mást, csak csöndes szomorúságot – semmi kedvem nem volt búcsút venni tőle, mégoly rövid időre sem. Ugyanezt sugallta az ő tekintete is, de aztán, hogy továbbra sem fordult el egyikünk sem, hirtelen megváltozott.

Elengedett, felemelte a másik kezét, és az ujja hegyével végigsimított az arcomon, utánarajzolta az állam vonalát. Ereztem, hogy az ujja reszket – de ezúttal nem a dühtől. A tenyerét az arcomhoz szorította, rabul estem két forró keze között.

– Bella – suttogta. Megdermedtem.

Nem! Még nem döntöttem. Nem biztos, hogy kész vagyok rá, márpedig most nincs több időm hezitálni. De olyan bolond sem lehetek, hogy azt higgyem, következmények nélkül megúszom, ha most visszautasítom.

Farkasszemet néztem vele. Nem, nem az *én Jacobom* volt, de lehetett volna. Az arca ismerős és kedves. Olyan sokféle érzéssel szerettem őt igazán! Ő volt az én vigaszom, az én biztos kikötőm. Ebben a pillanatban el tudtam volna fogadni, hogy egymáshoz tartozunk.

Alice ugyan most éppen itt van, de ez nem változtat semmin. Az igaz szerelem mindörökre elveszett. A királyfi sose tér vissza, hogy a csókjával megtörje az átkot, és felébresszen hosszú álmomból. Mit is mondanak a tündérmesék a másféle csókokról?

A léha, e világi csókokról, amik nem törnek meg semmiféle gonosz varázslatot?

Lehet, hogy egészen könnyű lenne – mint fogni a kezét, vagy érezni a karját a derekam körül. Talán még kellemes is. Talán nem is érezném árulásnak. Különben is, ugyan kit árulnék el? Legfeljebb saját magamat.

Miközben a tekintete egy pillanatra sem engedte el az enyémet, Jacob arca lassan közelített az enyém felé. És én még mindig képtelen voltam dönteni.

A telefon éles csörgésére mind a ketten összerezzentünk, de Jacob figyelmét nem sikerült elterelnie rólam. Elvette a kezét az állam alól, odanyúlt és fölvette a kagylót, de közben a másik kezével a nyakamat ölelte. A pillantása sem engedte el az enyémet. Annyira feldúlt voltam, hogy tehetetlenül hagytam, még ahhoz sem volt erőm, hogy kihasználjam a helyzet kínálta menekülési lehetőséget.

– Swan lakás – szólt bele a kagylóba Jacob.

Valaki felelt, és Jacob egy pillanat alatt megváltozott. Felegyenesedett, a keze lehullott rólam. A szeme üres lett, az arca kifejezéstelen, és én fogadni mertem volna az egyetemi tanulmányaimra félretett pénzem maradékában, hogy Alice az.

Összeszedtem magam, és nyújtottam a kezem a telefonért. Jacob tudomást sem vett rólam.

– Nincs itthon – mondta, és ez valahogy fenyegetően hangzott. A vonal túlsó végén még feltettek neki egy kurta kérdést, mert Jacob kelletlenül hozzátette. – A temetésen van.

Azzal Jacob lerakta a telefont.

– Mocskos vérszívó – morogta alig hallhatóan. Amikor felém fordult, az arca megint keserű maszkká torzult.

– Miért tetted le? – Magamon kívül voltam a dühtől. – Ez az én otthonom és az én telefonom.

– Nyugalom! A pasas tette le, nem én.

– Pasas? Hát ki volt az?

– Dr. Carlisle Cullen. – A doktor szót mérhetetlen gúnnyal ejtette ki.

– Miért nem engedted, hogy beszéljek vele?

– Nem veled akart beszélni – közölte Jacob hidegen. Az arca sima volt és kifejezéstelen, de a keze remegett. – Azt kérdezte, hol van Charlie, és én megmondtam neki. Nem hiszem, hogy ezzel megszegtem volna bármiféle illemszabályt.

– Na, ide figyelj, Jacob Black...

De nyilvánvaló volt, hogy nem figyel rám. Gyors pillantást vetett hátra a válla fölött, mintha valaki a nevén szólította volna a másik szobából. A szeme tágra nyílt, a teste megfeszült, és remegni kezdett. Ösztönösen én is fülelni kezdtem, de nem hallottam semmit.

– Viszlát, Bells! –vetette oda foghegyről, aztán rohanni kezdett a bejárat felé.

Utána rohantam.

– Most meg mi van?

Beleütköztem, ahogy sarkon fordult, halkan átkozódott. Újra megpördült, engem meg félrelökött, csakhogy a lábaink összeakadtak, a bokám megbicsaklott, és elterültem a padlón.

– Aú, a francba! – tiltakoztam, ahogy egy rántással kiszabadította a lábát.

Kapálózva igyekeztem feltápászkodni, miközben Jacob a hátsó ajtó felé rohant, de hirtelen mintha sóbálvánnyá változott volna. A lépcső alján Alice állt.

– Bella – szólalt meg elcsukló hangon.

Fölkászálódtam, és odabotladoztam mellé. A pillantása ködös volt, valahová messzire meredő, az arca elgyötört és falfehér. Karcsú teste reszketett. Valami nagyon felkavarta.

– Alice, mi a baj? – Az arcára tettem a kezem, próbáltam megnyugtatni.

A szeme tágra nyílt a fájdalomtól.

– Edward... – Mindössze ennyit bírt kinyögni.

Az agyam még fel sem fogta, mit jelenthet, amit Alice mondott, a testem máris reagált. Először nem is értettem, miért kezd forogni a szoba, és honnét jön ez a tompa zúgás a fülemben. Az agyam vadul dolgozott, mit is jelenthet Alice komor arca, és mi köze lehet Edwardhoz, amikor a testem már menekült volna az öntudatlanságba, még mielőtt a valóság lesújtana.

A lépcső megbillent, a lehető legfurább szögben.

Hirtelen Jacob hangját hallottam, amint a dühtől magánkívül ocsmány káromkodásokat sziszeg. Nahát – futott át rajtam a rosszallás. A barátai nincsenek rá jó hatással.

A következő pillanatban már a díványon feküdtem – fogalmam sincs, hogy kerültem oda –, és Jacob még mindig szitkozódott. És mintha földrengés lett volna – a dívány rázkódott alattam.

– Mit műveltél vele? – kiáltotta Jacob. De Alice tudomást sem vett róla.

– Bella, hallasz? Bella, gyorsan szedd össze magad! Sietnünk kell!

– Ne gyere közelebb! – figyelmeztette Jacob.

– Higgadj le, Jacob Black! – parancsolt rá Alice. – Nem fogod megtenni ilyen közel Bellához!

– Nem hiszem, hogy kérdéses lenne, melyikőtökre koncentrálnék – felelte Jacob, de mintha tényleg egy kicsit higgadtabb lett volna.

– Alice, mi történt? – kérdeztem, bár nem akartam hallani a választ.

– Nem tudom – felelte Alice nyöszörögve. – Vajon mi járhat Edward fejében?

Erőlködve fölültem, a szédülés dacára. Rájöttem, hogy Jacob karjába kapaszkodom, és hogy Jacob remeg annyira, nem a dívány.

Alice egy kis ezüstös mobiltelefont kotort elő a táskájából. Az ujjai olyan gyorsan nyomkodták a gombokat, hogy csak elmosódó foltot láttam belőlük.

– Rose, beszélnem kell Carlisle-lal, most azonnal! – hadarta lélekszakadva. – Helyes, akkor amint visszajött! Nem, addigra már a repülőn fogok ülni. Hallottál mostanában Edwardról?

Alice némán figyelt, és az arca pillanatról pillanatra döbbentebb és rémültebb lett. A szája néma sikolyra nyílt a borzalomtól, a telefon reszketett a kezében.

– De miért? – zihálta. – Miért tetted ezt, Rosalie?

A választ nem hallottam, de láttam, hogy Alice összeszorítja a fogát haragjában. A szeme dühösen fölvillant és összeszűkült.

– Csakhogy mindkét dolgot félreértetted, Rosalie, úgyhogy ebből lesz egy kis probléma, nem gondolod? – kérdezte maró gúnynyal. – Igen, így van. Teljesen jól van, én tévedtem. Hosszú történet... De megint melléfogtál, ezért is telefonálok most... Igen, pontosan ezt láttam.

Alice hangja most már nagyon kemény volt, az ajkát fölvonta, szabályszerűen vicsorgott.

– Most már késő, Rose! A bűnbánatodat meg tartogasd olyasvalakinek, aki hisz neked! – Alice gyors, határozott mozdulattal kikapcsolta a telefont.

Aztán felém fordult, és a szeme tele volt gyötrelemmel.

– Alice – hadartam, mert nem akartam, hogy beszélni kezdjen. Még szükségem volt néhány másodpercre, mielőtt megszólal, és a szavai porrá zúzzák azt a keveset, ami még megmaradt az életemből. – Alice, de hiszen Carlisle már visszatért! Épp az előbb telefonált...

Alice üres szemmel meredt rám.

– Mennyi ideje? – kérdezte tompa hangon.

– Fél perccel azelőtt, hogy te megjelentél.

– És mit mondott? – Most már csakugyan figyelt rám, várta a válaszomat.

– Nem én beszéltem vele – a pillantásom Jacobra rebbent.

Alice átható pillantást vetett rá. Jacob hátrahőkölt, de nem mozdult mellőlem. Furcsa, kényelmetlen pózba merevedett, mintha a testével akarna védelmezni.

– Charlie-t kérte, és én közöltem vele, hogy nincs itthon – morogta Jacob dacosan.

– Ez minden? – kérdezte Alice jéghidegen.

– Aztán levágta a kagylót – morgott Jacob. Vibrált minden izma a gerince mentén, és ez a remegés átragadt rám is.

– Azt mondtad neki, hogy Charlie a temetésen van – emlékeztettem.

Alice hirtelen felém fordította a fejét.

– Mit mondott neki pontosan?

– Azt mondta: „Nincs itthon”, és aztán amikor Carlisle megkérdezte, hogy hol van, Jacob azt felelte: „Elment a temetésre.”

Alice felnyögött, és térdre roskadt.

– Mi a baj, Alice?

– Nem Carlisle volt az – suttogta elkeseredetten.

– Azt akarod mondani, hogy hazudok? – vicsorgott rá Jacob. Alice tudomást sem vett róla, szemét az én zavarodott arcomra szegezte.

– Edward volt! – suttogta elfúló hangon. – Azt hiszi, meghaltál. Az agyam újra működésbe lépett. Ezek nem azok a szavak voltak, amelyektől féltem, és a megkönnyebbüléstől kitisztult a fejem.

– Rosalie azt mondta neki, hogy megöltem magam, igaz? – kérdeztem, és felsóhajtottam, ahogy felengedett bennem a feszültség.

– Igen – ismerte be Alice, és a szeme újra keményen megvillant. – Annyi mentsége azért van, hogy tényleg ezt hitte. Túlságosan bíznak a látomásaimban, ahhoz képest, hogy milyen megbízhatatlanul működnek. De hogy képes volt ezért megkeresni, és megmondani neki! Hát nem tudta... vagy nem érdekelte...? – A hangja elhalt a borzalomtól.

– És amikor Edward idetelefonált, azt hitte, Jacob az én temetésemről beszél – értettem meg hirtelen. Milyen közel jártam hozzá, hogy halljam a hangját, alig féllépésnyire voltam tőle! Kínomban belevájtam a körmöm Jacob karjába, de neki arcizma se rándult.

Alice furcsán nézett rám.

– Nem is vagy megijedve – suttogta.

– Hát, tényleg elég szerencsétlen volt az időzítés, de majd minden helyrejön. Amikor legközelebb telefonál, valaki majd megmondja neki, hogy... igazából... – Elhallgattam, mert Alice pillantása a torkomra forrasztotta a szót.

Miért ilyen rémült Alice? Miért torzul el az arca a szánalomtól és a borzalomtól? Miről beszélt az előbb Rosalie-val? Valamit arról, amit látott... és Rosalie bűntudatáról... Rosalie soha nem érezne bűntudatot, ha velem történne valami. De ha bajba sodorta a családját... a bátyját...

– Bella – suttogta Alice. – Edward nem fog újra telefonálni. Ő hitt Rosalie-nak.

– Ezt... nem... értem... – Az ajkam némán formálta a szavakat. Nem volt erőm hangosan is kimondani őket, nehogy Alice elmagyarázza, mire gondolt.

– Olaszországba megy.

Egy szívverésnyi időbe telt csak, amíg megértettem.

Újra hallottam a fejemben Edward hangját – de ezúttal nem olyan tisztán és elevenen, mint amikor hallucináltam. Ez csak gyönge, fakó mása volt az eredetinek, úgy, ahogy az emlékezetem megőrizte. De elegendő ahhoz, hogy feltépje a mellkasomat. Még akkor mondta, amikor le mertem volna fogadni mindenbe, amim csak van, és amim még lehet az életben, hogy Edward szeret engem.

Hát természetesen eszem ágában sincs tovább élni nélküled – mondta, amikor Rómeó és Júlia halálát néztük, itt, ugyanebben a szobában. – *De azt nem tudom, hogyan csinálnám... Emmett és Jasper soha nem segítenének ebben... úgyhogy arra gondoltam, talán elmennék Olaszországba, és felbosszantanám valamivel a Volturit... senki sem meri ingerelni a Volturi klánt. Hacsak nem akar meghalni...*

Hacsak nem akar meghalni...

– NEM! – Sikolyomra a sok suttogás után mindnyájan összerezzentünk. Minden vér az

arcomba tolult, amikor rájöttem, mit láthatott Alice. – Nem, nem, nem, nem! Az nem lehet! Ezt nem teheti!

– Pedig már elhatározta, abban a pillanatban, amint a barátod megerősítette a gyanúját, hogy elkésett: már nem tud téged megmenteni.

– De hát... elhagyott! Nem akart engem többé! Mit számít akkor neki, hogy élek-e? Úgyis tudta, hogy egyszer meg fogok halni!

– Azt hiszem, semmiképpen sem akart téged túlélni – mondta Alice csöndesen.

– Hogy merészeli? – ordítottam. Talpra ugrottam, és Jacob bizonytalanul feltápászkodott, hogy közém és Alice közé álljon.

– Jaj, menj már az utamból, Jacob! – Kétségbeesett türelmetlenséggel átfurakodtam mellette. – Mit csináljunk? – kérdeztem könyörögve Alice-t. Valamit tennünk kell... – Nem hívhatnánk föl? Vagy Carlisle?

Alice a fejét rázta.

– Ez volt az első, amivel próbálkoztam. A telefonját még Rióban behajította egy szemétládába, valaki más vette fel, amikor hívni próbáltam... – suttogta.

– Az előbb azt mondtad, sietnünk kell. Mennyire? Mindegy, gyerünk, csináljunk valamit!

– Bella, én... én nem hiszem, hogy megkérhetlek rá, de... – bizonytalanul elhallgatott.

– Kérj meg! – követeltem.

Alice visszanyomott a helyemre, s beszéd közben ujjaival a vállamon zongorázott.

– Lehet, hogy máris elkéstünk. Láttam, amint elmegy a Volturihoz, és arra kéri őket... segítsenek neki meghalni. – Ettől a szótól mindketten összeborzadtunk, a szemem hirtelen elhomályosult. Szaporán pislogva próbáltam megszabadulni a könnyektől. – Minden azon múlik, ők hogy határoznak. De nem láthatom előre, miként döntenek. Viszont ha nemet is mondanak, amire van esély... Aro nagyon kedveli Carlisle-t, és nem okozna neki fájdalmat, de... Edwardnak erre az esetre is van egy terve. Úgy okoskodik, hogy a Volturinak nagyon fontos a városuk, így ha ő valami olyasmit követ el, amivel megzavarja a békességet, akkor biztosan mindent megtesznek, hogy ebben megakadályozzák. És igaza van. Csakugyan meg fognak tenni mindent.

Sürgetően néztem Alice-re, és közben összeszorítottam a fogam türelmetlenségemben. Mindez nem magyarázat arra, miért totojázunk még...

– Szóval, ha beleegyeznek, hogy megteszik, amit kér, akkor máris elkéstünk. És akkor is, ha nemet mondanak ugyan, de Edward elég hamar kitalál valamit, amivel magára haragítja őket. Ha viszont valami teátrális megoldást választ, amire van némi hajlama... akkor talán még időben odaérünk.

– Menjünk már!

– Várj, Bella! Akár időben odaérünk, akár nem, mindenképpen a Volturi városának kellős közepén leszünk. Ha Edward sikerrel megöleti magát, akkor engem a bűntársának fognak tekinteni. Te pedig olyan emberi lény leszel, aki egyfelől túl sokat tud, másfelől túl étvágygerjesztő. Megvan az esélye, hogy mind a kettőnkkel végeznek – veled nem is annyira büntetésből, de garantáltan vacsoraidőben.

– Csak nem ezért vagyunk még mindig itt? – kérdeztem hitetlenkedve. – Egyedül is elmegyek, ha te félsz! – Gyorsan kiszámítottam, mennyi pénz lehet még a számlámon. Vajon Alice kölcsönadja a különbözetet?

– Én csak attól félek, hogy téged megölnek. Legyintettem.

– Szinte naponta sikerül majdnem kinyírnom magam. Mondd, hogy mit csináljak!

– Hagyj üzenetet Charlie-nak! Addig én felhívom a repülőteret.

– Te jó ég! Charlie... – kaptam észbe.

Nem mintha meg tudnám védeni, ha itt maradok vele, de mégsem hagyhatom itt egyedül...

– Nem engedem, hogy Charlie-nak bármi baja essék – szólalt meg Jacob mogorván és ingerülten. – Le van ejtve a szerződés.

Hálásan néztem rá, ő pedig savanyúan mosolygott.

– Siess, Bella! – sürgetett Alice.

Kirohantam a konyhába, feltéptem a fiókokat, és szanaszét szórva mindent, tollat kerestem. Egy sima, barna kéz odanyújtott egyet.

– Kösz – motyogtam, és a fogammal téptem le a kupakját. Jacob némán odanyújtotta a jegyzettömböt, amire a telefonüzeneteket szoktuk felirkálni. Letéptem a legfelső lapot, és a hátam mögé hajítottam.

„Apu! Elmentem Alice-szel. Edward bajban van. Majd letolhatsz amikor visszajöttem. Tudom, hogy nagyon rosszkor jött ez az egész. Úgy sajnálom! Nagyon szeretlek. Bella."

– Ne menj! – suttogta Jacob. Amint Alice eltűnt szem elől, a haragját mintha elfújták volna.

Nem akartam vitára pazarolni a drága időt.

– Kérlek, kérlek, kérlek, vigyázz Charlie-ra! – könyörögtem, és már rohantam is vissza a nappaliba. Alice már az ajtóban várt, vállán táskával.

– Hozd a tárcádat, szükséged lesz az irataidra. Kérlek, ne mondd, hogy nincs útleveled! Ugye, van? Nincs annyi időnk, hogy hamisítsak egyet.

Bólintottam, aztán felrohantam a lépcsőn, s majd elaléltam, annyira hálás voltam a sorsnak, hogy anyám annak idején a mexikói tengerparton akart megesküdni Phillel. A tervből, mint anyám ötleteiből általában, nem lett semmi. De a kedvéért kiváltottam az útlevelet.

Végigszáguldottam a szobámon. A régi tárcámat, egy tiszta pólót és farmert belegyömöszöltem a hátizsákomba, a tetejére hajítottam a fogkefémet. Aztán leviharzottam a lépcsőn. A déjá vu olyan erővel tört rám, hogy valósággal fojtogatott. De legutóbb – amikor azért szöktem meg Forksból, hogy *elmeneküljek* néhány szomjas vámpír elől, és nem azért, hogy *megtaláljam* őket –, legalább nem kellett senkitől személyesen elköszönnöm.

Jacob és Alice a nyitott ajtó előtt állt, jó messzire egymástól, valamiféle szópárbajba bonyolódva. Hiába érkeztem nagy zajjal a lépcső aljára, észre se vettek.

– Lehet, hogy te időnként erőt bírsz venni magadon, de ezek a vérszívók, akikhez el akarod vinni... – vádaskodott Jacob magánkívül,

– Igen. Jól mondod, kutya. – Alice is vicsorgott dühében. -A Volturi a mi fajtánk legtökéletesebb, leglényegibb megtestesülése. Ezért áll égnek a hajad, amikor megérzed a szagomat. Ok lappanganak a rémálmaid mélyén és az ösztönös félelmeid mögött. Ne hidd, hogy nem tudom.

– És mégis elviszed őt nekik, mint egy üveg bort a buliba! – kiáltotta Jacob.

– Gondolod, hogy nagyobb biztonságban lenne, ha itt hagynám, hogy Victoria becserkéssze?

– A vörös nővel el tudunk bánni.

– Akkor miért vadászik itt még mindig?

Jacob felmordult, és a felsőtestén borzongás futott végig.

– Azonnal hagyjátok abba! – kiáltottam, mert majd megőrültem a türelmetlenségtől. – Ráértek veszekedni, ha visszajöttünk. Menjünk már!

Alice elindult az autó felé – annyira sietett, hogy egy pillanat alatt eltűnt a szemem elől. Utánalódultam, de ösztönösen megálltam, hogy bezárjam az ajtót.

Jacob elkapta a karomat.

– Kérlek, Bella! Könyörgök!

Sötét szemében könnyek csillogtak. Óriási gombóc dagadt a torkomban.

– Jake, muszáj mennem!

– Nem, nem muszáj. Igazából nem kell sehová sem menned. Itt maradhatnál velem. Életben maradhatnál. Charlie kedvéért. Az én kedvemért!

Carlisle Mercedesének motorja dorombolni kezdett, majd hirtelen felmorajlott, ahogy Alice türelmetlenségében túráztatta a motort.

Megráztam a fejem, és a hirtelen mozdulattól a könnyek szétrepültek a szememből.

Kirántottam a karom Jacob szorításából, nem tudott visszatartani.

– Ne halj meg, Bella! – nyögte elcsukló hangon. – Ne menj el! Ne! És ha soha nem látom többé Jacobot?

A puszta gondolat elég volt hozzá, hogy csöndes sírásom átcsapjon zokogásba: elcsukló hangok törtek föl a mellemből. Átöleltem Jacob derekát, és egy rövid, túl rövid pillanatig magamhoz öleltem, könnyektől nedves arcomat a melléhez szorítottam. Jacob a tarkómra tette tenyerét, mintha nem akarna elengedni többé.

– Isten veled, Jake! – Magamhoz húztam, és megcsókoltam a tenyerét. Nem bírtam az arcába nézni. – Sajnálom – suttogtam.

Aztán sarkon fordultam, és az autóhoz rohantam. Az ajtó már tárva várt.

Behajítottam a hátizsákomat, beszálltam, és bevágtam az ajtót.

– Vigyázz Charlie-ra! – Hátrafordultam, hogy az ablakon át még odakiáltsak Jacobnak, de ő már nem volt sehol. Alice beletaposott a gázba, a kerekek szinte emberhangon felvisítottak, és ahogy az országút felé fordult a kocsi orra, valami fehérséget vettem észre az erdő szélén. Egy edzőcipő darabkáját.

19. VERSENYFUTÁS AZ IDŐVEL

Néhány másodpercen múlott, hogy nem késtük le a gépet, de az igazi kínszenvedés csak ezután következett. A gép lustán ácsorgott a kifutópályán, az utaskísérők ráérősen sétálgattak az ülések közt, ellenőrizték a poggyásztartókat, hogy minden rendben van-e, és valahányszor elhaladtak a pilótafülke mellett, fecsegtek egy sort a pilótákkal. Alice keze keményen markolta a vállamat, mert én pillanatonként idegesen fölugráltam.

– Gyorsabban odaérünk, mintha futva tennéd meg az utat – figyelmeztetett halkan.

Bólintottam, és tovább pattogtam.

Végre a gép lustán gurulni kezdett: eltávolodott a kaputól, fokozatosan növelve a sebességét, ami további gyötrelmet jelentett, mert csigalassúságúnak tűnt. Azt reméltem, felszállás után megkönnyebbülök, de lázas türelmetlenségem nem hagyott alább.

A gép még el sem érte a repülési magasságot, amikor Alice már fölvette az ülés hátuljához erősített telefont, és hátat fordított az utaskísérőnek, aki helytelenítő pillantással méregette, de végül nem szólt semmit. Nyilván leolvasott valamit az arcomról.

Megpróbáltam nem meghallani, mit mormol Alice Jaspernek. Nem akartam újra hallani azokat a szavakat, de néhány mégis eljutott a fülemig.

– Nem tudom biztosan, egyfolytában különböző képeket látok, mert állandóan változtatja a szándékait... Egyszer arra gondol, hogy találomra öldökölni kezd a városban, aztán arra, hogy megtámadja az őrt, vagy egy autóval dobálózik a főtéren... csupa olyasmi, amivel magára vonhatja a figyelmüket... Nagyon jól tudja, hogy így kényszeríthet ki leggyorsabban válaszreakciót...

Aztán nagyon halkan folytatta, s hiába ültem szorosan mellette, jóformán semmit sem hallottam. Természetesen ekkor azonnal hegyezni kezdtem a fülem.

– Nem, ne tedd! Mondd meg Emmettnek, hogy ne... Na jó, szóval menj Emmett és Rosalie után, és hozd vissza őket... Gondolj bele, Jasper! Ha meglát valamelyikünket, mit fog tenni?

Bólintott.

– Pontosan. Azt hiszem, Bella az egyetlen reményünk... ha van remény egyáltalán... Én megteszek mindent, amit lehet, de készítsd föl Carlisle-t: igen kicsi az esély.

Felnevetett, és volt valami furcsa a hangjában.

– Igen, ez nekem is eszembe jutott... Igen, megígérem. Kérlek, Jasper, ne gyere utánam! – szinte könyörgött. – Megígérem. így vagy úgy, de valahogyan ki fogok jutni... És szeretlek!

Letette a telefont, és lehunyt szemmel hátradőlt az ülésen.

– Utálok hazudni neki...

– Mondj el mindent, Alice! – kértem. – Nem értek semmit. Miért akartad, hogy Jasper

megállítsa Emmettet? Miért ne jöhetnének ők is, hogy segítsenek?

– Két okból – suttogta Alice, még mindig csukott szemmel. – Az egyiket elmondtam neki. Megpróbálhatnánk mi is megállítani Edwardot. Ha Emmett elkapná, meg tudnánk fékezni annyi időre, míg meggyőzzük, hogy életben vagy. De semmi esélyünk, hogy észrevétlenül Edward közelébe férkőzzünk. Ha pedig kiszúrja, hogy jövünk, csak azt érjük el, hogy azonnal a falhoz ken egy Buickot, vagy valami hasonló ostobaságot művel, és a Volturi rögtön végez vele.

A másik ok... nos, ezt nem mondhattam el Jaspernek. Ha a Volturi meg akarja ölni Edwardot, és Jasperék is ott vannak, akkor egymásra támadnak. Bella! – Kinyitotta a szemét, és könyörögve nézett rám: – Ha a legcsekélyebb esélyünk lenne rá, hogy mi győzünk... ha valamilyen módon mi négyen megmenthetnénk a bátyámat, akár harc árán is, akkor talán másként állna a helyzet. De nem így van, Bella, és én nem akarom Jaspert így elveszíteni.

Hirtelen ráébredtem, miért néz úgy rám, mintha megértésért könyörögne. Jaspert védelmezte, még akkor is, ha ezzel nagyobb veszélynek tesz ki minket, és talán Edwardot is. Megértettem, és nem találtam ebben semmi elítélendőt. Bólintottam.

– De hát Edwardnak hallania kell a gondolataidat, nem? – kérdeztem. – Amint meghallja a gondolataidból, hogy életben vagyok, tudni fogja, hogy semmi értelme ennek az egésznek, nem?

Nem mintha különben lett volna értelme. Még mindig nem tudtam elhinni, hogy Edward így reagáljon. Nem, ennek semmi értelme nincs. Még mindig gyötrelmes világossággal emlékeztem, mit mondott aznap délután, amikor a díványon ülve néztük, ahogy Rómeó és Júlia egymás után hal. *Hát természetesen eszem ágában sincs tovább élni nélküled!* – mondta, mintha ez magától értetődne. De azok után, amiket az erdőben közölt velem, mielőtt elhagyott, ezek a szavak érvényüket veszítették – teljesen és tökéletesen.

– Igen, ha odafigyelne a gondolataimra – sóhajtott Alice. – De ha hiszed, ha nem, a gondolatainkkal is tudunk hazudni. Ha te meghaltál volna, én akkor is megpróbálnám megállítani Edwardot. És akkor azt mondogatnám magamban, hogy „életben van, életben van!”, és olyan erősen igyekezném ezt sugallani neki, ahogy csak bírom. És ezt Edward is tudja.

Némán csikorgattam a fogamat tehetetlenségemben.

– Ha a legcsekélyebb esély lenne rá, hogy nélküled is meg tudjuk menteni, akkor nem tennélek ki ekkora veszélynek, hidd el! Tudom, hogy nagyon rosszul teszem...

– Ne beszélj bolondokat! Én vagyok az utolsó, aki miatt érdemes aggódnod. – Türelmetlenül megráztam a fejem, félresöpörve minden velem kapcsolatos aggodalmát. – Inkább azt áruld el, mire gondoltál, amikor azt mondtad, hogy utálsz hazudni Jaspernek.

Komoran elmosolyodott.

– Megígértem neki, hogy odébbállok, mielőtt engem is megölnének. Csakhogy ezt nem tudom garantálni... távolról sem! -Felvonta a szemöldökét, mintha arra akarna figyelmeztetni, hogy vegyem komolyabban a veszélyt.

– Ki ez a Volturi? – kérdeztem suttogva. – Mitől veszélyesebb, mint mondjuk Emmett, Rosalie vagy te? – Nehéz volt elképzelni, hogy hármójuknál bárki is félelmetesebb lehet.

Alice mély lélegzetet vett, aztán hirtelen sötét pillantást vetett a vállam mögé. Megfordultam, és még láttam, hogy egy férfi a folyosó felőli oldalon elfordítja a fejét, mintha nem is próbált volna hallgatózni. Üzletembernek látszott, sötét öltönyt viselt csíkos nyakkendővel, a térdén egy laptop feküdt. Amikor ingerülten rámeredtem, kinyitotta a számítógépét, és roppant látványosan a fejére biggyesztette a fülhallgatót.

Közelebb hajoltam Alice-hez. Az ajka szinte a fülemet súrolta, ahogy belekezdett a történetbe.

– Csodálkoztam is, hogy amint meghallottad a nevüket, tudtad, miről beszélek, és rögtön megértetted, mit jelent, hogy Edward Olaszországba ment. Azt hittem, magyarázkodnom kell majd. Mennyit mondott el neked Edward?

– Csak annyit, hogy egy nagyon régi és hatalmas család, afféle királyi ház. És hogy az ember nem húz ujjat velük, hacsak nem akar... meghalni – az utolsó szót alig bírtam kinyögni.

– Van valami, amit tudnod kell – mondta Alice most már lassabban. – Mi, Cullenek több szempontból is különlegesebbek vagyunk, mint eddig gondoltad. Teljességgel szokatlan, hogy ilyen sokan élünk együtt békében. Ugyanez a helyzet Tanya családjával, ott északon, és Carlisle arra gondolt, talán az absztinencia teszi könnyebbé számunkra a civilizált viselkedést. Nem pusztán a túlélés érdekében szövetkeztünk, nem is azért, mert így kényelmesebb, hanem szeretetből. Még James háromfős csapata is szokatlan a fajtánknál, és láthattad, Laurent milyen könnyen faképnél hagyta őket. A magunkfajta általában egyedül járkál, legfeljebb párban.

A mi családunk messze a legnagyobb az összes között, amennyire tudom, egyetlenegyet kivéve. A Volturit. Eredetileg ők is csak hárman voltak: Aro, Caius és Marcus.

– Láttam őket – kotyogtam közbe. – Azon a képen Carlisle dolgozószobájában.

Alice bólintott.

– Időközben két nő is csatlakozott hozzájuk, és ők öten alkotnak egy családot. Nem vagyok biztos benne, de azt hiszem, a koruk teszi, hogy képesek békében élni egymással. Jócskán elmúltak háromezer évesek. Vagy talán az adottságaiknak köszönhetik, hogy türelmesebbek az' átlagnál. Akárcsak Edwardnak és nekem, Aronak és Marcusnak is... van különleges képessége.

Mielőtt még megkérdezhettem volna, miben nyilvánul ez meg, Alice folytatta:

– De az is lehet, hogy a hatalom szeretete köti össze őket. Csakugyan olyanok, mint egy királyi ház.

– De ha ők is csak öten vannak...

– Öt tagból áll a család – helyesbített Alice. – De ebben még nincsenek benne az őrök.

Mély lélegzetet vettem.

– Hát ez elég... komolynak hangzik.

– Az is – biztosított róla Alice. – Amikor utoljára hallottunk róluk, az őrségnek kilenc állandó tagja volt. A többiek inkább... átmenetiek. Váltják egymást. És némelyikük roppant tehetséges... olyan hihetetlen adottságokkal rendelkeznek, amikkel szemben az én tudásom csak gyerekes trükközés. A Volturi olyan őröket választ, akiknek különleges fizikai vagy egyéb adottságaik vannak.

Kinyitottam a számat, aztán rögvest becsuktam. Inkább nem akarom tudni, mennyire esélytelenek vagyunk a Volturi klánnal szemben.

Alice megsejtette, mire gondolok.

– Nemigen szoktak harcba bocsátkozni senkivel. Senki nem olyan bolond, hogy ujjat húzzon velük. Többnyire ki sem mozdulnak a városukból, csak olyankor, ha a kötelesség szólítja őket.

– A kötelesség? – álmélkodtam.

– Edward nem mondta el neked, hogy mivel foglalkoznak?

– Nem – feleltem, és éreztem, hogy az arcomról lerí az értetlenség.

Alice újra hátralesett az üzletemberre, aztán jéghideg ajkát megint a fülemhez közelítette:

– Nem véletlenül nevezte őket királyi családnak... uralkodóknak. Az ezredévek során ők vállalták magukra a feladatot, hogy betartassák a szabályainkat, ami valójában azt jelenti, hogy megbüntetik azokat, akik megszegik a törvényeinket. És ezt a munkát hiánytalanul el is végzik.

A szemem olyan tágra nyílt a döbbenettől, hogy szinte kiugrott az üregéből.

– Szabályok is vannak? – kérdeztem meglehetősen hangosan.

– Pssszt!

– Ezt igazán megemlíthette volna valaki – suttogtam dühösen. – Már úgy értem, én is szerettem volna... közétek tartozni. Nem kellett volna felhívni a figyelmemet arra, miféle szabályok vannak?

Alice halkan felnevetett, amikor látta, milyen mérges vagyok.

– Ez az egész nem olyan bonyolult. Lényegében csak egyetlen törvény létezik, és ha

belegondolsz, valószínűleg magad is kitalálod, hogy mi az.

Belegondoltam.

– Nem, fogalmam sincs, mi lehet. Alice csalódottan csóválta a fejét.

– Talán azért, mert annyira kézenfekvő. Az egyetlen szabály: titokban kell tartanunk a létezésünket.

– Ah – motyogtam. Ez csakugyan kézenfekvő.

– Nagyon értelmes törvény, és többségünket egyáltalán nem kell ellenőrizni, mert betartjuk – folytatta Alice. – De néha, pár száz évenként mindig akad köztünk valaki, aki unatkozni kezd. Vagy megőrül. Nem tudom. És akkor a Volturi közbelép, mielőtt az illető kompromittálhatná őket vagy mindnyájunkat.

– Tehát Edwardnak...

– Az a szándéka, hogy a saját városukban húz ujjat velük... abban a városban, amelyben háromezer éve uralkodnak, az etruszkok óta, a legnagyobb titokban. Annyira fontos nekik a béke és a nyugalom, hogy nem is engedélyezik a vadászatot a város falain belül. Volterra alighanem a legbiztonságosabb város az egész világon, legalábbis vámpírtámadástól itt aztán nem kell tartani.

– De azt mondtad, soha nem hagyják el a várost. Akkor hogyan táplálkoznak?

– Tényleg nem hagyják el a várost. A táplálékukat kívülről hozatják, néha egészen messziről. Legalább van tennivalójuk az őröknek olyankor is, amikor nem a szabályszegőket kell elintézniük. Vagy Volterrát védelmezniük...

– ...az ehhez hasonló helyzetekben, mint amilyenre most Edward készül – fejeztem be helyette a mondatot. Meglepően könnyű volt kimondanom a nevét. Magam sem értettem, mi változott meg. Talán az, hogy már egyáltalán nem akartam tovább élni anélkül, hogy viszontlátnám. És ha túl későn érkezünk, egyáltalán nem akarok élni. Megnyugtatott a tudat, hogy könnyű kiút kínálkozik számomra.

– Szerintem még nem voltak hasonló helyzetben – fintorgott Alice. – Nem túl gyakori, hogy egy vámpír öngyilkos akarjon lenni.

Csöndes nyöszörgés szakadt ki belőlem, de Alice kihallotta belőle a jajkiáltást. Vékony, erős karjával átfogta a vállam.

– Megtesszük, amit lehet, Bella. Még semmi sem dőlt el.

– Még nem. – Hagytam magam megnyugtatni, bár esélyeink Alice szerint is nagyon rosszak. – És ha elszúrjuk, akkor a Volturi úgyis elkap minket.

Alice megmerevedett.

– Ezt úgy mondtad, mintha valami jó dolog lenne. Vállat vontam.

– Ezt azonnal hagyd abba, Bella, vagy New Yorkban megfordulunk, és visszamegyünk Forksba!

– Mi van?

– Nagyon jól tudod, miről beszélek. Ha későn érünk oda, és nem sikerül megmentenünk Edwardot, akkor én, ha addig élek is, visszaviszlek Charlie-hoz, és nem tűröm, hogy akadékoskodj. Megértetted?

– Hát persze, Alice.

Kissé hátrébb húzódott, hogy az arcomba nézhessen.

– Semmi hülyeség?

– Cserkész becsületszavamra – mormoltam. Alice égnek emelte a szemét.

– Jó, akkor most hadd koncentráljak! Megpróbálom kilesni, mire készül.

A karját otthagyta a vállamon, de a fejét az üléstámlának döntötte, és lehunyta a szemét. Szabad kezét az arcához szorította, és a halántékát dörzsölgette az ujja hegyével.

Hosszú ideig elbűvölten figyeltem. Egy idő után teljesen mozdulatlan lett, az arca akár egy kőszoboré. Teltek a percek, és ha nem tudom, mi történik valójában, azt hittem volna, hogy elaludt. Szerettem volna megkérdezni, hogy mit lát, de nem mertem megzavarni.

Bárcsak lenne valami, amire nyugodtan gondolhatok! Nem engedhettem meg magamnak, hogy a közelgő borzalmakon agyaljak, és még kevésbé azon, hogy mi lesz, ha későn érkezünk – nem akartam hangosan sikoltozni.

Nem várhattam a jövőtől sem igazából semmit. Talán, ha nagyon-nagyon szerencsés vagyok, akkor valahogyan sikerül megmenteni Edwardot. De nem voltam annyira őrült, hogy azt képzeljem, vele is maradhatok. Attól, hogy életben marad, még nem leszek más, nem leszek érdekesebb számára. Most sem lesz több oka, hogy akarjon engem. Újra látni és újra elveszíteni...

Minden erőmmel megpróbáltam leküzdeni a fájdalmat. Ha ez az ára, hogy megmentsem az életét, ám legyen!

Valami filmet vetítettek, a másik szomszédom föltette a fejhallgatóját. Néha én is odanéztem, figyeltem a kis képernyőn mozgó figurákat, de azt sem tudtam volna megmondani, romantikus vagy horrorfilmet látok-e.

Egy örökkévalóságig tartott az út, de végül a gép mégiscsak ereszkedni kezdett New York City fölött. Alice még mindig transzban volt. Nem tudtam eldönteni, mit tegyek: kinyújtottam a kezem, hogy megérintsem, aztán mégis visszahúztam. Ezt vagy egy tucatszor megismételtem, mielőtt a gép nagy zökkenéssel földet ért a New York-i reptéren.

– Alice – szólaltam meg végül. – Alice, mennünk kell.

Megérintettem a karját.

A szeme nagyon lassan kinyílt. Egy pillanatig jobbra-balra ingatta a fejét.

– Van valami újság? – kérdeztem halkan, és közben észrevettem, hogy a másik oldalamon ülő férfi figyel bennünket.

– Nem éppen – lehelte Alice olyan csöndesen, hogy alig értettem. – Közeledik. Most határozza el, hogyan fogja megkérni őket.

Rohannunk kellett, hogy elérjük a csatlakozást, de ez jó volt – sokkal jobb, mintha várnunk kellett volna. Amint a gép a levegőbe emelkedett, Alice ismét kábulatba esett. Vártam, földöntúli türelemmel. Amikor besötétedett, elhúztam a függönyt, hogy kibámuljak a feketeségbe, de ennyi erővel a sötétítőfüggönyt is tanulmányozhattam volna.

Most örültem csak, hogy már több hónapja gyakorlom, miként tartsam kordában a gondolataimat. így nem azokra a lehetőségekre gondoltam, amiket nem állt szándékomban túlélni, bármit ígértem is Alice-nek, hanem a kisebb problémákat vettem elő. Például azt, mit mondok majd Charlie-nak, ha mégis hazakerülök? Ez is éppen elég fogas kérdés volt, el lehetett rágódni rajta. Na és Jacobnak? Megígérte, hogy várni fog rám, de vajon érvényben van még ez az ígéret? Lehet, hogy nem lesz senkim az égvilágon, amikor hazakerülök Forksba? Lehet, hogy függetlenül attól, mi történik, semmi értelme életben maradnom...

Úgy tűnt, mindössze néhány másodperc telt csak el, amikor arra ébredtem, hogy Alice rázza a vállamat – észre sem vettem, hogy elaludtam.

– Bella! – a hangja túl harsánynak tűnt az alvó emberekkel teli, elsötétített térben.

Rögtön tudtam, hol vagyok – nem aludtam olyan hosszú ideig.

– Mi baj van?

Alice szeme megvillant a mögöttünk lévő sor egyik égve hagyott olvasólámpájának fényében.

– Semmi baj! – diadalmasan elmosolyodott. – Eddig minden rendben! Megvitatták a kérését, de úgy döntöttek, nem teljesítik.

– A Volturi?

– Hát persze, ébresztő, Bella! Látom, hogy mit fognak mondani neki.

– Mit?

Egy utaskísérő lábujjhegyen odaosont az ülések közti folyosón.

– Hozhatok önöknek egy párnát, hölgyeim? – suttogta megrovóan, amiért viszonylag hangosan beszéltünk.

– Nem, köszönjük! –Alice sugárzó arccal nézett föl rá, a mosolya eszméletlenül gyönyörű volt. Az utaskísérő zavart arccal visszavonult.

– Mondd el, mit láttál! – leheltem szinte hangtalanul. Alice közelebb hajolt a fülemhez.

– Érdeklődnek iránta – suttogta. – Azt gondolják, hogy a hasznukra lenne Edward különleges képessége. Fel akarják ajánlani neki, hogy csatlakozzék hozzájuk.

– És mit felel majd nekik?

– Azt még nem látom, de lefogadom, hogy valami cifrát. -Megint elvigyorodott. – Ez az első jó hír, végre megtörik a szerencsétlen véletlenek sorozata. Eszük ágában sincs elpusztítani – „elpazarolni", Aro ezt a szót fogja használni –, és ezzel arra kényszerítik, hogy valami leleményesebbel próbálkozzon. És minél többet töpreng Edward ezen, annál jobb nekünk!

Ez nekem kevés volt ahhoz, hogy én is reménykedjek vagy megkönnyebbüljek, mint Alice. Még mindig annyi minden megakadályozhat benne, hogy időben odaérjünk. És ha nem jutok be a Volturi klán városának falai közé, akkor Alice menthetetlenül hazacipel.

– Te, Alice...

– Igen?

– Valamit nem értek. Hogy lehet az, hogy ezt most olyan tisztán látod? Máskor meg messziről látsz dolgokat... amik végül nem történnek meg.

Alice szeme összeszűkült. Vajon rájött, mi jár a fejemben?

– Azért látom tisztán, mert most történik, vagy a nagyon közeli jövőben, és mert erősen koncentrálok. Azok a távoli dolgok, amik csak úgy maguktól bevillannak, nos, azok csak halvány lehetőségek. Ráadásul a saját fajtám jövőjét könnyebb látnom, mint a tiéteket. Edwardot pedig még könnyebben, mert annyira rá vagyok hangolódva.

– De néha engem is látsz – emlékeztettem. Megrázta a fejét.

– Nem olyan tisztán, mint őt. Fölsóhajtottam.

– Bárcsak igazad lett volna velem kapcsolatban! Abban, amit kezdetben láttál, még mielőtt megismerkedtünk...

– Mire gondolsz?

– Amikor azt láttad, hogy én is közétek fogok tartozni – suttogtam.

Felsóhajtott.

– Akkoriban ennek megvolt a lehetősége.

– Akkoriban – ismételtem.

– Ami azt illeti, Bella... – Egy pillanatig habozott, aztán végre elhatározta magát. – Most komolyan, szerintem ez a dolog már több mint nevetséges. Azon gondolkodom, nem az lenne-e a legjobb, ha én magam változtatnálak át!

Szinte kővé dermedtem a megdöbbenéstől. A következő pillanatban az agyam megtagadta, hogy tudomásul vegye a hallottakat. Nem engedhetem meg magamnak a remény luxusát, mert mi van, ha mégis meggondolja magát?

– Megijesztettelek? – nézett tűnődve. – Pedig azt hittem, hogy ezt szeretnéd.

– De még mennyire! Jaj, Alice, tedd meg most! Annyival többet tudnék segíteni neked, és legalább nem kellene az én lajhár tempómhoz alkalmazkodnod. Harapj meg!

– Psszt! – intett csöndre Alice. Az utaskísérő már megint felénk bámult. – Légy már észnél! Erre most nincs elég időnk. Holnap be kell jutnunk Volterrába! Napokig fetrengenél a fájdalomtól. – Grimaszt vágott. – És szerintem a többi utas sem díjazná.

Az ajkamba haraptam.

– Ha most nem teszed, később meg fogod gondolni magad!

– Nem. – Összevont szemöldökkel, boldogtalan arccal nézett maga elé. – Nem hinném. Edward persze őrjöngeni fog, de mit tehetne?

A szívem gyorsabban kezdett verni.

– Az égvilágon semmit. – Alice csöndesen nevetett, aztán felsóhajtott. – Te annyira bízol bennem, Bella! Pedig egyáltalán nem biztos, hogy meg tudnám csinálni. Sőt, lehet, hogy

egyszerűen megölnélek.

– Vállalom a kockázatot!

– Micsoda egy csudabogár vagy te! Még az emberek közt is ritkaság az ilyen...

– Kösz szépen.

– Na jó, jelen pillanatban ez különben is csak egy elméleti lehetőség. Először túl kell élnünk a holnapi napot!

– Ötletnek jó... – Legalább lesz miben reménykednem, ha netán mégis túléljük a holnapot. Ha Alice megtartja az ígéretét – és nem öl meg merő véletlenségből –, akkor Edward rohangálhat, amennyit csak akar, én követni fogom. Nem engedem, hogy az őrültségei elvonják tőlem. És ha erős lennék és gyönyörű, talán nem is lenne szüksége másra.

– Aludj csak tovább! – biztatott Alice. – Ha lesz valami új hírem, majd fölébresztelek.

– Rendben – hagytam rá, bár biztos voltam benne, hogy alvásról ezek után szó sem lehet. Alice fölhúzta a lábát az ülésre, átkarolta a térdét, és nekidöntötte a homlokát. Miközben koncentrált, előre-hátra hintázott.

Nekitámasztottam a fejem az üléstámlának, Alice-t néztem, aztán már csak arra ébredtem, hogy Alice lehúzza a sötétítő rolót, hogy a keleti égen felderengő fény ne süssön a szemébe.

– Mi történik? – riadtam meg.

– Nemet mondtak neki – felelte Alice csöndesen. Rögtön észrevettem, hogy már korántsem olyan lelkes.

A rémülettől elakadt a hangom.

– Most mit akar csinálni?

– Eléggé zavaros volt. Csak villanásokat láttam, olyan gyorsan változtatta a terveit.

– Mondd már, miféle terveket? – noszogattam.

– Egy pokoli órán át azt tervezte, hogy vadászni fog. Látta az arcomon az értetlenséget.

– A városban – magyarázta. – Nagyon közel járt hozzá, hogy meg is tegye. Az utolsó pillanatban gondolta meg magát.

– Nem akarta, hogy Carlisle csalódjon benne – motyogtam. – És éppen a legvégén...

– Az lehet – helyeselt Alice.

– Időben odaérünk? – Még ki sem mondtam, már éreztem, hogy megváltozik a légnyomás. A repülőgép leszálláshoz készülődött.

– Remélem. Ha kitart a legutóbbi ötlete mellett, akkor talán.

– Mi az?

– Úgy döntött, a lehető legegyszerűbb megoldást választja. Egyszerűen kisétál a napsütésbe.

Egyszerűen kisétál a napsütésbe. Ez minden.

De ennyi elég is lesz. A kép, ahogy Edward ott áll a réten – csillog-villog, mintha a bőre millió gyémánt lenne –, beleégette magát az emlékezetembe. Nincs ember, aki feledni tudná, ha egyszer látta. Ezt a Volturi semmiképpen nem engedheti meg. Legalábbis, ha ragaszkodik hozzá, hogy a városukban kerül minden feltűnést.

Néztem az ablakon át a vékony, szürke derengést az ég alján.

– Elkésünk – suttogtam, és a torkom összeszorult. Alice a fejét rázta.

– Most éppen a lehető legdrámaibb megoldást fontolgatja. Minél nagyobb közönség előtt szeretné véghezvinni, úgy, hogy kiáll a főtérre, az óratorony alá. Ott jó magasak a falak, nem tud elmenekülni. Megvárja, amíg a nap pontosan a feje fölé ér.

– Szóval délig van időnk?

– Ha szerencsénk van. Ha ragaszkodik ehhez a tervhez.

A pilóta először franciául, majd angolul közölte, hogy megkezdtük a leszállást. Felvillanó fény jelezte, hogy kapcsoljuk be a biztonsági övet.

– Milyen messze van Volterra Firenzétől?

– Az attól függ, milyen gyorsan vezet az ember... Te, Bella...

– Igen?

Alice elgondolkodva méregetett.

– Nagyon kiakadnál, ha lopnék egy kocsit?

Egy élénksárga Porsche fékezett csikorogva néhány lépésnyire tőlem, a hátán ezüstszínű, dőlt betűkkel ez állt: TURBO. A zsúfolt repülőtéri járdán araszoltam éppen a többi utassal a kijárat felé.

– Siess, Bella! – kiáltott ki Alice türelmetlenül a nyitott ablakon.

Siettem. Bevetettem magam az ülésre, miközben úgy éreztem, már csak egy fekete harisnya hiányzik a fejemről.

– Te jó ég, Alice! – zsörtölődtem. – Miért nem választottál valami ennél is feltűnőbbet, ha már autót lopunk?

Alice máris a megengedettnél jóval gyorsabban szlalomozott a sűrű forgalomban – valahányszor lelt egy keskeny rést két autó között, gyorsan átfurakodott, miközben én idegbetegen tapogatóztam a biztonsági öv után.

– Inkább azt kérdezd – helyesbített –, lophattam volna-e ennél gyorsabb autót? A válasz: nem. Szerencsém volt.

– Ez a gondolat majd biztos nagyon vigasztaló lesz, amikor lezárják miattunk az utat.

Alice trillázva fölnevetett.

– Bízzál bennem, Bella! Ha lezárják, az úttorlasz egészen biztosan mögöttem lesz – közölte, majd beletaposott a gázba, mintha az igazát akarná bizonyítani.

Más körülmények között valószínűleg lekötött volna Firenze és a toszkán táj, amint a nagy sebességtől elmosódva elsuhan mellettünk. Ez volt az első külföldi utam életemben, és könnyen lehet, hogy az utolsó is. Alice életveszélyesen vezetett, a frászt hozta rám, noha tudtam, nincs mitől tartanom, amíg ő ül a volánnál. És az aggodalom is annyira kínzott, hogy igazából nem láttam se a dombokat, se a fallal körülvett városokat, amelyek messziről várkastélyoknak tűntek.

– Látsz még valamit?

– Valami történik a városban – mormolta Alice. – Valami ünnepség van! Az utcák teli vannak emberekkel és piros zászlókkal. Milyen nap is van ma?

Nem voltam egészen biztos benne.

– Talán tizenkilencedike?

– Hát ez a sors iróniája. Ma van Szent Márkus napja.

– És ez mit jelent? Alice sötéten kuncogott.

– A városban minden évben megünneplik ezt a napot. A legenda úgy tartja, hogy egy keresztény misszionárius, egy bizonyos Márkus *atya* – aki igazából persze a Volturi családhoz tartozó Marcus volt – 1500 évvel ezelőtt kiűzte az összes vámpírt Volterrából. A mese szerint ez a bizonyos Marcus mártírhalált halt a Kárpát-medencében, a mai Románia területén, ahol szintén vámpírokat üldözött. Ez persze képtelenség, valójában soha ki sem mozdult Volterrából. Viszont innen erednek azok a babonák, miszerint a kereszt vagy a fokhagyma véd a vámpírok ellen, hiszen Marcus atya olyan sikeresen alkalmazta őket! És Volterrában azóta se láttak vámpírt, úgyhogy a dolog nyilván működik! – Gúnyosan elvigyorodott. – Mostanában inkább a várost ünneplik ilyenkor, meg a rendőrséget, végtére is Volterrában elképesztően jó a közbiztonság. És ők úgy gondolják, ez a rendőrség érdeme.

Rájöttem, miért emlegette a sors iróniáját.

– Nem örülnek majd túlságosan, ha Edward tönkreteszi a Szent Márkus-napi bulijukat, igaz?

Alice komoran ingatta a fejét.

– Hát nem. Nagyon gyorsan közbe fognak lépni.

Kis híján átharaptam a tulajdon ajkamat. Össze kellett szednem magam, mert nem tűnt jó ötletnek, hogy pont most eredjen el a vérem.

A nap már riasztóan magasan járt a halványkék égen.

– Még mindig délre tervezi?

– Igen. Úgy döntött, vár délig. Ők pedig őrá várnak.

– Mondd, mit kell tennem!

Alice nem vette le a szemét a kanyargó országútról – a kilométeróra mutatója erősen a sebességskála végéhez közelített.

– Semmit sem kell csinálnod. Csak észre kell vennie téged, mielőtt kilép a napfényre. És előbb kell meglátnia téged, mint engem.

– Hogyan csináljuk?

Egy kis piros autó tisztára úgy festett, mintha hátrafelé száguldana, ahogy Alice elzúgott mellette.

– Olyan közel viszlek hozzá, amennyire csak lehet, te meg rohanni kezdesz arra, amerre mutatok.

Bólintottam.

– Próbálj meg nem elesni! – tette hozzá. – Ma nincs időnk agyrázkódásra.

Felnyögtem. Tőlem még ez is kitelik – elbénázok mindent, romba döntöm a világot...

A nap tovább mászott az égen, Alice pedig rohanvást igyekezett megelőzni. Olyan fényesen sütött, hogy kezdtem pánikba esni. Hátha Edward úgy dönt, nincs értelme délig várnia.

– Ott van! – Alice hirtelen egy közeli dombon emelkedő, fallal körülvett városra mutatott.

Újfajta félelem moccant bennem. Azóta, hogy tegnap reggel – mintha egy héttel ezelőtt történt volna – Alice a lépcső alján állva kimondta a nevét, csak egyeden dologtól féltem. De most az ősöreg, sziénabarna falakat és a meredek dombtetőt megkoronázó tornyokat bámulva egy másfajta, önzőbb rémület kerített hatalmába.

A város minden bizonnyal csodaszép. De engem halálos rémületbe ejtett.

– Volterra – közölte Alice jéghideg hangon.

20. VOLTERRA

Nekivágtunk a meredek domboldalnak, de a forgalom is megélénkült. Ahogy egyre följebb kanyarogtunk, az autók már olyan szorosan zsúfolódtak össze, hogy Alice nem tudott közéjük furakodni. Végül már lépésben araszoltunk egy rozsdabarna Peugeot mögött.

– Alice – nyöszörögtem. Úgy tűnt, mintha a műszerfalon lévő óra gyorsabban járna a szokásosnál.

– Ez az egyetlen út a városba – intett nyugalomra, de a hangja olyan feszült volt, hogy még idegesebb lettem.

A kocsisor csak vánszorgott, meg-megállva, egyhuzamban nem mentek többet pár méternél. A nap ragyogott, mintha máris delelőn állna.

Az autók libasorban totyogtak a város felé. Közelebb érve láttam, hogy az út mentén mindenfelé kocsik parkolnak, az emberek pedig gyalog teszik meg az út hátralévő részét. Eleinte azt hittem, csak türelmetlenségből – és ezt szívből megértettem volna. De aztán, ahogy fölértünk egy emelkedő tetejére, jól látszott, hogy a városfal külső oldalán lévő parkoló már megtelt, és az embertömeg gyalogosan sétál át a városkapun. Kocsival senkit nem engedtek be.

– Alice! – noszogattam idegesen.

– Tudom – felelte. Az arcát mintha jégből faragták volna. Most, hogy elég lassan haladtunk ahhoz, hogy lássak is valamit, feltűnt, milyen erős szél fúj. A kapunál csoportosuló emberek vagy a kalapjukat markolászták, vagy a hajukat söpörték ki az arcukból. A nők szoknyája dévajul lobogott. Mindenütt a piros szín dominált. Piros ingek, piros kalapok, a kapu két oldalán hosszú, szalagszerű piros zászlók kígyóztak, és vadul tekeregtek a szélben. Egy nő hajából élénk karmazsinvörös kendőt ragadott el egy hirtelen szélroham. A kendő felszállt a levegőbe, mintha sárkányt eregetnének, a nő utánakapott, még föl is ugrott, de a kendő csak szállt, egyre feljebb, vérvörös foltként virított a megfakult, öreg falak előtt.

– Bella – szólalt meg Alice gyors, metsző hangon. – Nem látom, hogy fog reagálni az őr... Ha valami gáz van, akkor egyedül kell bemenned. És rohannod kell! Kérdezősködj, merre van a

Palazzo dei Priori, és fuss mindig abba az irányba, amit mutatnak. Nehogy eltévedj!

– Palazzo dei Priori, Palazzo dei Priori – ismételgettem, hogy jól megjegyezzem.

– Vagy ha beszélnek angolul, kérdezd meg, merre van az óratorony. Én addig kerülök egyet, és keresek valami elhagyatott helyet, ahol át tudok mászni a falon.

Bólintottam.

– Palazzo dei Priori...

– Edward az óratorony tövében lesz, a tér északi oldalán. Van egy keskeny sikátor a toronytól jobbra, ott várakozik az árnyékban. Föl kell hívnod magadra a figyelmét, mielőtt még kilépne a napfényre!

Hevesen bólogattam.

Alice már majdnem a kocsisor élén állt. A bejáratnál egy tengerészkék egyenruhás férfi mindenkit elhajtott a megtelt parkolótól. Az autósok kénytelen-kelletlen visszakanyarodtak, és elindultak lefelé. Alice került sorra.

Az egyenruhás férfi oda se nézve lusta mozdulattal intett, hogy forduljunk vissza. Alice gyorsított, kikerülte őt, és a kapu felé hajtott. A férfi utánunk kiáltott valamit, de nem moccant a helyéről, inkább vadul mutogatott a következő kocsinak, nehogy az is kövesse a példánkat.

A kapunál egy másik férfi állt, hasonló egyenruhában. Közeledőinkre a turistamassza kettévált, s a járdára húzódva kíváncsian bámulta az erőszakos, csillogó-villogó Porschét.

Az őr kilépett az úttest közepére. Alice, mielőtt a fékre lépett volna, úgy fordította a kocsi orrát, hogy a nap az én oldalamra süssön, ő pedig árnyékban legyen. Gyorsan benyúlt az ülés mögé, és kihúzott valamit a táskájából.

Az őr ingerülten odalépett a kocsihoz, és dühösen megkocogtatta a szélvédőt.

Alice félig leengedte az ablakot, s láttam, hogyan változik meg rögtön az őr arckifejezése, ahogy megpillantja a sötét üveg mögül felbukkanó arcot.

– Sajnálom, kisasszony, de ma csak a városnéző buszok hajthatnak be a városba – mondta angolul, erős akcentussal. Valósággal mentegetőzött, mintha sajnálná, hogy nem szolgálhat jobb hírekkel ennek a feltűnően szép nőnek.

– Mi is városnéző túrán vagyunk – mosolygott rá csábosán Alice. Azzal kinyújtotta a kezét az ablakon, ki a napfénybe. Elállt a szívverésem, de aztán észrevettem, hogy könyékig érő bőrkesztyűt visel. Megragadta az őr még mindig felemelt kezét, és behúzta a kocsiba. Valamit a markába nyomott, és rázárta az ujjait.

Az őr visszahúzta a kezét, és bambán meredt a vaskos pénzkötegre. A legfelső bankjegy egy ezerdolláros volt.

– Ez valami tréfa? – motyogta.

– Csak ha maga is tréfásnak találja! – felelte Alice szemkáprázató mosollyal.

A férfi tágra nyílt szemmel bámult rá. Idegesen a műszerfalon lévő órára pillantottam. Ha Edward tartja magát a tervéhez, akkor már csak öt percünk van.

– Az a helyzet, hogy egy icipicit máris késésben vagyok! – mondta Alice még mindig mosolyogva.

Az őr elértette a célzást: kettőt pislantott, gyorsan elsüllyesztette a pénzköteget a mellénye zsebébe. Hátrált egy lépést, aztán intett, hogy mehetünk. A járókelők közül senki se vette észre, hogy bizonyos pénzösszeg gazdát cserélt. Alice behajtott a városba, és mindketten megkönnyebbülten felsóhajtottunk.

A színes macskakövekkel kirakott utca nagyon keskeny volt. Ugyanebből a kőből emelték a megfakult, fahéj barna épületeket is; árnyékuk jótékony homályba burkolta az utcákat. Mintha valami keskeny átjáróban haladnánk, a szemközti házak alig néhány lépésnyire álltak egymástól, a falakon díszlő piros zászlók vadul csapkodtak a sikátoron átsüvítő szélben.

Nagy volt a nyüzsgés, és a gyalogosok miatt alig haladtunk.

– Mindjárt ott vagyunk – biztatott Alice. Görcsösen markoltam a kilincset, hogy azonnal kirobbanhassak az utcára, amint jelt ad.

Alice, ha csak tehette, a gázra lépett, száguldott egy darabon, majd kénytelen volt fékezni. A sétálók az öklüket rázták felénk, szitkozódtak – még szerencse, hogy egy szót sem értettünk. Alice befordult egy sétálóutcába, mire mindenki visítozva menekült a kapualjakba a száguldó autó elől. A sikátor egy másik utcába torkollott. A magas épületek szinte összehajoltak a fejünk fölött, egyetlen napsugár sem hatolt be – a szemközti falakon csapdosó piros zászlók egymásba gabalyodtak. A tömeg itt még sűrűbb volt. Alice fékezett. Még meg sem állt, én már föltéptem az ajtót.

Alice arrafelé mutatott, ahol az utca napfényben fürdő, tágas térré szélesedett.

– Ott a Piazza, mi most a déli oldalán vagyunk. Vágj át egyenesen a téren, és rohanj az óratorony jobb oldalához! Én majd valahogy körbekerülök...

Hirtelen elakadt a lélegzete.

– Úristen, mennyien vannak! – Mielőtt még leblokkoltam volna, kilökdösött az autóból.

– Ne is törődj velük! Két perced van! Siess, Bella, rohanj! – kiáltotta, miközben ő is kiszállt.

Nem vártam meg, hogy Alice alakja beleolvadjon a sikátor félhomályába. Még arra sem vesztegettem időt, hogy becsukjam magam mögött az ajtót. Félretaszítottam egy kövér nőt az utamból, aztán csak vágtattam leszegett fejjel, és csak a hepehupás macskakőre ügyeltem a lábam alatt.

A főtérre érve elvakított a ragyogó napsütés. A szél fütyült a fülem mellett, a szemembe fújta a hajamat, így még kevesebbet láttam. Nem csoda, hogy észre sem vettem az emberfalat, csak amikor már beleütköztem.

Az egymáshoz préselődött testek között sehol egy rés. Faltörő kosként rontottam a hús-vér falnak, kezeket lökdöstem, amelyek megpróbáltak visszataszigálni. Dühös, sőt fájdalmas kiáltások közepette próbáltam átverekedni magam az emberek között, akik valamilyen idegen nyelven kiáltoztak, én viszont egy kukkot sem értettem belőle. Az arcok egyetlen, dühös képpé mosódtak a piros szín tengerében. Egy szőke nő haragosan tiltakozott, a nyaka köré tekert, piros sálja sokkolt: olyan volt, mint valami rettenetes sebhely. Egy, az apja nyakában ülő kisgyerek levigyorgott rám, a szájából műanyag vámpírfogak villantak elő.

A tolongó tömeg majdnem rossz irányba sodort. Még szerencse, hogy az óratornyot jól láttam, s így nem tudtam elkavarodni. Csakhogy az óra mindkét mutatója fölfelé, a könyörtelen nap felé mutatott, és bármilyen kíméletlenül ostromoltam az utamban álló csődületet, éreztem, hogy elkéstem. Még a tér felénél sem jártam. Nem érek oda időben. Ügyetlen vagyok, ostoba, lassú, és csak egy ember... és ezért mindnyájan meg fogunk halni.

Csak azt reméltem, legalább Alice kikeveredik innét. Hogy talán lát engem egy sötét zugból, látja, hogy kudarcot vallottam, és hazamehet Jasperhez.

Füleltem, arra várva, hogy egyszer csak meghallom, ahogy valaki fölszisszen, vagy netán felsikolt, amikor észreveszi Edwardot.

A tömeg egyszer csak ritkulni kezdett – a sűrű masszában hirtelen üres tér nyílt előttem, mint valami légbuborék. Áttolakodtam az előttem állókon, és rohanni kezdtem arrafelé, de csak akkor vettem észre, hogy a tér közepén széles, négyszög alakú szökőkút terpeszkedik, amikor bevertem a sípcsontomat a kövébe.

Szinte sírtam megkönnyebbülésemben, miközben átmásztam a kút peremén, és a térdig érő vízben gázoltam tovább. A víz szanaszét fröcskölt. Hiába sütött a nap, a szél csípős volt, lábamat hasogatta a hideg víz. De gyorsan haladtam, szerencsére jó széles volt a medence, átjutottam benne a tér közepén, és még egy darabig tovább is. A másik végére érve sem álltam meg, hanem a pereméről vetettem magam a tömegbe.

Csuromvizes voltam, a ruhámból jeges cseppek záporoztak, ennek köszönhetően elhúzódtak előlem, méghozzá sietősen. Újra fölnéztem az órára.

Mély, bongó harangzúgás töltötte be a teret. Még a kövek is vibráltak tőle a lábam alatt. A gyerekek felsírtak, és befogták a fülüket. Én pedig rohanás közben felsikítottam.

– Edward!

A hangos tömeget nem kiabálhattam túl, és én csak zihálni bírtam a kimerültségtől. De azért folyamatosan sikoltoztam.

Az óra újra megkondult. Elrohantam egy kisfiú mellett, az anyja a karján ült – a gyerek haja fehéren fénylett a vakító verőfényben. Egy csapat magas férfi – valamennyien vörös blézert viseltek – valami figyelmeztetést kiáltott utánam, ahogy átfurakodtam köztük. Az óra újra ütött.

A blézeres férfiak mögött némiképp ritkult a tömeg, a céltalanul ődöngő turisták közt támadt egy-egy rés. Pillantásom kétségbeesetten kereste a sötét, keskeny átjárót a széles, négyszög alakú építmény jobb oldalán. De nem láttam semmit – még mindig túl sokan állták utamat. Az óra újra megkondult.

Már alig láttam. Most, hogy az emberfal nem fogta föl a szelet, az teljes erővel zúdult az arcomba, és csípte a szememet. Magam sem tudtam, a széltől sírok-e, vagy azért, mert beláttam, kudarcot vallottam. És az óra megint ütött egyet.

Egy család ácsorgott a sikátor közelében. A két kislány karmazsinvörös ruhát viselt, sötét hajukban ugyanolyan színű szalag. Az apjuk elég alacsony volt, s a válla felett mintha valami megcsillant volna az árnyékban. Feléjük száguldottam, kipislogtam szememből az égető könnyeket. Az óra megint ütött, a kisebbik lány a fülére tapasztotta a tenyerét.

A nagyobbik átölelte az anyja lábát, és az árnyékba bámult. Le nem vettem róla a szemem.... A kislány megrángatta az anyja könyökét, és a sikátorba mutatott. Az óra újra ütött, és én már olyan közel jártam!

Annyira közel, hogy hallottam a gyerek magas, éles hangját. Az apja elképedve meredt rám, ahogy Edward nevét sikoltozva egyenesen feléjük tartok.

A nagyobbik kislány kuncogott, és mondott valamit az édesanyjának, közben türelmetlenül újra az árnyékos sikátor felé mutogatott.

Megkerültem az apát – az fölkapta a kisebbik gyereket, hogy elrántsa az utamból –, és lélekszakadva berontottam a sötét, szűk utcába, miközben az óra újra ütött a fejem fölött.

– Edward, ne! – A fülsiketítő harangzúgás minden más hangot elnyomott.

Most már láttam. És azt is láttam, hogy ő nem vett észre engem.

Ezúttal csakugyan ő volt az, nem puszta érzékcsalódás. És csak most döbbentem rá, hogy a hallucinációim milyen szegényesek voltak, a közelében sem jártak a valóságnak.

Edward ott állt, mozdulatlanul, mint egy szobor, pár lépésnyire a sikátor sarkától. A szemét lehunyta, alatta bíborszínű karikák sötétlettek, a karját lazán lógatta az oldala mellett, a tenyerét kifelé fordította. Az arca békés volt, mintha szépet álmodna. Márványos felsőteste meztelen – a lábánál fehér kupacban az inge hevert. A tér kövezetéről visszaverődő fény tompán csillogott a bőrén.

Soha életemben nem láttam ennél gyönyörűbbet – miközben őrjöngve rohantam feléje, már-már boldogan gyönyörködtem benne. Amit az erdőben mondott, nem érdekelt többé. Nem számított, hogy nem kellek neki. Mert nekem nem kell semmi a világon, ha száz évig élek is, csak ő...

Az óra ütött még egyet. Edward a fény felé lépett.

– Nem! – sikoltottam. – Edward, nézz rám!

Nem hallotta. Kicsit elmosolyodott, már csak egyeden lépés választotta el a tértől, ahol egyenesen rátűz majd a nap.

Olyan erővel ütköztem neki, hogy a földön végzem elterülve, ha ösztönösen el nem kap. Az ütközéstől belém szorult a szusz, és hátracsuklott a fejem.

Edward sötét szeme lassan résnyire nyílt, az óramutató megint előbbre szökkent.

Szelíd meglepetéssel nézett le rám.

– Döbbenetes! – Csodálatos, enyhén csúfondáros hangja teli volt álmélkodással. – Carlisle-nak igaza volt!

– Edward – tátogtam szinte hangtalanul. – Menj vissza az árnyékba! Mozdulj már meg!

Mintha gondolkodóba esett volna. A keze lágyan végigsimított az arcomon. Nem is

érzékelte, hogy megpróbálom visszatoloncolni az árnyékba. Ennyi erővel akár a házakat is taszigálhattam volna... Az óra megint ütött, de Edward nem törődött vele.

Mindketten halálos veszélyben forogtunk – és mégis, abban a pillanatban jól éreztem magam. Teljesnek. A szívem vadul kalimpált, a vérem forrón lüktetve, sebesen áramlott az ereimben. A tüdőm csordulásig telt a bőréből áradó édes illattal. Mintha az az üresség sose lett volna. Hibátlan egész voltam – nem gyógyult, hanem inkább „soha-meg-nem-sebzett".

– Hihetetlen, milyen gyorsan történt. Nem is éreztem semmit. .. nagyon jól csinálták... – mondta mosolyogva, aztán megint lehunyta a szemét, és az ajkát a hajamhoz szorította. A hangja, mint a méz, mint a bársony. – *„A halál, mely kiszívta lélegzeted mézét, még nem tudott erőt venni szépségeden!"* – suttogta. Ráismertem: ezt mondja Rómeó a kriptában. Az óra elütötte az utolsót. – Pontosan olyan illatod van, mint azelőtt – folytatta. – Szóval lehet, hogy ez mégiscsak a pokol. Annyi baj legyen, nekem így is jó.

– Nem haltam meg! – ordítottam. – És te sem! Kérlek, Edward, mennünk kell innen! Nem lehetnek messze!

Vergődve próbáltam kiszabadulni a karjából. Edward szemöldöke felszaladt.

– Hogy mondtad? – kérdezte udvariasan.

– Hogy nem haltunk meg, legalábbis eddig még nem! De gyorsan el kell tűnnünk innen, mielőtt a Volturi...

Edward arcán átvillant valami: végre felfogta, miről beszélek. De még be sem fejezhettem, amikor a napsütötte sáv pereméről berántott az árnyékba, aztán könnyedén a téglafalnak szorított, ő pedig háttal nekem a sikátor felé fordult. A karját védelmezőén szélesre tárta.

Átkukucskáltam a hóna alatt, és a félhomályból két árnyszerű alakot láttam előbukkanni.

– Üdvözletem, uraim! – Edward hangja nyugodt és kellemes volt, legalábbis a felszínen. – Azt hiszem, ma mégsem fogom igénybe venni a szolgálataikat. De nagyon örülnék, ha átadnák hálás köszönetemet a gazdáiknak.

– Nem folytathatnánk ezt a beszélgetést valamilyen alkalmasabb helyszínen? – suttogta az egyik árny fenyegetően.

– Nem hinném, hogy erre szükség lenne. – Edward hangja most már keményebb volt. – Tudom, milyen utasítást kaptatok, de én nem szegtem meg egyetlen szabályt sem!

– Félix mindössze arra utalt, hogy itt túl közel vagyunk a napsütéshez – susogta a másik árnyék békítően. Mindkettejük testét földig érő, füstszürke köpönyeg takarta, amely vadul csapkodott a szélben. – Keressünk valami árnyékosabb helyet!

– Közvetlenül mögöttetek jövök majd – mondta Edward szárazon. – Bella, mi lenne, ha visszamennél a térre, és élveznéd az ünnepséget?

– Nem, hozd a lányt is! – szólalt meg újra az első árnyék, és ezúttal egy adag gúnyos rosszindulat is keveredett a hangjába.

– Szerintem erre semmi szükség. – Edward most már nem is színlelte az udvariasságot: a hangja tompa volt és jeges. Alig észrevehetően megváltoztatta a testhelyzetét, rögtön láttam, hogy harcolni akar.

– Ne! – suttogtam hangtalanul.

– Pssszt! – mormolta, hogy csak én halljam.

– Félix – szólt közbe a másik, józanabb árnyék. – Ne itt! – Aztán Edwardhoz fordult: – Aro mindössze beszélni szeretne veled, ha végül mégis úgy döntesz, hogy nem kényszerítesz erőszakra bennünket.

– Nagyon szívesen – egyezett bele Edward. – De csak ha a lány szabadon elmehet.

– Sajnos, ez nem lehetséges – sajnálkozott udvariasan az árnyék. – Nekünk is be kell tartanunk a szabályokat!

– Akkor attól félek, mégsem fogadhatom el Aro meghívását, Demetri.

– Ahogy gondolod – dorombolta Félix. A szemem kezdett hozzászokni a sikátor homályához, láttam, milyen magas, hatalmas termetű, széles vállú férfi Félix. Az alakja

Emmettre emlékeztetett.

– Aro nagyon csalódott lesz – sóhajtotta Demetri.

– Szerintem túléli – vont vállat Edward.

Félix és Demetri közelebb léptek, közben kissé eltávolodtak egymástól, hogy közre tudják fogni Edwardot. Megpróbálták beszorítani a sikátorba, nehogy feltűnést keltsenek. Okét nem fenyegette az a veszély, hogy a bőrük visszaveri a fénysugarakat, mert a köpönyegük tetőtől talpig elfedte a testüket.

Edward tapodtat sem moccant. Engem akart megvédelmezni, és ezzel kihívta maga ellen a sorsot.

Hirtelen a zegzugos utcácska felé kapta a fejét, Demetri és Félix is ugyanezt tették. Az én tompa érzékelőim nem észleltek semmi mozgást.

– Hé, uraim, viselkedjenek! – javasolta egy édes, dallamos hang. – Utóvégre hölgyek is vannak a társaságban.

Alice kecsesen és lazán Edward mellé lépett. Semmiféle feszültség nem látszott rajta. És olyan pici volt, olyan törékeny! Keskeny kis karja mint egy gyereké.

De Demetri és Félix abban a pillanatban kihúzták magukat, a köpönyegük kissé meglebbent, ahogy egy szélroham söpört végig a sikátoron. Félix savanyú képet vágott. Szemlátomást jobb szerették, ha létszámfölényben lehetnek.

– Nem vagyunk egyedül – emlékeztette őket Alice. Demetri hátrapillantott a válla fölött. Nem messze a téren a kis család, a piros ruhás kislányokkal, bennünket figyelt. Az anya láthatóan győzködte valamiről a férjét, és közben le nem vette a pillantását ötünkről. Amikor tekintete találkozott Demetriével, elfordult. A férje közben arrébb ment, és megérintette az egyik piros blézeres férfi vállát. Demetri a fejét csóválta.

– Kérlek, Edward, viselkedjünk ésszerűen!

– Rendben – egyezett bele Edward. – Ha most szép csöndesen eltűnünk innét, senki nem fog észrevenni semmit.

Demetri ingerülten felsóhajtott.

– Legalább beszéljük meg ezt a dolgot valahol, ahol nem vagyunk ennyire szem előtt.

Most hat vörösbe öltözött férfi csatlakozott a családhoz, akik továbbra is minket bámultak. Sejtettem, mitől ijedtek meg – attól, ahogy Edward védelmező tartásban állt előttem. Szerettem volna rájuk kiáltani, hogy meneküljenek.

Edward fogsora megcsikordult.

– Nem.

– Ebből elég volt!

A magas, vékony hang a hátunk mögül jött.

Átkukucskáltam Edward másik karja alatt, s egy alacsony, sötét alakot láttam közeledni. Ő is hosszú, lobogó köntöst viselt, úgyhogy már ennyiből is tudtam, hogy szintén közéjük tartozik. Hát persze...

Először fiatal fiúnak néztem az újonnan érkezőt. Pici volt, mint Alice, sima, világosbarna haját rövidre nyírva viselte. A köpönyege sötétebb, mint a másik kettőé, majdnem fekete, a teste karcsú és fiús.

De az arca túl csinos volt ahhoz, hogy fiúé legyen. Hatalmas szeme volt és telt ajka – mellette egy Botticelli-angyal is vízköpő szörnyetegnek hatott volna. Még tompa, bíborvörös írisze dacára is.

Olyan kicsinek és veszélytelennek tűnt, hogy sehogy nem értettem, egyáltalán miért reagálnak a megjelenésére a többiek. Félix és Demetri abban a pillanatban lehiggadtak, támadó testhelyzetük ellazult, és hátrébb léptek, hogy újra beleolvadjanak az árnyékba.

Edward is leengedte a karját – de ő úgy állt ott, mint akit legyőztek.

– Jane – sóhajtott lemondóan, amint fölismerte az alakot. Alice kifejezéstelen arccal állt, a karját összefonta a mellén.

– Gyertek utánam! – kérte Jane, gyerekes, monoton hangon. Hátat fordított nekünk, és hangtalanul ellibegett a sötétségbe.

Félix gúnyos mosollyal meghajolt, jelezve, hogy előreenged bennünket.

Alice azonnal elindult a kis Jane után. Edward szorosan átfogta a derekamat, és odahúzott Alice mellé. A sikátor enyhén lejtett, és egyre keskenyebb lett. Fölnéztem Edwardra, a szemem teli volt sürgető kérdésekkel, de Edward csak megrázta a fejét. Bár nem hallottam a másik kettő lépteit, biztos voltam benne, hogy a hátunk mögött vannak.

– Szóval, Alice – jegyezte meg Edward könnyedén, miközben Jane után igyekeztünk –, gondolom, meg se kellene lepődnöm, hogy itt talállak....

– Végtére is, az én hibám volt – felelte Alice ugyanolyan lezseren. – Az én dolgom volt az is, hogy helyrehozzam.

– Mi történt tulajdonképpen? – kérdezte Edward udvariasan, mintha igazából nem is nagyon érdekelné a válasz. Sejtettem, hogy ez a tettetett közöny a mögöttünk hallgatózóknak szól...

– Hosszú történet... – Alice pillantása rám villant, aztán elfordította rólam a szemét. – A lényeg, hogy Bella ugyan valóban leugrott egy szikláról, de nem azért, hogy megölje magát. Az a helyzet, hogy a mi Bellánk mostanában él-hal az extrém sportokért.

Elpirultam, és elfordítottam a szemem Edwardról, egyenesen előre néztem, az előttünk haladó árnyékot kerestem, de nem láttam többé. El tudtam képzelni, miket olvashat most Edward Alice gondolataiban. Hogy kis híján megfulladtam, hogy egy vámpír vadászik rám, hogy a legjobb barátom egy vérfarkas...

– Hmm – mondta Edward kurtán. A hangjában már nyoma sem volt az előbbi könnyedségnek.

A sikátor még mindig lejtett, és a végén nagy ívben elkanyarodott, így egészen addig nem láttam, hogy zsákutcában vagyunk, amíg csak oda nem értünk a sima, ablaktalan téglafal elé. Az apró Jane sehol.

Alice egy pillanatig sem habozott, még csak nem is lassított, lépdelt tovább a fal felé. Aztán könnyedén és kecsesen lecsusszant a járdán tátongó, nyitott lyukba.

Úgy festett, mint egy, a járda legalacsonyabb pontjába vágott csatornanyilás. Észre se vettem mindaddig, amíg Alice el nem tűnt benne, de aztán láttam, hogy a csatornafedőt félig félretolták. A lyuk kicsi volt és sötét.

Hátrahőköltem.

– Semmi baj – biztatott Edward halkan. – Alice majd elkap.

Kétkedve pislogtam a lyukra. Gondolom, Edward ugrott volna elsőnek, ha Demetri és Félix nem ácsorog némán, öntelten a hátunk mögött.

Lekuporodtam, és a lábamat belelógattam a keskeny nyílásba.

– Alice! – suttogtam remegő hangon.

– Itt vagyok, Bella! – szólt föl Alice megnyugtatóan. Csakhogy a hangja olyan mélyről jött, hogy egy csöppet sem éreztem jobban magam tőle.

Edward megfogta a csuklómat – a keze hideg volt, mint egy kőszoboré télen –, és leeresztett a sötétségbe.

– Kész vagy? – kérdezte.

– Elengedheted – kiáltott fel Alice.

Behunytam a szemem, jó szorosan, hogy ne is lássam a sötétséget, és a számat is befogtam, nehogy felsikoltsak. Edward eleresztett.

A zuhanás rövid volt és hangtalan. Egy fél pillanatig a levegő suhogott körülöttem, aztán Alice karja már el is kapott, én meg nagy szusszanással kifújtam a levegőt.

Alighanem tele leszek kék foltokkal, olyan kemény a karja, gondoltam, miközben Alice lerakott, és talpra állított.

A luk alján félhomály uralkodott. Föntről halvány világosság szűrődött le, és visszaverődött a nedves kövekről. A fény egy pillanatra eltűnt, aztán a következő másodpercben Edward ott

állt mellettem, és halvány fehérség sugárzott a bőréből. Átfogta a derekamat, és szorosan maga mellé húzott, aztán gyorsan vonszolni kezdett előre. Mindkét karommal átfogtam hideg derekát, és csúszkálva botladoztam a hepehupás kövezeten. Hallottam, amint a súlyos fedőlap nagyot csattanva visszazárul a fejünk fölött.

Az utcáról leszivárgó fényt pillanatok alatt elnyelte a sötétség. Lépteim zaja fekete űrben visszhangzott: a hangokból ítélve a folyosó alighanem nagyon széles, de nem lehettem biztos benne. Semmi más nem hallatszott, csak az én tébolyult szívverésem és a cipőm kopogása – kivéve egyszer, amikor halk, türelmetlen sóhaj hangzott föl mögöttem.

Edward szorosan tartott. Szabad kezével az arcomat simogatta, hüvelykujja az ajkamon körözött. Az arcát időről időre a hajamhoz szorította. Hát mindössze ennyi együttlét jut nekünk? Még szorosabban átfontam a karommal.

Ebben a pillanatban úgy éreztem: akar engem, és ez elég volt hozzá, hogy ellensúlyozza az alagút és a mögöttünk ólálkodó vámpírok minden borzalmát. Valószínűleg csak bűntudata van, gondoltam, mint ahogy a bűntudat ösztökélhette arra is, hogy idejöjjön meghalni, mert azt hitte, ő tehet róla, hogy megöltem magam. De ahogy az ajkát némán a homlokomra szorította, nem érdekelt, miért teszi. Legalább még egyszer vele lehetek, mielőtt meghalok. Ez többet ért, mint a leghosszabb élet.

Szerettem volna megkérdezni tőle, mi fog most történni. Rettentően szerettem volna tudni, hogyan fogunk meghalni – mintha bizony attól könnyebb lenne, hogy előre tudom. De nem szólhattam hozzá, még suttogva sem, hiszen ellenségekkel voltunk körülvéve. A többiek mindent hallottak – még a lélegzetemet, a szívverésemet is.

Az út a lábunk alatt továbbra is lejtett, egyre mélyebbre hatoltunk a föld alá, és engem elfogott a klausztrofóbia. Ha Edward keze nem simogat egyfolytában, kitört volna rajtam a hisztéria.

Fogalmam sem volt, honnét jön a világosság, de a feketeség lassan sötétszürkévé enyhült. Alacsony, boltíves alagútban jártunk. A szürke grániton ébenfekete, nedves csíkok futottak lefelé, mintha a kövek tintát véreznének.

Reszkettem, eleinte azt hittem, a félelemtől. De aztán a fogam is vacogni kezdett, és rádöbbentem, hogy fázom. A ruhám még mindig nedves volt, és idelenn, a város alatt fagyos hideg volt. Edward bőre is téli hideget árasztott.

Ugyanabban a pillanatban juthatott ez eszébe, mert elengedett csak a kezemet fogta továbbra is.

– N... n... ne – vacogtam, és hevesen átkaroltam. Inkább megfagyok. Ki tudja, mennyi időnk van még?

Hideg kezével dörzsölgetni kezdte a karomat, hogy fölmelegítsen.

Végigsiettünk a folyosón – legalábbis nekem úgy tűnt, hogy sietünk. De az ő mércéjükkel mérve nyilván csak slattyogtunk, és ez nagyon bosszanthatta egyiküket, azt hiszem, Félixet, mert időnként megeresztett egy-egy türelmetlen sóhajt.

A folyosó végét vasrács zárta le – a karvastagságú rudak már elrozsdásodtak. Egy keresztrácsos ajtó azonban tárva-nyitva állt. Edward kissé meggörnyedve belépett rajta. Nagyobb és világosabb, kőpadlós helyiségbe értünk. A rács csattanva becsukódott mögöttünk, aztán kattant a zár. Nem mertem hátranézni.

A hosszú teremből súlyos faajtó nyílt. Nagyon vastag volt – ezt onnét tudtam, hogy az is nyitva állt.

Átléptük a küszöböt, és ahogy meglepetten körülnéztem, izmaim ösztönösen elernyedtek. De éreztem, ahogy Edward minden idegszála pattanásig feszül, és a fogát csikorgatja.

21. AZ ÍTÉLET

Fényárban úszó, jellegtelen folyosón álltunk. A falak szürkésfehérek, a padlószőnyeg a szokásos, gyári szürke. Közönséges, szögletes neonlámpák sorakoztak egyenlő távolságban a

mennyezeten. Itt melegebb volt, hál' istennek. Kifejezetten kellemes helynek tűnt a kísérteties csatornajárat után.

Edward azonban nem így gondolta. Sötét pillantással mérte végig a hosszú folyosót, melynek végén aprócska, fekete köpenyes alak állt, a liftre várva.

Edward arrafelé húzott, a másik oldalamon Alice jött. A súlyos ajtó nyikorogva bezárult, aztán hallottam, hogy halk csattanással bereteszelik mögöttünk.

Jane bevárt minket a liftnél. Egykedvű arccal nézett ránk.

A liftben a Volturi szolgálatában álló három vámpír szemlátomást fellélegzett. A köpönyegüket hátravetették, a csuklyájuk a vállukra hullott. Félix és Demetri arcszíne enyhén olajbarna árnyalatban játszott – kirívó ellentétben a többiek krétafehér sápadtságával. Félix fekete haja rövidre nyírt, Demetrié hullámosan omlott a vállára. Az íriszük pereme bíborvörösben játszott, és egyre sötétedett, míg a pupillájuk körül már egészen fekete volt. A leplük alatt modern, világos, jellegtelen öltözéket viseltek. A sarokba húzódtam, és belecsimpaszkodtam Edwardba. Még mindig a karomat dörzsölgette, de közben le nem vette a szemét Jane-ről.

A liftezés nem tartott sokáig: amikor kiléptünk, egy fényűző iroda recepciós helyiségére emlékeztető előtérben találtuk magunkat. A falakat lambéria borította,, a padlót vastag, sötétzöld padlószőnyeg. A helyiségnek nem voltak ablakai, helyettük mindenütt jókora, ragyogóan megvilágított, toszkán tájakat ábrázoló festmények függtek. Itt is, ott is világos bőrkanapék álltak, otthonosan elrendezve, a fényes asztalokon kristályvázákban ragyogó, élénk színű csokrok. Az erős virágillat ravatalozóra emlékeztetett.

Középen magas, fényezett mahagóni pult állt. Amikor a mögötte ülő nőt megláttam, tátva maradt a szám meglepetésemben.

Magas volt, a bőre kreol, a szeme zöld. Minden más társaságban rendkívül csinosnak számított volna – de nem itt. Mivelhogy tetőtől talpig ember volt ő is, akárcsak én. El se tudtam képzelni, mit keres itt, és hogy képes ilyen nyugodtan üldögélni ennyi vámpír között.

A nő üdvözlésképpen udvariasan ránk mosolygott.

– Jó napot, Jane! – Csodálkozás nélkül vette tudomásul, miféle társasággal érkezett Jane. Nem mutatott meglepődést Edward láttán, akinek meztelen melle tompán csillogott a fehér fényben, és még engem is közönyösen mért végig, pedig csapzottan és rémesen festettem.

– Szia, Gianna! – vetette oda Jane a nőnek, de már ment is tovább a terem túlsó végéből nyíló, szárnyas ajtóhoz, mi pedig követtük.

Amikor Félix elhaladt az íróasztal mellett, odakacsintott Giannának, az pedig felkuncogott.

A szárnyas ajtó mögött másféle fogadtatásban volt részünk. A gyöngyszürke öltönyös, sápadt fiú akár Jane ikertestvére is lehetett volna. A haja ugyan sötétebb, az ajka kevésbé telt, de éppolyan gyönyörű volt. Odalépett hozzánk, elmosolyodott, és Jane felé nyújtotta a kezét.

– Jane!

– Alec! – Jane átölelte a fiút. Jobbról-balról megcsókolták egymás arcát. Aztán a fiú végigmért bennünket.

– Egyért küldenek, és te kettőt hozol... kettő és felet – tette hozzá rám nézve. – Szép munka!

Jane fölnevetett – mintha egy kisbaba gügyögne örömében.

– Isten hozott újra nálunk, Edward! – üdvözölte Alec. – Mintha most jobb kedvedben lennél.

– Hajszálnyival – hagyta rá Edward színtelen hangon. Kemény arcát elnézve eltöprengtem, vajon hogy festhetett korábban, még ennél is rosszabb kedvében.

Alec kuncogott, és jól megnézett engem, ahogy félősen odabújtam Edwardhoz.

– Ő lenne ennyi bajnak okozója? – kérdezte kétkedve. Edward válaszul megvetően elmosolyodott. Aztán megdermedt.

– Stip-stop, enyimé – nevetgélt Félix a hátunk mögött.

Edward megfordult, melléből halk morgás indult el. Félix vigyorogva felemelte a kezét, tenyérrel fölfelé, aztán begörbített ujjal, hívogatóan, gúnyosan intett Edwardnak.

Alice megérintette Edward karját.

– Türelem!

Hosszú pillantást váltottak, jó lett volna érteni, mit mond neki Alice. Akármit is mondott, sikerült meggyőznie, hogy ne támadjon Félixre, mert Edward mély lélegzetet vett, és újra Alec felé fordult.

– Aro nagyon fog örülni, hogy újra láthat! – mondta Alec, mintha mi sem történt volna.

– Ne várakoztassuk tovább! – javasolta Jane. Edward kurtán bólintott.

Alec és Jane kézen fogva megindultak előttünk egy újabb díszes folyosón – hát már soha nem lesz vége?

Ügyet se vetettek a folyosó végén lévő hatalmas ajtóra – mindkét szárnyát teljes egészében arany borította –, félúton azonban megálltak, és félrecsúsztatták a faberakás egyik kazettáját. Mögötte egyszerű ajtócska rejtőzött. Ez sem volt bezárva. Alec kitárta Jane előtt.

Kis híján felnyögtem, amikor Edward maga után húzott. A helyiség ugyanabból az ősrégi kőből épült, mint a tér, a sikátor és a csatorna. Itt újra hideg és sötét volt.

Szűk, kőpadlós előtérben voltunk, ebből egy világosabb, barlangszerű terem nyílt, tökéletesen kerek, mintha egy jókora vártorony lenne... mint ahogy valószínűleg az is volt. Keskeny ablaknyílások vetettek kétemeletnyi magasságból négyszögletes, ragyogó fényfoltokat a kőpadlóra. Mesterséges fényforrás nem volt, mint ahogyan bútor sem, csak egy sor súlyos, fából készült trónszerű szék, szabálytalanul elhelyezve a kőfal köríve mentén. A kör közepén, egy enyhe bemélyedésben újabb csatornanyílást vettem észre. Vajon ezen keresztül közlekednek? Meg az utcai csatornán át?

Néhány férfi és nő álldogált csoportba verődve, és látszólag könnyed, gondtalan beszélgetésbe merültek. A lágy hangok halk zümmögéssel töltötték meg a levegőt. Míg néztem őket, két sápadt, nyári ruhás nő megállt egy fényfoltban, a bőrük, akár a prizma, szivárványszínű szikrákban verte vissza a fényt a sziénabarna falakra.

Amikor beléptünk, valamennyi gyönyörű arc felénk fordult. A halhatatlanok többsége közönséges nadrágot és inget viselt – hétköznapi ruhadarabokat, az utcán sem tűntek volna fel senkinek. De az a férfi, aki elsőként szólalt meg, hosszú, szénfekete, földet söprő köntösbe burkolózott. Hosszú, hollófekete haját kapucninak néztem egy pillanatig.

– Jane, drágám, hát visszajöttél! – kiáltott örömmel. A hangja alig volt sóhajnál erősebb.

Lassan elindult felénk, valószerűtlen kecsességgel mozgott. Tátott szájjal bámultam. Még Alice-nál is légiesebb volt, pedig neki minden mozdulata táncot idézett.

Még jobban meglepődtem, amikor a közelünkbe ért, és megláttam az arcát. Más volt, mint azok a természetellenesen vonzó arcok, amelyek körülvették (mert nem egyedül közeledett felénk, az egész csoport köréje húzódott, néhányan mögötte haladtak, mások előtte lépdeltek, és éber, feszült tartásuk elárulta, hogy testőrök). Nem tudtam eldönteni, szép-e vagy sem. A vonásai persze hibátlanok, de annyira különbözött a körülötte lévő vámpíroktól, mint azok éntőlem. A bőre áttetszően fehér, mint a hagymahéj, és ugyanolyan vékonynak is látszott – kiáltó ellentétben az arcát keretbe foglaló, hosszú, fekete hajával. Furcsa, ijesztő késztetést éreztem, hogy megérintsem az arcát, vajon puhább-e, mint Edwardé vagy Alice-é, netán porózus, mint a kréta. A szeme vöröslött, akárcsak a többieké körülötte, de ezt a vörösséget valami ködös fehérség felhőzte el: azon töprengtem, vajon jól lát-e.

Odalejtett Jane-hez, krepp-papír finomságú kezébe vette az arcát, könnyed csókot lehelt telt ajkára, aztán hátrált egy lépést.

– Igen, Mester – Jane elmosolyodott, és ettől hirtelen olyan lett, mint valami angyalka. – Élve hoztam vissza, ahogy kívánta.

– Ó, Jane! – A férfi is mosolygott. – Mihez kezdenék én nélküled? Fátyolos szemét felénk fordította, és a mosolya még ragyogóbb lett – valósággal elragadtatott.

– És Alice és Bella is itt van! – örvendezett tapsikolva. – Ez aztán a kellemes meglepetés! Csodálatos!

Mintha csak régi barátok lennénk, akik váratlanul látogatóba érkeztek.

– Félix – fordult a férfi behemót kísérőnkhöz –, légy olyan kedves, és szólj a fivéreimnek, hogy látogatóink vannak! Biztos vagyok benne, hogy el nem mulasztanák a találkozást!

– Igenis, Mester! – Félix bólintott, és eltűnt arrafelé, amerről jöttünk.

– Látod, Edward? – A furcsa vámpír szerető nagyapóként mosolygott, mint aki gyöngéden korholja kedvenc unokáját. – Mit mondtam neked? Hát nem örülsz, hogy tegnap nem teljesítettem a kívánságodat?

– De igen, Aro, örülök. – Edward szorosabban fogta a derekamat.

– Szeretem, ha egy történet jól végződik – sóhajtott Aro. – Úgyis olyan ritka az ilyesmi! De szeretném hallani az egész históriát, az elejétől a végéig. Mi történt tulajdonképpen, Alice? – Alice felé fordította ködös szemét. – A testvéred úgy gondolja, tévedhetetlen vagy, de most mégis valami hiba történt.

– Távolról sem vagyok tévedhetetlen. – Alice vakító mosolyt villantott a férfira. Teljesen nyugodtnak és fesztelennek tűnt, ha az ember nem látta, hogy apró kezét ökölbe szorítja. – Amint az ma is bebizonyosodott, legalább olyan sokszor okozok problémát, mint amilyen gyakran megoldom őket.

– Túlságosan szerény vagy – korholta Aro. – Tanúja voltam néhány lenyűgöző teljesítményednek, és be kell vallanom, még sose láttam a te tehetségedhez foghatót. Egyszerűen csodálatos!

Alice gyors pillantást vetett Edwardra. Ez nem kerülte el Aro figyelmét.

– Bocsánat, hiszen valójában még be sem mutatkoztunk egymásnak, igaz? Csak éppen úgy érzem, mintha már régről ismernélek benneteket, ezért kissé előre szaladtam. Ha úgy vesszük, a bátyád tegnap megismertetett veletek, még ha kissé szokatlan módon is. Tudod, bizonyos mértékig nekem is hasonló adottság jutott, mint a bátyádnak, csak az enyém sokkal korlátozottabb, mint az övé – mondta Aro irigykedve, és megcsóválta a fejét.

– Amennyivel korlátozottabb, annyival erősebb is – tette hozzá Edward szárazon. Alice-ra pillantott, és gyorsan magyarázni kezdett. – Arónak fizikai kontaktusra van szüksége ahhoz, hogy hallja a gondolataidat, olyankor viszont sokkal többet hall, mint én. Én csak azt hallom, ami abban a pillanatban átsuhan az agyadon. Aro hall minden egyes gondolatot, ami csak megfordult a fejedben életed során.

Alice felvonta finom ívű szemöldökét, Edward pedig lehajtotta a fejét.

Aro figyelmét ez sem kerülte el.

– Igen, de az mégiscsak más, ha valaki a távolból is képes meghallani mások gondolatait... – Felsóhajtott, és a két Cullen felé intett, utalva a testvérek előbbi néma párbeszédére. – Az olyan kényelmes lenne!

Aro elnézett a vállunk fölött. Abban a pillanatban mindenki arrafelé fordult, még Jane, Alec és Demetri is, akik némán álltak a hátunk mögött.

Én fordultam meg a leglassabban. Félix tért vissza, nyomában két másik fekete köpönyeges férfi lépett a szobába. Mindketten nagyon hasonlítottak Aróhoz, bőrük egyformán krepp-papír vékony, az egyiküknek még a haja is ugyanolyan volt, mint az övé, hosszú, fekete és hullámos. A másiknak dús, vállig érő haja volt, és hófehér – akárcsak az arca.

Most már senki sem hiányzott a Carlisle festményén látható trióból. Nem változtak semmit azóta, hogy háromszáz évvel ezelőtt lefestették őket.

– Marcus, Caius, nézzétek! – lelkendezett Aro. – Bella él, és Alice is itt van vele. Hát nem csodálatos?

Az újonnan érkezők egyike sem úgy festett, mint aki éppen a „csodálatos” szót választaná a helyzet jellemzésére. A sötét hajú férfi látványosan unatkozott, mint aki már néhány ezer éve hallgatja Aro lelkendezését. A másik csak savanyú képet vágott.

Két fivérének közönye azonban nem tudta elrontani Aro örömét.

– Akkor halljuk a történetet! – Aro finom hangja valósággal szárnyalt.

A fehér hajú, ősöreg vámpír odábbvonult az egyik fatrónushoz. A másik megállt Aro mellett, és kinyújtotta a kezét. Azt hittem, azért, hogy kezet fogjon vele. De aztán csak megérintette Aro tenyerét, majd leengedte a kezét. Aro felvonta egyik fekete szemöldökét. Nem értettem, miért nem gyűrődik ráncokba papírvékony bőre ettől a mozdulattól.

Edward nagyon halkan felmordult.

– Köszönöm, Marcus – mondta Aro. – Ez igazán nagyon érdekes!

Csak most döbbentem rá, mit csinált az előbb Marcus: engedte, hogy Aro olvasson a gondolataiban.

Pedig Marcus nem úgy festett, mintha érdekelné az egész ügy. Elsiklott Aro mellől, és csadakozott a triász harmadik tagjához, aki nem lehetett más, csak Caius – ő is leült a fal mellé. A kíséretéhez tartozó vámpírok közül kettő némán követte, és lecövekeltek mögötte – tehát csakugyan testőrök, jól sejtettem. A két nyári ruhás nő is hozzájuk csapódott. Az ötletet, hogy egy vámpírnak testőrre van szüksége, enyhén mulatságosnak találtam, de aztán arra gondoltam, lehet, hogy az ősöregek talán csakugyan olyan törékenyek, amilyennek látszanak.

Aro a fejét csóválta.

– Döbbenetes – mondta. – Teljességgel döbbenetes!

Alice arcán ingerült értetlenség tükröződött. Edward odafordult hozzá, és gyorsan, halkan magyarázni kezdett:

– Marcus képes érzékelni az egyes személyek közti kapcsolatokat. Meglepődött rajta, hogy a miénk milyen erős.

Aro elmosolyodott.

– Milyen kényelmes! – ismételte magának. Aztán hozzánk fordult. – Annyit mondhatok, hogy Marcust nehéz bármivel is meglepni.

Marcus holtmerev arcára nézve hittem neki.

– Csak nem tudom megérteni, még most sem – mélázott Aro, és Edward karját bámulta a derekamon. Nem volt könnyű követni Aro zűrzavaros gondolatmenetét, de azért igyekeztem. – Hogy bírod ki, hogy ilyen közel állj hozzá?

– Nem minden erőfeszítés nélkül – felelte Edward higgadtan.

– De mégis, ő *la tua cantante!* 'Micsoda pazarlás! Edward halkan, komoran felnevetett.

– Én inkább azt mondanám, hogy ez az ára. Aro kétkedve ingatta a fejét:

– De ez nagyon magas ár!

– Megéri.

Aro felnevetett:

– Ha nem éreztem volna Bella illatát az emlékeidben, el se hinném, hogy akad valaki, akinek a vére ilyen csábító. Soha életemben nem éreztem még ilyet. Többségünk mindent megadna egy ilyen ajándékért, te pedig...

– Elvesztegetem – fejezte be Edward a mondatot. Most már gunyoros volt a hangja.

Aro megint kacagásban tört ki.

– Ha tudnád, mennyire hiányzik nekem Carlisle barátom! Te rá emlékeztetsz, csak ő sose szokott ilyen mérges lenni.

– Carlisle sok másban is túlszárnyal engem.

– Esküdni mertem volna, hogy önfegyelem tekintetében senki nem tesz túl Carlisle-on, de komolyan mondom, melletted elbújhat!

– Nem hinném. – Edward hangja türelmetlenül csattant. Mint akinek hirtelen elege lett az időhúzásból. Elképzeltem, mire számíthat, mi következik ezután.

– Büszke vagyok a sikereire – fuvolázta Aro. – A vele kapcsolatos emlékeid nagy ajándékot jelentettek számomra, bár módfelett megleptek. Csodálkozom, hogy ennyi örömöt lel az általa választott, szokatlan életformában. Arra számítottam, hogy idővel elsorvad, elgyengül ilyen életvitel mellett. Kinevettem, amikor azt tervezgette, hogy megtalálja azokat, akik osztoznának az ő különös értékrendjén. És mégis, ki tudja miért, örülök, hogy tévedtem.

Edward nem felelt.

– De te! – Aro felsóhajtott. – Nem is sejtettem, hogy létezhet ekkora önuralom! Hogy valaki ellenálljon egy ilyen szirén csábításának, és nem csak egyszer, hanem újra meg újra... Ha nem én magam tapasztalom, el sem hinném.

Edward kifejezéstelen arccal viszonozta Aro elragadtatott pillantását. Elég jól ismertem – a közben eltelt idő ezen mit sem változtatott –, hogy lássam rajta, milyen erős indulat fortyog benne a felszín alatt. Igyekeztem egyenletesen lélegezni.

– Ha csak eszembe jut, mennyire vonz téged... – Aro kuncogott. – A puszta gondolattól megszomjazom.

Edward izmai megfeszültek.

– Ne aggódj! – mondta csitítóan Aro. – Nem akarom bántani. De valamire roppant kíváncsi vagyok. – Ragyogó, kíváncsi szemmel méregetett. – Megpróbálhatom? – kérdezte mohón, és fölemelte az egyik kezét.

– Őt kell megkérdezned – mondta Edward.

– Hát persze, milyen udvariatlan vagyok! – kiáltott fel Aro. – Bella! – fordult most egyenesen hozzám. – Rettentően izgat a gondolat, hogy te vagy az egyetlen, akivel szemben Edward nem tudja használni azt a bizonyos lenyűgöző képességét. Milyen érdekes... Azon töprengtem, hogy miután adottságaink sok szempontból hasonlóak, esetleg volnál olyan kedves, és megengednéd, hogy én is próbát tegyek: vajon kivételt jelentesz-e nekem is?

Halálra rémülve pillantottam Edwardra. Aro látszólagos udvariassága ellenére sem hittem, hogy lenne más választásom. Elborzadtam a gondolattól, hogy hozzám érjen, ugyanakkor volt bennem valami természetellenes kíváncsiság is, érdekelt, milyen lehet megtapintani furcsa bőrét.

Edward bátorítóan bólintott – azért-e, mert biztosra vette, hogy Aro nem fog bántani, vagy azért, mert úgysem volt választási lehetőségünk? Ki tudja?

Visszafordultam Aróhoz, és lassan magam elé emeltem reszkető kezem.

O közelebb lépett, biztatónak szánt mosollyal nézett rám. De a hártyavékony bőrbe kötött arc idegen és ijesztő volt, és egy csöppet sem megnyugtató. Bár az ellenkezőjét állította, valójában biztos volt benne, hogy az én gondolataimban is olvasni tud.

Aro, mintha kezet akarna rázni velem, a bőrömhöz ért. Keze kemény volt, de törékenynek érződött – inkább palának, mint gránitnak –, és még hidegebb volt a vártnál.

Hályogos szeme az enyémbe fúródott, hiába is próbáltam volna elfordítani a tekintetemet. A pillantása kellemetlenül hipnotizált.

Aztán Aro arca megváltozott. A magabiztossága megingott, először kétely, aztán hitetlenkedés váltotta fel, mielőtt higgadt és barátságos maszkba rendezhette volna az arcvonásait.

– Igazán érdekes – mondta, miközben elengedte a kezemet, és visszasétált a helyére.

Edwardra villant a szemem, és bár az arca nyugodt maradt, úgy tűnt, hogy némi önelégültséget is látok rajta.

Aro elgondolkodva megtorpant. Egy pillanatig hallgatott, tekintete ide-oda járt hármunk között. Aztán váratlanul megrázta a fejét.

– Hát, ilyet még nem láttam – mormolta magában. – Kíváncsi lennék, hogy a többi képességeinkre is immunis-e... Jane, drágám?

– Nem! – hördült fel Edward. Alice megragadta a karját, hogy visszatartsa, de Edward lerázta magáról.

A kis Jane boldogan mosolygott Aróra.

– Igen, Mester?

Edward most már valósággal őrjöngött, és fenyegetően morgott. A helyiségben néma csönd lett, mindenki Edwardot nézte meglepetten és hitetlenkedve, mintha valami kapitális udvariatlanságot követett volna el. Félix reménykedve elhúzta a száját, és előrelépett, de Aro

egyeden pillantására mintha földbe gyökerezett volna a lába, és a vigyort duzzogó arckifejezés váltotta fel.

Aro megint Jane-hez fordult.

– Kedvesem, vajon Bella a te képességeddel szemben is védett?

Alig hallottam, mit mond Aro, mert Edward dühödt hörgése minden mást elnyomott. Elém lépett, hogy eltakarjon előlük. Caius kíséretével közelebb siklott hozzánk, hogy jobban lássa, mi történik.

Jane üdvözült mosollyal fordult felénk.

– Ne! – kiáltotta Alice, de Edward rávetette magát az aprócska lányra.

Mielőtt felfogtam volna, mi történik, mielőtt bárki közéjük vethette volna magát, mielőtt Aro testőrei ugráshoz készülődhettek volna, Edward már a földön hevert.

Senki nem ért hozzá egy ujjal sem, mégis ott feküdt a kőpadlón elterülve, és vonaglott kínjában. Láthatóan rettenetes fájdalmak gyötörték.

Jane egyenesen Edwardra mosolygott, és én egy pillanat alatt mindent megértettem. Hogy mit értett Alice rettenetes képességeken, hogy miért bánt mindenki akkora tisztelettel Jane-nel, és miért avatkozott közbe Edward, amikor Jane rajtam készült gyakorolni ezt a bizonyos képességét.

– Elég! – sikoltottam bele a terem csöndjébe, s a hangomat visszaverték a kőfalak. Előreugrottam, hogy közéjük álljak, de Alice karja bilincsbe zárt, s nem volt menekvés a szorításából. Edward ajkát egy nyikkanás sem hagyta el, némán vonaglott a kőpadlón. Úgy éreztem, a fejem mindjárt szétrobban a fájdalomtól.

– Jane! – szólította Aro csöndesen. Jane kérdő pillantást vetett az öregre, közben még. mindig üdvözülten mosolygott. Abban a pillanatban, ahogy Jane elfordította róla a tekintetét, Edward fájdalma csillapodott.

Aro egyetlen fejmozdulattal intett felém.

Jane az irányomba fordította sugárzó arcát.

Még csak nem is találkozott a pillantásunk. Edwardot néztem, és még mindig küszködve próbáltam szabadulni Alice karjának börtönéből, persze hiába.

– Nincs semmi baja – suttogta Alice feszült hangon. Alighogy megszólalt, Edward felült, aztán könnyedén talpra szökkent. Szemében szörnyű rémület lángolt. Először azt hittem, az előbb átéltek miatt. De Edward Jane-re nézett, aztán megint vissza rám – és az arcán elömlött a megkönnyebbülés.

Végre én is Jane-re néztem, de ő már nem mosolygott. Dühödten fújtatott, összeszorított foggal, erősen koncentrált. Rémülten hátrébb húzódtam, és vártam a fájdalmat.

De nem történt semmi.

A következő pillanatban Edward mellettem termett. Megérintette Alice karját, és Alice átengedett neki. Aro nevetni kezdett.

– Ha-ha-ha! – hahotázott. – Hát ez csodálatos!

Jane csalódottan, dühösen hajolt felém, mint aki mindjárt rám veti magát.

– Ne izgasd magad, kedvesem! – vigasztalta Aro a lányt, és a keze olyan könnyedséggel ereszkedett a vállára, mint a szálló por.

– Bellával mindnyájan csődöt mondtunk.

Jane továbbra is mérgesen bámult rám, felső ajkát hátravonva vicsorgott.

– Ha-ha-ha! – kacarászott megint Aro. – Nagyon bátor vagy, Edward, hogy egy jajszót sem hallattál. Egyszer puszta kíváncsiságból megkértem Jane-t, hogy tegyen próbára engem is... – Aro álmélkodva ingatta a fejét.

Edward undorodva nézett rá.

– Hát mihez kezdjünk most veletek? – sóhajtott fel Aro. Edward és Alice megmerevedtek. Most jött el a pillanat, amire vártak. Remegni kezdtem.

– Gondolom, nincs rá esély, hogy esetleg meggondold magad – szólt Aro reménykedve. –

A te képességeiddel nagy nyereség lennél a mi kis társaságunk számára.

Edward habozott. A szemem sarkából láttam, hogy Félix is, Jane is grimaszt vágnak.

Úgy tűnt, Edward minden szót alaposan mérlegel, mielőtt kimondja:

– Nem... inkább... nem.

– Alice? – Aro még mindig reménykedett. – Talán téged érdekel az ajánlatunk... Volna kedved csatlakozni hozzánk?

– Nem, köszönöm – felelte Alice.

– No és te, Bella? – nézett rám Aro felvont szemöldökkel.

Edward halkan susogott valamit a fülembe. Értetlenül meredtem Aróra. Viccel? Vagy igazából az iránt érdeklődik, hogy nincs-e kedvem ott maradni vacsorára? Esetleg vacsorának?

A fehér hajú Caius törte meg a csöndet.

– Ezt meg hogy képzeled? – tromfolta le Arót durván, bár a hangja alig volt több suttogásnál.

– De Caius, hát nem látod, micsoda lehetőségek rejlenek benne?! – korholta Aro szeretetteljesen. – Sose láttam még ilyen ígéretes alanyt azóta, hogy Jane-t és Alecet megtaláltam. El tudod képzelni, mit jelentene, ha hozzánk tartozna?

Caius savanyú arccal elfordult. Jane szeme szikrázott a méltatlankodástól, amiért Aro őhozzá hasonlított.

Edward haragosan füstölgött mellettem. Hallottam, ahogy újabb hörgés készül feltörni a melléből. Nem hagyhattam, hogy az indulatai elragadják, és baja legyen belőle.

– Nem, köszönöm! – rebegtem csöndesen, és a hangom elcsuklott a félelemtől.

Aro felsóhajtott.

– Nagy kár! Micsoda pazarlás!

– Csatlakozz, vagy halj meg, erről van szó, ugye? – csattant föl Edward. – Már akkor gyanítottam, hogy erről lesz szó, amikor ebbe a szobába hoztak minket. Ennyit érnek a törvényeitek?

A stílus meglepett. Ingerültnek hatott, mégis volt valami kiszámított ebben a kis szónoklatban, s igen nagy gonddal válogatta meg a szavait.

– Dehogy, szó sincs róla! – Aro meglepetten pislogott. – Már korábban összegyűltünk itt, de nem a ti kedvetekért. Hanem mert Heidi visszatérését várjuk.

– Aro! – sziszegte Caius. – A törvény rájuk is vonatkozik! Edward Caiusra kiáltott.

– Milyen törvény? – kérdezte. Tudnia kellett, mire gondolt Caius, de azt akarta, hogy az öreg hangosan is kimondja.

Caius csontvázujjával rám mutatott.

– A lány túl sokat tud. Elárultátok a titkunkat.

– Köztetek is van néhány emberi lény – emlékeztette Edward, és nekem rögtön eszembe villant a csinos recepciós lány.

Caius fintorgott. De lehet, hogy csak mosolyogni próbált.

– Igen. De amint nincs többé szükségünk rájuk, felhasználjuk őket a létfenntartásunkhoz. De neked nem ez a terved ezzel itt. Hajlandó vagy talán elpusztítani, ha elárulja a titkunkat? Nem hinném – kaffogta gúnyosan.

– Én soha... – kezdtem, de Caius jeges pillantása belém fojtotta a szót.

– És azt sem akarod, hogy csatlakozzon hozzánk – folytatta Caius. – Vagyis a lány kockázatot jelent. Bár az is igaz, hogy ezért csak ő lakol az életével. Ti elmehettek, ha akartok.

Edward rávicsorgott.

– Úgy van, ahogy gondoltam – mondta Caius majdhogynem élvezettel. Félix mohón előrehajolt.

– Hacsak... – szakította félbe Aro. Szemlátomást elszomorította a beszélgetés ilyetén fordulata. – Hacsak nem akarod őt is halhatatlanná tenni.

Edward összeszorította az ajkát, és habozott egy pillanatig, mielőtt felelt:

– És ha igen?

Aro elmosolyodott. Vidámsága visszatért.

– Hát akkor természetesen semmi akadálya, hogy hazatérj, és átadd szívélyes üdvözletemet Carlisle barátomnak. – Aztán az arca bizonytalanabb kifejezést öltött. – De attól félek, komolyan is kell gondolnod!

Aro fölemelte a kezét.

Caius, akinek a szeme már-már szikrázott a dühtől, most megnyugodott.

Edward arca megkeményedett, az ajkait összepréselte. A szememe nézett.

– Gondold komolyan! – suttogtam. – Kérlek!

Hát tényleg olyan gyűlöletes számára ez a megoldás? Inkább meghal, mint hogy engem átváltoztasson? Úgy éreztem, mintha gyomorszájon vágtak volna.

Edward elgyötört arccal nézett.

És ekkor Alice ellépett mellőlünk, és elindult Aro felé. A kezét ugyanúgy fölemelte, mint Aro.

Alice nem szólt egy szót sem, Aro pedig türelmetlen mozdulattal visszaparancsolta buzgó testőreit, akik el akarták állni Alice útját. Aro elébe ment, és megfogta Alice kezét. A szeme kíváncsian, mohón csillogott.

Ujjaik összeértek. Aro lehunyt szemmel koncentrált. Alice mozdulatlanul állt. Hallottam, hogy Edward foga összekoccan.

Senki nem mozdult. Aro mintha kővé dermedt volna Alice keze fölött. Múltak a másodpercek, egyre feszültebb lettem. Mennyi időnek kell eltelnie, ami még nem túl sok? Ami még nem azt jelenti, hogy valami nagyon nincs rendben...

Eltelt még egy gyötrelmesen hosszú másodperc, aztán Aro hangja törte meg a csendet.

– Ha, ha, ha! – nevetett, fejét hátravetve. A szeme ragyogott az izgalomtól. – Hát ez elbűvölő!

Alice fanyarul elmosolyodott.

– Örülök, hogy tetszett!

– De még mennyire! Látni mindazt, amit te láttál... és ráadásul azokat a dolgokat is, amelyek még meg sem történtek – ámuldozott.

– De ez meg fog történni – emlékeztette Alice.

– Igen, igen, ez már teljes bizonyosság. Úgyhogy nincs semmi probléma!

Caius olyan képet vágott, mint aki keservesen csalódott – Félix és Jane szemlátomást osztoztak az érzéseiben.

– De Aro! – Caius felháborodott.

– Drága Caius! – Aro elmosolyodott. – Ne nyugtalankodj! Gondolj a lehetőségekre! Jó, ma még nem akarnak csatlakozni hozzánk, de bízhatunk a jövőben. Már az is örömünkre szolgálna, ha az ifjú Alice a mi kis családunk tagja lenne. Arról nem is beszélve, hogy milyen rettentő kíváncsi vagyok, mivé lesz Bella, ha már átváltoztatták.

Úgy tűnt, Arót sikeresen meggyőzte Alice. Hát nem vette észre az öreg, milyen esetlegesek Alice látomásai? Lehet, hogy egyik nap elhatározza, hogy átváltoztat, és másnap meggondolja magát. Sok millió apró döntés, az övé és másoké – például Edwardé –, befolyásolhatja az utat, és vele együtt a jövőt.

És tényleg olyan sokat számít, hogy Alice hajlandó átváltoztatni engem, olyan fontos, hogy vámpír legyen belőlem, amikor Edward már a puszta gondolattól is irtózik? Ha neki még a halál is vonzóbb lehetőség, mint az, hogy én mindörökre ott legyek körülötte, mint valami halhatatlan púp a hátán? Bármennyire féltem is, lassan beborított a depresszió, szinte fuldokoltam benne...

– Akkor most elmehetünk? – kérdezte Edward szenvtelenül.

– Igen, igen – kedveskedett Aro. – De kérlek, gyertek el máskor is! Igazán pompás volt ez a rövid idő, amit együtt tölthettünk.

– És mi is meg fogunk látogatni benneteket! – fogadkozott Caius. Ahogy félig leeresztett, súlyos szemhéja alól méregetett minket, úgy festett, mint valami hatalmas gyík. – Látni szeretnénk, csakugyan megtartjátok-e, amit ígértetek. Ha nektek lennék, nem halogatnám sokáig a dolgot. Második esélyt nem szoktunk adni.

Edward kurtán bólintott.

Caius gúnyosan elvigyorodott, és visszaimbolygott a helyére, ahol Marcus még mindig mozdulatlanul ült, és látványosan unatkozott.

Félix felnyögött.

– Ej, Félix – szólt rá Aro derűsen. – Heidi bármelyik pillanatban megérkezhet. Türelem!

– Hmmm... – Edwardnak hirtelen mehetnékje támadt. – Ebben az esetben talán jobb, ha mi minél gyorsabban távozunk.

– Valóban – helyeselt Aro. – Jó gondolat. Soha nem lehet teljesen kizárni egy baleset lehetőségét. De kérlek, várjatok odalenn sötétedésig, ha lehet.

– Természetesen – bólintott Edward, én pedig elkámpicsorodtam, hogy meg kell várnunk a naplementét, mielőtt leléphetnénk innét.

– Ja, igen! – Aro magához intette Félixet. Félix abban a pillanatban mellette termett, Aro pedig lerántotta a nagydarab vámpír válláról a szürke köpönyeget, majd odahajította Edwardnak. – Vedd ezt föl! Így egy kicsit feltűnő vagy.

Edward magára terítette a hosszú köpenyt, de a csuklyát nem húzta a fejére. Aro felsóhajtott.

– Jól áll neked.

Edward halkan felnevetett, és hátrapillantott a válla fölött.

– Köszönjük, Aro. Odalenn fogunk várni! – mondta gyorsan.

– Isten veletek, ifjú barátaim! – Aro ragyogva ugyanabba az irányba bámult, amerre az előbb Edward.

– Gyerünk! – sürgetett Edward.

Demetri intett, hogy kövessük, így elindultunk visszafelé – minden jel szerint ez volt innét az egyetlen kijárat.

Edward gyorsan maga mellé húzott. Alice kemény arccal a másik oldalamra lépett.

– Bella nem elég gyors – motyogta.

Már megint a frászt hozta rám, pedig nem félt, csak bosszankodott. Ekkor hallottam meg a hangos zsivajt – kemény, durva hangokat – az előcsarnokból.

– Hát ez mégiscsak furcsa! – bömbölt egy faragatlan férfi.

– Olyan középkorias – lelkendezett egy kellemetlenül éles női hang.

Valóságos tömeg özönlött be az ajtón. Demetri intett, hogy engedjünk utat nekik. Hátunkat a hideg falhoz szorítottuk, hogy elférjenek mellettünk.

A legelöl haladó házaspár, a kiejtésük után ítélve amerikaiak, gyanakodva nézett körül.

– Üdvözöljük kedves vendégeinket! Isten hozta önöket Volterrában! – hallatszott Aro kántálása a nagy, kerek szobából.

A többiek, úgy negyvenen vagy még többen, libasorban haladtak befelé. Néhányan elbámészkodtak, ahogy azt a turisták szokták. Páran fényképezkedtek. Mások zavartnak látszottak, mintha hirtelen rájöttek volna, hogy a történetnek, amellyel idecsalták őket, nincs semmi értelme. Különösen egy apró termetű, sötét hajú asszony tett rám mély benyomást. A nyakában rózsafüzért viselt, egyik kezével a róla lecsüggő keresztet markolta. Lassabban haladt, mint a többiek, időről időre megérintett valakit, és ismeretlen nyelven kérdezősködött. Ügy láttam, senki nem érti, mit mond, ő pedig egyre rémültebb lett.

Edward odavonta az arcomat a mellére, de már késő volt. Már mindent értettem.

Amint egy parányi rés nyílt a beáradó tömegben, Edward gyorsan az ajtó felé kormányzott. A rémület és borzalom az arcomra fagyott, a szemem sarkába könnyek gyűltek.

A díszes, aranyozott folyosó csöndes volt és néptelen, mindössze egy szoborszépségű nő állt ott egymagában. Kíváncsian méregetett bennünket, különösen engem.

– Isten hozott itthon, Heidi! – üdvözölte Demetri a hátunk mögül.

Heidi szórakozottan elmosolyodott. Rosalie-ra emlékeztetett, bár csöppet sem hasonlítottak egymásra, csak abban, hogy mindketten kivételesen, felejthetetlenül szépek voltak. Nem bírtam levenni róla a szemem..

Pompás alakját az öltözködésével is igyekezett hangsúlyozni. Fantasztikusan hosszú, sötét harisnyanadrágba bújtatott lábából alig takart valamit a tenyérnyi miniszoknya. Magasra gombolt, hosszú ujjú, piros blúza szorosan tapadt a felsőtestére. Dús, hosszú, hullámosan omló gesztenyebarna haja volt, és nagyon furcsa, ibolyaszínű szeme – ilyen árnyalatot feltehetőleg úgy lehet elérni, ha kék kontaktlencsét illesztenek vörös íriszre.

– Szia, Demetri! – felelte selymes hangon, miközben a pillantása ide-oda cikázott az arcom és Edward szürke köpönyege között.

– Látom, jó fogást csináltál ma – dicsérte meg Demetri, és nekem is leesett, miért öltözködik Heidi olyan feltűnően – nemcsak horgász, hanem csalétek is egy személyben.

– Kösz! – Demetrire villantotta lenyűgöző mosolyát. – Nem jössz?

– Egy percen belül ott vagyok. Egypárat hagyjatok nekem is. Heidi bólintott, de mielőtt belépett az ajtón, még vetett rám

egy utolsó, kíváncsi pillantást.

Edward megiramodott, rohannom kellett, ha tartani akartam vele a lépést. De még mielőtt elértük volna a folyosó végét, odabent kitört a sikoltozás.

22. REPÜLŐÚT

Demetri otthagyott minket a recepciónál, ahol a Gianna nevű nő még mindig a mahagóni pult mögött ült. Vidám, tinglitangli zene csilingelt a rejtett hangszórókból.

– Ne menjetek ki, amíg be nem sötétedik! – figyelmeztetett bennünket Demetri.

Edward bólintott, kísérőnk meg elsietett, nehogy lemaradjon a vacsorapartiról.

Giannát egyáltalán nem lepte meg, amit hallott, bár Edward kölcsönköpönyegét sokat tudó pillantással méregette.

– Jól vagy? – kérdezte Edward olyan halkan, hogy az ember-nő aligha hallhatta meg. A hangja érdes volt a nyugtalanságtól – ha a bársony lehet egyáltalán érdes. Még mindig azon rágódott, miféle helyzetbe kerültünk.

– Jobb lesz, ha leülteted, mielőtt összeesik – hallottam Alice hangját. – Teljesen kikészült.

Csak ekkor vettem észre, hogy egész testemben reszketek, a fogam is vacog, a szoba imbolyogni kezd, és homályos foltokká mosódik össze. Egy őrült másodpercig azon gondolkodtam, vajon Jacob is így érzi-e magát, mielőtt vérfarkassá változik.

Furcsa, hörgő, csukladozó hang keveredett a különben derűs háttérzenéhez, fogalmam sincs, honnan jött, de hát gyakorlatilag magamon kívül voltam.

– Sss, Bella, sss – csitítgatott Edward, közben az egyik kanapéhoz támogatott, a lehető legtávolabb a pult mögött ülő, különös embernőtől.

– Azt hiszem, hisztériás rohamot kapott. Talán le kéne kenned neki egy pofont – javasolta Alice gyakorlatiasan.

Edward gyilkos pillantást vetett rá. Jézusom... az a hörgő, csukladozó hang belőlem jött. Az én zokogásom volt, az én mellemből szakadt föl. Ettől rázkódtam annyira.

– Minden rendben, most már biztonságban vagy, minden rendben – hajtogatta Edward. Az ölébe vett, és körém csavarta a vastag gyapjúköpenyt, hogy a saját hideg bőrétől is óvjon.

Tudtam, mekkora ostobaság ennyire elhagynom magam. Ki tudja, meddig láthatom? Megmenekült, én is megmenekültem, és amint szabadon távozhatunk, faképnél fog hagyni. Nekem pedig teli van könnyel a szemem, nem látom tisztán az arcát – megannyi elpazarolt perc! Őrültség...

De csukott szemhéjam mögött, ahol a könnyek nem tudták elhomályosítani a képeket, még mindig láttam az apró termetű, rózsafüzéres asszony rémült arcát.

– Az a sok ember... – zokogtam.
– Tudom – suttogta Edward.
– Ez borzalmas!
– Igen, az. Bárcsak megóvhattalak volna ettől...
Jéghideg mellére hajtottam a fejemet, és a vastag köpönyeggel letöröltem a könnyeimet. Vettem néhány mély lélegzetet, hogy kissé lecsillapodjak.
– Hozhatok önöknek valamit? – érdeklődött udvariasan Gianna. Együtt érzőn, ugyanakkor egy profi titkárnőhöz illő tartózkodással hajolt hozzám Edward válla fölött. Egyáltalán nem zavarta, hogy az arca néhány ujjnyira van egy ellenséges vámpírétól. Vagy semmit sem sejtett, vagy kiválóan végezte a dolgát.
– Nem, semmit – felelte Edward hidegen. Gianna bólintott, rám mosolygott, és eltűnt. Megvártam, amíg hallótávolságon kívül került.
– Tudja vajon, mi folyik itt? – Kezdtem összeszedni magam, már többé-kevésbé egyenletesen lélegeztem.
– Igen. Mindent tud – mondta Edward.
– És azt is tudja, hogy egy nap őt is meg fogják ölni?
– Tudja, hogy megvan az eshetősége – felelte. Ezen meglepődtem.
Edward arcáról semmit sem lehetett leolvasni.
– Azt reméli, úgy döntenek majd, hogy megtartják. Minden vér kifutott az arcomból.
– Azt szeretné, ha bevennék maguk közé?
Edward kurtán bólintott, de azt leste, hogy mit szólok ehhez. Összeborzongtam.
– Hogy akarhat ilyesmit? – suttogtam inkább csak saját magamnak, nem várva választ. – Hogy képes végignézni, amint azok az emberek szép sorban besétálnak abba a gyilokszobába?
Edward nem felelt. Az arca megrándult szavaim hallatán.
Kínzóan szép arcát fürkészve megpróbáltam kitalálni, mi zajlik benne. Hirtelen egész valómat átjárta az érzés: Edward karjában vagyok, még ha csak rövid időre is, és nem fognak megölni minket – legalábbis nem itt és most.
– Istenem, Edward... – Újra zokogni kezdtem. A lehető leghülyébben reagálok olykor... A patakzó könnyektől nem láttam az arcát. Nem vesztegethetem az időmet, hiszen csak addig marad velem, amíg le nem megy a nap. Megint olyan volt az egész, mint egy tündérmese, amiben egyszer csak megtörik a varázslat.
– Mi a baj? – kérdezte Edward még mindig nyugtalanul, de gyöngéden dörzsölgette a hátamat.
A karomat a nyaka köré fontam – ugyan, mi a legrosszabb, amit tehet velem? Legfeljebb ellök, gondoltam, és még közelebb simultam hozzá.
– Nagyon idiótán hangzik, hogy ebben a percben boldog vagyok? – kérdeztem. A hangom kétszer is elcsuklott.
Nem lökött el. Szorosan odavont jéghideg, márványkemény mellére, olyan szorosan, hogy alig bírtam lélegezni, bár most világosan éreztem, hogy a tüdőm ott van a helyén.
– Pontosan tudom, mire gondolsz – suttogta. – De van elég okunk, hogy boldogok legyünk, nem? Először is, életben vagyunk.
– Igen – helyeseltem. – Ez csakugyan jó dolog.
– És együtt – lehelte. A lélegzetének szédítően édes illata volt. Rábólintottam, bár szerintem neki ez korántsem számít olyan sokat, mint nekem.
– És ha van egy kis szerencsénk, akkor még holnap is életben leszünk.
– Remélhetőleg – mondtam szorongva.
– A kilátásaink egészen jók – kotyogott közbe Alice. Eddig olyan csöndben volt, hogy majdnem elfeledkeztem a jelenlétéről. – Nem egészen huszonnégy órán belül találkozom Jasperrel – tette hozzá elégedetten.
Szerencsés Alice... Van mit remélnie a jövőtől.

Nem bírtam néhány másodpercnél hosszabb időre levenni a szemem Edward arcáról. Csak bámultam, és azt kívántam, bárcsak sose jönne el a jövendő. Bárcsak ez a pillanat örökké tartana, vagy ha ez nem lehetséges, akkor hadd múljak el én is a pillanattal!

Edward sötét szeme teli volt gyöngédséggel, és nem lett volna nehéz elhitetnem magammal, hogy ugyanúgy érez, mint én. így is tettem. Elhitettem magammal, hogy a pillanat még édesebb legyen.

Ujja hegyével végigsimított a karikákon a szemem alatt.

– Olyan fáradtnak látszol!

– Te meg szomjasnak – suttogtam, szemügyre véve a sötétlila árnyékokat.

Edward vállat vont.

– Nem fontos.

– Biztos? Átülhetek Alice mellé, ha gondolod – kínáltam fel kelletlenül, pedig könnyebben elviseltem volna, ha megöl ebben a pillanatban, mintsem egyujjnyival is távolabb kerüljek tőle.

– Ne beszélj bolondokat! – sóhajtott; édes lehelete az arcomat cirógatta. – Még soha nem uraltam könnyebben természetemnek azt a részét, mint most.

Millió dolgot szerettem volna kérdezni tőle. Az egyik kérdés már kis híján kicsúszott a számon, de aztán sikerült lenyelnem. Nem akartam elrontani ezt a maga nemében tökéletes pillanatot, jóllehet a környezet nem volt ideális, és az sem dobott fel, hogy egy reménybeli vámpír figyel minket.

Edward karjában könnyű volt elképzelni, hogy ő is akar engem. Nem agyaltam azon, mi járhat a fejében – hogy azért ilyen gyöngéd velem, hogy ne veszítsem el a fejemet mindaddig, amíg még veszélyben vagyunk, vagy csak bűntudata van, amiért egyáltalán ide kerültünk, és megkönnyebbült, hogy nem kell vétkesnek éreznie magát a halálomban. Talán elég sok idő eltelt az utolsó találkozásunk óta, és egyelőre még nem untatom. De mindez nem számított. Boldogabb voltam, mint valaha.

Csöndesen feküdtem a karjában, néztem az arcát, hogy újra, még pontosabban megjegyezzem minden részletét, és kábítottam magamat...

Edward úgy falta szemével az arcomat, mintha ő is ugyanezt tenné, miközben megbeszélték Alice-szel, hogyan juthatunk haza. Gyors, pergő beszédükből Gianna egy kukkot sem érthetett, és én is csak félig-meddig hámoztam ki a lényeget: újabb autólopás is szerepelt a tervben. Elkalandoztam: vajon a sárga Porsche visszatalált már a tulajdonosához?

– Valami énekesről is hablatyoltak. Mit is mondtak? – kérdezte Alice.

– *La tua cantante* – felelte Edward. Ahogy kiejtette, a szavak mintha muzsikáltak volna.

– Igen, ez volt – felelte Alice, és nagyon hegyeztem a fülem Edward válaszára, mert már akkor szerettem volna tudni, mit jelent, amikor először hallottam.

Edward vállat vont.

– Azt jelenti, *„az énekesed”*. Azokat nevezik így, akiknek az illata úgy hat valakire, mint Belláé énrám. Azért, mert a vére énekel nekem.

Alice nevetett.

Fáradt voltam, legszívesebben elaludtam volna, de igyekeztem leküzdeni az álmosságot. Egy másodpercet sem akartam elvesztegetni a vele tölthető időből. Miközben Alice-szel beszélgetett, időről időre lehajolt és megcsókolt – üvegsima ajka súrolta a hajamat, a homlokomat, az orrom hegyét. Minden alkalommal valóságos áramütésként hatott régóta szunnyadó szívemre. A vérem úgy dörömbölt, hogy attól félfém, az egész helyiségben hallani lehet.

Maga volt a mennyország – a pokol kellős közepén.

Sejtelmem sincs, mennyi idő telhetett el így. Egyszer csak Edward hirtelen szorosabban ölelt magához, és Alice-szel mindketten az ajtó felé kapták a fejüket. Szorosan Edward melléhez simultam ijedtemben, miközben Alec – a szeme most élénk rubinvörösben ragyogott, de világosszürke öltönye makulátlan volt a vérvacsora ellenére is – belépett.

Jó hírt hozott.

– Most már mehettek – közölte olyan kedvesen, mintha egész életünkben puszipajtások lettünk volna. – Csak annyit kérünk, hogy ne időzzetek sokáig a városban!

Edward meg sem próbált barátságos lenni.

– Ezzel nem lesz gond – vetette oda foghegyről. Alec elmosolyodott, bólintott, és már ott sem volt.

– A saroknál forduljanak jobbra, aztán egyenesen az első liftig -duruzsolta Gianna, miközben Edward talpra segített. – Két emelet lefelé, az előcsarnok az utcára nyílik. Hát akkor, a viszontlátásra!

Vajon ez a szakmai tökély elegendő ahhoz, hogy megmeneküljön? Alice sötét pillantást lövellt Giannára.

Megkönnyebbültem a hírtől, hogy köznapi módon is ki lehet innen jutni. Nem viseltem volna jól egy újabb föld alatti sétát.

Fényűző előcsarnokon keresztül hagytuk el az épületet. Én voltam az egyetlen, aki visszanézett a gondosan irodaépületnek álcázott, középkori kastélyra. A tornyot onnan nem lehetett látni – igazán nem bántam.

A bál még javában állt az utcákon. Sorra gyulladtak ki a lámpák, miközben végigsiettünk a keskeny, macskaköves sikátorokon. Az ég még halványszürke volt, de a szűk utcákban a házak közt sötétség uralkodott.

Az utcabál forgatagában Edward hosszú, uszályos köpönyege sem keltett feltűnést, más napon talán szemet szúrt volna, de most sokan parádéztak fekete szaténköpenyben, és igen népszerűek voltak a műanyag vámpírfogak is, amilyet ma már láttam délben a téren, egy kisgyerek szájában.

– Nevetséges! – morogta az egyik ilyen láttán Edward. Észre sem vettem, mikor tűnt el mellőlem Alice. Egyszer csak odanéztem, hogy kérdezzek tőle valamit, és nem volt sehol.

– Hol van Alice?

– Elment a táskátokért, amit ma reggel elrejtett.

Már el is felejtettem, hogy van készenlétben egy fogkefém. Ettől határozottan derűsebbnek tűnt a jövő.

– És mellesleg autót is lop, igaz? – találgattam. Edward elvigyorodott.

– Addig nem, amíg ki nem értünk a városból.

Az út a városkapuig nagyon hosszúnak tűnt. Edward észrevette, milyen kimerült vagyok, átfogta a derekamat, és tűrte, hogy jóformán teljes súlyommal rá nehezedjek.

A hideglelés tört rám, amikor átvonszolt a sötét boltív alatt. Az óriási, ősrégi kapurostély olyan fenyegetően függött fölöttünk, mint valami ketrec ajtaja, attól féltem, mindjárt lezuhan előttünk, és mi fogságba esünk.

Egy sötét autó várakozott az árnyékban a kaputól balra, járó motorral. Edward egyenesen feléje tartott, majd meglepetésemre mellém csusszant a hátsó ülésre, holott azt hittem, ragaszkodni fog hozzá, hogy ő vezessen.

Alice bűnbánó képet vágott.

– Sajnálom – bökött a műszerfalra. – Nem volt valami nagy választék.

– Semmi baj, Alice! – Edward elvigyorodott. – Nem közlekedhetünk állandóan 911-és Turbóval...

Alice felsóhajtott.

– Kellene szereznem egyet törvényesen is... Valami mesés volt!

– Majd kapsz tőlem karácsonyra – ígérte Edward.

Alice Edward felé fordult, és vidáman rámosolygott, nem kis rémületemre, mert közben már teljes sebességgel száguldott lefelé a sötét, kanyargós domboldalon.

– Egy sárgát, jó?

Edward szürke köpenyébe burkolózva, kényelmesen kuporogtam a jó melegben. Több mint

kényelmesen...

– Most már alhatsz, Bella – mormolta. – Túl vagyunk rajta. Tudtam, hogy az ősi városban átélt lidércnyomásra gondol, de azért nagyot kellett nyelnem, mielőtt válaszolni tudtam volna.

– Nem akarok aludni. Nem vagyok fáradt. – A második állításom természetesen hazugság volt. Egyszerűen nem akartam lehunyni a szememet. A kocsi belsejében csak a műszerfalon derengett némi halvány fény, de ez elég volt ahhoz, hogy nézhessem az arcát.

Edward a fülcimpám mögé szorította az ajkát.

– Azért próbáld meg! – biztatott.

Megráztam a fejem. Felsóhajtott.

– Most is ugyanolyan konok vagy, mint voltál. Csakugyan. Makacsul küzdöttem súlyos szemhéjaim ellen, és én nyertem. Amint a sötét országút után megpillantottuk a firenzei repülőtér ragyogó fényeit, mindjárt felélénkültem, és az is sokat lendített rajtam, hogy végre fogat moshattam, és átöltözhettem. Alice vett Edwardnak pár új ruhadarabot, a szemétbe hajított sötét köpeny helyett. A repülőút Rómába olyan rövid ideig tartott, hogy a kimerültségnek esélye sem volt erőt venni rajtam. Rómából Atlantába menet már több esélye lesz, különösen, hogy Alice megint azokra a puha, első osztályú ülésekre váltott jegyet. Úgyhogy megkértem az utaskísérőt, hozzon nekem egy kólát.

– De Bella! – méltatlankodott Edward, tudván, milyen rosszul bírom a koffeintartalmú italokat.

Alice ott ült mögöttünk. Jasperrel sutyorgott telefonon.

– Nem akarok aludni. – Indokom hihetően hangzott, mivelhogy igaz volt. – Ha lehunyom a szemem, olyasmiket látok magam előtt, amiket nem akarok látni. Rémálmaim lesznek.

Nem vitatkozott velem többet.

A gépen töltött idő épp alkalmas lett volna rá, hogy beszélgessünk, hogy föltehessem azokat a kérdéseket, amelyekre, úgy éreztem, tudnom kell a választ. Igen, úgy éreztem, tudnom kell, de mégsem igazán akartam tudni: már előre kétségbeestem a gondolattól, hogy mit fogok hallani. Jó néhány órányi megszakítatlan együttlétnek néztünk elébe, a repülőn nem tud elmenekülni előlem – vagy legalábbis nem egykönnyen. Senki nem hallhatott bennünket, kivéve Alice-t, későre járt, az utasok egymás után eloltogatták a kislámpákat, az utaskísérők párnát osztogattak. Ha beszélgetnénk, könnyebb volna leküzdenem az álmosságomat...

Ehelyett dacosan a nyelvembe haraptam, hogy útját álljam a kikívánkozó kérdésáradatnak. Az agyam alighanem lelassult a kimerültségtől, de azt reméltem, ha várok ezzel a beszélgetéssel, később nyerek még néhány együtt töltött órát – ha mint Seherezádé, egy másik éjszakára tartogatom a mese végét.

így aztán egyik kólát a másik után döntöttem magamba, és még pislogni sem voltam hajlandó. Edward, úgy láttam, tökéletesen beéri azzal, hogy a karjában tarthat, és újra meg újra végigsimíthat az arcomon. Én is megérintettem. Nem tudtam ellenállni a kísértésnek, bár attól féltem, csak annál jobban fog fájni később, amikor megint egyedül leszek. Állandóan csókolgatta a hajamat, a homlokomat, a csuklómat... de az ajkamat nem, és ez így volt jó. Végtére is, mindennek van határa, még annak is, hányféleképpen lehet összetörni egy ember szívét. Az utóbbi pár napban sok mindenbe belehalhattam volna, de ettől nem éreztem magam erősebbnek. Ellenkezőleg, inkább rettenetesen törékenynek, mintha egyetlen szóval porrá lehetne sújtani.

Edward is hallgatott. Talán azt remélte, mégiscsak elalszom. Az is lehet, hogy nem volt mit mondania. De én nyertem a lecsukódni készülő szememmel folytatott küzdelemben. Ébren voltam, amikor elértük az atlantai repülőteret, még a napot is láttam Seattle felhőtakarója fölé emelkedni, mielőtt Edward behúzta a függönyt. Büszke voltam magamra. Nem hagytam veszni egyetlen percet sem.

Meg sem lepődtek, amikor meglátták, kik várnak ránk a Sea-Tac reptéren, de engem váratlanul ért. Először Jaspert pillantottam meg – de ő ügyet sem vetett rám, csakis Alice-t látta.

Alice hozzárohant, de nem ölelkeztek össze, mint a többi pár. Csak mélyen egymás szemébe néztek, és mégis, ez a jelenet annyira meghitt volt, hogy úgy éreztem, el kell fordulnom.

Carlisle és Esme egy csöndes sarokban húzódtak meg, messze a fémdetektoroknál várakozók sorától, egy széles oszlop árnyékában. Esme kitárta felém a karját, és magához ölelt, hevesen, mégis sután, mert közben Edward egy pillanatra sem engedte el a derekamat.

– Annyira köszönöm! – suttogta Esme a fülembe.

Aztán átölelte Edwardot, és úgy festett, menten elsírja magát.

– Soha többé ne tedd ezt velem! – mondta szinte kiáltva. Edward bűnbánóan elvigyorodott.

– Sajnálom, anya!

– Köszönjük, Bella! – karolt át Carlisle. – Sokkal tartozunk neked.

– Ugyan – motyogtam. Az álmatlanul töltött éjszaka minden fáradsága hirtelen teljes erővel rám zúdult. Úgy éreztem, a fejem elvált a törzsemtől.

– Bella alig áll a lábán – korholta Esme Edwardot. – Vigyük gyorsan haza!

Nem állíthatnám, hogy abban a pillanatban éppen haza vágyódtam volna, de azért félig vakon átkóvályogtam a repülőtéren. Edward vonszolt az egyik oldalon, Esme támogatott a másikon. Alice és Jasper valószínűleg mögöttünk jöttek, de ahhoz is túl fáradt voltam, hogy hátranézzek.

Többé-kevésbé félálomban, bár a saját lábamon tettem meg az utat az autóig. Amikor azonban a mélygarázs tompa fényében Emmettet és Rosalie-t pillantottam meg a fekete szedánnak dőlve, kissé magamhoz tértem a meglepetéstől. Ereztem, hogy Edward méregbe gurul.

– Ne! – súgta neki Esme. – Borzasztóan szégyelli magát!

– Jól teszi – vágott vissza Edward, és esze ágában sem volt lehalkítani a hangját.

– Nem az ő hibája – hebegtem.

– Hadd próbálja meg jóvátenni! – kérlelte a fiát Esme. – Mi Alice-szel és Jasperrel megyünk.

Edward ellenségesen meredt a ránk várakozó, elképesztően gyönyörű, szőke vámpírlányra.

– Kérlek, Edward... – motyogtam. Nekem se volt több kedvem egy kocsiban utazni Rosalie-val, mint neki, de úgy gondoltam, már így is éppen elég vihart kavartam a családjukban.

Edward felsóhajtott.

Emmett és Rosalie egyeden szó nélkül beszálltak előre, míg engem Edward megint maga mellé húzott a hátsó ülésre. Megadtam magam a fáradtságnak, Edward mellére hajtottam a fejem, és engedtem, hogy a szemem lecsukódjék. A motor zümmögve életre kelt.

– Edward... – kezdte Rosalie.

– Jó, tudom! – szakította félbe Edward nyersen. Nem úgy hangzott, mintha hajlandó lenne bármit megbocsátani.

– Bella... – szólított meg Rosalie lágyan.

Egyből kinyílt a szemem. Ez volt az első alkalom, hogy Rosalie közvetlenül hozzám beszélt.

– Igen, Rosalie? – kérdeztem tétován.

– Annyira sajnálom! Rettenetesen szégyellem magam, és borzasztóan hálás vagyok neked, amiért olyan bátor voltál, és segítettél megmenteni a bátyámat, azok után, amit tettem. Kérlek, mondd, hogy megbocsátasz nekem!

Zavarban volt, de úgy tűnt, őszintén beszél.

– Hát persze, Rosalie – motyogtam. Kapva kaptam a lehetőségen, hogy tehetek valamit, amitől kevésbé fog utálni. – Nem a te hibád volt. Végtére is, én ugrottam le arról a nyavalyás szikláról. Hát persze, hogy megbocsátok – mondtam álmos-kásás hangon.

– Majd meghallgatjuk, mit mond, ha majd ébren lesz – kuncogott Emmett.

– Ébren vagyok – bizonygattam. Úgy hangzott, mint egy félbeharapott sóhaj.

– Hagyjátok aludni! – szólt rájuk Edward valamivel barátságosabban.

Mély csönd lett a kocsiban, csak a motor halk zümmögését lehetett hallani. Alighanem elaludtam, mert mindössze pár másodperc múlva Edward kiemelt a kocsiból. A szememet sehogyan sem bírtam kinyitni. Az első pillanatban azt hittem, még mindig a repülőtéren vagyunk.

És akkor meghallottam Charlie hangját.

– Bella! – kiáltotta valahonnan messziről.

– Charlie – dünnyögtem, és megpróbáltam lerázni magamról a kábulatot.

– Sss! – suttogta Edward. – Minden rendben van: otthon vagy, és biztonságban. Aludj nyugodtan!

– Nem hiszem el! Neked még van képed idejönni? – ordított Charlie Edwardra. Most már sokkal közelebbről szólt a hangja.

– Hagyd, apu! – nyöszörögtem. Charlie meg se hallotta.

– Mi baja van? – förmedt rá Edwardra.

– Csak nagyon fáradt – mondta Edward csöndesen, megnyugtatóan. – Hadd pihenjen!

– Majd pont te fogod megmondani nekem, hogy mit csináljak – bömbölte Charlie. – Add ide! Azonnal vedd le róla a kezed!

Edward megpróbált átadni Charlie-nak, de én görcsösen kapaszkodtam a vállába. Apám a karomat rángatta.

– Hagyd abba! – Sikerült résnyire nyitnom a szemem, és a ködön keresztül mérgesen morogtam Charlie-ra. – Inkább velem kiabálj!

A házunk előtt voltunk. Az ajtó nyitva ált. Fejünk fölé olyan vastag felhőtakaró borult, hogy nehéz lett volna megmondani, milyen napszak van.

– Te is megkapod a magadét, arra mérget vehetsz! – ígérte Charlie. – Befelé!

– Oké. Tegyél le! – sóhajtottam.

Edward talpra állított. Nem éreztem a lábamat, de azért megcéloztam a bejáratot, csakhogy a járda felpúposodott, és az arcom felé sietett. Edward elkapott, mielőtt lefejeltem volna a betont.

– Hadd vigyem föl a szobájába! – kérte Edward. – Utána, ígérem, eltűnök.

– Nem! – kiáltottam rémülten. Még egyetlen kérdésemre sem kaptam választ! Legalább addig maradnia kell, amíg felel rájuk, nem igaz?

– Nem megyek messzire – suttogta Edward a fülembe olyan halkan, hogy Charlie nem hallhatta meg.

Charlie válaszát nem értettem, de Edward elindult velem befelé a házba. A szememet kábé addig bírtam nyitva tartani, amíg elértük a lépcső alját. Utoljára még annyit éreztem, hogy Edward hűvös keze megpróbálja lefejteni ujjaimat az ingéről.

23. AZ IGAZSÁG

Nagyon hosszú ideig alhattam – az egész testem elgémberedett, mintha végig mozdulatlanul feküdtem volna. Az agyam kábult volt és lomha, a fejemben furcsa, színpompás álmok – álmok és rémálmok – kavarogtak. És az álomképek olyan élénkek voltak! Bizarr összevisszaságban mennyei és pokoli jelenetek, s lappangott köztük valami kínzó türelmetlenség és félelem is, ami azokban az álmokban szokott gyötörni, amikor rohannom kell valami elől, de a lábam nem engedelmeskedik... Mindenféle szörnyetegek, vörös szemű rémek jöttek-mentek, választékosan, udvariasan társalogtak, s ettől még félelmetesebbek voltak. Az álomra világosan emlékeztem – a benne szereplők nevére is. De még élénkebben megmaradt bennem az angyal. Igen, az angyal – őrá emlékeztem a legtisztábban.

Nehezemre esett elengedni, és felébredni. Az álom sem akart megfakulva tudattalanom mélyére merülni.

Visszabotorkáltam a valóságba. Nem tudtam rájönni, milyen nap van aznap, de abban biztos voltam, hogy valaki vagy valami – Jacob vagy az iskola, vagy a munka – vár rám valahol. Azon morfondíroztam, hogyan fogok végigcsinálni egy újabb napot.

Valami hűvös érintette meg lágyan a homlokomat.

Még szorosabban lehunytam a szemem. Még mindig álmodom... Mindjárt felébredek... az álom bármely pillanatban tovatűnhetett.

Csakhogy ez az álom nagyon is valóságosnak tűnt, szinte már fájt. Tapintani tudtam a kőkemény karokat, amelyek képzeletben átöleltek. Ha ezt továbbra is hagyom, később nagyon megbánom. Lemondó sóhajjal kínkeservesen fölnyitottam az egyik szememet, hogy az illúzió eltűnjön.

–Jaj! – szisszentem föl, és az öklömmel eltakartam a szememet.

Világos, túl messzire mentem, hagytam, hogy a képzeletem féktelenül magával ragadjon. Oké, a „hagytam" nem a megfelelő szó, tekintve, hogy valósággal belelovalltam magam, sőt, vadásztam az érzékcsalódásokra. És megbuggyantam.

Viszont ha tényleg megbolondultam, akkor akár élvezhetem is a tévképzeteimet, amíg ilyen kellemesek.

Megint kinyitottam a szemem – és Edward még mindig ott volt, tökéletes arca alig néhány centire az enyémtől.

– Megijesztettelek? – kérdezte halkan, aggodalmasan.

Ez a hallucináció egészen kiváló a maga nemében. Az arca, a hangja, az illata, egyáltalán minden – összehasonlíthatatlanul jobb, mint amit fuldoklás közben gerjesztettem. Képzeletem szépséges szülötte riadtan figyelte megváltozott arckifejezésemet. A szivárványhártyája koromfekete volt, alatta az árnyékok véraláfutás-szerűek. Ez meglepett: az én hallucinált Edwardom általában jóllakott volt.

Kétszer pislogtam, és kétségbeesetten próbáltam visszaemlékezni az utolsó, még egészen biztosan valóságos dologra. Alice is szerepelt az álmomban, de most már abban sem voltam biztos, hogy tényleg visszajött-e, vagy ez is csak egy epizód volt az egymást követő álmok sorában. Eddig azt hittem, visszajött aznap, amikor kis híján vízbe fúltam...

– Ó, hogy a fene... – krákogtam. Egészen berekedtem a sok alvástól.

– Mi a baj, Bella?

Összeráncolt homlokkal, boldogtalanul néztem rá. Az arca elkomorult.

– Szóval meghaltam, igaz? – nyöszörögtem. – Mégiscsak vízbe fulladtam. Ó, hogy a nyavalya, a nyavalya, a nyavalya...!

– Nem haltál meg.

– Akkor miért nem bírok felébredni? – kérdeztem kétségbeesve.

– De hát ébren vagy, Bella! A fejemet ráztam.

– Hogyne, persze... Ezt akarod elhitetni velem. És aztán sokkal rosszabb lesz felébredni. Mármint ha felébredek egyáltalán, de nem fogok, mert meghaltam. Ez borzasztó! Szegény Charlie... És Renée és Jake... – belegondoltam, mit tettem, és elborzadtam.

– Azt még megértem, ha engem valami rémálomnak nézel – futólag elmosolyodott. – De azt el sem tudom képzelni, mit tehettél, hogy a pokolban kötöttél ki. Talán sorozatgyilkosságra adtad a fejed, míg távol voltam?

Elhúztam a számat.

– Hát persze, hogy nem. Ha a pokolban lennék, te nem lennél itt velem!

Felsóhajtott.

A fejem kezdett kitisztulni. A pillantásomat – bár nagyon nem szívesen – elfordítottam egy pillanatra Edward arcáról, a sötét, nyitott ablakra néztem, aztán megint Edwardra. Kezdtek eszembe jutni a részletek... Aztán lassanként rájöttem, hogy Edward igazán, valóban itt van velem, és én azzal vesztegetem az időt, hogy hülyeségeket beszélek.

– Hát akkor mindez tényleg megtörtént? – Képtelenségnek tűnt, hogy amit az előbb még álomnak hittem, most elfogadjam valóságnak.

– Az attól függ. – Edward mosolya még mindig feszült volt. – Ha arra gondolsz, hogy kis híján lemészároltak bennünket Olaszországban, akkor igen, megtörtént.

– Milyen fura! Hogy én tényleg Olaszországban voltam... Tudtad, hogy még sose jártam Albuquerque-nél keletebbre?

Edward égnek emelte a szemét.

– Talán aludnod kéne még egy sort. Furákat beszélsz...

– Nem vagyok álmos. – Lassacskán mindenre világosan emlékeztem. – Hány óra van? Mennyit aludtam?

– Hajnali egy múlt! Szóval olyan tizennégy órát alhattak Miközben Edward beszélt, én nyújtózkodtam. Nagyon elgémberedtem.

– Charlie? – kérdeztem. Edward a homlokát ráncolta.

– Alszik. Talán jobb, ha tudod, e pillanatban éppen szabályt szegek. A szó szoros értelmében talán nem, mert Charlie csak azt tiltotta meg, hogy még egyszer átlépjem a háza küszöbét, én pedig az ablakon át jöttem be... De azért elég világos, hogy mire gondolt.

– Charlie kitiltott téged a házból? – hitetlenkedtem, de a következő pillanatban irtó dühös lettem.

– Miért, mi mást vártál?

Nos, lesz egy-két szavam apámhoz – talán itt az ideje, hogy emlékeztessem rá, már hivatalosan is nagykorú vagyok. Nem mintha sokat számítana, hogy kitiltotta Edwardot, legfeljebb maga az elv. Különben sem megy sokra a tilalommal. Igyekeztem kellemesebb vizekre evezni gondolatban.

– Mi lesz a sztori? – kérdeztem. Őszintén érdekelt, mit felel, de legfőképpen mégis a beszélgetés könnyed hangnemét próbáltam megőrizni, nehogy eláruljam a bennem tomboló, tébolyult vágyakozást, és elijesszem vele.

– Mire gondolsz?

– Mit mondjak Charlie-nak? Mit találjak ki, miért tűntem el... hány napra is? – Megpróbáltam kiszámolni, mennyi ideig lehettem távol.

– Csak három napra. – A szeme összeszűkült, de már jóval természetesebben mosolygott. – Tulajdonképpen azt reméltem, te már kitaláltál valamit! Nekem semmi ötletem nincs.

Felnyögtem.

– Hát ez mesés!

– Talán Alice kirukkol majd valamivel – próbált vigasztalni Edward.

És én meg is vigasztalódtam. Kit érdekel, mi lesz velem később? Csak ezek a pillanatok számítottak, amit velem töltött – hogy ilyen közelről láthatom tökéletes arcát, amint halványan izzik az ébresztőórám számlapjának tompa fényében –, nem leszek bolond elvesztegetni.

– Szóval – kezdtem először a legkevésbé fontos kérdéssel (bár engem természetesen ez is kimondhatatlanul érdekelt). Most, hogy épségben hazajuttatott, bármelyik percben faképnél hagyhat. Ráadásul ez az ideiglenes mennyország nem tökéletes a hangja nélkül. – Mit csináltál három nappal ezelőttig?

Edward azonnal óvatos képet vágott. .

– Semmi különösebben izgalmasat.

– Hát persze, hogy nem... – motyogtam.

– Miért vágsz ilyen arcot?

– Hát... Ha mégiscsak álmodnálak, akkor pontosan ilyenfajta választ adnál. Úgy látszik, a képzelőerőm már kiapadt.

Felsóhajtott.

– Ha megmondom neked, akkor végre elhiszed, hogy nemcsak egy rémálom vagyok?

– Rémálom?! – háborodtam fel. Edward hallgatott, a válaszomat várta. – Talán – feleltem másodpercnyi gondolkodás után. – Ha tényleg elmondod.

– Szóval... vadásztam.

– Ez a legtöbb, ami tőled telik? Ez a válasz egyáltalán nem azt bizonyítja, hogy ébren vagyok.

Habozott, aztán beszélni kezdett. Érezhetően nagy gonddal válogatta meg a szavait.

– Nem élelemre vadásztam... Tulajdonképpen kipróbáltam magam... a nyomkövetésben. Kiderült, hogy nem vagyok valami jó benne.

– Minek eredtél a nyomába?

– Semmi különösnek. – Az arca rácáfolt a szavaira, nyugtalan volt, és kényelmetlenül érezte magát.

– Nem értem.

Megint tétovázott egy sort, az ébresztőóra kijelzője zöld fényt vetett elgyötört arcára.

– Én... – mély lélegzetet vett – bocsánatkéréssel tartozom neked. Nem, nem, természetesen sokkal, de sokkal többel tartozom. De tudnod kell... – Csak úgy dőlt belőle a szó. Máskor is megtörtént már, ha izgatott volt, hogy rettentő gyorsan kezdett beszélni, ilyenkor nagyon kellett figyelnem, hogy minden szavát megértsem. – ...hogy fogalmam sem volt róla. Nem is sejtettem, milyen szörnyű helyzetben hagylak itt. Azt hittem, biztonságban vagy. Teljes biztonságban. Fogalmam sem volt, hogy Victoria – amikor kimondta ezt a nevet, fölhúzta az ajkát, és vicsorgott – vissza fog jönni. Be kell vallanom, hogy amikor találkoztam vele, nem igazán figyeltem rá, inkább James gondolataira összpontosítottam. Egyszerűen meg sem fordult a fejemben, hogy ilyen bosszút forral. Azt sem vettem észre, hogy ennyire kötődik Jameshez. Most már azt hiszem, tudom, miért. Annyira bízott Jamesben, hogy meg sem fordult a fejében, hogy esetleg kudarcot vallhat. Ez a túlzott bizalom elfedte előlem a James iránt táplált érzéseit, ezért nem láttam, milyen mély kapcsolat van köztük. Nem mintha ez elég mentség lenne rá, hogy ilyen veszedelemben hagytalak itt. Amikor rájöttem, hogy a biztonságod a vérfarkasoktól függ, ezektől az éretlen, szeszélyes teremtményektől, akik majdnem olyan veszélyesek, mint maga Victoria... – Összeborzongott, és a szavak áradata elakadt egy pillanatra. – Kérlek, hidd el, hogy fogalmam sem volt erről! A rosszullét kerülget még most is a gondolattól, pedig itt vagy a karomban, biztonságban. Én vagyok a legnyomorúságosabb, leghitványabb...

– Elég! – szakítottam félbe. Elkínzottan nézett rám, miközben a megfelelő szavakat keresgéltem – azokat a szavakat, amelyek felmentik a sok fájdalommal járó, képzelt kötelezettsége alól. Nagyon nehéz lesz kimondanom. Nem biztos, hogy ki tudom mondani higgadtan, sírás nélkül. De nem akartam, hogy egész életében a bűntudattól szenvedjen miattam. Legyen boldog, nem számít, mibe kerül ez nekem.

Annyira reméltem pedig, hogy utolsó beszélgetésünknek ezt a részét még halogathatom egy darabig. így most hamarább véget ér minden.

Mivel edzésben voltam, hisz hónapokig játszottam a „normális vagyok” színdarabot Charlie-nak, most is sikerült rezzenéstelen arccal megszólalnom.

– Edward! – A neve égette egy kicsit a torkomat. Mellemben felszakadni készült az üresség. Nem tudtam, hogy fogom túlélni, ha megint elmegy. – Azonnal hagyd ezt abba! Rosszul látod a dolgokat. Nem szabad, hogy ez a... ez a bűntudat... irányítsa az életed! Nem vállalhatsz felelősséget azért, ami itt történik velem. Semmi nem a te hibád, ezek a dolgok egyszerűen az én életem velejárói. Tehát ha véletlenül egy busz elé lépek legközelebb, tudnod kell, nem te vagy a felelős érte! Nem rohangálhatsz állandóan Olaszországba csak azért, mert lelkifurdalásod van, hogy nem tudtál megmenteni. És ha teszem azt, azért ugrottam volna le a szikláról, hogy öngyilkos legyek, akkor az is az én döntésem lett volna, és nem a te hibád. Tudom, hogy neked ilyen a... természeted, hogy mindenért magadat hibáztatod, de nem kéne ilyen túlzásokba esned. És felelőtlenség is, gondolj csak Esmére és Carlisle-ra és...

Közel jártam hozzá, hogy legyűrjön a sírás. Elhallgattam, és mély lélegzetet vettem, hogy megnyugodjak. Fel kell oldoznom képzelt felelőssége alól. Nem hagyhatom, hogy ez a mostani eset megismétlődjék!

– Isabella Marie Swan! – suttogta, és nagyon furcsa képet vágott. Majdnem olyan volt, mintha dühös lenne. – Csak nem képzeled, hogy azért kértem a Volturitól, hogy öljön meg, mert bűnösnek éreztem magam?

Éreztem, amint az arcomra kiül a teljes értetlenség.

– Hát nem?

– De igen, nagyon is bűnösnek éreztem magam. El sem tudod képzelni, mennyire.

– Akkor... miről beszélsz? Nem értem.

– Bella, én azért kerestem fel a Volturit, mert azt hittem, meghaltál! – mondta lágyan, és izzó szemmel nézett rám. – Ha semmi szerepem a halálodban – beleborzongott a szóba –, ha nem is az én lelkemen szárad, akkor is elmegyek Olaszországba. Persze, lehettem volna alaposabb, Alice-szel kellett volna beszélnem személyesen, és nem készpénznek venni, amit Rosalie-tól hallok másodkézből. De mi másra gondolhattam, amikor az a fiú azt mondta a telefonban, hogy Charlie a temetésen van? Mekkora esélye van egy ilyen véletlennek? – mormolta. Olyan halkan beszélt, hogy nem voltam biztos benne, jól értettem-e. – A véletlenek mindig ellenünk dolgoztak. Egyik hiba a másik után. Soha többet nem fogom kritizálni Rómeót.

– De akkor még mindig nem értem – mondtam. – Pontosan erről beszélek. Hogy akkor mi van?

– Tessék?

– Mi van, ha tényleg meghalok? Egy pillanatig elképedve meredt rám.

– Hát semmire sem emlékszel abból, amit mondtam neked?

– Én mindenre emlékszem, amit valaha mondtál nekem. – És arra is, amikor mindazt megtagadta...

Hűvös ujjbegyével végigsimított az alsó ajkamon.

– Bella, úgy látom, te félreértésben leledzel. – Lehunyta a szemét, a fejét előre-hátra ingatta, gyönyörű ajka halvány félmosolyra húzódott. De ez a mosoly nem volt vidám. – Azt hittem, világosan értésedre adtam. Bella, én nem tudok egy olyan világban élni, amelyikben te nem létezel!

– Én most... – a fejem szédülni kezdett, miközben a megfelelő szavakat keresgéltem – ...összezavarodtam. – Igen, ez volt a megfelelő szó. Egyszerűen nem értettem, miről beszél.

Mélyen a szemembe nézett, őszinte, komoly tekintettel. – Ügyes hazudozó vagyok, Bella, muszáj, hogy az legyek!

Az izmaim görcsbe rándultak, mintha egy ütést akarnának kivédeni. A fájdalomtól elállt a lélegzetem.

Edward megrázta a vállam, mintha így akarna lazítani merev testtartásomon.

– Hadd fejezzem be! Ügyesen hazudok, de hogy te az első szóra elhitted... – Megrándult az arca. – Az elviselhetetlen volt.

Még mindig kővé válva vártam.

– Amikor ott az erdőben elbúcsúztam tőled... – Nem, nem akarom visszaidézni azt a pillanatot. Minden erőmmel megpróbáltam a jelenben maradni. – Különben nem eresztettél volna el – suttogta. – Azt láttam. Nem akartam megtenni... úgy éreztem, belepusztulok... de tudtam, meg kell győzzelek, hogy már nem szeretlek, hogy mihamarabb visszatérhess a normális életedhez. Azt reméltem, ha azt hiszed, hogy túlléptem rajtad, te is úgy teszel majd.

– Tiszta törés – suttogtam.

– Pontosan. De azt nem hittem volna, hogy ilyen könnyen meg tudlak győzni! Azt hittem, lehetetlen lesz... hogy olyan biztosan tudod, mi az igazság, hogy kénytelen leszek lehazudni a csillagokat az égről, és órákba telik, hogy a kétség magját elültessem a fejedben. Hazudtam, és most nagyon sajnálom... sajnálom, mert fájdalmat okoztam neked, és sajnálom, mert teljesen felesleges volt. Sajnálom, hogy nem tudtalak megmenteni attól, ami vagyok. Hazudtam, hogy megmentselek, de nem volt semmi értelme. Sajnálom. De te miért hittél nekem? Ezerszer elmondtam, mennyire szeretlek, hogyan veszíthetted el a hitedet bennem az első szóra?

Nem feleltem. Túlságosan erős megrázkódtatás ért, semhogy értelmesen tudtam volna válaszolni. – Láttam a szemedben, hogy komolyan elhitted, már nem kellesz nekem. Egy ilyen képtelen, nevetséges hazugságot! Mintha egyáltalán képes lennék élni nélküled! Mintha nem

lenne szükségem rád!

Még mindig sóbálványként ültem. Amit hallani véltem, az egyszerűen lehetetlenség.

Megint megrázta a vállamat, nem nagyon, de azért elég erősen ahhoz, hogy a fogam összekoccanjon egy kicsit.

– Bella! – sóhajtotta. – De hát komolyan, mit gondoltál?

És akkor sírni kezdtem. A könnyek kibuggyantak a szememből, és tehetetlenül tűrtem, ahogy végigömlenek az arcomon.

– Tudtam! – zokogtam. – Tudtam, hogy csak álmodom!

– Lehetetlen egy nőszemély vagy – mondta, és ingerülten fölnevetett. – Mit mondjak még, hogy higgy nekem? Nem álmodsz, halott sem vagy. Itt vagyok, és szeretlek. Mindig is szerettelek, és mindig is szeretni foglak. Mindig rád gondoltam, magam előtt láttam az arcod minden pillanatban, amíg távol voltam. Amikor azt mondtam, hogy már nem akarlak, az a legsötétebb szentségtörés volt.

A fejemet ingattam, miközben a könnyeim még mindig záporoztak.

– Nem hiszel nekem, igaz? – suttogta, és az arca még a szokásosnál is sápadtabb volt – annyira sápadt, hogy még az óra halvány fényénél is feltűnt. – Miért van az, hogy a hazugságot elhitted, az igazságot pedig nem?

– Soha nem értettem, mit szeretsz rajtam – magyaráztam, és közben kétszer is elcsuklott a hangom. – Mindig is így éreztem.

A szeme összeszűkült, a fogát összeszorította.

– Mindjárt bebizonyítom, hogy ébren vagy – fogadkozott. Két vaskeze közé fogta az arcomat, ügyet se vetve tiltakozásomra.

– Kérlek, ne! – suttogtam.

– Miért ne? – követelte. A lehelete az arcomat súrolta. Megszédített.

– Majd, ha felébredek.:. – tiltakozásra nyitotta a száját, úgyhogy korrigáltam. – Jó, felejtsd el! Majd ha újra elmész, épp elég nehéz lesz enélkül is.

Visszahúzódott pár centit, hogy az arcomba nézzen. Nem közelített tovább, bár az ajka már csak hajszálnyira volt az enyémtől.

– Tegnap, amikor megérintettelek, olyan... bizonytalan voltál, olyan óvatos, és mégis ugyanaz, aki voltál. Tudnom kell, miért. Elkéstem? Annyira megbántottalak? Továbbléptél, ahogy akartam? Ha így van... nos, azt is megértem. Elfogadom a döntésed. Szóval légy szíves, ne kíméld az érzéseimet, de kérlek, mondd meg, tudnál-e még szeretni, mindazok után, amit tettem veled? Tudnál? – suttogta.

– Ez meg miféle hülye kérdés?

– Felelj: igen vagy nem? Kérlek!

Egy hosszú pillanatig sötéten meredtem rá.

– Amit irántad érzek, az soha nem fog megváltozni. Hát persze, hogy szeretlek, és semmit nem tehetsz ellene!

– Csak ennyit akartam tudni.

A következő pillanatban az ajka ott volt az enyémen, és én már nem küzdöttem ellene. Nem azért, mert ezerszer erősebb nálam, hanem azért, mert az akaraterőm abban a pillanatban porrá omlott, amint az ajkunk találkozott. Ez a csók nem volt olyan óvatos, mint az emlékeimben élők, és ez részemről nagyon rendben volt így. Ha már az a sorsom, hogy darabokra szakadjak, akkor legalább annyi örömöt akarok cserében kisajtolni a pillanatból, amennyit csak lehet.

Így hát visszacsókoltam, a szívem összevissza vert, elfulladva kapkodtam a levegőt, és az ujjaim mohón kóboroltak az arcán. Márvány teste az enyémnek feszült, és boldog voltam, mert nincs az a szenvedés, amit ne viseltem volna el mindezért cserébe. A keze úgy simogatott, mintha örökre meg akarná jegyezni az arcomat, akárcsak én az övét, és azokban a rövid pillanatokban, amikor nem a számat csókolta, a nevemet suttogta.

Amikor szédülni kezdtem, elhúzódott tőlem, de csak azért, hogy a fülét a szívemre fektesse.

Ott feküdtem kábultan, és vártam, hogy a zihálásom csillapodjék.

– Mellesleg – közölte magától értetődő természetességgel –, nem foglak elhagyni!

Nem feleltem, és ő kétkedést vélt kiolvasni a hallgatásomból. Felemelte az arcomat, hogy mélyen a szemembe nézhessen.

– Nem megyek többet sehová. Legalábbis nélküled nem – tette hozzá elkomolyodva. – Csak azért hagytalak el, mert azt akartam, legyen esélyed normális, boldog, emberi életet élni. Úgy éreztem, mellettem állandó veszélyben vagy, elválasztalak a világtól, amelyhez tartozol, minden pillanatban kockára teszem az életedet. Tennem kellett valamit, és úgy tűnt, az egyetlen, amit tehetek, az, hogy elmegyek. Ha nem hittem volna, hogy nélkülem jobb lesz neked, soha nem szánom rá magam, hogy elhagyjalak. Annál én sokkal önzőbb vagyok. Te voltál az egyetlen, aki fontosabb volt nekem a saját vágyaimnál. Mert én azt akarom, és arra van szükségem, hogy veled legyek, és sose lenne elég erőm ahhoz, hogy újra elmenjek. Most, hála az égnek, jó sok ürügyem van maradni. Különben is, úgy látszik, te soha nem vagy biztonságban, akármilyen messzire megyek tőled.

– Ne ígérj semmit! – suttogtam. Ha megengedem magamnak a remény luxusát, és a végén megint csalódom... abba belepusztulnék. Amire egy egész sereg könyörtelen vámpír nem volt képes, a remény elintézné egy perc alatt.

Sötét szeme fémesen villant dühében.

– Azt hiszed, most is hazudok neked?

– Nem, nem hazudsz... – ingattam a fejem. ízlelgettem azt a föltételezést, hogy Edward tényleg szeret engem, de közben igyekeztem szigorúan tárgyilagos maradni, hogy elkerüljem a reménykedés csapdáját. – Tudom, hogy komolyan gondolod... most. De mi lesz holnap, amikor megint eszedbe jut mindaz, ami miatt elhagytál? Vagy a jövő hónapban, amikor, mondjuk, Jasper megpróbál megharapni?

Edward összerándult.

Visszagondoltam az utolsó napokra, mielőtt elhagyott, átszűrtem őket előbb mondott szavain. Elképzeltem, hogy csakugyan szeretett, amikor elment, hogy csak a saját érdekemben hagyott el, és innen nézve akkori tépelődése és hideg hallgatása egész más jelentést kapott.

– Nem mintha az akkori döntésedet nem gondoltad volna át alaposan, igaz? – találgattam. – A végén úgyis megint azt fogod tenni, amit helyesnek tartasz.

– Nem vagyok olyan erős, mint amilyennek hiszel – felelte. – Helyes és helytelen, ez már nem jelent nekem sokat. Mielőtt Rosalie-től meghallottam a hírt, már túl voltam azon, hogy megpróbáljam végigcsinálni egyik hetet a másik után. Már azért is keményen küzdenem kellett, hogy akár egyetlen órát végigéljek nélküled. Már csak idő kérdése volt, és nem sok hiányzott hozzá, hogy megjelenjek az ablakodnál, és könyörögjek, hogy fogadj vissza. Most is szívesen könyörgök, ha ez a kívánságod.

Grimaszt vágtam.

– Beszélj komolyan, légy szíves!

– Épp azt teszem – mondta, és erősen a szemem közé nézett. – Volnál kedves odafigyelni arra, amit mondok? Megengednéd, hogy megpróbáljam megértetni veled, mit jelentesz nekem?

Egy kicsit várt, aztán beszélni kezdett, közben pedig egyfolytában az arcomat fürkészte, hogy csakugyan figyelek-e.

– Mielőtt megismertelek, Bella, az életem olyan volt, mint egy holdtalan éjszaka. Nagyon sötét, de azért akadtak csillagok, az értelem apró fénypontjai... Aztán egyszer csak te átszáguldottál az egemen, mint valami meteor, s hirtelen minden lángba borult, minden csupa szépség és ragyogás lett. Amikor elváltunk, amikor a meteor lehullt a láthatár mögé, minden elsötétült. Csakhogy a szememet már elvakította a fény: nem láttam többé a csillagokat. És így már nem volt értelme semminek.

Szerettem volna hinni neki. De hát ez, amiről beszél, ez az én életem volt őnélküle, nem pedig fordítva!

– Majd megint megszokja a szemed a sötétséget – motyogtam.

– Pontosan ez a baj, hogy nem bírja.

– És sikerült elterelni a figyelmedet, ahogy az a magadfajtához illik? Felnevetett, minden vidámság nélkül.

– Ez is csak a hazugság része volt, drágám! Nem adatott meg semmiféle kikapcsolódás... a gyötrelemből. A szívem már vagy kilencven éve nem ver, de ez valami más volt. Mintha elvesztettem volna a szívem, mintha üres lennék belül. Mintha mindent, ami bennem volt, itt hagytam volna nálad.

– Ez fura... – motyogtam. Fölvonta szép ívű szemöldökét.

– Fura?

– Úgy értettem, hogy különös, azt hittem, csak én vagyok így vele. Én is mintha minden szervemet elveszítettem volna. Ezer éve nem bírtam rendesen lélegezni! – Teleszívtam a tüdőmet, tobzódtam a csodálatos érzésben, hogy megint kapok levegőt. – És a szívem! Nos, azt határozottan elveszítettem.

Lehunyta a szemét, és a fülét megint a szívemre fektette. Odaszorítottam az arcomat a hajához, élveztem a selymességét, beszívtam csodás illatát.

– Szóval akkor a nyomkeresést nem figyelemelterelésnek szántad? – Nekem is azonnal el kellett volna terelnem a figyelmemet, leginkább saját magamból, mert újfent kerülgetni kezdett a remény. Alig bírtam visszafogni magam. A szívem lüktetett, dalolt a mellkasomban.

– Nem – sóhajtotta. – Az nem figyelemelterelés volt. Hanem kötelesség.

– Ez meg mit jelent?

– Azt jelenti, hogy bár egyáltalán nem gondoltam rá, hogy Victoria veszélyt jelenthet rád nézve, azért azt sem akartam, hogy csak úgy megússza... Szóval, mint mondtam, rettenetesen elszúrtam a dolgot. Követtem őt egészen Texasig, de aztán egy hamis nyomot követve Brazíliába mentem. Ő pedig visszajött ide.

Felnyögött. – Még a kontinens sem stimmelt! És ami a legrosszabb, ami felülmúlta minden rettegésemet...

– Te Victoriára vadásztál? – szakítottam félbe majdhogynem sikoltva, amikor végre megtaláltam a hangomat úgy két oktávval a szokott fölött.

– Nem valami sikeresen – felelte Edward szégyenkezve. – Legközelebb ügyesebb leszek. Az a nőstény nem rontja már sokáig a forksi levegőt.

– Erről... szó sem lehet! – Ennyit sikerült kinyögnöm. Őrültség! Még akkor is, ha Emmett vagy Jasper, netán mindkettő segít neki. Számtalanszor láttam már magam előtt a képet, ahogy Jacob Black ott áll egy-két lépésnyire Victoria gonosz, ragadozószerű alakjától. Ez még annál is rosszabb volt. Edwardot egyszerűen nem bírtam beleképzelni ebbe a helyzetbe, hiába volt keményebb, mint félig ember, félig farkas barátom.

– Most már késő. Talán hagytam volna elslisszolni, de most már nem, azok után, hogy...

Újra félbeszakítottam, ezúttal megpróbáltam higgadtnak mutatkozni.

– Nem épp az előbb ígérted meg, hogy nem hagysz el többet? – kérdeztem vigyázva, nehogy a szavak gyökeret verjenek szívemben. – Ezt hogy akarod összeegyeztetni egy hosszú nyomkereső expedícióval?

Halk morgás rezegtette meg a mellkasát.

– Megtartom az ígéretemet, Bella. De Victoriának – a morgás most hangosabb lett –, meg kell halnia! Rövidesen.

– Ne ilyen hevesen! – hadartam, hogy leplezzem a rémületemet. – Talán nem is jön vissza. Jake és a falkája valószínűleg már elijesztették. Igazából semmi értelme, hogy keresgélni kezdd. Nagyobb problémám is van, mint Victoria!

Edward szeme összeszűkült, de azért rábólintott.

– Igazad van. A vérfarkasok tényleg nagyobb problémát jelentenek.

Megvetően felhorkantam.

– Én nem Jacobról beszélek. Az én problémám sokkal komolyabb, mint az, hogy egy falka kamasz farkas mindenféle zűrös helyzetekbe keveredik!

Úgy láttam, Edward mondani akar valamit, de aztán meggondolta magát.

– Tényleg? Mi lenne a te nagy problémád? Amihez képest Victoria visszatérése jelentéktelen apróságnak tűnik?

– Előbb azt mondanám meg, mi a második legnagyobb problémám.

– Rendben – egyezett bele gyanakodva.

Egy pillanatig hallgattam. Nem voltam biztos benne, hogy ki bírom mondani a nevüket.

– Nemcsak Victoria... mások is el akarnak jönni értem – suttogtam.

Felsóhajtott, de várakozásommal ellentétben nem öntötte el az indulat, mint Victoria. nevének említésére.

– Szóval a Volturi csak a második legnagyobb problémát jelenti?

– Mintha ez a probléma téged nem is nyugtalanítana annyira – jegyeztem meg.

– No igen, mert még rengeteg időnk van, hogy átgondoljuk, mitévők legyünk. Az idő az ő számukra valami egészen mást jelent, mint neked, vagy akár nekem. Nekik egy év annyit számít, mint neked egy nap. Nem lepődnék meg, ha már harmincéves is elmúlnál, mire újra eszükbe jutsz – tette hozzá könnyedén.

Végigsöpört rajtam a vakrémület.

Harminc!

Szóval ennyit érnek az ígéretei. Ha arra játszik, hogy idővel harminc leszek, akkor mégse tervezi, hogy sokáig velem marad. A belém hasító éles fájdalom ráébresztett, hogy mégiscsak reménykedtem, pedig nem adtam rá magamnak engedélyt.

– Ne félj! – mondta Edward, amikor látta, hogy a szemembe megint könnyek szöknek. – Nem engedem, hogy bántsanak!

– Ameddig itt vagy! – Nem mintha sokat törődtem volna vele, mi történik velem, ha elmegy.

Két márvány tenyere közé vette az arcomat, éj szeme az enyém-be nézett, s valósággal magába szippantotta a pillantásomat, mint valami fekete lyuk.

– Soha nem hagylak el többé!

– De hát azt mondtad, amikor harminc leszek. – A könnyek megint kibuggyantak a szememből. – Hogy gondoltad? Itt maradsz, de engeded, hogy megöregedjek? Szuper!

A pillantása ellágyult, de a szája megkeményedett.

– Pontosan ez a szándékom. Mi más választásom van? Nem tudok élni nélküled, de nem akarom elpusztítani a lelkedet.

– És te tényleg csak azért... – Megpróbáltam nyugodtan beszélni, de ez a kérdés túl nehéz volt. Emlékeztem, milyen arcot vágott Edward, amikor Aro majdhogynem könyörgött neki, vegye fontolóra a lehetőséget, hogy halhatatlanná tesz. Az az elkeseredett undor a szemében... Tényleg azért ragaszkodik ember mivoltomhoz, mert a lelkemet félti, vagy azért, mert nem szeretné, ha egy örökkévalóságon keresztül a nyakán lógnék?

– Igen? – nézett rám kérdőn, várva, hogy befejezzem. Inkább valami mást kérdeztem. Ezt is majdnem ugyanolyan nehéz volt kimondani, de csak majdnem.

– Na és mi lesz akkor, ha már olyan öreg leszek, hogy az emberek az anyádnak néznek? Vagy a nagyanyádnak? – kérdeztem borzalomtól fakó hangon. Újra magam előtt láttam a Nagyi arcát az álombeli tükörben.

Edward arca egészen ellágyult. A könnyeket lágyan lecsókolta az arcomról.

– Ezzel én egyáltalán nem törődöm – lehelte. – Nekem mindig te leszel a leggyönyörűbb a világon. Persze... – egy pillanatig habozott, és az arca enyhén megrándult – ...ha te túlnősz rajtam... ha te akarsz valami többet az élettől... természetesen azt is meg fogom érteni. Megígérem, hogy nem állok az utadba, ha el akarsz hagyni.

A szeme most olyan volt, mint a folyékony ónix, a pillantása mélységesen őszinte. Nyilvánvalóan már végtelenül sokat töprengett ezen a teljességgel eszement verzión.

– És azzal is tisztában vagy, ugye, hogy idővel meg fogok halni? – kérdeztem élesen.

De Edward erre is gondolt.

– Én pedig a lehető leggyorsabban követni foglak.

– Hát ez komolyan... – néhány pillanatig kutattam az agyamban a megfelelő szó után – ...színtiszta őrültség!

– Bella, ez az egyetlen elfogadható lehetőség maradt...

– Akkor most gondoljuk csak át még egyszer! – javasoltam morcosan. Ha az ember mérges, sokkal könnyebb világosan és határozottan beszélnie. – Gondolom, emlékszel, miben maradtunk a Volturival, igaz? Nem maradhatok ember örökre. Mert akkor megölnek. Még ha nem is jutok előbb az eszükbe, csak amikor már harminc leszek... harminc! – háborogtam. – Tényleg azt hiszed, meg fognak feledkezni rólam?

– Nem – felelte lassan, és a fejét ingatta. – Nem fognak elfeledkezni... De...

– De?

Elvigyorodott, én pedig gyanakodva méregettem. Lehet, hogy kettőnk közül nem csak én vagyok hibbant egyedül.

– Van egy-két tervem.

– És ezek a tervek... – A hangom minden szóval gúnyosabb lett. – Ezek a tervek, ugyebár, mind arra vonatkoznak, hogyan maradhatnék én ember.

Epés megjegyzésemtől megkeményedett az arca.

– Természetesen – közölte kurtán, kihívó, dölyfös kifejezéssel isteni szépségű arcán.

Egy hosszú percig dühösen farkasszemet néztünk. Aztán fújtam egyet, kihúztam magam, és lelöktem magamról a karját, hogy fel tudjak ülni.

– Azt akarod, hogy elmenjek? – kérdezte, és a szívem repesett, mert láttam, hogy ez bizony nehezére esne, bár igyekezett nem kimutatni.

– Nem – feleltem. – Én megyek el.

Gyanakodva figyelt, ahogy kimásztam az ágyból, és tapogatózni kezdtem a sötét szobában a cipőm után.

– Megkérdezhetem, hová készülsz? – kérdezte.

– Hozzátok – feleltem, miközben még mindig vakon keresgéltem. Fölállt és odalépett mellém.

– Itt van a cipőd. Hogy akarsz odajutni?

– A furgonnal.

– Föl fogod ébreszteni Charlie-t – ijesztgetett, hogy visszatartson. Fölsóhajtottam.

– Tudom. És akkor mi van? Már így is több hét szobafogság vár rám. Ennél nagyobb bajba nem keveredhetek.

– Úgyis mindenért engem fog hibáztatni, nem téged.

– Ha van jobb ötleted, csupa fül vagyok.

– Igen van: maradj, ahol vagy – javasolta, de láthatóan csöppet sem bízott benne, hogy megfogadom a tanácsát.

– Nem nyert! De ha gondolod, te csak maradj, és érezd magad otthon!

Magam is elcsodálkoztam rajta, milyen könnyed a hangom. Már indultam is az ajtó felé.

Edward egy szempillantás alatt ott termett, és elállta az utamat.

Csúnyán néztem rá, aztán célzatosan az ablakra. Nem is olyan magas, és leginkább csak puha fű terül el alatta...

– Oké! – sóhajtott. – Elviszlek. Vállat vontam.

– Ahogy óhajtod. Azt hiszem, neked is ott kéne lenned.

– Miért is?

– Mert mérhetetlenül elfogult vagy, és gondolom, örülnél neki, ha alkalmad nyílna kifejteni a nézeteidet.

– Mivel kapcsolatos nézeteimet? – kérdezte mogorván.

– Ez a dolog most már nemcsak rólad szól. Nem te vagy a világ közepe! – Hogy mi a helyzet az én saját, külön világommal, az más lapra tartozik... – Ha ragaszkodsz hozzá, hogy a nyakunkra hozd a Volturit, egy olyan hülyeség miatt, mint az én embervoltom, akkor ahhoz a családodnak is lesz egy-két szava!

– Mármint mihez? – kérdezte, minden szót külön hangsúlyozva.

– A halandóságomhoz. Szavazásra bocsátom.

24. SZAVAZÁS

Lerítt róla, hogy nincs elragadtatva az ötletemtől. De minden további vita nélkül a karjába vett, és nagy lendülettel kiugrott velem az ablakon. Olyan simán ért földet, mint egy macska. Egy picurival azért magasabban volt az ablak, mint képzeltem.

– Nos, akkor – mondta, és a hangjából csak úgy áradt a neheztelés – mássz fel!

Fölsegített a hátára, aztán rohanni kezdett. Még ennyi kihagyás után is rutinosan siklottunk együtt. Úgy látszik, ez is olyasmi, mint a biciklizés: nem lehet elfelejteni.

Lassan, egyenletesen lélegzett, miközben a mélységes csöndben és sötétségben átvágott velem az erdőn. A fákat szinte nem is láttam, csak az arcomba csapó levegő süvítése jelezte, milyen gyorsan haladunk. A levegő nyirkos volt, nem égette úgy a szememet, mint a szél a volterrai főtéren, és ez megnyugtató érzés volt. És megnyugtató volt az éjszaka is a rémisztő verőfény után. Mint gyerekkoromban, amikor a paplan alatt játszottam: a sötétséget ismerősnek és védelmezőnek éreztem.

Eszembe jutott: eleinte annyira féltem, amikor így rohantunk az erdőn át, hogy le kellett hunynom a szememet. Nevetséges. Most a szememet tágra nyitottam, az államat a vállára fektettem, az arcomat a nyakához szorítottam. A sebesség mámorító volt. Ezerszer jobb, mint a motorozás.

Hálából a nyakába csókoltam.

– Köszönöm! – mondta, miközben a fák bizonytalan, fekete árnya elszáguldott mellettünk. – Ez azt jelenti, végül is úgy döntöttél, hogy ébren vagy?

Fölnevettem. A nevetésem végre szívből jött, könnyedén, természetesen, minden erőlködés nélkül. Ahogy rendjén való...

– Nem igazán. De akárhogy is, nem is akarok felébredni. Ma éjszaka nem.

– Valahogy vissza kell szereznem a bizalmadat... – mormolta tűnődve, inkább csak magának. – Még ha az egész életemet ezzel töltöm is...

– Én bízom benned – mondtam neki. – Magamban nem bízom.

– Kifejtenéd ezt bővebben?

Lassított, normális tempóra váltott – ezt csak onnan vettem észre, hogy már nem süvített a szél az arcomba –, amiből arra következtettem, hogy már nem járhatunk messze a házuktól. Úgy tűnt, már hallom is a folyó zúgását, ott kanyarog valahol a közelünkben a sötétben.

– Hát szóval... Nem bízom abban, hogy... elég vagyok neked. Hogy megérdemellek. Nincs bennem semmi, amivel meg tudnálak tartani.

Megállt, hátranyúlt, és leemelt a hátáról. De gyöngéd keze nem eresztett el továbbra sem: talpra állított, aztán szorosan átfogott, és a melléhez szorított.

– A tiéd vagyok, örökre és visszavonhatatlanul! – suttogta. – Egy percig se kételkedj benne!

De hát hogy ne kételkednék?

– Még nem mondtad el... – mormolta. – Mit?

– Hogy mi a legnagyobb problémád.

– Találd ki! Adok egy kis segítséget. – Felsóhajtottam, és felágaskodtam, hogy a mutatóujjammal megérinthessem az orra hegyét.

Bólintott.

– Igazad van, én rosszabb vagyok, mint a Volturi – mondta komoran. – Azt hiszem, ezt megérdemeltem.

Égnek emeltem a szemem.

– A legrosszabb, amit a Volturi tehet velem, az, hogy megöl. Várt, a pillantása feszült volt.

– Te viszont elhagyhatsz – mondtam. – A Volturi, Victoria... amit ők tehetnek, az semmiség ehhez képest.

Még a sötétben is láttam, hogy az arca eltorzul – majdnem annyira, mint amikor Jane gyötörte meg a pillantásával. Rosszullét kerülgetett, és már bántam, hogy megmondtam az igazat.

– Kérlek, ne! – suttogtam. – Ne kínozd magad!

A szája sarkát kényszeredetten felgörbítette, de a szeme nem mosolygott.

– Valahogy be kell bizonyítsam neked, hogy egyszerűen nem tudlak elhagyni – mondta. – Gondolom, talán az idő majd meggyőz róla...

Az idő... Ez a gondolat kedvemre való volt.

– Oké – egyeztem bele.

Megpróbáltam valami jelentéktelen témával elterelni a figyelmét.

– Most, hogy nem akarsz elmenni többé, visszakaphatnám a cuccaimat? – kérdeztem olyan derűsen és könnyedén, ahogy csak bírtam.

A próbálkozásom bizonyos mértékig sikerrel járt: Edward felnevetett. De a szeme továbbra is tele volt szomorúsággal.

– A cuccaid végig ott voltak nálad – közölte. – Tudtam, hogy nem szabadna, hiszen azt ígértem, békén hagylak, és semmi nem fog emlékeztetni rám. Buta, gyerekes dolog volt, de azt akartam, hogy mégiscsak maradjon veled valami belőlem. A CD, a képek, a jegyek... mind ott vannak a szobádban, a padlódeszka alatt.

– Tényleg?

Bólintott, láthatóan felvidította, hogy nekem ilyen örömet szerez. De ez még nem volt elég hozzá, hogy lemossa az arcáról a fájdalmat.

– Azt hiszem – mondtam lassan –, nem vagyok biztos benne, de nem kizárt... azt hiszem, talán végig tudtam.

– Mit tudtál?

Csak azért kezdtem bele, hogy elűzzem a kínját, de ahogy kimondtam, igazabbnak hangzott, mint hittem volna.

– Egy részem, talán a tudattalanom, végig hitt benne, hogy neked még mindig fontos, élek-e vagy halok. Talán ezért kezdtem hallani azokat a hangokat.

Egy pillanatig nagyon mély csönd volt.

– Hangokat?

– Hát, igazából csak egyetlen hangot. A tiédet. Hosszú történet... – Látva, milyen gyanakvó arccal méreget, már megbántam, hogy szóba hoztam a hallucinációimat. Edward is azt gondolja majd, hogy megőrültem, mint mindenki más tenné a helyében? És lehet, hogy mindenki másnak igaza lenne? De legalább már nem olyan képet vág, mintha izzó vassal sütögetnék.

– Van időm. – A hangja természetellenesen sima volt.

– Egy kicsit érzelgős... Némán várt.

Nem tudtam, hogyan kezdjek bele.

– Emlékszel Alice megjegyzésére, hogy újabban kedvelem az extrém sportokat?

– Igen. Puszta szórakozásból leugrottal egy szikláról – mondta tompán és gépiesen.

– Éhem, igen. Előtte meg volt ugye a motorozás.

– Motorozás? – Elég jól ismertem, hogy látszólag nyugodt hangjából kihalljam a fortyogó indulatot.

– Azt hiszem, Alice-nek erről a részről nem beszéltem. – Nem.

– Szóval, arról van szó... Tudod, rájöttem... hogy amikor valami veszedelmes vagy felelőtlen dolgot művelek... akkor sokkal tisztábban emlékszem rád – vallottam be, bár az, amit mondtam, a saját fülemnek is komplett őrültségnek hangzott. – Jobban emlékeztem rá, milyen

volt a hangod olyankor, amikor haragudtál. Olyan tisztán hallottalak, mintha ott álltál volna mellettem. Az idő nagy részében próbáltam nem gondolni rád, de ez nem fájt annyira. Olyan volt, mintha megint meg akarnál védeni. Mintha óvnál a bajtól. És most arra gondoltam, talán azért hallottalak ilyenkor annyira tisztán, mert valahol a lelkem mélyén tudtam, hogy még mindig szeretsz...

Ahogy kimondtam, éreztem, hogy csakugyan így történt. Valahol mélyen felismertem, hogy ez az igazság.

– Te... azért... kockáztattad az életed – szólalt meg Edward fojtott hangon –, hogy halljad...?

– Sss! – szakítottam félbe. – Várj egy pillanatig! Azt hiszem, hirtelen megvilágosodtam!

Eszembe jutott az az éjszaka Port Angelesben, amikor először jelentkeztek a hallucinációim. Akkor arra a következtetésre jutottam, hogy két eset van: elmebaj vagy vágyteljesítés. Harmadik lehetőséget nem láttam.

De mi van akkor, ha...

Mi van akkor, ha azt hiszed, valami úgy van, ahogy gondolod, de óriási tévedésben vagy? Mi van, ha olyan makacsul hiszel az igazadban, hogy az igazságot még csak fontolóra sem veszed? El tudod-e nyomni az igazságot, vagy az valahogy mégis megpróbál a felszínre törni?

Igen, volt egy harmadik lehetőség is: az, hogy Edward szeret engem. A köteléket, ami egymáshoz fűz minket, nem szakíthatta el sem a szétválás, sem a távolság, sem az idő. És nem számít, mennyivel különlegesebb, gyönyörűbb, okosabb vagy tökéletesebb nálam, ő is ugyanolyan visszavonhatatlanul megváltozott, mint én. Ahogy én mindörökre őhozzá tartozom, ugyanúgy ő is mindig az enyém lesz.

Hát nem ezt próbáltam mondani saját magamnak, amikor a hangokat hallottam?

– Ó!

– Mi történt, Bella?

– Ó! Oké... Értem.

– Szóval mi világosodott meg előtted? – kérdezte feszülten.

– Az, hogy szeretsz engem – álmélkodtam. Újra átsöpört rajtam az érzés: ezek a szavak az igazat mondják.

Kicsit még zaklatott volt, de az arcán fölragyogott az a hamiskás, féloldalas mosoly, amit annyira imádok.

– Így igaz. Tényleg szeretlek.

A szívem óriásira dagadt, mintha ki akarna törni a bordáim közül. Kitöltötte a mellkasomat, és elzárta a torkomat, úgyhogy nem bírtam megszólalni.

Szóval tényleg akar engem, ugyanúgy, ahogy én őt – mindörökre. Csak azért akart mindenáron meghagyni halandónak, mert félt, hogy különben elveszítem a lelkemet, és mert nem akarta elvenni tőlem mindazt, ami az emberi léthez tartozik.

Ahhoz a félelemhez képest, hogy nem akar engem, ez a másik – hogy elveszítem a lelkem – majdhogynem jelentéktelennek tűnt.

Szorosan átölelt, és addig csókolt, míg az erdő forogni nem kezdett körülöttem. Akkor a homlokát az enyémnek támasztotta, és nem csak én kapkodtam levegő után.

– Neked jobban ment, mint nekem, tudod! – mondta.

– Micsoda?

– A túlélés. Te legalább tettél némi erőfeszítést. Fölkeltél reggel, megpróbáltál normálisan viselkedni Charlie kedvéért, követted a napirendedet. Én, amikor nem a nyomkereséssel foglalkoztam... teljességgel hasznavehetetlen voltam. Nem tudtam elviselni a családomat... senkit sem tudtam elviselni. Szégyenszemre be kell vallanom, hogy egyszerűen összekuporodtam, és átengedtem magamat a boldogtalanságnak. – Szégyenkezve mosolyodott el. – Ez sokkal szánalmasabb, mint hangokat hallani.

Mélységesen megkönnyebbültem, hogy érti, miről beszélek. Vagy legalábbis nem néz úgy rám, mintha bolondnak tartana. Sokkal inkább úgy, mintha... mintha szeretne.

– Csak egyetlen hangot hallottam – helyesbítettem. Felnevetett, odahúzott szorosan a jobb oldalához, aztán elindultunk.

– Csak a kedvedért mentem bele ebbe az egészbe. – Széles karmozdulattal az előttünk elterülő sötétség mélyén derengő, hatalmas, sápadt fényfoltra mutatott. A Cullen-házra. – Egy csöppet sem számít, hogy mit fognak mondani.

– Ez most már őket is érinti, tudod jól! Közönyösen vállat vont.

A nyitott bejáraton át bevezetett a sötét házba, és fölkapcsolta a villanyt. A szoba pontosan olyan volt, amilyennek emlékeztem rá – a zongora, a fehér kanapék, és a világos, tömör lépcső. Sehol semmi por, semmi bútor védő huzat.

Edward még csak nem is kiabált, amikor a nevüket sorolva hívta őket.

– Carlisle! Esme! Rosalie! Emmett! Jasper! Alice! De azért meghallották.

Carlisle egyszer csak ott állt mellettem, észre se vettem, hogy került oda.

– Isten hozott újra nálunk, Bella! – Elmosolyodott. – Mit tehetünk érted ma reggel? Föltételezem, hogy nem egyszerű udvariassági látogatásról van szó, ahhoz talán egy kicsit korán van még.

Bólintottam.

– Szeretnék valamit megbeszélni veletek, lehetőleg úgy, hogy mindnyájan jelen legyetek, ha nem bánjátok. Valami fontosat.

Nem tudtam megállni, hogy oda ne pillantsak Edwardra, míg beszéltem. Láttam az arcán, hogy továbbra sem helyesli az ötletemet, de belenyugodott. Amikor újra Carlisle-ra pillantottam, ő is Edwardot nézte.

– Természetesen – mondta Carlisle. – Mi lenne, ha a másik szobában beszélgetnénk?

Átvágott a fényben úszó nappalin, mi pedig követtük. Befordult a sarkon, belépett az ebédlőbe, és menet közben mindenütt felgyújtogatta a villanyt. Az ebédlő is magas, fehér falú helyiség volt, akárcsak a nappali. Középen, az alacsonyan függő csillár alatt nagy, politúrozott, ovális asztal állt, körülötte nyolc szék. Carlisle kihúzott nekem egy széket az asztalfőn.

Eddig még sose láttam, hogy Cullenék leültek volna az asztalhoz – inkább csak afféle díszlet volt. Hiszen soha nem étkeztek odahaza...

Amint leereszkedtem a székre, láttam, hogy nem vagyunk egyedül. Edward nyomában Esme is belépett, és utána egyenként az összes családtag. Emmett és Jasper kíváncsi képet vágott, Rosalie pedig megkísérelt egy mosolyféleséget. Félénken visszamosolyogtam rá. Az efféle gesztusokat még mindkettőnknek szoknunk kell.

Carlisle felém intett:

– Tiéd a szó!

Nagyot nyeltem. A rám szegeződő hét szempártól ideges lettem. Edward megfogta a kezemet az asztal alatt. Gyors pillantást vetettem rá a szemem sarkából, de Edward a többieket figyelte, és az arca hirtelen ádáz lett és elszánt.

– Nos hát... – kezdtem, de mindjárt el is hallgattam. – Remélem, Alice mindent elmondott nektek, ami Volterrában történt.

– Mindent – biztosított róla Alice.

Jelentőségteljes pillantást vetettem rá.

– És azt is, ami útközben?

– Azt is – bólintott.

– Remek! – Föllélegeztem. – Akkor mindenki képben van. Türelmesen vártak, amíg rendbe szedem a gondolataimat.

– Szóval, van egy problémám. Alice megígérte a Volturinak, hogy idővel én is egy leszek közületek. Küldenek majd valakit, hogy ellenőrizze, csakugyan megtörtént-e a dolog, és abból semmi jó nem sül ki, szóval jobb lenne elkerülni, hogy idejöjjenek. így hát ez a probléma most mindnyájatokat érint. Sajnálom, hogy így alakult! – Sorra végignéztem az összes gyönyörű arcon, a leggyönyörűbbet hagytam utoljára. Edward elhúzta a száját, és grimaszt vágott. – De

ha nem akarjátok, hogy közétek tartozzam, nem fogom magam rátok erőltetni, akár hajlandó Alice átváltoztatni, akár nem.

Esme szóra nyitotta a száját, de én fölemeltem az ujjam, hogy elhallgattassam.

– Hadd fejezzem be, kérlek! Mindnyájan tudjátok, hogy én mit szeretnék. És azzal is biztos tisztában vagytok, miként vélekedik erről Edward. Azt hiszem, úgy helyes, hogy szavazással dőljön el a kérdés. Ha úgy határoztok, hogy nem akartok engem, akkor... azt hiszem, akkor én visszamegyek egyedül Olaszországba. Azt nem engedhetem, hogy ők jöjjenek ide. – A homlokom ráncokba gyűrődött, ahogy fontolóra vettem ezt a lehetőséget.

Edward melléből halk moraj hallatszott. Nem törődtem vele.

– Tehát most abban a tudatban, hogy akárhogyan is döntőtök, egyik esetben sem sodorlak veszélybe benneteket, kérlek, szavazzatok: legyen-e belőlem vámpír?

Halványan elmosolyodtam, amikor az utolsó szót kimondtam, és intettem Carlisle-nak, hogy részemről végeztem.

– Egy pillanat! – szólt közbe Edward.

Dühösen meredtem rá. Edward fölvont szemöldökkel nézett vissza rám, és megszorította a kezemet.

– Valamit még el kell mondanom, mielőtt szavazunk. Felsóhajtottam.

– Arról a veszélyről van szó, amire Bella utalt – folytatta. – Azt hiszem, emiatt nem kell túlságosan aggódnunk.

Az arckifejezése megélénkült. Szabad kezét fölrakta a fényezett asztallapra, és előrehajolt.

– Az a helyzet – kezdte, és míg beszélt, tekintete sorra megállapodott az asztal körül ülők arcán –, több okom is volt rá, hogy ne akarjak kezet rázni Aróval, amikor elbúcsúztunk. Van valami, amire ők nem gondoltak, és én nem akartam eszükbe juttatni. – Elvigyorodott.

– És vajon mi volt az? – sürgette Alice. Az arca kétségekről árulkodott, akárcsak az enyém.

– A Volturi nagyon bízik magában, és erre minden oka megvan. Ha meg akar találni valakit, ez általában nem jelent számára problémát. Emlékszel Demetrire?

Összeborzongtam, amit igenlő válasznak tekintett.

– Ő bárkit meg tud találni. Ehhez van tehetsége, ezért tartják. Volterrában bele-beleolvastam a gondolataikba, hátha találok ott valamit, ami megmenthet bennünket, és megpróbáltam annyi információt összeszedni, amennyit csak lehetett. Úgyhogy azt is láttam, hogyan működik Demetri képessége. Nyomkövető, ezerszer tehetségesebb nyomkövető, mint James volt. A képessége némiképpen hasonlít az enyémhez és Aro tudásához. Ráérez az emberek gondolkodásának az... nem is tudom, hogy fogalmazzam meg... az aromájára, az általános irányultságára, és azt követi. Ez mérhetetlen távolságokból is működik.

– De Aro kis kísérlete után, szóval... – Edward vállat vont.

– Azt akarod mondani, hogy engem nem találna meg – szakítottam félbe.

Edward magabiztosan elvigyorodott.

– Biztos vagyok benne. Teljes mértékben erre a másik érzékére támaszkodik. Ha ez veled szemben nem működik, akkor csak a sötétben tapogatózik.

– És ez mit oldana meg?

– Alice meg tudja majd mondani, mikor akarnak idelátogatni, és akkor én elrejtelek. Ők pedig nem tehetnek semmit! – mondta Edward ádáz élvezettel. – Mintha egy tűt keresnének a szalmakazalban.

Összenéztek Emmettel, és kárörvendően egymásra vigyorogtak. Hát ennek semmi értelme nem volt.

– De téged akkor is megtalálnak – emlékeztettem.

– Én tudok vigyázni magamra.

Emmett nevetett, áthajolt az asztal fölött, és a fivére felé nyújtotta a tenyerét.

– Nagyszerű terv, öcskös – mondta lelkesen.

Edward is kinyújtotta a karját, és pacsiztak a nagy ötletre.

– Nem! – szisszent fel Rosalie.

– Szó sem lehet róla! – mondtam én is. -Jó kis terv! – mondta Jasper elismerően.

– Idióták! – mormolta Alice.

Esme nem szólt, csak dühösen pislogott Edwardra. Kihúztam magam ültömben, és igyekeztem összeszedettnek mutatkozni. Utóvégre is, ezt a gyűlést én hívtam össze.

– Rendben. Edward felvetett egy másik alternatívát – mondtam hűvösen. – Akkor hát szavazzunk! – Most mégiscsak Edwardra néztem. Jobb lesz túlesni a nehezén. – Akarod, hogy csatlakozzam a családodhoz?

A pillantása kemény volt, mint a kovakő.

– Igen, de nem így! Embernek kell maradnod!

Kurtán bólintottam, igyekeztem tárgyilagos képet vágni, és a következő családtaghoz fordultam:

– Alice?

– Igen.

– Jasper?

– Igen – mondta komoly hangon. Egy kicsit meglepődtem -erre a válaszra nem fogadtam volna, de igyekeztem nem mutatni a meglepetésemet, és folytattam.

– Rosalie?

Rosalie habozott egy pillanatig, telt, tökéletes alsó ajkát rágcsálta.

– Nem.

Igyekeztem továbbra is szenvtelen arcot vágni, és már a következő családtag felé fordultam, amikor Rosalie felemelte mindkét kezét.

– Hadd magyarázzam meg! Ez nem azt jelenti, mintha bármi kifogásom lenne az ellen, hogy a testvérem legyél. Csak arról van szó, hogy... ez nem az az élet, amit magamnak választottam volna. Bárcsak lett volna valaki annak idején, aki ellenem szavaz!

Lassan bólintottam, aztán Emmett felé fordultam.

– A pokolba is, hát persze! – Elvigyorodott. – Majd másképp törünk borsot Demetri orra alá!

Bosszús grimaszt vágtam, ami még mindig ott ült az arcomon, amikor Esméhez fordultam.

– Igen, hát persze, Bella! Én máris úgy gondolok rád, mint családtagra.

– Köszönöm, Esme! – mormoltam. Carlisle következett.

Hirtelen nagyon ideges lettem, és azt kívántam, bárcsak először őt kérdeztem volna meg. Biztos voltam benne, hogy az ő voksa számít a legtöbbet, többet, mint az, hogy az igenek vagy a nemek lesznek-e többségben.

De Carlisle nem nézett rám.

– Edward... – szólt.

– Nem! – hörögte Edward. Az álla megfeszült, az ajka felhúzódott a fogáról.

– Ez az egyetlen értelmes megoldás – erősködött Carlisle. – Te úgy döntöttél, hogy nem akarsz nélküle élni, úgyhogy nekem nem maradt más választásom.

Edward leeresztette a kezét, és hátrahúzódott az asztaltól. Nagy léptekkel kivonult a szobából, miközben halkan morgott.

– Gondolom, tudod, mire szavazok – sóhajtotta Carlisle. Én még mindig Edward után bámultam.

– Kösz – motyogtam.

A másik szobában fülsiketítő csattanás hallatszott. Ijedtemben hadarni kezdtem.

– Ez minden, amit akartam. Köszönöm nektek, hogy befogadtok magatok közé! Én pontosan úgy érzek irántatok, mint ti énirántam. – A végére már karcos lett a hangom a meghatottságtól.

Esme egy szempillantás alatt mellettem termett, és átölelt hideg karjával.

– Drága Bella! – lehelte. A szemem sarkából láttam, hogy Rosalie az asztallapra szegezi a pillantását, és rájöttem, hogy előbbi szavaimat többféleképpen lehet érteni.

– Hát akkor, Alice – mondtam, amikor Esme eleresztett. – Hol akarod csinálni?

Alice szeme kitágult a rémülettől.

– Nem! Nem! NEM! – ordította Edward, miközben berontott a szobába. Mielőtt egyet pislanthattam volna, már ott volt előttem, fölém hajolt, az arca eltorzult a dühtől.

– Megőrültél? – kiáltott rám. – Teljesen elment az eszed? Hátrahőköltem, a tenyeremet a fülemre tapasztottam.

– Ööö... Bella – avatkozott közbe Alice bizonytalanul. – Nem hinném, hogy jelen pillanatban képes lennék rá. Előbb föl kell készülnöm...

– Megígérted! – emlékeztettem, és nagyon rondán néztem rá Edward karja alól.

– Tudom, de... Most komolyan, Bella! Fogalmam sincs, mit és hogy kell csinálni, hogy ne öljelek meg.

– Meg tudod csinálni! – bátorítottam. – Én bízom benned! Edward valósággal őrjöngött dühében.

Alice viharosan megrázta a fejét. Szemlátomást halálra rémült.

– Carlisle? – fordultam a doktorhoz.

Edward megragadta az államat az egyik kezével, és kényszerített, hogy a szemébe nézzek. A másik kezét tenyérrel fölfelé Carlisle felé nyújtotta.

Carlisle nem vett róla tudomást.

– Én meg tudom csinálni – felelte a kérdésemre. Sokért nem adtam volna, ha látom közben az arcát. – Engem nem fenyeget az a veszély, hogy elveszítem az önuralmam.

– Ez jól hangzik! – Reméltem, hogy megérti: nem könnyű érthetően beszélni, ha Edward közben az államat szorongatja.

– Várj egy kicsit! – könyörgött Edward. – Semmi szükség rá, hogy most mindjárt megtörténjen.

– Nem látom be, miért ne történhetne meg most mindjárt – mondtam, bár alig lehetett érteni, mert Edward még mindig satuba fogta az állam.

– Én tudnék mondani egy párat.

– Ebben biztos vagyok – vágtam vissza savanyúan. – Most pedig, légy szíves, eressz el!

Elengedett, és keresztbe fonta a karját a mellén.

– Úgy nagyjából két órán belül Charlie itt terem, és téged fog keresni. Kitelik tőle, hogy magával hozza a rendőreit is.

– Mind a hármat... – morogtam. De azért gondolkodóba ejtett ez a lehetőség.

Ez. volt a legkínosabb része a dolognak. Charlie, Renée. És most már Jacob is. Az emberek, akiket elveszítek, az emberek, akiknek fájdalmat okozok. Bárcsak megoldható lenne, hogy csak én szenvedjek, de tudtam, hogy ez lehetetlen.

Ugyanakkor még nagyobb bajba sodrom őket, ha ember maradok. Charlie-ra nézve állandó veszélyt jelentenék. Jake-re még nagyobbat, mert odavonzanám az ellenségeit a földjük közelébe, amelyet, úgy érzi, neki kell megvédelmeznie. És ami Renée-t illeti

– még a tulajdon anyámat sem látogathatom meg, nehogy magammal hurcoljam oda is az életveszélyes problémáimat.

Mágnesként vonzóm a veszélyt: ezt már kénytelen voltam belátni.

És ha már ezt tudomásul vettem, akkor meg kell védenem magamat és mindazokat, akiket szeretek, még ha ez azzal jár is, hogy nem élhetek velük. Erősnek kell lennem.

– Ha el akarjuk kerülni a feltűnést – Edward továbbra is összeszorított fogán keresztül szűrte a szót, de ezúttal Carlisle-ra nézett –, azt javaslom, halasszuk el az ügyet legalább addig, amíg Bella befejezi a középiskolát, és elköltözik otthonról.

– Ez ésszerű kívánság, Bella – mutatott rá Carlisle.

Arra gondoltam, mit érezne Charlie, ha ma reggel arra ébredne – azok után, amiken az elmúlt héten keresztülment Harry halála, az én váratlan eltűnésem miatt –, hogy üresen találja az ágyamat. Charlie ennél jobbat érdemel. Amúgy sem kellene sokat várnom: az érettségi nincs

már messze...

– Majd gondolkodom rajta – biccentettem. Edward fellélegzett.

– Azt hiszem, legjobb lesz, ha most hazaviszlek – közölte valamivel nyugodtabban, bár szemlátomást alig várta, hogy kívül kerüljünk az ajtón. – Hátha Charlie korán kel ma reggel.

Carlisle-ra néztem:

– Akkor hát érettségi után?

– Szavamat adom rá.

Mély lélegzetet vettem, elmosolyodtam, és újra Edward felé fordultam.

– Oké. Most már hazavihetsz!

Edward gyorsan magával cibált, ki a házból, mielőtt Carlisle még valami mást is ígérhetett volna nekem. A hátsó ajtón tuszkolt ki, így aztán nem láttam, mit tört össze mérgében a nappaliban.

A hazautat jobbára csöndben tettük meg. Én diadalmas voltam, és egy kicsit önelégült. És természetesen halálra voltam rémülve, de megpróbáltam nem gondolni a dolognak *arra* a részére. Minek előre aggódni a fájdalom – a testi és a lelki fájdalom – miatt? Nem is teszem, határoztam el. Legalábbis addig, amíg nem feltétlenül szükséges.

Amikor a házunk elé értünk, Edward nem állt meg. Fél pillanat alatt felkapaszkodott a falon, és beugrott az ablakon át a szobámba. Aztán lefejtette a karomat a nyakáról, és lerakott az ágyra.

Azt hittem, sejtem, mire gondolhat, de az arckifejezése meglepett. Már rég nem mérgelődött, hanem szemlátomást töprengett valamin. Némán járt föl-alá a sötét szobában, miközben én növekvő gyanakvással figyeltem.

– Bármit tervezel is, nem fog működni! – közöltem vele.

– Psszt, gondolkodom!

– Uhh! – nyögtem, aztán végigvetettem magam az ágyon, és a fejemre húztam a takarót.

Egy hangot sem hallottam, de hirtelen ott volt mellettem. Visszahajtotta a takaró sarkát, hogy lássa az arcomat. Aztán odafeküdt mellém, és kisimította a hajamat az arcomból.

– Ha nincs ellene kifogásod, jobb szeretném, ha nem takarnád el az arcod. Már eddig is túl sokáig nélkülöztem... tovább már nem bírnék meglenni nélküle. Most pedig... árulj el nekem valamit!

– Mit? – kérdeztem vonakodva.

– Ha bármit megkaphatnál, amit akarsz, bármit az égvilágon, mi lenne az?

Ereztem, hogy az arcomra kiül a hitetlenkedés: hogy lehet ilyet kérdezni?

– Te – feleltem. Türelmetlenül megrázta a fejét.

– Olyasmire gondoltam, ami még nem a tiéd.

Nem tudtam, hová akar kilyukadni, ezért alaposan átgondoltam, mit válaszoljak. Végül olyasmit feleltem, ami egyrészt igaz volt, másrészt minden valószínűség szerint lehetetlen.

– Azt szeretném, ha... nem Carlisle-nak kellene átváltoztatnia. Azt szeretném, ha te csinálnád!

Óvatosan pislogtam, arra számítva, hogy megint éktelen dühbe gurul. Meglepődve láttam, hogy ugyanolyan elgondolkodó képet vág, mint addig.

– És mit lennél hajlandó megadni érte?

Nem akartam hinni a fülemnek. Tátott szájjal meredtem Edward nyugodt arcába, és kiböktem az első választ, ami az eszembe jutott:

– Bármit.

Halványan elmosolyodott, aztán beszippantotta az ajkát.

– Öt évet?

Amit ennek hallatán éreztem, az valahol félúton helyezkedett el a bosszúság és a borzalom között.

– Azt mondtad, bármit – emlékeztetett.

– Igen, de... te ez idő alatt más megoldásokat fogsz keresgélni. Addig kell ütnöm a vasat, amíg meleg. Különben is, túl veszélyes embernek maradni... az én számomra legalábbis. Szóval bármit, csak ezt ne!

A homlokát ráncolta.

– Három év?

– Nem!

– Szóval a *bármi* nálad *semmit* sem ér?

Egy pillanatig mérlegeltem. Nagyon szeretném, ha Edward változtatna át. Legjobb lesz, ha pókerarcot vágok, döntöttem el, nehogy rájöjjön, mennyire nagyon. Így előnyösebb pozícióból alkudozhatok.

– Hat hónap?

Edward égnek emelte a szemét.

– Az kevés.

– Akkor legyen egy év – mondtam. – Többről szó sem lehet!

– Legalább adj nekem két évet!

– Szó sincs róla. Tizenkilenc, az még rendben van. De arról szó sem lehet, hogy a húsznak akár csak a közelébe érjek. Ha te mindörökre tizenéves maradsz, én is az akarok maradni.

Egy percig gondolkodott.

– Rendben van. Felejtsd el a határidőt! Ha ragaszkodsz hozzám, van egy feltételem! Egyetlenegy.

– Feltétel? – kérdeztem fakó hangon. – Miféle feltétel? Óvatosan, fürkészve nézett rám, és nagyon lassan ejtette a szavakat:

– Előbb gyere hozzám feleségül! Szájtátva bámultam.

– Oké. És mi a poén? Fölsóhajtott.

– Összetöröd az önbecsülésemet, Bella! Az előbb megkértem a kezed, és te azt hiszed, csak vicc volt.

– Edward, kérlek, beszéljünk komolyan!

– Én teljesen komolyan beszélek! – és csakugyan, semmi jelét nem láttam rajta, hogy tréfálna.

– Jaj, menj már! – mondtam, és kezdtem begőzölni. – Még csak tizennyolc éves vagyok!

– Én viszont kis híján száztíz. Itt az ideje, hogy megállapodjak.

Elfordultam, kinéztem a sötét ablakon, és megpróbáltam leküzdeni a pánikot, mielőtt lelepleződöm.

– Figyelj, a házasság nem áll éppen az első helyen a kívánságlistámon, tudod? Renée és Charlie számára, mondhatni, ez volt a halál csókja.

– Érdekes megfogalmazás.

– Nagyon jól tudod, miről beszélek. Mély lélegzetet vett.

– Kérlek, ne gyere most azzal, hogy félsz az elkötelezettségtől! – mondta hitetlenkedve, és én megértettem, mire gondol.

– Hát nem éppen attól... – köntörfalaztam. – Hanem... Renée-től. Ő nagyon határozottan ellenzi, hogy az ember harmincéves kora előtt házasodjék!

– Nyilván sokkal jobban örülne, ha az elkárhozottak sorába lépnél, mint annak, ha férjhez mennél... – Sötéten fölnevetett.

– Ez nem vicc!

– Bella, ha összehasonlítod, mennyivel kisebb elkötelezettséget jelent egy házasság, mint az, ha eladod a lelked, azért, hogy cserébe egy örökkévalóságon keresztül vámpír legyél... – Megcsóválta a fejét. – Ha nem vagy elég bátor ahhoz, hogy feleségül gyere hozzám, akkor...

– Na jó! – szakítottam félbe. – Mi van akkor, ha mégis elég bátor vagyok? Mi van, ha azt mondom, vigyél most rögtön Vegasba? Akkor vámpír lesz belőlem három napon belül?

Elmosolyodott, a foga fehéren villant a sötétben.

– Hát persze! – felelte, mert rájött, hogy csak blöffölök. – Hozom a kocsimat.
– A francba... – morogtam. – Adok neked tizennyolc hónapot.
– Nincs alku! – vigyorgott. – Ragaszkodom ehhez a feltételhez!
– Remek. Akkor majd megkérem Carlisle-t, ha már leérettségiztem.
– Ha tényleg ezt akarod – vállat vont, és úgy mosolygott, mint egy angyal.
– Lehetetlen alak vagy! – nyöszörögtem. – Egy szörnyeteg! Kuncogott.
– Ezért nem akarsz hozzám jönni? Újra felnyögtem.
Hozzám hajolt: éj sötét szeme ellágyult és úgy parázslott, hogy képtelen voltam másra figyelni.
– Kérlek, Bella! – lehelte.
Egy pillanatig azt is elfelejtettem, hogyan kell lélegezni. Amikor magamhoz tértem, gyorsan megráztam a fejem, hogy kitisztuljon ködbe borult agyam.
– Ha lett volna időm jegygyűrűt venni, akkor nagyobb sikerrel járok?
– Nem! Nem kell gyűrű! – tiltakoztam kiabálva.
– Na, ezt megcsináltad! – suttogta. -Hoppá...
– Charlie felébredt: jobb lesz, ha eltűnök – mondta Edward rezignáltan.
Elállt a szívverésem.
Egy pillanatig az arcomat fürkészte.
– Nagyon gyerekes lenne, ha elbújnék a szekrényedben?
– Nem! – suttogtam mohón. – Maradj! Kérlek! Edward elmosolyodott, és a következő pillanatban eltűnt. Fortyogtam a dühtől a sötétben, miközben vártam, hogy Charlie benyisson, minden rendben van-e velem. Edward pontosan tudta, mit csinál, és le mertem volna fogadni, hogy a duzzogás is része a taktikájának. Persze, még mindig dönthettem Carlisle mellett, csakhogy most, tudván, hogy van rá esély, borzasztóan szerettem volna, ha Edward változtat át. Micsoda egy hamiskártyás... Az ajtóm résnyire nyílt.
– Jó reggelt, apu!
– Nahát, szia, Bella! – Láthatólag zavarban volt, amiért rajtakaptam, hogy ellenőriz. – Nem tudtam, hogy ébren vagy.
– Aha. Csak arra vártam, hogy te is felébredj, hogy lezuhanyozhassak – mondtam, és kimászni készültem az ágyból.
– Várj egy kicsit! – mondta Charlie, és fölkattintotta a villanyt. Vaksin pislogtam a hirtelen világosságban, és gondosan ügyeltem rá, hogy véletlenül se nézzek a szekrény felé. – Beszélgessünk egy kicsit!
Ajjaj, elfelejtettem megkérni Alice-t, találjon ki valami jó kis mesét, hová tűntem három napra.
– Azt tudod, ugye, hogy bajban vagy...
– Igen, tudom.
– Hajszál híján megbolondultam ebben a három napban. Hazajövök Harry temetéséről, és te nem vagy sehol! Jacob csak annyit tudott mondani, hogy elmentél valahová Alice Cullennel, és hogy szerinte bajban vagy. Nem hagytad meg a számot, ahol felhívhatlak, és te sem telefonáltál! Sejtelmem sem volt, hová lettél, és mikor jössz vissza, vagy visszajössz-e egyáltalán. Van neked fogalmad arról, mennyire... mennyire... – Nem bírta befejezni a mondatot. – Tudsz nekem mondani egyetlen jó okot, miért ne küldjelek el most azonnal anyádhoz Jacksonville-be?
A szemem összeszűkült. Szóval fenyegetni akar? Ezt a játékot ketten is játszhatjuk. Felültem, és magam köré tekertem a takarót.
– Azért, mert nem megyek.
– Na, ide figyelj egy pillanatra, ifjú hölgy...!
– Te figyelj ide, apu! Száz százalékig vállalom a felelősséget azért, amit tettem, és szidhatsz, amennyit csak akarsz. Elfogadom, amit büntetésül kapok, a takarítást, a mosást és mosogatást,

mindaddig, amíg úgy nem gondolod, hogy most már eleget vezekeltem. És ha ki akarsz rúgni, az is szíved joga. Viszont nincs semmi, amivel rávehetnél, hogy elmenjek Floridába.

Charlie arca skarlátvörös lett. Vett néhány mély lélegzetet, mielőtt válaszolt.

– Nem akarod elmondani, hogy hol jártál? Ó, a fenébe...

– Úgy alakult, hogy... vészhelyzet volt.

Fölvont szemöldökkel várta zseniális magyarázatom folytatását. Beszívtam a levegőt, míg az arcom kiduzzadt tőle, aztán zajosan kifújtam.

– Nem tudom, mit mondjak neked, apu. Javarészt félreértés volt az egész. X ezt mondta, Y azt mondta... Aztán az egész valahogy kicsúszott a kezünkből...

Charlie gyanakvó arccal várta a folytatást.

– Tudod, Alice elmondta Rosalie-nak, hogy én leugrottam a szikláról... – Kétségbeesetten próbáltam összekaparni valami elfogadható, ésszerű magyarázatot, ami a lehető legközelebb jár az igazsághoz, mert tudtam, hogy képtelen vagyok meggyőzően hazudni, és csak magam alatt vágom a fát, ha mégis megpróbálom. De mielőtt még folytathattam volna, apám fuldoklásba hajló hápogásából rájöttem, hogy még nem tud semmit az én vízbeugrós kalandomról.

Micsoda öngól! Mintha nem égtem volna már amúgy is, mint a rongy...

– Azt hiszem, erről még nem beszéltem neked! – nyögtem ki. – Voltaképpen semmi az egész. Csak úszni mentünk Jake-kel, és bolondoztunk. Szóval a lényeg az, hogy Rosalie elmondta Edwardnak, és ő nyugtalankodni kezdett. Ugyanis Rosalie valami olyasmit mondott, amiből Edward arra következtetett, hogy én meg akartam ölni magam, vagy mi. A telefont nem vette föl, úgyhogy Alice elrángatott... Los Angelesbe, hogy személyesen magyarázzam ki a dolgot. – Vállat vontam, és kétségbeesetten reménykedtem, hogy Charlie figyelmét annyira eltereli, ami véletlenül kicsúszott a számon, hogy az én remek magyarázatomra már nem is figyel oda.

Charlie arca jéggé dermedt.

– Tényleg meg akartad ölni magad, Bella?

– Nem, dehogyis. Csak Jake-kel hülyéskedtünk. Vízbe ugráltunk a sziklákról. A La Push-i srácok állandóan ezt csinálják. Mint ahogy már mondtam is, az egésznek semmi jelentősége.

Charlie arcán egy szempillantás alatt felengedett a fagy – ehelyett most valósággal izzott a dühtől.

– És különben is, mi köze Edward Cullennek ehhez az egészhez? – kaffogta. – Egész idő alatt feléd se nézett, egy árva szóval sem üzent...

– Ez is félreértés volt – szakítottam félbe. Charlie arca megint kivörösödött.

– Szóval visszajön?

– Nem tudom, mit terveznek pontosan, de azt hiszem, igen, mindnyájan visszajönnek.

Megrázta a fejét, a homlokán egy ér vadul lüktetett.

– Azt akarom, hogy tartsd magad távol tőle, Bella! Nem bízom benne. Csak bajt hoz rád. Nem akarom, hogy megint úgy végezd, mint a múltkor.

– Helyes! – mondtam kurtán.

Charlie, aki eddig a sarkára nehezedett, most kissé megingott.

– Nahát... – Egy pillanatig küszködve próbálta visszanyerni az egyensúlyát, és meglepetésében hangosan kifújta a levegőt. – Azt hittem, nem lehet majd veled okosan beszélni.

– Nem is lehet. – Egyenesen a szemébe néztem. – Amit mondtam, azt úgy értettem: „Helyes, akkor elköltözöm innét!”

Charlie szeme kidülledt, az arca szederjes lett. Határozottságom megingott, mert aggódni kezdtem az egészsége miatt. Ő sem volt fiatalabb, mint Harry...

– Apu, én nem akarok elköltözni innét – mondtam jóval szelídebben. – Szeretlek. Tudom, hogy aggódsz értem, de bíznod kell bennem. És Edwarddal is meg kell békülnöd, ha azt akarod, hogy itt maradjak. Akarod, hogy itt lakjam nálad, vagy sem?

– Bella, ez így nem tisztességes! Tudod, hogy azt szeretném, ha maradnál.

– Akkor légy kedves Edwardhoz, mert ahol én vagyok, ő is ott lesz – közöltem magabiztosan. A megvilágosodásomból merített meggyőződés még mindig erős volt bennem.

– De nem az én házamban! – tajtékzott Charlie. Mélyet sóhajtottam.

– Figyelj, ma éjszaka, vagy inkább ma reggel, nem adok neked több ultimátumot. Gondolkodj a dolgon pár napig, jó? De ne felejtsd el, hogy ha engem itt akarsz tartani, Edwardot is kapod velem együtt.

– De Bella...

– Csak gondold át a dolgot! – erősködtem. – És amíg átgondolod, megtennéd, hogy magamra hagysz egy kicsit? Tényleg nagyon szeretnék lezuhanyozni.

Charlie bíborlila képpel kiviharzott, és jól bevágta maga mögött az ajtót. Hallottam, amint dühöngve letrappol a lépcsőn.

Lerúgtam a takarót, és Edward máris ott termett, a hintaszékben üldögélt, mintha végigasszisztálta volna a szóváltásunkat.

– Sajnálom ezt a dolgot Charlie-val – szabadkoztam.

– Nem mintha nem érdemelnék akár sokkal rosszabbat is – mormolta. – Légy szíves, ne vessz össze apáddal miattam!

– Ne aggódj! – leheltem, miközben összeszedtem a piperecuccomat és egy váltás ruhát. – Pontosan annyit fogok veszekedni vele, amennyi szükséges, egy szóval se többet. Vagy azt akarod mondani, hogy ha elköltözöm innét, nincs hová mennem? – Megjátszott rémülettel nyitottam tágra a szemem.

– Beköltöznél egy vámpírokkal teli házba?

– A magamfajta annál biztonságosabb helyet nem is találhatna. Különben is... – Elvigyorodtam. – Ha Charlie kirúg, akkor semmi szükség rá, hogy várjunk az érettségiig, igaz?

Összeszorította a száját.

– Hogy valaki ennyire ragaszkodjék hozzá, hogy kárhozatra jusson... – dörmögte.

– Te magad sem hiszed ezt komolyan.

– Nem-e? – kérdezte dühösen.

– Nem. Nem hiszed.

Szikrázó szemmel nézett rám, és már szóra nyitotta a száját, de én közbevágtam.

– Ha komolyan azt hinnéd, hogy elveszítetted a lelkedet, akkor azonnal tudtad volna, mi a helyzet, amikor Volterrában megtaláltalak, és nem gondolod, hogy mind a ketten meghaltunk. De te azt gondoltad! Ezt mondtad: *„Megdöbbentő! Carlisle-nak tényleg igaza volt!”* – emlékeztettem diadalmasan. – Szóval azért te is reménykedsz.

Edward ez egyszer nem talált szavakat.

– Úgyhogy reménykedjünk mind a ketten, helyes? – javasoltam. – Nem mintha sokat számítana. Ha velem maradsz, nincs szükségem a mennyországra.

Lassan fölállt, odalépett hozzám, a két tenyere közé vette az arcomat, és a szemembe nézett.

– Mindörökre – fogadta, egy kicsit még mindig kábán az előbbi szavaimtól.

– Ennél többet nem is kérek – mondtam, és lábujjhegyre álltam, hogy megcsókoljam.

EPILÓGUS – A SZERZŐDÉS

Sose hittem volna, hogy minden ilyen hamar visszazökkenhet a megszokott kerékvágásba – a zombi-korszakom előttibe. A kórházban tárt karokkal fogadták a visszatérő Carlisle-t, és egyáltalán nem titkolták örömüket, hogy Esmének nem volt kedvére való a Los Angeles-i élet. Alice és Edward valamivel jobb formában várták az érettségit, mint én. Hirtelen a továbbtanulás került az első helyre a fontossági listámon (a főiskola volt még mindig a B terv, arra a valószínűtlen esetre, ha Edward ajánlata eltérítene az A-tól, vagyis hogy érettségi után a szaván fogom Carlisle-t). Sok jelentkezési határidőről lemaradtam, de Edward mindennap újabb halom kitöltendő űrlapot hozott.

Ő a Harvardot egyszer már végigcsinálta, úgyhogy nemigen zavarta, ha a késlekedésem miatt jövőre mindketten valami másodvonalbeli főiskolán kötünk ki.

Charlie-t nem tette boldoggá, hogy megint Edwarddal vagyok, és nem is volt hajlandó szóba állni vele. De legalább nem volt már kitiltva a házból – meglátogathatott, bár szigorúan csak az erre kijelölt órákban. Én viszont nem tehettem ki a lábam a házból.

Kivéve, ha iskolába vagy munkába mentem. A kopár, fakósárga falú osztályterem mostanában roppant vonzó hely lett számomra. Ebben nyilván közrejátszott a padtársam személye.

Edward a tanév elején összeállított órarendet követte, így az óráink többsége közös volt. Cullenék állítólagos elköltözése után olyan rémesen viselkedtem mindenkivel, hogy a mellettem lévő hely a padban mindvégig üres maradt. Még Mike is óvakodott a közelembe jönni, pedig korábban nem hagyott volna ki egy ilyen lehetőséget. Most, hogy Edward megint ott ült a helyén mellettem, majdnem úgy éreztem, mintha az elmúlt nyolc hónap csak egy zaklatott rémálom lett volna.

Majdnem, de mégsem egészen. Először is, Charlie valóságos házi őrizetben tartott, másodszor meg ősszel még nem voltunk olyan jó barátok Jacob Blackkel. Úgyhogy akkor nem is hiányzott nekem ennyire.

Charlie nem engedett La Pushba sem, Jacob pedig nem keresett. Még telefonon sem volt hajlandó szóba állni velem.

Rendszerint este hívtam fel, azután, hogy Charlie – minden este pontban kilenckor, komor, mégis kárörvendő arccal – kitette Edward szűrét, és még mielőtt kedvesem visszalopózott volna az ablakon keresztül, amikor atyám már hortyogott. Azért ilyenkor telefonáltam, mert észrevettem, hogy Edward mindig különösen reagál, valahányszor kiejtem Jacob nevét. Zavartan és gyanakodva nézett rám... talán kicsit dühösen is. Sejtettem, hogy hasonló előítéleteket táplál a vérfarkasokkal szemben, mint azok az ő fajtája iránt, bár ő ritkábban hangoztatta ellenszenvét, mint Jacob, aki sosem rejtette véka alá, mennyire utálja a „vérszívókat”.

Így aztán nem túl gyakran hoztam szóba Jacobot.

Most, hogy Edward itt volt mellettem, nehezemre esett arra gondolni, hogy boldogtalanság is van a világon – így aztán még az se jutott eszembe valami sűrűn, aki nem is olyan régen még a legjobb barátom volt, és aki most valószínűleg nagyon boldogtalan miattam. Valahányszor eszembe jutott Jake, lelkifurdalásom támadt, hogy miért is nem gondolok rá gyakrabban.

A tündérmese folytatódott. Visszatért a mesebeli herceg, megtört a gonosz varázs. Csakhogy nem tudtam, mihez kezdjek a rossz időkből itt maradt szereplővel, akinek a sorsa megoldatlan volt. Ő vajon hogyan fog „boldogan élni, míg meg nem hal”?

Teltek a hetek, és Jacob még mindig nem válaszolt a hívásaimra. Kezdett a helyzet nyomasztani, míg a végén már állandóan ott motoszkált az agyam valamelyik zugában. Mint egy csöpögő csap, amelyre nem lehet nem odafigyelni. Csöpp, csöpp, csöpp. Jacob, Jacob, Jacob.

így aztán, bár túl gyakran tényleg nem emlegettem Jacobot, megesett, hogy felforrt az agyvizem, és muszáj volt kiengednem a gőzt.

– Ez már egyszerűen neveletlenség! – füstölögtem egyik szombat délután, amikor Edward értem jött, hogy hazavigyen a munkából. Dühösnek lenni könnyebb volt, mint bűntudatosnak. – Egyenesen sértő!

Az utóbbi időben taktikát változtattam, remélve, hogy több eredménnyel járok. Legutóbb például a munkahelyemről hívtam fel Jake-et, de megint csak Billy vette fel, aki igen elutasítóan viselkedett. Már nem először.

– Billy azt mondta, hogy Jake nem akar beszélni velem! – mérgelődtem a kocsiban az ablakot bámulva, amelyen patakokban csorgott az eső. – Hogy otthon van ugyan, de nem hajlandó megtenni azt a három lépést a telefonig! Pedig Billy általában csak annyit szokott

mondani, hogy Jacob nincs otthon, nem ér rá, alszik vagy ilyesmi. Nem mintha nem tudnám, hogy hazudik, de eddig legalább udvariasan rázott le. Azt hiszem, most már Billy is utál. Ez nem igazságos!

– Nem téged, Bella – vigasztalt Edward. – Téged nem utál senki.

– Pedig nagyon úgy fest – morogtam összefont karral. Ez a mozdulat már csak egy régi, rossz beidegződés volt. Az a mellkastáji üresség régen eltűnt – jóformán már nem is emlékeztem rá, milyen érzés volt.

– Jacob tudja, hogy visszajöttünk, és kétségtelenül arról is meggyőződött, hogy megint együtt vagyunk – mondta Edward. – És a világért sem jönne a közelembe. Az ellenséges érzés túl mélyen gyökerezik benne.

– De hát ez butaság! Tudja, hogy te nem vagy olyan, mint... mint a többi vámpír.

– De azért még mindig elég jó oka van rá, hogy nagy ívben elkerüljön.

Vakon bámultam kifelé a szélvédőn, de nem láttam semmit, csak Jacob arcát, abba a gyűlölt, keserű maszkba torzulva.

– Bella, minden hiába, vagyunk, akik vagyunk – mondta Edward csöndesen. – Én tudom fegyelmezni magam, de kétlem, hogy ő is képes lenne rá. Még nagyon fiatal. Ha találkoznánk, valószínűleg egymásnak esnénk, és nem biztos, hogy le tudnék állni, mielőtt megö... – Elharapta a szót, aztán gyorsan folytatta. – Mielőtt kárt tennék benne, és ezzel szomorúságot okoznék neked. Ezt jobb szeretném elkerülni.

Emlékeztem rá, mit mondott Jacob a konyhában, tisztán hallottam a fejemben rekedtes hangját: *Nem biztos, hogy fegyelmezni tudnám magam egy ilyen helyzetben... Gondolom, nem örülnél, ha megölném a barátnődet...* De akkor mégiscsak tudta fegyelmezni magát...

– Edward Cullen! – háborogtam. – Ugye, nem azt akartad mondani, hogy „megölném”? Ugye nem?

Edward elfordította rólam a tekintetét, kibámult az esőbe. Előttünk a piros lámpa, amelyet eddig észre se vettem, zöldre váltott. Edward indított, de nagyon lassan. Nem így szokott ő vezetni...

– Megpróbálnám... nagyon-nagyon igyekeznék... hogy megkíméljem – mondta végül.

Továbbra is egyenesen előre nézett. A sarkon, a stoptáblánál megálltunk.

Hirtelen eszembe jutott, mi történt Párisszal, amikor Rómeó visszatért. A szerző színpadi utasítása egészen szűkszavú: *Küzdenek. Paris elesik.*

De hát ez nevetséges! Lehetetlen!

– Ehh... – Megráztam a fejem. – Semmi ilyesmi nem fog történni, úgyhogy nem kell aggódnunk. De ugye tudod, hogy Charlie éppen ebben a pillanatban néz az órájára? Jobb lesz, ha gyorsan hazaviszel, mielőtt még nagyobb bajba kerülök. – Nehéz szívvel rámosolyogtam.

Valahányszor fölnéztem az arcára, erre a valószínűtlenül tökéletes arcra, a szívem erősen, egészségesen kezdett dübörögni, mondhatni, *nagyon ott volt* a helyén. Ez alkalommal még a szokásos, őrült tempóját is lekörözte, ugyanis elég szokatlan kifejezés tűnt fel Edward szoborarcán.

– Máris bajban vagy, Bella – közölte halkan.

Közelebb csúsztam hozzá, belekapaszkodtam a karjába, követtem a pillantását. Nem tudom, mire számítottam – talán arra, hogy Victoria áll az út közepén, és lángvörös haja lobog a szélben, vagy hogy egy sor magas, fekete köpönyeges alak közeledik, netán egy falka dühös vérfarkas. De nem láttam semmi effélét.

– Mi van? Mi történt? Mély lélegzetet vett.

– Charlie...

– Apu? Mi van apuval? – visítottam azonnal.

Kimért nyugalommal nézett rám, úgyhogy valamicskét enyhült bennem a pánik.

– Charlie... valószínűleg nem csap agyon, de fontolgatja – mondta. Újra indított, végighajtottunk az utcánkon, de nem állt meg a házunk előtt, hanem továbbhajtott, az

erdőszélig.

– Miért, mit csináltam? – kérdeztem elakadó lélegzettel. Edward visszafelé mutogatott. És végre megláttam, mi parkol a járőrkocsi mellett. Csillogó, tűzvörös, nem lehet nem észrevenni. A motorkerékpárom díszelgett a felhajtón.

Ha Edward állítása szerint Charlie legszívesebben agyoncsapna, akkor jó apámnak azt is tudnia kell, hogy a motor az enyém. Ezt az árulást csak egyvalaki követhette el.

– Na neee! – hördültem fel. Miért? Miért tette ezt velem Jacob?

Belém hasított a fájdalom: elárultak. Feltétlenül megbíztam Jacobban – nyugodt szívvel rábíztam minden titkomat. Békés kikötőnek képzeltem – azt hittem, ő az, akire mindig is támaszkodhatok. Igaz, újabban eléggé feszült köztünk a viszony, de eszembe se jutott, hogy a kapcsolatunk alapjaiban rendülhet meg. Ezt nem hittem volna. Mit tettem, hogy ezt érdemeltem tőle? Charlie iszonyatosan dühös lesz – a végén még megüti a guta miattam. Nem volt már eddig is elég baja? Sose hittem volna, hogy Jacob képes ilyen kicsinyes és aljas – igen, aljas! – bosszúra. Könnyek mardosták a szememet. Elárultak. A hirtelen dühtől a fejem lüktetni kezdett, mintha mindjárt szétrobbanna.

– Még itt van?

– Igen. Ott vár ránk. – Edward az erdőt átszelő, keskeny ösvény felé intett.

Kiugrottam a kocsiból, és rohanni kezdtem, közben a kezem máris ökölbe szorult, készen arra, hogy Jake állán landoljon.

Most az egyszer bántam, hogy Edward annyival gyorsabb nálam.

Mielőtt még elértem volna az ösvényt, elkapta a derekamat.

– Eressz el! Meg akarom ölni! Áruló! – ordítottam az erdőnek.

– Vigyázz, Charlie meghallja! – figyelmeztetett Edward. – És amint becipel a házba, befalazza a bejáratot.

Ösztönösen a ház felé pillantottam, de nem láttam mást, csak a fényes, vörös motort. Minden vörös ködbe borult. A halántékom lüktetett.

– Eressz, hadd mondjam meg Jacobnak a magamét, aztán Charlie-val majd elboldogulok valahogy. – Megpróbáltam kiszabadulni a szorításából, persze hiába.

– Jacob Black velem akar találkozni. Azért van még mindig itt.

Ezt hallva megkövültem – elszállt minden harci kedvem. Ernyedten hullott le a karom. *Küldenek. Paris elesik.* Nagyon dühös voltam, de azért ennyire mégsem.

– Beszélni akar veled?

– Többé-kevésbé.

– És az a több mennyivel több? – remegett a hangom. Edward kisimította a hajamat az arcomból.

– Ne aggódj, nem azért jött, hogy megküzdjön velem. Úgy jött, mint... a falka szószólója.

– Aha.

Edward újra a ház felé pillantott, aztán szorosabbra vonta a karját a derekam körül, és magával húzott az erdő felé.

– Sietnünk kell! Charlie már türelmetlenkedik.

Nem kellett messzire mennünk: Jacob ott várt az ösvényen. Egy mohos fatörzsnek támaszkodva állt, az arca kemény és keserű, pontosan olyan, amilyenre számítottam. Rám nézett, aztán Edwardra. Az ajka rosszkedvű, gúnyos mosolyra húzódott, és ellökte magát a fától. Lábujjhegyre emelkedett, kissé előredőlt, remegő kezét ökölbe szorította. Még nagyobbnak tűnt, mint amikor utoljára láttam. Bármilyen hihetetlen, azóta is nőtt. Edward fölé tornyosult volna, ha egymás mellett állnak.

De Edward abban a pillanatban, ahogy meglátta Jacobot, megállt, tisztes távolságot hagyva kettejük között. Aztán félfordulatot tett, hogy a háta mögé kerüljek. Kihajoltam a fedezék mögül, hogy Jacob a szememből olvashassa ki a szemrehányást.

Azt hittem, ha megpillantom a cinikus képét, csak még dühösebb leszek. Ehelyett eszembe

jutott az utolsó találkozásunk, amikor könnyekkel a szemében kérlelt. A dühöm enyhülni kezdett, lélekben meginogtam, ahogy Jacobra meredtem. Olyan régen nem láttam – és olyan szörnyű volt, hogy ilyen körülmények között kell újra találkoznunk!

– Szia, Bella! – üdvözölt Jacob, és kurtán felém biccentett, de közben le nem vette a szemét Edwardról.

– Miért? – Nagyon igyekeztem, hogy ne hallatszon a hangomon, mekkora gombóc van a torkomban. – Hogy tehetted ezt, Jacob?

A gúnyos mosoly eltűnt, de az arca továbbra is kemény és rideg maradt.

– Így volt a legjobb.

– Ez meg mit akar jelenteni? Azt akarod, hogy Charlie megfojtson? Vagy szívrohamot kapjon, mint Harry? Lehetsz rám akármilyen dühös, de hogy tehetted ezt *vele?*

Jacob arca megrándult, szemöldöke felszaladt, de mondani nem mondott semmit.

– Nem akart megbántani senkit, mindössze azt akarta, hogy Charlie ne engedjen ki a házból, és ne lehess együtt velem – tolmácsolta Edward halkan Jacob kimondatlan gondolatait.

Jacob szeme szikrázott a gyűlölettől, amikor újra Edwardra pillantott.

– Jaj, Jake! – nyögtem föl. – Charlie már így is házi őrizetben tart! Mit gondolsz, miért nem mentem le La Pushba, hogy feléken billentselek, amiért nem vagy hajlandó szóba állni velem?

Jacob tekintete újra felém villant, és most először valami zavart láttam a szemében.

– Hát ezért? – kérdezte, aztán összeszorította a fogát, mintha sajnálná, hogy egyáltalán megszólalt.

– Azt hitte, én tiltottam meg, nem pedig Charlie – magyarázta Jacob gondolatait ismét Edward.

– Hagyd abba! – fakadt ki Jacob. Edward *nem felelt.*

Jacob összeborzongott, aztán összeszorította a fogát, olyan erővel, mint az öklét.

– Bella nem túlzott, amikor a... képességeidről beszélt – sziszegte a fogán keresztül. – De akkor azt is tudnod kell, miért vagyok itt.

– Igen – felelte Edward lágyan. – De mielőtt belefognál, mondanom kell valamit.

Jacob várt, és közben hol összezárta, hol szétnyitotta az öklét, hogy úrrá legyen a testén végigfutó remegésen.

– Köszönöm – kezdte Edward, és a hangjából mély, őszinte érzés csendült ki. – Soha nem fogom tudni elmondani, milyen hálás vagyok neked. Lekötelezte egész hátralévő... létezésemre.

Jacob értetlenül meredt rá, a meglepetéstől még a borzongása is abbamaradt. Gyors, kérdő pillantást vetett rám, de én legalább annyira nem értettem, mint ő.

– Hogy életben tartottad Bellát – magyarázta Edward, és a hangja rekedt volt a heves érzelemtől. – Amikor én... nem tettem.

– Edward... – kezdtem, de ő föltartott kézzel elhallgattatott, és közben le nem vette a szemét Jacobról.

Jacob arcán fölvillant a megértés, de aztán megint csak az előbbi, keserű maszkot láttam.

– Nem a te kedvedért csináltam – vetette oda foghegyről.

– Tudom. De attól én még ugyanolyan hálás vagyok neked. Gondoltam, nem árt, ha tudod. Ha valaha is tehetek érted valamit...

Jacob felvonta egyik fekete szemöldökét. Gondolatai hallatán Edward megrázta a fejét.

– Ez nem énrajtam múlik.

– Hát akkor kicsodán? – morogta Jacob. Edward rám nézett.

– Bellán. Nem ejtettek a fejemre, Jacob Black, és nem követem el kétszer ugyanazt a hibát. Itt maradok, míg csak ő el nem küld.

Egy pillanatig mindenről megfeledkezve bámultam Edward aranyszín szemébe. Nem volt nehéz kikövetkeztetni, mit nem hallottam sajátos párbeszédükből. Jacob csak egy dolgot kívánt Edwardtól: azt, hogy menjen el innét.

– Soha! – rebegtem, még mindig Edward szemébe nézve. Jacob felnyögött.

Kelletlenül elfordítottam a tekintetemet Edwardról, hogy csúnyán nézzek Jacobra.

– Akarsz még valamit, Jacob? Bajba akartál keverni? Sikerült! Charlie alighanem katonaiskolába küld. De még így sem fog elszakítani Edwardtól! Mert erre senki és semmi nem képes! Szóval, akarsz még valamit?

Jacob nem nézett rám, Edwardra szegezte a tekintetét.

– Mindössze emlékeztetni szeretnélek téged és vérszívó barátaidat a szerződésünk néhány kulcsfontosságú pontjára. Mellesleg egyes-egyedül ez a szerződés tart vissza tőle, hogy itt helyben átharapjam a torkodat.

– Nem felejtettük el – mondta Edward.

– Miféle kulcsfontosságú pontokról van szó? – kérdeztem élesen ugyanabban a pillanatban.

Jacob még mindig vadul méregette Edwardot, de azért válaszolt.

– A szerződés egészen világosan fogalmaz. Ha bármelyikük csak megharap egy emberi lényt, a fegyverszünetnek vége. *Megharap,* nem pedig megöl! – hangsúlyozta, majd rám nézett. A pillantása hideg volt.

Beletelt egy másodpercbe, amíg felfogtam a különbséget, és megfagyott ereimben a vér.

– Ez nem rád tartozik!

– Frászt nem... – mindössze ennyit bírt kinyögni.

Nem gondoltam volna, hogy odavetett szavaim ilyen hatást gyakorolnak rá. Azért jött ugyan, hogy figyelmeztessen minket, de nem tudhatta, hogy én már határoztam. Puszta elővigyázatosságból fenyegetőzött. Nem jött rá – vagy nem akarta elhinni –, hogy én már döntöttem: ha törik, ha szakad, a Cullen család tagja akarok lenni.

A válaszomtól Jacob kis híján felrobbant. Az öklét a halántékához szorítva, szorosan lehunyt szemmel összegörnyedt, hogy valahogy úrrá legyen a görcsrohamon. Rézbőre sápadttá fakult.

– Jake! Jól vagy? – kérdeztem aggodalmasan.

Ösztönösen felé léptem, de Edward elkapott, és visszatuszkolt maga mögé.

– Vigyázz! Most képtelen uralkodni magán – figyelmeztetett. Jacob nagy nehezen lecsillapodott: most már csak a karja reszketett. Gyűlölettől izzó pillantást vetett Edwardra.

– Uhh... *Én* sose bántanám Bellát.

Nem kerülte el a figyelmünket a hangsúly, és az sem, miféle burkolt vád rejlik ebben a pár szóban. Edward halkan fölsziszszent, Jacob keze ökölbe szorult.

– BELLA! – hangzott fel Charlie bömbölése. – MOST, EBBEN A PERCBEN BEJÖSSZ A HÁZBA!

Mindhárman kővé dermedve, némán álltunk az ordítást követő csendben.

– Jaj, hogy a nyavalya... – mondtam végül.

Jacob arcán mintha enyhült volna a düh, most inkább bizonytalannak tűnt.

– Tényleg sajnálom ezt a dolgot... – motyogta. – Meg kellett tennem... legalább meg kellett próbálnom...

– Kösz szépen! – Gúnynak szántam, de az élét elvette hangom remegése. Hátrapislogtam az ösvény elejére, félig-meddig arra számítva, hogy Charlie mindjárt feltűnik, és mint valami megvadult bika, becsörtet a páfrányok közé. És persze én lennék a vörös posztó...

– Csak még egy pár szó! – mondta nekem Edward, aztán újra Jacob felé fordult. – A területünkön nyoma sincs Victoriának. Hát nálatok?

Edwardnak abban a pillanatban tudnia kellett a választ, amint Jacob agyában megszületett, de azért Jacob hangosan is kimondta.

– Legutóbb akkor láttuk, amikor Bella... nem volt itthon. Elhitettük vele, hogy észrevétlenül be tud surranni köztünk, aztán szűkítettük a kört, felkészültünk rá, hogy lerohanjuk...

Végigfutott a hideg a hátamon.

– De aztán úgy elhúzott, mint akit az ördög kerget. Valószínűleg megérezte a ti kis nőstényetek szagát, és inkább lelépett. Azóta a közelébe se jött a földünknek.

Edward bólintott.

– Ha visszajön, az már nem a ti problémátok lesz. Mi majd...

– A mi területünkön gyilkolt! – morrant Jacob. – Ő a miénk!

– Nem... – próbáltam egyszerre tiltakozni mindkettőjük szavai ellen.

– BELLA! LÁTOM A KOCSIJÁT, ÉS TUDOM, HOGY ITT VAGY VALAHOL! HA NEM JÖSSZ BE A HÁZBA EGY PERCEN BELÜL... – Charlie nem vette a fáradságot, hogy befejezze a fenyegetést.

– Menjünk! – mondta Edward.

Jacobra néztem, és nem bírtam elszánni magam. Vajon mikor látom újra?

– Sajnálom – suttogta olyan halkan, hogy az ajkáról kellett leolvasnom a szavakat. – Viszlát, Bells!

– Megígérted! – emlékeztettem kétségbeesetten. – Még mindig barátok vagyunk, ugye?

Jacob lassan megrázta a fejét, és engem csaknem megfojtott az a gombóc a torkomban...

– Tudod, mennyire igyekeztem betartani az ígéretemet, de... Most már tényleg nem tudom, hogyan tovább... – Keményen küzdött, hogy továbbra is merev maszkba dermessze az arcvonásait, de a maszk megrepedt, aztán egészen eltűnt. – Hiányzol – formálta az ajka a szót hangtalanul. – Kinyújtotta felém az egyik kezét, az ujjait széttárta, mintha át akarná hidalni a köztünk lévő távolságot.

– Te is nekem – feleltem elcsukló hangon. Én is felemeltem a kezem, és kinyújtottam.

Mintha valami rejtett szál fűzne minket össze, az ő fájdalma átjárta az én szívemet is. Az ő fájdalma az én fájdalmam...

– Jake... – Egy lépést tettem felé. Át akartam ölelni, hogy eltűnjön arcáról az a végtelen szomorúság.

Edward megint visszarántott, és a karja ezúttal korlátozott, nem védelmezett.

– Minden rendben lesz! – ígértem kérlelőn. Meg fogja érteni.

Csakhogy Edward tekintete kifürkészhetetlen volt, az arca kifejezéstelen. Hideg.

– Nem, nem lesz!

– Engedd el! – vicsorgott Jacob, és már megint magánkívül volt dühében. – Ide akar jönni!

Kettőt ugrott felénk, a szeme villogott. A mellkasa mintha feldagadt volna, és meg-megvonaglott.

Edward maga mögé lökött, és megperdült a sarkán, hogy szembe forduljon Jacobbal.

– Ne! Edward!

– ISABELLA SWAN!

– Gyere már! Charlie nagyon dühös! – Elfogott a pánik, de most már nem Charlie-tól rettegtem. – Siess!

A könyökénél fogva rángatni kezdtem Edwardot. Lassan hátrált, de le nem vette Jacobról a szemét.

Jacob keserűen, sötét tekintettel nézett utánunk. Az örömteli várakozás eltűnt a szeméből, és mielőtt a fák eltakarták volna előlünk, az arca összerándult a fájdalomtól.

Én pedig tudtam, hogy ez az arc egészen addig kísérteni fog, amíg nem látom Jacobot újra mosolyogni.

És megfogadtam magamban, ott helyben, hogy fel fogom vidítani, méghozzá rövidesen. Megtalálom a módját, miként tarthatom meg a barátomat.

Edward szorosan átfogta a derekamat, és magához szorított. Csak ezért sikerült visszatartanom a könnyeimet.

Volt egy-két komoly problémám, az már igaz.

A legjobb barátom az ellenségei közé sorol.

Victoria még mindig szabadon kószál a világban, és veszélyt jelent mindenkire, akit szeretek.

Ha nem lesz belőlem rövidesen vámpír, a Volturi klán végez velem.

Ha pedig az lesz – legalábbis most már volt rá esély –, akkor a quileute vérfarkasok tesznek el láb alól, ráadásul meg akarják ölni egész leendő családomat is. Nem hinném ugyan, hogy ez sikerül nekik, de mi Van, ha a vadászatba a legjobb barátom belepusztul?

Igazán súlyos problémák... Mégis, miért törpült valamennyi jelentéktelenné abban a pillanatban, amikor kiléptünk a fák közül, és én megpillantottam Charlie dühtől tajtékzó arcát?

Edward gyöngéden megszorította a derekamat.

– Itt vagyok melletted...

Mély lélegzetet vettem.

Igaz. Edward itt van mellettem, és átölel.

És amíg ez így van, bármilyen bajjal szembenézek.

Kihúztam magam, és elindultam, hogy szembenézzek a sorsommal – miközben a végzetem rendíthetetlenül jött mellettem.

TARTALOM

Előszó
1. A buli
2. Öltések
3. A vég
Október
November
December
Január
4. Ébredés
5. Megtévesztés
6. Jó barátok
7. Ismétlés
8. Adrenalin
9. Harmadik kerék
10. A tisztás
11. A szekta
12. Hívatlan vendég
13. Gyilkos
15. Nyomás
16. Paris és Júlia
17. A látogató
18. A temetés
19. Versenyfutás az idővel.
20. Volterra
21. Az ítélet
22. Repülőút
23. Az igazság
24. Szavazás.
Epilógus – A szerződés

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szívből köszönöm férjemnek és fiaimnak, hogy oly hosszú időn át olyan megértően és önfeláldozóan támogattak e könyv megírásában. Azzal vigasztalom magam, hogy áldozatuk nem egyedül nekem hozott hasznot – biztos vagyok benne, hogy jó néhány helyi étterem ad hálát, amióta nem én főzök rájuk.

Köszönöm, Anyu, hogy te vagy a legjobb barátnőm, és mindig hagytad, hogy rágjam a füledet, valahányszor a legnehezebb fejezetekkel birkóztam. És köszönöm azt is, hogy olyan őrületesen okos és kreatív vagy, és hogy e nagyszerű képességeid egy kis részét továbbörökítetted nekem.

Köszönöm testvéreimnek, Emilynek, Heidinek, Paulnak, Sethnek és Jacobnak, hogy megengedték, hogy használjam a nevüket. Remélem, nem műveltem vele semmi olyasmit, hogy most azt kívánják, bár ne hagyták volna.

Külön köszönet Paul öcsémnek, hogy megtanított motorozni – tudod-e, Paul, hogy komoly tehetséged van a tanításhoz?

Kimondhatatlanul hálás vagyok Seth öcsémnek, hogy annyi munkát és leleményességet fektetett a *www.stepheniemeyer.com* létrehozásába. És köszönöm, hogy webmesterként továbbra is annyit fárad az érdekemben. Hello, kölyök, már holnap küldöm a csekket! És ez most komoly...

Még egyszer köszönöm Jacob bátyámnak, hogy állandóan ellátott szakértői tanácsaival, valahányszor autókról írtam.

És nagy-nagy köszönet Jodi Reamernek, az ügynökömnek, amiért olyan hosszú ideje segíti tanácsaival írói pályafutásomat. És azt is, hogy minden őrültségemet megértő mosollyal fogadta, pedig tudom, hogy időnként jobb szerette volna valamelyik karatefogását alkalmazni velem szemben.

Örök hálám és sok puszi szeretett pr-menedzseremnek, a nagyszerű Elizabeth Eulbergnek: neki köszönhetem, hogy a könyvbemutatók, amelyeket különböző városokban szervezett számomra, nem fáradságos munkát jelentettek, inkább olyanok voltak, mint egy-egy kellemes pizsamaparti. Valamint, hogy támogatott és buzdított kalandozásom során a cyber-térben, hogy meggyőzte az EEC (Elizabeth Eulberg Club) tagjait, ezeket a finnyás sznobokat, hogy fogadjanak be maguk közé, és ja, igen, azért is–, hogy feljuttatott a *New York Times* bestsellerlistájára.

Egy szekérre való köszönet a Little, Brown and Companynak a támogatásukért, és mert mindvégig hittek benne, hogy a könyveim sikert aratnak majd.

És végül köszönet azoknak a tehetséges muzsikusoknak, akiknek a zenéjéből annyi ihletet merítettem, különösen a Muse együttesnek – számos olyan érzés, jelenet és történetszál van ebben a regényben, amely sose született volna meg a Muse dalai nélkül, amely az ő zsenialitásuknak köszönheti a létét. De Linkin Park, Travis, Elbow, Coldplay, Marjorie Fair, My Chemical Románcé, Brand New, The Strokes, Armor for Sleep, The Arcade Fire és The Fray is gyakran segítettek feloldani az írásgörcsöt, valahányszor elakadtam.

K